

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Knaak_Richard_A-Usvit_DragonRealm_01-Zahalena_rise.pdb

PDB Name: Knaak-DragonReal5-Zahalena rise

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.9.2007

Modification Date: 16.9.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Náhle aviani taky zaútočili. Dru se připravil, čekaje ohavné mumifikační kouzlo, které viděl předtím. Místo toho se kolem jedné z nestvůr, které se vynořily na povrchu, rychle utvořila mlha. Čaroděj se zamračil. Zamýšlená oběť pohrdavě zatroubila a mávla tlapou, aby mlhu rozehnala. To se však nepodařilo. Ať se netvor snažil, jak chtěl, mlha dál houstla, tak rychle, že v ní oslepený tvor ze země po jednom či dvou nadechnutích úplně zmizel. Po dalších několika vteřinách začal konečně účinkovat vítr, který předtím na magickou mlhu útočil úplně zbytečně, a pomalu ji rozptyloval.

Richard A. Knaak
DragonRealm
ZAHALENÁ ŘÍŠE
FANTOM Print
2007

Copyright © 1991 Richard A. Knaak
Translation © Hana Vlčinská
Cover © Jan Patrik Krásný

ISBN 978-80-86354-85-9

www.fantomprint.cz

Prolog

Regent Toos, král Penacles, hleděl na svitek, který mu posel právě předal. Přestože dopis vypadal nenápadně, vládce s rusými copy věděl, že může být velice důležitý. Byla to poslední z řady zpráv, které si vyměnil s Cabem Bedlamem, čarodějem z Dagorského lesa. Byli přáteli už patnáct let a oba se zabývali kouzly.

Opatrně rozlomil pečetě, viditelné i neviditelné, a v duchu si vybavil tvář mladého čaroděje. Regent byl starší, v obličeji podobný lišce, a Cabeovy celkem běžné rysy ostře kontrastovaly s jeho vlastními. Bylo těžké uvěřit, že se v muži, který byl třikrát mladší než víc jak stoletý regent, skrývá taková moc a vědění. Samozřejmě, Cabe bude nejspíš i ve dvou stech letech vypadat stejně jako teď. To jsou výhody čarodějného nadání.

V samotě své pracovny Toos rozvinul pergamen a začal číst.

Jako vždy zdravím regenta, začínal text.

Toos se zasmál. Cabe vytrvale, kdykoliv jen mohl, používal titul, který si Toos zvolil. Lid Talaku bývalému žoldnéři každoročně nabízel korunu a Toos ji každoročně odmítal. Gryf, jeho panovník a vládce, se jednoho dne objeví a on mu při té radostné příležitosti vrátí vládu nad městským státem a tiše a rychle zaujme svou bývalou pozici po boku legendárního krále. Zatím se nikomu nepodařilo jeho odhodlání nalomit; regent byl velice tvrdohlavý muž.

Toos tyhle myšlenky zahnal a četl dál. Tušil, že už ví většinu toho, co mu chce čaroděj sdělit.

Smrt Drayfitta z Talaku je stále skvrnou na dvou relativně klidných minulých letech. Jeho spisy, kterých je, jak se zdá, nekonečný příval, vyplňují teď, když píše tento list, všechny kouty pokoje. Má žena a děti tvrdí, že je zanedbávám, a mně nezbyvá než souhlasit. Já jsem si však tento úkol nevybral. Gryf s jeho duší učence by se do tohohle bahna dychtivě ponořil, já se jím však musím prohojovávat. Bohužel pro nás oba je za mořem a nemáme žádné zprávy, kdy se asi i se svým potomstvem vrátí. Takže to zbylo na mne, přestože pořád nechápu, proč vlastně. Nicméně já jsem ten vyvolený a ty jsi ten, kdo sklízí ovoce mé práce, a tak se ti nebudu omlouvat za tuhle odbočku a budu prostě pokračovat.

Drayfitt má můj obdiv. Dělá mi potíže porozumět části poznatků, které nashromáždil, přestože mi můj děd Nathan přímo předal tolik vědomostí. Jednu věc jsem zjistil: o mém oblíbeném tématu se toho moc nedozvím. Informace týkající se tajemných vraadů jsou přinejlepším tenkým pozlátkem zlomků a náznaků v legendách a zveličených pověstech, pozlátkem, které jen zakrývá propast nevědomosti hlubokou jako sama Nicota. Velká část Drayfittova díla vzala za své rukama Mala Quorina, rádce talackého krále Melicarda I. a patolízala zesnulého a rozhodně neoplakávaného dračího krále, Stříbrného draka. Král Melicard, jehož nadaná královna Erini, jak doufám, dohlíží na to, aby mluvil pravdu, mě ujistil, že to, co jsem dostal, je všechno, co zůstalo. Tu část Drayfittových spisů, kterou se mi podařilo roztřídit, ti pošlu po poslech. Nejspíš to bude dvojice drak a člověk, rád bych totiž nechal oba druhy co nejvíce spolupracovat.

Tohle jsou tedy mé závěry týkající se vraadů, jejichž posledním - váhám použít slovo "žijícím" - představitelem byl ubohý šílený Shade.

Toos náhle zjistil, že se navzdory večernímu chladu potí.

Drayfitt je popsal mnoha slovy, ale nejlépe je shrnují výrazy arogantní a děsiví. Pokud jsem jeho poznámkám rozuměl správně, na vrcholu moci dokázali rozervat nebe i zemi vedví... vzpomínáš si, co udělal Shade ve svých posledních chvílích vojsku Stříbrného draka? Nezůstala po něm ani stopa. To ale nebylo nic. Myslím, že až si přečteš něco z toho, co ti posílám, uvidíš, jaké jsme měli štěstí, že jen Shade odolával smrti tak dlouho. Největší ironií toho všeho je, že to jsou zároveň naši prapředci. Můžeme poděkovat vraadům, že jsme tady, a ne na místě, o kterém jsem se zmínil v několika předchozích zprávách, na tom zničeném světě, kterému říkali Nimth.

O onom temném, strašlivém světě mám ještě méně zpráv než o jeho dávných obyvatelích. Vraadové ho za sebou zanechali zničený, opustili ho jako okousanou pecku treva. Šťavnatá dužina ovoce byla snědena; to, co zbylo, už nebylo k užítu.

Něco se nepodařilo, protože přišli sem a jejich zvláštní rasa se téměř přes noc vytratila... jediným dědictvím, jež po nich zůstalo, jsme my, menší čarodějové.

Je mi líto, že toho není víc. Škoda, že se knihovny pod tvým královstvím rozhodly být, co se vraadů týká, obzvláště mlhavé, ačkoliv mne to vlastně příliš nepřekvapuje. Temný kůň, náš skvělý věčný přítel, při svých řídkých návštěvách moje pátrání odmítá - stále nedokáže přijmout, že je Shade doopravdy mrtvý - a tvrdí, že je lepší nechat vraady jen jako mlhavou vzpomínku. Ale jednou, když to říkal, jsem v jeho mohutném hlase zachytil tesklivý tón. To mě udivuje.

Gwen ti posílá srdečné pozdravy, starý lišáku. Děti jsou v pořádku... lidské i dračí.

Tvůj Cabe Bedlam

Regent nechal svitek, ať se stočí zpět, a v duchu probíral, co čaroděj řekl a co neřekl. Svět, kde je to samý Shade! Mrazivá představa. Vstal, přešel k ohni, který udržoval v pracovně teplo, a hodil svitek do nenasytných plamenů. Těžko říct, proč to považoval za nutné. Ve zprávě nebylo nic, co by jím vyložené otřásl, nic tak šokujícího, ne po minulých zprávách. Jen cítil stejnou touhu, ke které se mu přiznal i Cabe, touhu zapomenout na všechno, co souvisí s arogantními, ničivými vraadami... a zmrzačeným, vražedným místem, které se kdysi jmenovalo Nimth.

I.

Na celém Nimthu stálo jediné opravdové město. Bylo vysoké, zubaté a tak různorodé, že nejlepším popisem bylo, že je obrazem svých tvůrců. Byly tu štíhlé sloupy, zikkuraty, věže, které se nakláněly ve strašidelných úhlech... žádný styl nepřevládal, pokud se šílenství nepovažuje za styl. Tytéž bytosti, které ho svou magií postavily, se i teď, jako to dělávaly každých několik let, shromáždily v jeho zdech. Přišel čas setkání vraadů... možná posledního tady na Nimthu.

Z úcty k neutralitě nemělo město jméno. Pro všechny to bylo prostě město. Tezereneové si ho zvykli užívat pro vlastní potřeby, a kdo by si chtěl znepřátelit tak velký a vražedný klan? Zbylí vraadové si trpělivě nevšímali políčku do tváře, předstírajíce, že je to pod úroveň tak mocných čarodějů, jako jsou oni.

Navzdory předpokládané neutralitě města tady byla všude vidět magie. Oslnivé aury se vzájemně srážely a noví i starí příchozí se procházeli s doprovodem, který si sami vytvořili... se zvířaty, která se pohybovala jako lidé, s oživlými postavami z větví, s myriádami světél.

Vraadové sami nebyli výjimkou. Většina byla vysoká a krásná, oživilí bohové a bohyně. Jen pár z nich mělo tváře a těla, s nimiž se narodili. Právě teď byly v módě dlouhé splývavé vlasy a barevné měňavé tuniky, které se od sebe lišily stříhem a vzory podle vkusu těch, kdo je měli na sobě. Jiní vraadové se nenechali zahanbit a měli na sobě oděvy z mlhy a světla, které mučily nadějami i odvracely pozornost. Vzduch jiskřil množstvím magie. Nebe, na kterém soupeřily odstíny krvavě červené a temně zelené s nádechem hníloby, toho dne kvůli vši té magii zuřivě vířilo. Venku zaduněl další otřes, jak země na západě hlasitě protestovala proti poslednímu setkání nimthských pánů. Kdysi krajinu pokrývala zvlněná pole zelené trávy a nebe bývalo tak zářivě modré, že se i jinak lhostejná rasa čarodějů často zastavovala, aby ji obdivovala. Teď už ne.

"Konečně jsme vytvořili svět, který se hodí k našim osobnostem."

Tak to Dru Zeree cítil, když se díval na dav shromážděný pod svou vyhlídkou a na drsné nebe nad ní.

"Tohle považuješ za velkolepé, Sile?" vysmíval se kdosi v davu a zesílil přitom hlas tak, aby ho ten, komu byla slova určena, nemohl přeslechnout. "Tvůj um i tvůj vkus klesly ještě hlouběji než dřív!"

Druhá polovina sporu zanikla v dunivé explozi, která nepatřila k žádnému přírodnímu jevu. Dru čekal, ale očekávaný výsledek se nedostavil.

"Ještě ne," zašeptal si pro sebe.

Dru, skoro sedm stop vysoký a jaksi hubenější než ostatní, byl mezi mnoha čaroději, kteří o jedinečnost usilovali, nápadně jedinečný. Úzká tvář byla pohledná, ale ne krásná takovým způsobem, jakým si rysy rozhodla upravit většina ostatních. Jestřábí výraz zachmuřeného mága doplňovala řídká, pečlivě zastřižená bradka, stejně hnědá jako jeho vlasy. Na rozdíl od modrých, zelených a mnohobarevných kadeří ostatních to byla jejich původní barva. To bylo mezi vraady skutečně nezvyklé, kromě klanu Tezerenee, který se pyšnil tím, že si co nejvíce udržoval původní vnější vzhled.

Nicméně Dru byl přece jenom vraad. Pro toto shromáždění si přidal do vlasů stříbrný pramen, přímo

doprostřed. Jakkoliv to bylo jednoduché, vysloužil si tím dávku upřených pohledů, stejně jako prostým, nezdobeným šedým rouchem, které obvykle nosil. Snad, pomyslel si hořce, bude nakonec zodpovědný za módu návratu k jednoduchosti... což by bylo velmi nevraždské, když uvážíme jejich sklon k hýření. Na širokém rameně mu přistál zlatočerný tvor a zasyčel: "Dekkar. Silesti. Dívej ssse."

Vraad důvěrníka poškrábal v kožešině pod dravčím zobákem. Potěšené zvíře široce otevřelo čelisti a odhalilo v zobáku nečekanou řadu ostrých zubů. Kdyby někdo vzal vlka a zkombinoval části jeho těla s tělem hbitého, velkého orla, dostal by něco, co by připomínalo Druova důvěrníka. Tělo, ocas a horní tlapy byly vlčí. Hlava, přestože osrstěná, připomínala víc ptáka a dolní končetiny končily pařáty, které dokázaly rozervat mnohem větší a na pohled silnější tvory, než byl on. Kulaté, ametystové oči, které upřeně hleděly do vraadových, neměly zorničky. Dru byl na své dílo vraadským způsobem pyšný.

"Kde přesně jsou, Sirvaku?"

"Tam. Tam." Tvor ukázal hlavou k východní straně velikého nádvoří, kam vstupovala většina nově příchozích.

Nejprve uviděl Dekkara. Vysoký, ale výjimečně rozložitý, živá stěna síly, magické i fyzické. Dekkar vypadal pozoruhodně, přestože jeho pozoruhodnost umenšovala skutečnost, že se v mnoha směrech až příliš podobal tvářím kolem sebe. Byl hladce oholený a dlouhé, spletené oranžovo-modré vlasy mu padaly za hlavu jako obrovská chapadla. Výraz na vraadově tváři byl typicky arogantní. Čaroděj měl duhovou tuniku, která se proměňovala doslova s každým jeho nádechem... Dru musel připustit, že je to mistrovská práce. Dekkar vynaložil na detaily vzoru velké úsilí.

Škoda, že nevynaložil stejné úsilí na pomoc nadcházejícímu vraadskému exodu.

"Ztělesnění předvídatelnosti." Dru se podíval směrem, kterým hleděl jeho důvěrník. Věděl, že uvidí Silestiho. "A tady máme jeho bratra, ztělesněnou poštilost." Druhý vraad si svého protivníka evidentně všiml. Upřel na Dekkara pohled, který byl tak podobný pohledu urostlejšího čaroděje, že nebylo divu, že je někteří považovali za příbuzné. Ve skutečnosti se Silesti vždycky snažil hodně podobat Dekkarovi a Dru se sám sebe ptal, jestli k tomu má nějaký důvod. Nikdo si už nedokázal vzpomenout, čím jejich tisícileté nepřátelství začalo, a nejspíš to nevěděli ani sami protivníci. Tisíc let byla dlouhá doba i pro rasu, která byla téměř nesmrtelná. Dru měl podezření, že tihle dva pokračovali v boji dlouho poté, co byla původní příčina zapomenuta, vyložene proto, aby nepropadli strašlivé nudě, kterou trpělo tolik vraadů. Proto však nebyli o nic méně šílení než ostatní, včetně samotného Drua.

"Dívej ssse, pane! Dívej ssse!"

"Vidím, Sirvaku. Už ztichni."

Silesti měl na sobě zářivý černý úbor, který mu lnul k tělu, jen hlava zůstávala odhalená. Přivřel oči a rukou v rukavici sjel k váčku, který mu visel za opaskem. Mnoho shromážděných vraadů ty dva s mímým zájmem sledovalo, ačkoliv nemálo si jich vůbec nevšímal. Hádky byly jen další součástí života rasy čarodějů. Zajímavé bylo jen to, jaký postup soupeři zvolí.

Dekkar udeřil jako první; vyčaroval Silestimu nad hlavou miniaturní liják. Aniž se nechal vyrušit od vlastní práce, vytvořil Silesti štít, od něhož se voda odrážela a stékala na zem kolem něj, takže čaroděj zůstal stát vznešený a suchý. Dekkara však nezdár zdánlivě vůbec nevyvedl z míry. Klidně stál a otevřeně vyzýval protivníka, ať udělá to nejhorší, co umí.

Druhého vraada to zjevně potěšilo. Silesti vytáhl z váčku cosi drobného a roztřeseného, co Dru nedokázal rozeznat, přestože si posílil zrak. S pečlivou přesností tím hodil k vyčkávacímu Dekkarovi. Dekkar podle předpokladu nečekal, až k němu tvor doletí. Mávnutím ruky ukradl vlastní zuřící bouře blesk. Ten zasáhl bezmocného Silestiho sluhu. Kousky tvora se rozlétly kolem. Zvedl se vítr a odvál je k původnímu cíli, popel však mohl Dekkara jen těžko ohrozit.

Důvěrník na Druově rameni se pohnul a přešlápl oběma pařáty, jako by se pokoušel pochopit očividně bezúčelné útoky dvou čarodějů... mužů, kteří by dokázali nechat vyrůst hory, kdyby bylo třeba.

"Pane..."

Dru se ponuře usmál a utišil ho. Chápal to, čemu Sirvak nerozuměl. Po tak dlouhém sporu se boj stal obřadem. To, co vypadalo jako drobné doteky vraadské moci, brzy vyústí v něco mnohem většího. Jakoby v odpověď na jeho myšlenky vypukl skutečný útok.

Kolem Silestiho nohou se zvedl vzhůru proud deště, kolem štítu, a vytvořil kokon z jakéhosi hedvábného

materiálu. Kokon držela pohromadě síla protikouzla, které seslal samotný černě oděný čaroděj. Dru věděl, a Silesti teď také, že se past rozrostla i pod jeho nohama a zapečetila ho uvnitř.

Zatímco se Dekkar smál a několik přihlížejících uznale tleskalo, Silestiho kouzlo přineslo ovoce. Popel se usadil na rozložitém vraadovi, včetně obličeje a rukou. Dekkar ho samozřejmě ignoroval a dost ho překvapilo, když náhle zjistil, že na něm pučí malíčky zubaté hlavičky, zvedají se na hadovitých tělíčkách a zlomyslně se zakusují do svého hostitele. Na jeho oblečení i těle rašila další a další havěť, zakořeňující kdekoliv to bylo možné. Několik tvorečků dokonce bylo i na zemi u jeho nohou, ty ale Dekkar rozšlapal. Mnoho vraadů si myslelo, že konečně vidí vyvrcholení tisíciletého sporu. Dru však o tom pochyboval. Za tu dobu už oba protivníci čelili obrovské řadě pastí. K jejich zabití by bylo třeba mnohem víc.

A opravdu, útoky začaly polevovat. Z kokonu se šířilo hrozné horko, které zasáhlo dokonce i Druův balkón, přestože byl daleko od místa souboje. Jednoduchým kouzlem ochladil okolí; Silestiho vězení však nijak chráněno nebylo. Zasyčelo a rozpustilo se, a než se zbytky dotkly země, úplně se vypařilo. Dokonce i bouřkový mrak se rozptýlil.

Dekkar mezitím nedělal nic, jen stál a čekal. Jakmile překonal počáteční překvapení, stál tam a usmíval se, navzdory mnoha kousnutím. Důvod byl snadno viditelný. Havěť začala odpadávat, nejprve jednotlivě, potom po celých houfech. Všichni škůdci byli mrtví; tedy všichni ti, kteří čaroděje kousli. Dru zahlédl jednoho z posledních, věrného svému poslání, jak chňapá po Dekkarově nechráněné ruce. Jakmile tvoreček nasál krev, okamžitě se stáhl, jako by se připravoval k dalšímu úderu. Místo toho se však zachvěl, vyplivl krev oběti... a padl na zem. Jeho stisk i život byly pryč.

"Pane?"

"Otrava, Sirvaku. Dekkarova krev je otrávená. Rád bych věděl, jak přežívá on sám. Mám dojem, že k zabití těch tvorů je potřeba silný jed."

Dekkar a Silesti tam proti sobě stáli jako dvě urousané, ale spokojené děti, připravené na druhé kolo pouliční rvačky.

"Pane!" Sirvakovy pařáty se Druovi zatály hluboko do ramene na znamení, že je jeho důvěrník víc než jen vyděšený. Temný stín překryl vše, kromě umělých světél, která vraadové pro své setkání vytvořili sami.

Nebe zaplnili draci. Mohutní netvoři, větší než nejvyšší koně, schopní složit i takové zvíře jediným úderem mohutné přední tlapy. Na zádech každé ze smaragdových příšer seděl jezdec; dostatečné znamení - ne, že by to bylo zapotřebí - kdo jsou nově příchozí.

"Tezerenee..." zamumlal si Dru.

Dole pod ním dav, jehož zájem o souboj každou vteřinou rostl, náhle utichl. Jen několik silných duší se odvážilo zašeptat jméno, které právě vyslovil Zeree.

Tezerenee.

Bylo jich víc než čtyřicet a Dru věděl, že jsou to jen vybraní zástupci klanu. Vraadové od přirozenosti nebyli rodinné typy. Dru a jeho dcera Sharissa byli raritou. Tezereneeové však pod drakonickou vládou svého stařešiny, lorda Barakase, tvořili soudržnou a despotickou rodinu čarodějů. Byli to také obratní bojovníci, což byl u rasy, která se naprosto spoléhala na magickou moc, další výstřelek.

Draci začali přistávat na střechách a městských hradbách.

Z dálky vypadali všichni jezdci stejně. Od hlavy k patě je zakrývala tmavě zelená zbroj, vytvořená ze šupin stejných tvorů, na jakých přiletli. Zuřivé prilby s dračími hlavami zakrývaly divoké tváře příslušníků klanu Tezerenee. Dva z nich, lord Barakas a jeho nejstarší syn Reegan, měli karmínové kápě. Skoro třetinu jezdců tvořili stařešinovi synové, které zplodil během pěti tisíc let dlouhého života. (O tom, kolik jich ještě bylo a kolik jich za ta tisíciletí tak či onak zemřelo, v doslechu lorda Tezereneeho nikdo nemluvil.)

Barakas Tezerenee přistál na střeše budovy, která se v okamžiku jeho přiletu zploštila. Ohromující stařešina se ze své výhodné pozice díval shůry na všechny kromě Drua. Barakas si pohladil těžký vous a dlouze a tvrdě se zahleděl na oba bojující.

"Tohle je poslední setkání." Zvuk jeho hlasu, zesílený magií, doslova roztřásl celé město. Kupodivu, navzdory medvědímu zjevu zněl hlas lorda Tezereneeho hladce a vypočítavě. Byl to také hlas někoho tak zvyklého velet, že by i prosté "dobrý den" znělo jako rozkaz, který je třeba poslechnout.

"Tohle je poslední setkání, mistři Dekkare a Silesti. Odsud se vraadové přestěhují do lepšího, méně zničeného domova." Bojující nebe na zdůraznění jeho slov zahřmělo.

Dva soupeřící čarodějové se po sobě znepokojeně podívali.

"Dohlédněte, aby tihle dva skončili svůj souboj jednou provždy." Nejprve nebylo jasné, ke komu stařešina mluví, jelikož si stále prohlížel Dekkara a Silestiho. Vzápětí dva jezdci znovu nasedli na své ještěry a vylétli k nebi. Oba soupeři začali protestovat, ale Barakasův ostrý pohled je na místě zmrazil. Opravdu, zmrazil. Ani jeden z čarodějů se nehýbal, jen se marně rozhlíželi po někom, kdo by je vysvobodil z kouzla. Draci sestoupili těsně nad hlavy bezmocných vraadů, zvedli bouři prachu, která donutila davy ustoupit, a na pokyn svých jezdců popadli Dekkara a Silestiho do předních tlap. Jezdci se podívali na vládce klanu a čekali na další rozkazy. Barakas Tezerenee chvíli zauvažoval a pak řekl: "Vezměte je na západ. Nevracejte se, dokud nebudete mít vítěze... nebo dokud nebudou oba mrtví."

Draci znovu zamávali mohutnými křídly a hbitě se vznesli do vzduchu. Během několika vteřin z nich byly i pro oči těch nejzkušenějších pozorovatelů pouhé tečky na obloze. Ani ne za minutu zmizeli z dohledu. Barakas si prohlédl zbývající vraady, kteří byli stále nezvykle tiší, a konečně pronesl stejným tónem hlasu, jaký použil, když se zbavoval Silestiho a Dekkara: "Kéž je s vámi duch setkání."

Bez dalšího slova se obrátil, pustil dav ze zřetele a zadíval se na čekajícího Drua.

Dru ke stařešinovi krátce sklonil hlavu: "Přišel jsem, jak jsi nařídil."

Vzápětí stál lord Tezerenee vedle něj. Sirvak, který zřetelně neměl rád nic, co připomínalo draky, tiše zasyčel. Dru ptáka utišil, zatímco ho Barakas sledoval s chladným úsměvem na rtech.

"Je to jen vhodné, abys tady byl, Zeree. Tohle je tvé dílo stejně jako moje."

Zamýšlený kompliment Druovi nijak nezalichotil, předstíral však, že je poctěn. "Zásluhy jsou tvé, Barakasi. Tvé a tvých synů, Rendela a Gerroda."

Poprvé od chvíle, kdy dorazil, vypadal stařešina znepokojeně. Dru se zájmem zaznamenal jeho neklid při zmínce o synech. "Ano. Udělali svou část práce. Ty jsi však položil základ."

Ostatní vraadové dole se mezitím vrátili ke svým záležitostem. Dekkar, Silesti, a dokonce i všímavý Tezerenee byli z větší části zapomenuti. Barakas se trpce zasmál.

"Slabí hlupáci! Děti! Nebýt nás, pořád by ještě naříkali nad svým osudem." Vzal Drua za paži. "Pojď! Zkouška se blíží, Zeree. Chci, abys tam byl, až přijde čas."

Svět kolem jako by se stočil do klubička.

Když se znovu rozvinul, okolí se změnilo. Byli teď v rozlehlé komnatě, kde kolem pentagramu stál skoro tucet příslušníků klanu, jeden u každé špice a rohu pentagramu. Uprostřed tiše seděla jediná postava v kápi, která se od ostatních lišila dlouhým pláštěm, šupinatou tunikou a vysokými botami, jež měla na nohou. Zpod kapuce jí volně visely prameny ledově bílých vlasů, takže Dru muže hned poznal.

"Otče." Před stařešinou poklekl jiný Tezerenee, oblečený stejně jako ten v kruhu. Barakas milostivě položil ruku na synovu hlavu.

"Gerrode. Vysvětli mi, co se tady děje." Pod klidným tónem se skrýval spodní proud podezřívavosti a první stopy spravedlivého hněvu.

Gerrod vzhlédl. Na rozdíl od většiny Tezereneeů byl pohledný. Tmavé vlasy lehce zakrývaly aristokratické rysy, které zdědil z matčiny strany. V porovnání s muži jako Barakas nebo Reagan byl štíhlý a rozhodně to nebyl typ válečníka. On a nehybná postava v srdci pentagramu mohli být dvojčaty, tak si byli navzájem podobní. Přesto se narodili s odstupem více než tisíce let. Byla to dvojčata, ale duší, ne tělem.

"Rendel nemohl čekat, otče," sdělil Gerrod Barakasovi mnohem klidněji, než by dokázal Dru.

"Nemohl čekat?" Druovi náhle došlo, co Gerrod říká.

Mladší Tezerenee sklonil hlavu k otci a lehce se zachvěl, když stařešina silněji sevřel jeho hlavu. Barakas by dokázal rozmáčknout synovu lebku jako zralé ovoce, kdyby chtěl.

Lord Tezerenee se pánovitě podíval na společníka. "Zdá se, Zeree, že Rendel přeskočil propast. Jeho ka je teď tam - v Dračí říši."

II.

"Kde?"

Sirvak, kterého pánovo napětí zneklidnilo, otevřel oči a zasyčel. Malá vyverna hřadující na římse mu to oplátila důvěrně známým sykotem a vyzývavě roztáhla křídla. Dru Sirvaka uklidnil několika zašeptanými slovy a lord Tezerenee utišil vyvernu jediným pohledem. Lord Barakas se usmál; chabý pokus, pokud to vůbec byl pokus, jak Drua uklidnit. "Odpusť mi, Zeree. Začali jsme světu za závojem říkat Dračí říše. Nikdo jiný žádné jméno nenavrhl, a tak jsme si mysleli, že tohle ujde."

My znamená ty, pomyslel si Dru kysele. Stařešina Tezereneeů, který osobně pozvedl draky na symbol svého klanu, věděl, že zbytek vraadů má proti němu zřetelnou a jedinečnou nevýhodu. Od chvíle, kdy poprvé objevili ten jiný, nezkažený svět, ležící jen kousek od nich, Barakas Tezerenee denně pracoval na tom, aby si zajistil, že bude mít celou situaci v rukou právě on. Když první šílené pokusy o fyzický přechod žalostně selhaly, obrátil se Barakas na vlastní nadané lidi, aby prostudovali práci jeho protivníků. Dru se teď podílel na úspěchu klanu jen díky svým pokusům. To on vymyslel to, co se stalo nadějí vraadů, triumfem vraadů.

Zbytek rasy tím byl znepokojen a Dru Zeree si začal dávat pozor, s kým mluví. Vraadové rozhodně byli mstiví.

Rozčilený Dru se snažil nekomentovat Tezereneeho domýšlivost a raději se soustředil na Rendelovu zhroucenou postavu. Stařešinův syn vypadal tak ochablý, že klidně mohl být mrtvý. Vlastně bylo dost možné, že Rendel je mrtvý, že je jeho ka uvězněno někde v nekonečné prázdnotě. To, co Tezerenee zamýšlel udělat, bylo dokonce i podle vraadských měřítek dost namyšlené.

Což vyvolávalo další otázku, ohledně které Barakas zatím nechával tápat v nejistotě i svého "partnera". K čemu je přemístit něčí ka, pokud na něho druhém konci cesty nečeká vhodná nádoba?

Lord Tezerenee slíbil svým soupeřům a protivníkům úspěch. Dokonce ani on by si netroufl tenhle slib porušit. Selhání by narušilo nejen jeho celkové postavení navenek, ale i ve vlastním klanu. Vychoval si Tezerenee tak, aby se mu až příliš podobali, což Dru pokládal za nejnebezpečnější chybu, jaké se kdy Barakas dopustil.

Jakkoliv se Tezereneeové svého vládce báli, kdyby se jich proti němu spolčilo dost, odeslali by i obávaného Barakase k dračímu duchu, kterého si tak vážil.

"Rendelovo... nadšení... je chvályhodné." Barakas s velkým sebezapřením stáhl ruku z Gerrodovy hlavy. Dru si byl jistý, že zaslechl, jak mladší Tezerenee úlevně vydechl, přestože by to jeho otec považoval za známku slabosti. Stařešinův syn vstal a rychle poodstoupil.

Barakas odměřeným krokem odvedl Drua vpřed. Metoda přenášení ka byl Druův vlastní nápad, vždycky si však představoval, že zůstane omezená na Nimth. Koneckonců, kam jinam by šli, kromě vlastního světa?

Říše za závojem - zahalená říše, jak jí Dru nejdřív říkal - změnila život nestárnoucích vraadů jako nic předtím. Přízračný svět jim předváděl vysoké hory a bujně zelené lesy a naparoval se před nimi jednoduše proto, že se ho nemohli dotknout.

Někteří se začali okamžitě vysmívat; tvrdili, že stromy a hory, překrývající zničenou a nestabilní krajinu Nimthu, jsou jenom iluzí, vytvořenou nějakým vtipálkem. Nikdo se však k domnělému triku nepřihlásil a brzy bylo jasné, že to přece jen není žádný prelud. Vraadové začali ono místo vážně studovat... jako druhý domov.

Kdy naposled bylo nebe modré? zeptala se kdysi otce Sharissa. Dru si tehdy nevzpomněl a nevzpomínal si ani teď. Rozhodně ne za jejího, i když zatím krátkého života. Tím si byl jistý. Nimth začal umírat už dávno. Bylo to pomalé, vleklé umírání, které se mohlo táhnout tisíce let... jenže už dávno předtím bude neobyvatelný, dokonce i pro vraady

Gerrod je celou dobu sledoval jako stín. Dru měl podezření, že se pod jeho kápí skrývá víc, než Barakas, a dokonce i Rendel tuší. Gerrod všechno sledoval vychytralýma očima. Dru si byl jistý, že se Gerrod živě zajímá o to, co může cizinec, kterého s sebou otec přivedl, říci o kouzlech, jež tu byla utkána. Jeho zájem Drua mátl, protože to skoro vypadalo, jako by mladší Tezerenee doufal, že najde chybu v něčem, co sám pomohl vytvořit svému vládci a předkovi přímo pod nosem.

"Tady je to, Dru Zeree. Chybějící spojovací článek tvé práce a naší záchrany."

Dru se podíval do míst, kam lord Tezerenee pokynul, a zahleděl se na tělo. Věděl, co to je, sám už takové bytosti vytvořil, tohle však bylo tak velké, že bylo zbytečné cokoliv dodávat. Zatímco se na něj oba společníci vyčkávavě dívali, opatrně natáhl ruku a dotkl se bližší paže. Byla teplá a na dotek velmi živá. Dru zatoužil couvnout, věděl však, že by mu takový projev zbabělosti jen uškodil. Klan Tezerenee nerespektoval ty, kteří neměli dost silné nervy, a nespolupracoval s nimi. V téhle fázi spojení by podobný čin mohl být pokusem o sebevraždu.

"Golem vytvořený z masa," sdělil mu Gerrod zbytečně.

Kdyby stál a neležel na mramorovém pódiu, sahal by Druovi k hrudi. Je vysoký jako Sharissa. Zeree netušil, proč ho to napadlo právě teď, snad jen proto, že už ji neviděl déle, než měl v plánu. Ostatně i kvůli ní přijal stařešinovu původní nabídku. Řešení, jakkoliv šílené, které by jí zachránilo život, stálo za to, aby se vydal na panství ničivých dračích hord, jako je klan Tezerenee. Nebylo to zrovna ve vraadském stylu. Většina starších vraadů by ráda obětovala své potomky, kdyby si tím mohla zachránit vlastníků.

"Možná přemýšlíš nad tím, že je... nedokončený," podotkl Gerrod drze.

Dru zabručel. Ovšem, nedokončený! Ubohý pokus o golema, soudě podle obličeje... nebo spíš podle nedostatku obličeje; golem jako by vůbec neměl žádný výraz. Vlastně mu chybělo mnohem víc než několik rysů. Neměl vlasy, nebylo na něm nic specifického. Dru viděl, že i golemovy dlaně a chodidla nejsou o moc víc než pahýly na konci končetin. Golem nebyl muž ani žena, jen asexuální živá loutka. Jakožto víc než tři tisíce let starý vraad už Dru viděl mnohem horší věci... ale v golemovi bylo něco, z čeho mu běhal mráz po zádech. Navzdory nedostatkům ve vzhledu v něm bylo cosi neobvyklého.

Náhle mu došlo, co cítí.

"Tohle vyrostlo, není to složené z jednotlivých kousků."

Gerrodovi se zaleskly oči. Dru si poprvé všiml, jak jsou křišťálové. Barakas se mezitím na zmateného čaroděje souhlasně usmál. Naznačil Druovi, ať hádá dál.

Hubenější vraad tedy pokračoval. Donutil se znovu sáhnout na golemovo nahé tělo. Pokožka byla na dotek tužší, skoro jako...

"Není to vraad." Přejel prsty po paži a v zamyšlení zapomněl na to, jak se předtím bál. Čemu známému se to podobá?

Došlo mu to a jeho strach z té temné věci se znovu rozhořel. "Tohle bylo zplozeno z draka!"

"Vidiš, Gerrode, mistr Zeree má bystrou hlavu. Hlavu, která si zaslouží pozornost Tezereneeů."

Postava v kápi se uklonila; pokud nějak zareagovala, plášť to úplně skryl. Dru přemýšlel, jestli Barakas prostě předstírá, že nevidí, nebo jestli je tak přesvědčený o tom, jak klan Tezerenee ovládá, že mu Gerrodovo chování uniká.

Ta otázka ovšem počká. "Tohle bude nádoba pro ka."

"Ano." Barakas natáhl ruku a přejel golemovi po rameni tak jemně jako milence. "Golem nemá ka, není to drak ani vraad. Je to skořápka, připravená na obydlení, která nemá žádné skutečné bytí, žádný vlastní život. Jediné, co máje vrozená dračí magie. Zdáni života jí propůjčuje jen pečlivě utkané kouzlo. Až do ní vstoupí vraadská ka, nenarazí na odpor a plněji převezme. Golem je tvárný; stane se tím, čím ho vraad bude chtít mít."

"Dokonalé tělo pro nový svět," dodal Gerrod, jako by to dělal často. Zjevně už stařešinovo kázání slyšel mnohokrát.

Lord Tezerenee souhlasně přikývl. "Bude to tak." Obrátil pozornost zpět k hostu. "Bude to skutečné spojení naší duše s dračí magií. Díky tomu se vraadové stanou něčím víc, než v co kdy mohli doufat."

Dru si udržoval netečný výraz, ale v duchu v něm začalo růst znepokojení. Teď už šlo o víc než jen o golema. Vraady čekal nový svět, ale Barakas Tezerenee si ten svět utvářel podle vlastních tužeb.

Vyděšený čaroděj se podíval dolů na nehybnou postavu, která ležela vedle nich, a už nedokázal potlačit zachvění.

"Něco se ti nezdá, Zeree?"

Než mohl odpovédět, ozval se Gerrod. "Otče, Rendel teď bude asi hodinu potřebovat dohled. Navzdory předchozímu očekávání ještě není v Dračí říši. Soudíme, že je přechod asi pomalejší a únavnější, než jsme původně propočítli, a mezitím se musíme postarat o jeho tělo. Jestli dovolíš, rád bych s mistrem

Zereem prodiskutoval jeho názor na naše pokroky a možné potíže, které jsme možná nepředvíдали... samozřejmě, pokud ho už nepotřebuješ."

Lord Tezerenee si Drua přeměřil pohledem. "Teď ho nepotřebuji. Co říkáš, Zeree?"

"Budu jen rád, pokud budu moci udělat cokoli, co pomůže zajistit, aby se vaše kouzlo zdařilo."

"Výborně." Stařšina natáhl ruku a sevřel Sirvakovu dravci hlavu. Dru cítil na krku důvěrně známý nervózní dech, ale Sirvakovi sloužilo ke cti, že na velkého vraada nijak jinak nereagoval. Když ho Barakas konečně pustil, tvor opatrně sklonil hlavu a předstíral, že dál dřímá.

"Skvostné dílko. Co myslíš, jak by si vedl proti vyverně?"

"Sirvak má jisté zkušenosti v boji." Dru se podíval na zvíře, poškrábal ho na krku a promyšleně se usmál.

"A pokud jde o vyverny... zabil dvě během jediné minuty."

Stařšinova tvář potemněla, ale udržel vyrovnaný hlas. "Jak jsem říkal, skvostné dílko." Pak přikázal synovi: "Jakmile se něco stane, dáš mi vědět. (k)amžitě."

"Otče." Gerrod se uklonil a zůstal v podřízeném postoji i poté, co lord Tezerenee zmizel v zeleném oblaku, který se částečně rozprostřel po komnatě. Nakonec mladší Tezerenee vstal a prudkým mávnutím ruky vyhnal zelenavou mlhu otevřeným oknem ven. Přejel Drua pohledem: "Je úplně šílený, mistře Zeree, ještě šílenější než my ostatní." Když se mu nedostalo odpovědi, dodal: "A museli bychom být doopravdy šílení, kdybychom si mysleli, že ho můžeme svrhnout. Pojd' se podívat."

Když Gerrod takto překroutil vlastní slova, zamířil k pentagramu i k těm, kdo udržovali kouzlo. Dru ho mlčky následoval, přemýšleje, kolik ie ve slovech jeho průvodce pravdy.

"Samozřejmě už tě napadla jedna potíž v plánech mého otce, že?" Gerrod, otočený k Druovi zády, vypadal jen jako velký kus látky visící ve vzduchu. Našlapoval překvapivě tiše, na rozdíl od těžkého dusání, které obvykle doprovázelo jeho příbuzné ve zbroji.

Dru věděl, o čem postava v kápi mluví. "Váš golem je tady. Jak ho dostaneme do Dra... jak ho dostaneme na druhou stranu?"

"To byl můj nápad... Tedy můj a Rendelův. Jak by řekl otec, je to věc síly. Síla vždycky zvítězí, když jí máš dostatečné množství." Ze vše zahalující kápě pronikl tichý smích. "Otec je filozof."

"A co to bylo za nápad?"

Gerrod se otočil a ukázal na pentagram. V tu chvíli se jeho úsměv až příliš podobal otcovu. "Co nedokáže jeden vraad, možná může dokázat víc vraadů, pracujících společně. Podobná skupina Tezereneeů sedí v přízračném lese, mezi stromy, které tam tak úplně nejsou, natahuje se k nim svou mocí a vytváří Rendelovi - a těm, kdo ho budou následovat - nádoby přímo z vlastních zdrojů zahalené říše." Dávalo to jistý smysl; v klanu Tezerenee to mohlo fungovat. Jen ten byl schopen shromáždit dost vraadů ochotných spolupracovat, aby měli šanci uspět, i když oním úspěchem byla jen přízračná ruka zasahující v přízračném světě. Vraadové nemohli projít do nového domova fyzicky, ale svou mocí si vybudují jinou cestu.

Dru zamrkal: "Jsou tam draci?"

"Samozřejmě. Viděli je, zahlédl je - počkej - nějaký bratranec nebo branného možná sestra, zapomněl jsem kdo. Umíš si představit, jak to otce nadchlo. Pak už byl náš osud jasný. Než jsme je našli, měl otec v úmyslu použít některé z těch zatracených elfů."

Šeptané zvěsti o tvorech obývajících stínové země pomalu kroužily síti špehů a spojenců mezi jednotlivými vraady. Elfové byly nejzajímavější, tahle rasa už na Nimthu dávno vyhynula. Jako první trpěli v područí dávných vraadů. Jak napsal Serkadion Manee, pozoruhodný čaroděj, který se rozhodl zaznamenat vzestup své rasy, elfové byli příliš mírumilovní a ochotní ke spolužití s novou rasou. Zmizeli prakticky přes noc. Pokud lze věřit Serkadionovým slovům, něco z Nimthu pak zemřelo.

Žijící elfové znamenali pro vraady jediné - otroky a hračky. Drua hluboce zasáhlo, že jeho vlastní první reakce byla skoro stejně hrozná jako reakce ostatních; napadlo ho, jaké by to bylo jednoho elfa prostudovat, rozebrat ho a zjistit, čím se od nich liší.

Sharissa by ho okamžitě opustila, kdyby to tušila.

Uvědomil si, že na něj Gerrod upřeně hledí. Mladšímu vraadovi se leskly oči.

"Chci, aby se to nepodařilo."

Nejdřív si nebyl jistý, jestli ho dobře slyšel. Když se však Gerrodův výraz nezměnil, Dru pochopil, že

synové draka jsou opravdu šílení. Nakonec se prostě jen zeptal proč.

Vraad v kápi se na něj bezradně zadíval. Zdálo se, že ho nezajímá, jestli jeho zrádná slova - slova zrazující klan i celou rasu - neslyší někdo další.

"Já nevím! Někdy to cítím, jako by se mi měla rozskočit hlava! Ze nás čeká něco velmi zlého, něco, co znamená smrt... a víc... smrt vraadů, všech vraadů!"

Náhle se Gerrod podíval na strop. Sevřel rty, až mu z nich na tváři zbyla jen úzká, tuhá linka. O vteřinu později hlavu prudce sklonil. Setkal se s Druem očima plnými úlevy i zoufalství.

"Rendel to dokázal. Cítím ho. Jeho ka teď už obývá říši za závojem. Náš úspěch..." Gerrod zaváhal, převaloval ta slova na jazyku a očividně mu nechutnala, "už je jistý!"

Podruhé během několika minut nedokázal Dru potlačit zachvění, které jím proběhlo.

Nemělo to ústa, ale křičelo to.

Nemělo to oči, ale otáčelo to hlavu k temnému, bouřlivému nebi, jako by i o hledalo moc, která by ukončila jeho agónii.

Mělo to prázdný výraz. Žádné rysy, žádné vlasy, nic nezdobilo jeho hlavu. Nemělo to uši, ale zdálo se, že to naslouchá. Klopýtavě se to postavilo, nahé, na chodidlech bez prstů, a sevřelo strom, o který se opřelo, rukama, které byly stěží víc než pahýly. Byl to bezpohlavní tvor, postrádající jakékoliv rozlišovací znaky. Cítilo to živly soupeřící kolem něj, ale o moc víc udělat nemohlo.

Byl to golem, první, kterého vraad vyšlechtil, a první, kterého obsadil.

Hejno vyvern, jež byly oproti slabému tvorů klopýtajícímu pod nimi sotva poloviční, ale schopné rozervat dravce třikrát většího než ony, se vydešeně shluklo na několika stromech, rostoucích na bouřkou promáčené louce. Nevystašil je vítr ani blesky. Bály se stvoření, které po hmatu obcházelo kmen stromu, na němž mnohé z nich hřadovaly. Jejich obavy nevyvolal pach, ale přítomnost moci, která jim byla tak cizí, že úplně ztuhly strachy.

Beztravný tvor opatrně překročil vyvrácený kořen, o který předtím zakopl. V tu chvíli mu z konce chodidla vypučely cibulovité výrůstky, které se protáhly a vytvarovaly v jednotlivé prsty. Druhé chodidlo už bylo taky úplné, ale tvor si toho nevšiml. Jen cítil bolest.

Bouře se na jasné večerní nebe přihnala teprve před chvílí, ale už řádila naplno. Tvor se mezitím zastavil, jako by nad něčím uvažoval.

Náhle stáhl pěst a zdánlivě bez důvodu prudce udeřil do kmene stromu. Vyverny v panice zaskřehotaly; úder kmen málem přerazil. Ve vzduchu koleni slepého tvora zajiskřila magie. Když stáhl ruku k druhému pokusu, kapala z ní krev a vsakovala do promáčené země. Náhle mu na ruce vyrašily pahýlky, šílené malé hrbolky, které se kroutily a protahovaly, až se z nich během jediného nádechu zformovaly prsty a skutečná dlaň. Úder se zarazil v půli pohybu; majitel ruky si až teď uvědomil, co se děje. Jeho prázdný výraz mohl znamenat cokoliv, mohla to být i radost - radost mrtvého muže, který dostal odklad.

Tvor zahýbal prsty na obou rukách, jako by obdivoval pohyb, který neviděl. Bouře byla zapomenuta.

Dal si ruce na hlavu, kde cítil a konečně i nahmatat pučící uši. Jako dítě si začal uvědomovat další proměny své podoby. Úžasnou rychlostí mu nahoře, po stranách a vzadu na hlavě vyrostly světle bílé vlasy a tělo mu pokryly jemné chloupky. A byl muž, což vždycky věděl, ale ještě před okamžikem to nemohl dokázat. I samotné tělo rostlo, dokud nebylo vyšší než šest stop, a dmulo se, jak se mu rozšiřovala hrud' a formovaly svaly.

Když se proměnilo tělo, změnil se i prázdný obličej. Zhruba uprostřed se objevil drobný výčnělek nosu.

Pod ním se vytvořila štěrbina, zprvu jen prasklinka v kůži, která se brzy proměnila v trhlinu šířící se po vznikající tváři. O kousek výš sebou zašklubaly dva drobné záhyby, zárodky očí.

Ústy s úzkými rty a arogantně zakřiveným nosem tvor poprvé vdechl vzduch této země. Objevil se úsměv s vítězoslavným náznakem sebepochvalného blahopřání. Zaleskly se bílé zuby.

Oči se otevřely, mnohobarevné bulvy, které všechno viděly a nic nezapomínaly. Nějakou chvíli si prohlížely oko bouře, temnou díru, která nebyla mrakem, ale zbytkovým efektem jeho příchodu do tohoto nového světa. Zatímco se díval, otvor se začal vytrácet a znovu ho nahradilo nebe. Úlevně vydechl; ještě před pár okamžiky prožíval agónii, ale teď byl potěšený.

Jakmile byl Rendel úplný, podíval se na sebe a ujistil se, že je všechno v pořádku. Široce se usmál.

Studený vítr, poslední pozůstatek bouře, kterou způsobil, mu připomněl, že nemá nic na sobě. Úsměv

zmizel a nahradil ho nedůtklivý výraz s náznakem zmatku. Rozhněvaně mávl rukou ke svému tělu. V okamžiku ho od hlavy k patě zahalil tmavý oděv z nejlepších šupin, patřících větším bratrancům nešťastných tvorů nahoře. Zelený plášť a boty vysoké až ke kyčlím dokončily obraz jakéhosi vznešeného, ale hrozivého lesního krále. Rendel nechal kapuci pláště dole a kochal se dotykem větru na tváři. Zasmál se; vítězství, o kterém hned po příchodu sem už začínal pochybovat, úplně smazalo předchozí bolest a strach. To ho potěšilo ze všeho nejvíc. Pro někoho, kdo v předchozím životě příliš mnoho bolesti a strachu nezažil, to byly dvojnásob silné pocity.

Vítr už utichal. Rendel se zahleděl ke vzdálenému řetězu hor. Zhlédl tam i obra mezi obry, vrchol, který jako by ho volal.

Mág se krátce otočil k místu, kde předtím ležel gólem, a mírně a poněkud jízlivě se uklonil. Pak se narovnal a bez váhání vyrazil k horám. Výrazu v jeho tváři vévodil nadřazený úsměv.

Vyverny se dívaly, jak odchází, tak blízko u sebe, že se jejich hřad málem převážil. A dál za nimi, ukrytý ve vysoké trávě, s vražedným zájmem pozoroval odcházejícího vraada ještě někdo jiný.

III.

Po Rendelově zjevném úspěchu se Gerrod rozhodl o svých protichůdných touhách nemluvit. Dru měl dost rozumu, aby nenaléhal. Měl toho i tak dost k přemýšlení i k obavám a spojenectví s jiným vraadem se při setkání ukázalo jako dvousečné rozhodnutí. To, co Dru prozatím zjistil, jen posílilo jeho potřebu pokračovat v tajné práci, o které, jak doufal, lord Tezerenee i se svými mnoha špehy nic netušil. Po tom, co se dozvěděl, však jeho práce začala vypadat zbytečně - jakou podporu asi získá, jakmile Barakas ostatním oznámí, že on má řešení jejich rostoucích potíží?

Dru opustil komnatu sám, Gerrod dal přednost dohlížení na zdraví bratrova těla před oslavami vítězství, které si jejich otec neprávem přivlastnil, zprávy se k Barakasovi stejně dostanou; Gerrod zjevně nechtěl být tím, kdo mu je sdělí, ne po tom, s čím se předtím svěřil.

Ve městě stvořeném tak, aby obyvatelům zajistilo veškeré pohodlí, nebylo nutné nikam chodit. Dru mohl citadele přikázat, aby ho jen tak nesla, dokud nedorazí k cíli, nebo se mohl teleportovat; vysoký vraad však neměl chuť udělat ani jedno. Dlouhá uklidňující procházka myriádami chodeb a schodišť byla přesně to, co potřeboval... a ještě potřeboval svou dceru.

Postupně se toulal směrem nahoru a pomalu mířil k místu, kde se shromáždili Barakas a ostatní, když se za rohem jednoho schodiště náhle vynořila štíhlá postava. Nedalo se jí vyhnout a bylo pozdě obrátit se zpět.

"Dru, miláčku, říkála jsem si, kdepak jsi!"

Než stačil odstrčit dotěrné ruce, objala ho a hlasitě políbila. Boj byl náhle ještě těžší, protože jistá jeho část se nechtěla vyprostit. "Meleneo... nějakou dobu jsem tě neviděl."

"Neviděl, nebo nechtěl vidět, miláčku? Jsem tak nenápadná a nepřijatelná?"

Ani ve světě, kde byla krása zcela běžná, nebylo na čarodějce s rudými a černými vlasy nenápadného vůbec nic. Kouzelná, to bylo slovo, jehož definice Meleneu shrnovala. Oválnou tvář měla perleťově bílou. Rty, plné a smyslné - a měkké, vzpomněl si Dru skoro se studem - doplňovaly lehce zvednutý nosík a úzké oči mandlového tvaru. Obočí se klenulo ve vysokém oblouku, což jí dávalo vypočítavý a panovačný výraz. Oproti dřívějšíku se rozhodla zvýraznit si lícní kosti, což vyvolalo tolik vzpomínek, až Dru zalitoval, že neodešel ve chvíli, kdy ji uviděl. Vlasy měla krátké a pevně omotané kolem hlavy, skoro jako přílbu, po obou stranách tváře však splývaly pramínky a doplňovaly její rysy.

Zatímco mnoho vraadských žen otevřeně ukazovalo své neustále se měnící proporce, Melenea měla na sobě, na rozdíl od jejich posledního setkání, přiléhavé, třpytivé zelené šaty. Tím, jak šaty lnuly k tělu, předváděla postavu mnohem úspěšněji než její soupeřky. Dru měl podezření, že ji neviděl dřív - a to si dával pozor, neboť se chtěl téhle chvíli vyhnout - kromě jiného proto, že byla nejspíš neustále obklopena obdivovateli obojího pohlaví, soupeřícími o její přízeň.

Kdysi byl i on jedním z těch zanícených.

Melenea se lehce zasmála, znělo to jako nádherná zvonkohra, a Druovi se zrychlil tep. Uvědomil si, že na

ni civí.

"Jsi drahoušek." Dotkla se dlaní jeho tváře a pohladila ji. Dru se nedokázal pohnout. "Jsi o tolik zábavnější než ostatní." Oči se jí zaleskly, trik, který svedla lépe než kdokoli jiný. Znalecky se usmála. "Dáváš do hry víc citu, víc vzdoru."

Tím se kouzlo zlomilo. Sáhl a sevřel drobnou, pevnou ruku, ale ne dřív, než mu na tváři nechala krvavou vzpomínku na dlouhé ostré nehty. S lhostejným gestem rány zacelil.

"Nehraji tvoje hry. Už ne."

Její smích, úsměv, ho ponížoval, a zároveň ho pokoušel. Věděl, že už dávno zrudl, tomu však prostě nedokázal zabránit.

"Ale budeš, můj sladký Dru. Přijdeš ke mně, protože jen se mnou můžeš proplouvat staletími, aniž bys musel příliš přemýšlet." Vychytrale proměnila jeho sevření v příležitost přejet mu rty po prstech. Dru ji okamžitě pustil a stáhl ruku k boku.

Udělal krok k němu a s viditelným pobavením sledovala, jak se nutí necouvnout. "Jak se má drahoušek Sharissa? Už tak dlouho jsem ji neviděla. Ted' už z ní musí být krásná a žádoucí žena... a tak nová."

"Sharissa je v pořádku... a tobě už po ní nic není." Tohle vítězství jí nedopřeje! Neuteče před ní!

"Vždycky mě bude zajímat, i kdyby jen proto, že zajímá tebe." Melenea mávla rukou, jako by ji už tohle téma nebavilo. "Barakas předvádí hloupé řeči a kazí náladu setkání. To, co udělal Dekkarovi a Silestimu, je hanebné, že? Pokud to chápu správně, ani jeden se nevrátí."

Dru stiskl rty. Prostě se nemůže vyhnout jisté ztrátě cti; musí od ní hned pryč!

"Jestli má Barakas proslov, měl bych tam být. Věřím, že se beze mne obejdeš, Meleneo," posměšně se uklonil, "stejně jako já se klidně obejdu bez tebe."

Ted' zrudla ona, její úsměv poněkud ochabl a přivřela oči. Druovi se částečně vrátilo sebevědomí. Vydal se kolem ní, aby jí naznačil, že ho její přítomnost netrápí natolik, aby se musel teleportovat pryč.

Vyrazil po schodišti vzhůru, ale její další slova ho chytla do osidel. "Je tady lady Tezerenee, miláčku.

Myslím, že by ráda pozdravila Sharissu. Vlastně to vypadá, že hledá vás oba."

Zastavil se na schodech, tvář pečlivě odvrácenou tak, aby ji neviděla... marné gesto, jeho náhlá neschopnost promluvit i tak dostatečně vypovídala o tom, že se jí podařilo zasáhnout. Tohle Dru nečekal, protože si myslel, že takovouhle věc Melenea nemůže chápat.

Tichý, potměšilý smích ho bodl do srdce. Dru se stáhl do sebe a zmizel ze schodiště.

Zhmotnil se daleko od balkónu, z něhož Barakas Tezerenee, jeho nejstarší syn Reagan a houf dalších příslušníků klanu přehlíželi shromážděný dav. Stařešina už řečnil a Dru cítil jeho přítomnost až na místě, kde stál. Vysokým čarodějem znovu projelo zachvění, tentokrát však nevěděl proč.

"Pane?"

Sirvak! Ve víru událostí Dru na důvěrníka úplně zapomněl, přestože mu hřadoval na rameni, stočený kolem krku. Třebaže byl Sirvak tak nešikovně velký, dokázal zůstat prakticky nepovšimnutý. Tuhle vlastnost mu Dru osobně přidal, když ho tvořil.

"Co je, příteli?"

Důvěrník pánovi dlouhým, úzkým jazykem jemně olízl tvář. Byl jeho součástí a občas mu rozuměl lépe, než Dru rozuměl sám sobě. "Melenea."

"Zaskočila mě, nic víc."

"Děsí, pane. Lady děsí."

"Rozčiluje mě, Sirvaku, ale neděsí." Sirvakův strach se však přenesl i na něj. Znal Meleneiny choutky - až příliš dobře - a znal její sklony k hrám, které měly tendenci nechávat po sobě bolest nebo alespoň zmatek.

Dru potřásl hlavou. Jenom si s ním hraje, nic víc. Malicherná krutost je mezi vraady běžná a tahle svůdkyně jí má víc než dost. To je všechno.

Udělal jsi ze sebe tak zřetelný terč, huboval si.

Nebe se zablýskalo a zelená i rudá mračna zuřivě zavířila, jako by mu odpovídala. Dru se otočil ke zvuku hromu a zauvažoval, jestli tentokrát nezaprší. Už víc než tři roky nepršelo. Kdyby nebylo vraadské magie, Nimth by už zemřel žízni.

Druhý blesk rozčísł oblohu ve směru k jeho vlastnímu panství.

V dálce stál mohutný štít, zřetelný a pevný, s bílým vrcholkem a zarostlým úpatím, a jako by se mu vysmíval. Dru zalapal po dechu.

Byl to - musel to být - kus zahalené říše, který se skrz závoj protlačil do jejich světa!

"Tady jsi!"

Dru se prudce otočil, ale nic neviděl. Vzhlédl a objevil zdroj hlasu přímo nad sebou. Jakýsi Tezerenee na drakovi. Z místa, kde Dru stál, nedokázal rozeznat jezdcovu tvář. Mohl to být jeden ze stařešinových synů nebo příbuzných. Kdyby neslyšel hlas, měl by potíže rozeznat, jestli je to muž nebo žena, aniž by si musel posílit zrak.

Jezdec pobídl draka, aby slétl níž. "Lord Barakas Tezerenee vyslal mne a několik dalších mužů, abychom tě našli! Měl jsi být po jeho boku, když začal mluvit k davům!"

"Musel jsem nutně být jinde. Ostatně, zdá se, že moje nepřítomnost neměla na jeho řeč žádný vliv." Dru zoufale toužil opustit město a prozkoumat trhlínu. Pokud skutečně existuje fyzické spojení...

Vypadalo to, že si Tezerenee ohromné hory v dálce vůbec nevšiml. Sledoval jen objekt, který hledal; protestujícího cizince. "Vůdce klanu vyžaduje tvou přítomnost! Vráť se se mnou!"

Dru cítil, jak veškerý vztek a zklamání, které se v něm nahromadily za minulou hodinu, bojují s jeho polevujícím sebeovládáním. Sjel jezdce i zvíře pohledem: "Nejsem žádný tvůj vojáček na hraní, Tezerenee! Přicházím, kdy chceš! Objevily se naléhavé záležitosti, které vyžadují, abych se vrátil na své panství. Můžeš lordu Barakasovi předat mou omluvu, ale mne ne!"

"Vrá..."

"Nemám co dodat, Tezerenee!" Kolem štíhlého čaroděje zapraskala syrová magie jako aura, zřetelné znamení vzteku, který hodlal přerůst ve výbuch.

Drak protestoval, bylo pro něho těžké dál se jen tak vznášet, ale jezdec si ho nevšiml. Dru se s létajícím vraadem utkal pohledem. Nakonec dal Tezerenee drakovi pokyn, aby povylétl nahoru.

"Vůdce klanu bude zuřit!"

"Můžeš mu vyřídít mou omluvu a přání úspěchu v nadcházejících hodinách. Jakmile to bude možné, spojím se s ním."

Nejspíš to byl autoritativní tón, který přiměl dračího jezdce ustoupit. Řehem doby, kterou strávil v Barakasově společnosti, Dru pochytil tón, který stařešina používal při ovládání ostatních. Jezdec, od narození cvičený poslouchat, se mu v souboji vůlí nemohl rovnat. Jeho poslední zamumlanou odpověď odnesl vítr, který se tu zvedl navzdory ochranným kouzlům obklopujícím město, a Tezerenee odlétl.

Dru si oddechl a usmál se. Sirvak spokojeně zasyčel. Bylo příjemné dobýt vítězství, třebaže malé. Jezdec asi počká, dokud jeho pán nedomluví; nejspíš nebude přerušovat stařešinův velký okamžik. To dá Druovi trochu víc času, než se s ním Barakas pokusí spojit. Jestli si pospíší, získá dost času, aby se mohl setkat se svou dcerou.

Důvěrníkovy spáry mu sevřely rameno. Sirvakova nálada se během několika vteřin změnila z potěšení ve strach. Ještě než se Dru otočil, tušil už, co uvidí.

Vrcholek se ztrácel. Jistě, pomalu, ale i tak mnohem rychleji, než se mu hodilo.

Se směsicí úlevy a obav čaroděj vzápětí zmizel z města.

"Sharisso!"

Kolem Drua, který se objevil v hlavním sále své zářivé pevnosti, se usadila jemná mlha. Perleťový lesk domova mu obvykle dodával pocit míru, utočiště. Ale ne teď.

"Sharisso!"

Chodbami se rozléhala ozvěna jeho volání. Když hrad před staletími vytvořil, připojil k němu kouzlo, které přenášelo zvuk z jedné místnosti do druhé. Většinu času ho chránilo před několika velmi rozhněvanými soupeři a udržovalo důležitou práci v tajnosti i před nejlepšími protivníky. Během posledních dvaceti let po narození dcery ho Dru používal hlavně k tomu, aby ji našel. Dva lidé nedokázali zaplnit tak rozsáhlou stavbu, jako byla tahle.

"Otče?"

"Kde jsi?"

"V divadle."

"Zůstaň tam." Dru se stočil a znovu zmizel, přičemž málem ztratil Sirvaka, který mu bezstarostně slétl z

ramene. Důvěrník pohněvaně vykřikl a zaťal do něj pařáty. Tentokrát sebou Dru bolestně trhnul. Scéna, v jejímž středu se ocitl, čaroděje naprosto vyvedla z míry. Byl v komnatě plné tančících dvojic. Vířily a vířily a vůbec si nevšimaly vysoké postavy polapené uprostřed parketu. Na okraji stála absurdní skupina zvířat, která byla zároveň hudebními nástroji, a hrála. Velký chlupatý tvor, vzdáleně příbuzný Sirvakově vlčí části, bubnoval na buben, který měl místo břicha, zatímco čtyřnohá nestvůra s ústy z píšťal hrála veselou melodii.

Jeden z tanečníků se dostal k čaroději na dosah. Dru přimhouřil oči; tanečník měl jeho vlastní tvář, ale takovou, jak by vypadala, kdyby jí dovolil o něco zestárnout. Brázdily ji vrásky a byla tlustší. Dru se rychle otočil a prohlédl si dalšího tanečníka. Znovu to byla jeho tvář, ale tentokrát hladce oholená a s trochu baňatým nosem. Tenhle byl navíc o půl stopy menší.

Rychlá prohlídka odhalila, že všichni mužští tanečníci jsou obměnami jeho samého. Vysocí, malí, tlustí, hubení, staří a mladí... žasl nad množstvím kombinací.

Pak se podíval na ženy.

Všechny byly Sharissa.

Vlastně ho to nepřekvapilo, protože nikoho jiného nevidala. Když však sledoval páry vířící po parketu, zasáhla ho hrůza. Hleděl na ně a pochopil, jak ji uvidí ostatní vraadové... dospělou a připravenou, přinejmenším fyzicky, zaujmout mezi nimi své místo.

Využívat a být využívána, přesně podle vraadských zvyků.

Rozzuřeným gestem tanečnicku propustil. Byly to jen loutky užívající životní sílu samotného světa; okamžitě se vytratily a proměnily ve vířící prach. Na rozdíl od golemů, kteří měli pevnější základ a chápali rozkazy, nebyli tanečníci víc než důmyslné hračky, umění, které vraady občas bavilo. Naučil ho dceru, když jí bylo teprve pět let; tehdy ho potěšilo, jak nesnadné kouzlo okamžitě zvládla.

Ted' ovšem Dru nebyl příliš potěšen. Už tak v něm příliš mnoho věcí vzbuzovalo obavy a neměl chuť jejich seznam prodlužovat, ačkoliv tohle bylo zřejmě součástí jeho prvotního a největšího strachu.

"Sharisso!"

"Tady jsem."

Přišla k němu, ale nebylo to dítě, které čekal. Splývavé stříbřité šaty, které přiléhaly k tělu, mu připomněly, nač se právě pokoušel zapomenout - přestože je jeho dceři teprve dvacet let, je to už žena. Někomu, komu bylo tři tisíce roků, připadala dvě desetiletí sotva dost dlouhá na to, aby se člověk naučil chodit.

Sharissa byla vysoká, přestože mu sahala jen k bradě, ale nebyla hubená, měla ženské tvary. Vlasy měla stříbřité modré - pokud Dru věděl, byla to jejich přirozená barva - a splývaly jí po zádech až pod pás. Jako mnoho vraadů měla krystalické oči, akvamarínové drahokamy, které jasně zářily, když ji něco potěšilo. Koutky tenkých rtů byly neustále zvednuté. Nedokázala se mračit, dokonce ani když se hněvala, rty se jen stáhly do rovné linky.

"Co je, otče? Stalo se něco na setkání? Došlo k nějakému souboji?"

To ho probudilo. Znovu byl přistižen při snění! "Ne, žádné souboje. Vlastně jeden, ale lord Tezerenee ho ukončil."

"To není správné! Souboj by měl skončit vlastním dramatickým závěrem!"

Dru se kdysi pokoušel pobavit dcerku příběhy o zajímavějších soubojích, které viděl... a občas se jich účastnil. K jeho lítosti se ukázalo, že Sharissa sdílí vraadskou vášeň pro podobné věci. Tohle byl jeden z hlavních důvodů, proč ho prosila, aby ji vzal na setkání s sebou, a zároveň jeden z hlavních důvodů, proč ji Dru nevzal. Byl vděčný, že ho poslechla. Její moc už byla taková, že ho mohla snadno neposlechnout a jít sama.

"Na tom ted' nesejde. Dal jsem ti úkoly, které jsi měla splnit, zatímco jsem byl pryč." Tyhle povinnosti ji většinou měly jenom zaměstnat, ale některé z nich měly hlubší cíl. "Postarala ses o ně?"

Sharissa sklopila oči. "Něco jsem udělala... Já... nudily mě. Myslela jsem, že je za chvíli dokončím."

Panenky měla rozšířené obavami. "Ten bál trval teprve dvě nebo tři minuty, ne víc!"

Dru se přinutil ke klidu. "Krystaly. Ted' mě zajímají krystaly. Upravila jsi nastavení? Zaměřila jsi znovu kouzlo, jak jsem tě žádal?"

"To ano! To jsem udělala jako první, protože jsi to řekl tak, že to vypadalo nejdůležitější!"

"Serkadion Manee budiž pochválen!"

Dru dceru objal a poprvé od chvíle, kdy odešel na setkání, pocítil úlevu. Jestli je všechno, jak má být...

"Co se stalo? Co je s plánem lorda Tezereneeho? Něco se nepodařilo?"

"Povím ti to později. Teď máme práci, my dva." Pustil dceru a otočil hlavu tak, aby se mohl Sirvakovi podívat víceméně do očí. "Ujmi se svých povinností hlídky, příteli. Mohl by mě přijít hledat nějaký stařešinův mladý drak. Chci o tom vědět, dřív než se sem dostane. A chci, aby sem nikdo nestrkal nos!"

"Pane." Důvěrník se protáhl, roztáhl velkolepá křídla a odlétl. Dru jeho schopnostem plně důvěřoval; pokud šlo o povinnosti, byl Sirvak velmi cílevědomý. Bude hrad sledovat a chránit lépe, než by to dokázal on sám nebo jeho dcera.

"Pojď." Vzal Sharissu za ruku. "Tohle může být doslova klíčem k našim nesnázím!"

Oba se stejně stáhli a zmizeli z divadla - jen aby se o vteřinu později znovu objevili na přesně stejném místě.

Sharissa sténala a držela se za hlavu, jako by ji udeřil nějaký neznámý útočník. Dru se necítil o moc lépe, nohy se pod ním podlamovaly.

"Otče... to kouzlo... jako včera..."

"Já vím." Včera Dru zjistil, že musí upravit východní věž, aby se přizpůsobila změknutí půdy, na které stála. Skalní podklad se proměnil v bláto. Navzdory veškerému úsilí však vraad nedokázal změnit složení podloží zpět. Skála se stala blátem a byla odhodlaná blátem i zůstat. Nakonec byl Dru nucen vytvořit most a pylony... a i to si vyžádalo dva pokusy. Nějakou dobu se mu kouzla nedařila nebo úplně selhávala.

"Proč nenecháme hrad, aby nás tam prostě vzal?"

Dru se nad tím zamyslel a odmítl to. "Nechci uváznout v podlaze, jestli začala magie hradu selhávat."

"Tak půjdeme."

"Ano."

Naštěstí nešli daleko. Kdyby se rozhodl navštívit svatyni z jiného důvodu, nejspíš by tam tak jako tak šel pěšky. Rozrušení vedlo k neopatrnosti a čaroděj věděl, že neopatrnost je právě teď příliš nebezpečná.

Měli štěstí, že se jen vrátili na start. Příště by se mohli zhmotnit třeba uprostřed zdi nebo podlahy.

Dveře, kterými chtěli Dru a Sharissa projít, blokovala obrovská kovová postava. Měla jen hrubě naznačené rysy, vzdáleně připomínající psa. Monstrum stálo na dvou zavalitých nohách a ve dvou velikých nikách drželo štít vyšší než jeho pán. Štít zdobil stylizovaný gryf.

Sharissa pronesla jediné slovo. Přestože ho jen zašeptala, golem rozuměl. Ustoupil stranou a pokorně před pánem a paní poklekl.

Dru se na neživého sluhu podíval s odporem. "Tos ho naučila ty?" zeptal se.

Na jinak dokonalé tváři jeho dcery se mihnul provinilý výraz. "Až dnes ráno! Jenom jsem si myslela, že to bude zábavné, vidět tak strašlivě vypadajícího tvora, jak se chová zdvořile."

"Už to nebude dělat." Ostatní vraadové by se mu za ta slova vysmáli. Připadalo jim samozřejmé, že před nimi golemové na jejich rozkaz pokleknou. Druovi se to však zdálo příliš absurdní. Na rozkazování kusům kovu, které dokázaly chodit a zabíjet, nebylo nic velkolepého. Golem byl pořád jen hračka.

Další známka toho, jak moc se změnil. Kdysi by se smál i on.

Golem tiše vstal, příkaz jeho pána teď pro něj byl zákonem. Oba vraadové pokračovali; mohutné dveře se před nimi otevřely.

Svatyně jednotlivých vraadů byly mnohem osobitější, než jak se jevíly zvenčí. Na jejich zařízení a zabezpečení se aktivně podílelo podvědomí. Tady čarodějova mysl svobodně jednala a tvořila, ale s proměnlivými výsledky. Dru věděl, že v komnatách svých protějšků je možné očekávat cokoliv, co si jen lze představit... a často i nepředstavitelné.

Naproti tomu Druovy vlastní komnaty byly zcela prázdné, tedy s výjimkou nesčetných krystalů všech tvarů a velikostí, kroužících či plujících všude kolem.

Drahokamy představovaly pouze fyzickou stránku kouzla, které zatím bylo vrcholem jeho práce. Od chvíle, kdy objevili zemi za závojem, Dru vyklidil veškeré vybavení, patřící k minulým experimentům - některé předměty protestovaly - odsunul vše stranou a začal zkoumat charakter stínového světa. Zatímco ostatní naplano upírali moc proti jeho příznačným hranicím, Dru a pár trpělivějších vraadů hledali

odpovědi pečlivým studiem. Toto studium přineslo, jako vedlejší výsledek, znovuobjevení - ne objev, jak tvrdil Barakas - metody cestování ka. Staří vraadové ji znali, ale z mlhavých důvodů, které nikdo nedokázal vysvětlit, byla brzy poté, co odešla zakládající generace vraadské rasy, zapomenuta. Objevil i mnohá další tajemství, všechna však bledla tváří v tvář největší výzvě. Tvrdohlavý čaroděj pořád věřil, že existuje způsob, jak se dostat na ono druhé místo i fyzicky.

Možná teď...

Dru a jeho dcera zvědavě sledovali vzory vytvářené vznášejícími se krystaly. Jak doufal, Sharissa uspořádala základní krystaly, které byly větší a zpravidla se držely na místě, do požadovaného vzoru. Taková věc se musela udělat ručně a on musel na setkání, takže to nemohl udělat osobně. Sharissa byla tak skvělá pomocnice, jak jen mohl doufat, i když bývala občas náchylná k dennímu snění. Brzy už bude moci provádět vlastní pokusy a...

Ale to se stane, jen jestli dokáží najít řešení dřív, než Nimth začne ve smrtelném křečích stahovat vraady s sebou do záhuby.

Doplňkové krystaly, které byly uspořádány tak, aby zachycovaly přirozené vyzařování sledovaných věcí a zaznamenávaly ho pro pozdější potřebu, se vznášely ve složitém svazku spirál v blízkosti ohniska. Tvořila ho černá koule o průměru jedné stopy, dohlížející na blízké oblasti kolem jeho panství.

Naposledy studovali právě tu oblast, kde Dru zahlédl trhlinu.

Čaroděj si hned na počátku výzkumů uvědomil, že se zajímavé věci vždycky dějí poblíž nestabilních oblastí. Nedokázal říct, co je příčinou a co důsledkem - o tom by se dalo diskutovat. Zdálo se však, že jsou propojeny jako hlava a ocas magického tvora.

Přelétl pohledem myriády barevných vzorů a tvarů ve spirále, uvědomil si, že došlo ke změnám a přemítal, co asi odhalí. Krystaly stále zaznamenávaly informace, takže teď nemohl než čekat.

Tu si všiml jisté nepravidelnosti.

Díval se na tri krystaly, dva zlaté a jeden tyrkysový, které neměly být součástí spirály.

"Sharisso," začal tiše, zatímco studoval možné následky chyby. "Stalo se něco se spirálou? Selhalo kouzlo? Pokusila ses ji bez mého vedení znovu vytvořit?"

Dcera znala otce, a tak počkala, až vyčerpá všechny otázky. Když Dru umlkl, stále soustředěný na vířící krystaly, odpověděla: "Spirále se nic nestalo, otče. Ty tři jsem přidala já sama."

Otočil se; nevěřil vlastním uším: "Tos udělala z vlastní vůle?"

"Dává to smysl, otče. Vidiš, jak ladí s ametystem a smaragdem pod sebou?"

"To nemůžou! Jejich připojení by znamenalo..." Muž v šedém plášti tam stál s otevřenými ústy a jen zamrkal. Nově přidané krystaly se skutečně sladily s krystaly, o kterých se Sharissa zmínila, a navíc mnohem lépe, než by věřil. Ale... "To není možné!"

"Funguje to!"

"Spirála měla ztratit stabilitu, měla vybuchnout!" Dru spirálu obešel a odvážil se dotknout jednoho ze zlatých drahokamů. Pulsoval v dokonalé harmonii s ostatními. "Tahle kombinace nikdy předtím nevydržela!"

Sharissa necouvla: "Viděla jsem, že to bude fungovat, jakmile jsem začala upravovat primární krystaly. Vždycky jsi mě učil, že mám být iniciativní."

"Ale ne takhle." Stále ještě užaslý Dru ustoupil dozadu. Opravdu fungovaly. Práce s krystaly byla velmi ožehavá, dokonce i pro mocné vraady. Mnozí z čarodějů s tímhle druhem magie vůbec nedokázali úspěšně pracovat. Schopnost pohnout horami a rozervat přitom přírodní zákony Nimthu - tedy jejich zbytky - byla mnohem jednodušší. Vyžadovalo to jen moc a vůli. K práci s krystaly byly nutné trpělivost a obratnost. Sharissino umění vidět, co potřebují, znamenalo rozvinuté dovednosti, které brzy předčí otcovy.

Bylo v tom však víc, než co šlo vidět pouhým okem. Dru se zahleděl na jinou rovinu.

Svět zůstal stejný, teď však spatřil potrháné vzory svazující Nimth. Spirály, kdysi úhledné a uspořádané, se znovu pospojovaly náhodným způsobem, jak se svět sám přirozeně pokoušel opravit poškození, které mu bezohlední vraadové způsobili. Věci už však byly dávno neopravitelné.

Všechno vypadalo jako předtím, dokud se Dru nepodíval blíž. Pak zaznamenal rušivá vlákna, moc, která se vynořovala odnikud a vetkala se do přediva Nimthu.

Ale odkud?

Odkud jinud? Dru sledoval vetřelce tak daleko, kam až mohl, a zjistil, že se všechno ztrácí ve stejném bodě. Na místě, kde viděl trhlínu.

Vraadové se bezúspěšně snažili prorazit do zahalené říše... a tady to máme, průnik do jejich vlastní země!

IV.

Gerrod stál na rovině, na které pracovala skupina Tezereneeů, vedená bratrancem Ephraimem. Zajišťovali pro klan a jeho spojence těla, která budou v nadcházejících dnech potřebovat. Ostatní vraadové ještě nevěděli, že nezbytným předpokladem pro jejich přežití bude důkaz oddanosti synům draka.

Přišel sem, aby alespoň dočasně unikl otcovu hněvu. Otec byl rozzuřený od chvíle, kdy zjistil, že ten cizinec Zeree opustil město. Gerrod cizího čaroděje obdivoval, a zároveň jím pohrdal. Obdivoval ho za to, jak vzdoroval Barakasovi, a za to, že jím poskytl tak neocenitelný výzkum. Pohrdal jím jakožto někým, kdo není členem klanu, a jako slabým mužem, pokud šlo o jisté nezbytnosti. Přesto byl Dru Zeree zatím jediným člověkem, před kterým si Gerrod troufal přiznat některé pocity. Neřekl mu všechno, dalo se však bezpečně předpokládat, že tak bystrý muž jako Zeree dokáže hodně přecíst už z tónu hlasu.

Hlubší pravda byla, že na rozdíl od mnoha poslušných příbuzných mladý Tezerenee nijak netoužil žít ve světě přetvořeném neustále rostoucí náboženskou vášní svého předka. Vlastně netoužil žít nikde poblíž otce, dračí duch sem, dračí duch tam.

Konečně Ephraim vstal ze středu pentagramu, vyrytého v zemi. Zbroj mu na těle podivně volně visela. Gerrod se netrpělivě zamračil; stál tu už skoro dvacet minut, příliš dlouho na zdvořilé čekání. V tom byla jedna z potíží. Cítil se ve vlastním klanu jaksi mimo, nepotřebný, jako pouhý Rendelův pomocník. Navzdory veškeré práci, kterou osobně udělal. "Co chceš?"

Hlas byl děsivě prostý jakýchkoliv emocí, což bylo mezi násilnickými Tezerenee cosi strašně cizího. Než Gerrod odpověděl, pečlivě si bratrance prohlédl. Ephraim vypadal bledý a ztrhaný, stěžl jako ten mohutný, větrem ošlehaný muž, který sem před třemi dny dorazil. V očích měl nepřítomný pohled, při kterém Gerroda zamrazilo.

"Cítil jsi, když Rendel převzal prvního golema?"

"Ano. Bylo to pro něj bolestivé." Ephraim se mu nedíval do očí, ale zíral kamsi za jeho rameno.

"Provedli jste tedy změny?"

"Ano."

"Za jak dlouho můžete začít s dalšími?"

"Skoro tucet už jich je hotových." Na bledém obličejí se objevil slabý, spokojený úsměv.

"Už?" Gerrodovi to vyrazilo dech. Není divu, že je bratranec tak bledý, pokud tak tvrdě pracovali na hostitelích pro vraadská ka.

"Zdálo se, že není důvod čekat. Je to celkem... zábavné." Matný úsměv zůstal na tváři, jako by ho tam její majitel zapomněl.

Gerrod věděl, že tuhle zprávu bude muset otci sdělit osobně. S tímhle si nemohl dovolit váhat, přestože nijak netoužil po tom, aby se přechod podařil. Nešlo jen o pokrok ve vytváření golemů, ale i o úsilí, které skupina vyvinula. Pokud se dalo soudit podle Ephraima, muselo to být strašlivé napětí. Kdyby se něco nepodařilo a ukázalo by se, že je to jeho chyba, Barakas by ho potrestal.

"Budete potřebovat pomoc. Otec pošle náhradníky na místa těch, kdo nemůžou pokračovat."

"Ne!" Bílá, studená ruka se natáhla a popadla Gerroda za zápěstí. "My neselžeme! Tohle je náš úkol!" Bratrancovy oči jasně plály. Gerrod vykroutil ruku ze sevření. Ephraim se mu konečně podíval do očí. Vraad v kápi neměl chuť hledět do nich příliš dlouho.

"Jak si přeješ, Ephraime. Ale kdybys něco potřeboval, musíš..."

Přerušil ho stejně monotónní hlas jako předtím: "Víš, že by mělo být možné vzít část ka a udržovat ho, i

kdyby mezitím ten, komu patřilo, zemřel? Mluvili jsme o tom s ostatními. Tak by nikdo doopravdy nezemřel. Mohli by být povoláni, golemové by se dali použít jako dočasné nádoby, a mohli by být přinuceni. . ."

"O čem to mluvíš?"

Ephraim se utíšil: "O ničem. Zjistili jsme, že teď potřebujeme jen část našeho já, a tak se o tom bavíme. Pokaždé to stojí méně námahy. Možná se Dračí říši přizpůsobujeme."

Gerrod slyšel víc než dost. Možná je to čím dál snazší, ale pokud ostatní vypadají stejně jako jejich vůdce, je zjevné, že už to celou skupinu přivedlo k šílenství. Pochyboval, že by jeho pán poslal někoho na vystřídání, dokud nezačnou umírat. Proč plýtvat dalšími? Otcí bude stačit, jestli Ephraim a ostatní přežijí dost dlouho, aby mohli dokončit úkol.

Zahalil se do matného pláště a znovu se stal víc stínem než člověkem. Ephraim o krok ucouvl. Gerrod zaváhal a pak řekl: "Informuji otce o vašem úspěchu a o tom, že jste si jistí, že dokážete pokračovat."

"To bude dobře."

Možná zemrou a nikdo to ani neuvidí, pomyslel si Gerrod. Kdyby jen existoval jiný způsob než otcův, mohl bych. . . stočil se do sebe, s podivným zaváháním, které cítil už při několika posledních teleportacích, jako by si kouzlo přálo nefungovat. Podařilo se však, takže bratrance i s ostatními vděčně opustil.

Ephraim počkal, dokud Gerrod neodešel. Potom se mlčky vrátil do středu pentagramu. Ostatní společně vzhlédli, a kdyby je někdo pozoroval, vypadali by jako jediná mysl s jedenácti těly. . . mysl, která už nebyla Tezerenee.

Dru si prohlédl informace, které mu krystaly shromáždily, a porovnal je s těmi, které sesbíral dřív. Objevovaly se jasné známky možného průlomů, nicméně tu byly odchylky, které ještě pořád nedávaly smysl.

Nedávaly smysl, pokud. . .

Vzpomněl si na změnu ve vzoru, který vypracovala Sharissa. Vzoru, který neměl být stabilní. Pronikající síly z druhé říše ovlivňovaly přirozený řád jeho vlastního světa stejně jako vraadská kouzla, ale neničily ho. Je možné, že mu to nedává smysl jen proto, že jeho mysl odmítá přijmout fakt, že bylo předivo Nimthu silami z venku pozměněno?

"Změna v přirozeném řádu, jaká nemá obdoby," zamumlal.

"Co uděláš teď?"

"Co my uděláme? Takhle se na mě nedívej. Začínám si myslet, že toho víš víc než já. . . nebo za chvíli budeš vědět. Kromě toho, to, co bych rád udělal, vyžaduje dva lidi a myslím, že nejspíš budu věřit tobě." Když jí to došlo, užasle otevřela oči: "Ty si myslíš, že můžeme přejít?"

I teď předvíдалa jeho další kroky. Dru ukryl smíšené pocity za úsměv. "Mohlo by to být možné. To, co musíme udělat, je dostat se k bodu, kde se síly z druhého světa spojují a vytrácejí. To bude, doufám, slabé místo." Bylo taky docela možné, že díky spojení moci Nimthu a druhé říše bude ono místo naopak nejsilnějším článkem. Pokud to tak bude, mohl by Dru zjistit, že mlátí do zdi tak pevné, že by ji nedokázali prorazit ani všichni vraadové dohromady, i kdyby byli schopní spolupracovat.

"Budeme tam muset jít pěšky?"

Zvážil možnosti. "Neodvážím se zkoušet teleport, obzvlášť ne po tom, co jsem viděl a co potvrdily i krystaly." Zvedl obočí. "Můžeme tam jet."

Sharissa pochopila, co tím myslí. "Osedlám je!"

Dru ji sledoval, jak chvátá pryč, dětská radost v přímém kontrastu k elegantní tváři a postavě. Jedna věc, ze které nikdy nevyrostla, byla její záliba ve tvorech ve stájích, a obzvlášť v koních. Koně byli vzácní a krásní tvorové, vyšší než Dru, a všem kromě jeho dcery naháněli strach. Sharissa na nich zkušeně jezdila, bez pomoci magie. Nebyli sice tak silní nebo majestátní jako gryfové, byli však rychlejší a přátelštější.

Zatímco Sharissa vyrazila za svou prací, Dru sáhl myslí a posílil spojení mezi sebou a Sirvakem.

Důvěrníková mysl se otevřela; věděl, že přijdou rozkazy. Dru mu řekl, co mají v úmyslu zkoumat a jak dlouho budou pryč. Zvíře ho však překvapilo - místo aby vzalo vše na vědomí a vrátilo se k povinnosti, protestovalo.

Pane! Vezmi Sirvaka s sebou! Bude potřeba!

K tomuhle ne, příteli. Jdu to jen prozkoumat, jak jsem to už dělal dřív.

Neopouštěj Sirvaka! Sirvak bude hlídat!

Máš povinnosti tady! Už dost! Co to do tebe vjelo?

Tvor trucovitě umkl. Rozčilený Dru kontakt přerušil. Jako by neměl i tak dost potíží! Ted' mu dělá starosti i Sirvak!

"Otče, koně jsou připravení." Spolu se Sharissinými slovy zaslechl i ozvěny zvuků zvířat, kopyta bušící o tvrdou zem a fírkání dvou mohutných hřebců.

"Jsem na cestě."

Cesta do stájí netrvala tak dlouho jako jindy, především proto, že čaroděje poháněla touha být s tím brzy hotov. Sharissa čekala u vchodu do hlavních stájí, s jedním koněm na každé straně, otěže v rukou. Ani ted' nepoužívala žádná kouzla, jen vlastní šarm a zručnost. Nemohla za to ani krotkost koní. Jeden vraad - nebyl to ten cynik Krystos? přemítal Dru - kdysi zjistil, že tahle zvířata jsou ohledně toho, koho k sobě pustí, velmi vybíravá. Krystos aspoň unikl s nedotčenými prsty. Několik jiných arogantních návštěvníků, zvaných i nezvaných, už zjistilo, že Druovy stáje nejsou místem, kde by měli svoji aroganci ventilovat. Zvířata, stejně jako jejich pán, s chutí oplácela rány... a byla pečlivě chráněna vrstvou kouzel.

"Sirvak byl rozčilený?"

"Ano. Jak to víš?"

"Prostě mi to tak připadalo. Celou dobu toho chudáka vnímám. Proč ho nevezmeme s sebou, otče? Hrad se umí dost dobře bránit i sám."

Dru zamítavě zavrtěl hlavou: "A Sirvak ho bude bránit výborně. Nikdy nepodceňuj ostatní, Sharisso. Každý vraad má protivníky a ti protivníci stále hledají slabiny jeho obrany. Když tu bude Sirvak, bude to, jako by bojovali se mnou... a sama víš, jak se jim v tom prozatím dařilo."

Sharissin trvalý úsměv se ještě rozšířil. Přestože byl otec od jejího narození mírnější, nebylo radno ho podceňovat. Dru byl po lordu Tezereneem jedním z nejuznávanějších vraadů. Dokonce i jeho nejzavilejší protivníci si k němu občas přicházeli pro pomoc a radu.

Dru se chopil otěží většího koně a nasedl. Oba dva hřebci měli stejnou postavu i barvu - hrdí, kaštanoví koně, vyšlechtění pro rychlost a boj. Dru se rozhodl nezasahovat při jejich chovu kouzly a ke svému potěšení zjistil, že výsledek předčil původní představy. Stejně jako s mnoha věcmi během posledních let, i tady objevoval rozmanité radosti v tom, že dělal věci bez použití kouzel.

Jakmile byli připraveni, Dru pobídl koně vpřed a Sharissa ho následovala. Chladný vítr ve tváři čaroděje pomalu uklidnil. Pro jednu šly věci tak, jak chtěl, a jestli se jeho teorie potvrdí, vraadové se nebudou muset klanět vůli lorda Tezereneeho. Jistě, Barakase to rozčílí, ale Drua nijak netrápilo, že svému "partnerovi" rozbije sen. Dovolil, aby se situace vyvíjela tak, jak se vyvíjela, jen proto, že původně neviděl žádnou jinou cestu. Ted' už nebude přechod nutný.

Nebe znovu zaburácelo, vytrhlo ho ze zamyšlení a přinutilo vzhlednout. Poprvé za celé měsíce nebi dominovala tmavá, zlověstná zelená. Dru se zamračil, když si vzpomněl na prudké změny, které to s sebou přineslo posledně. Převaha kterékoliv barvy byla pro Nimth špatná. Nejlepší vždycky bylo, když byly obě víceméně vyrovnané.

Změnu mohlo způsobit pouze rozsáhlé použití vraadské magie. Dru znal jen jednu příčinu... Kouzla klanu Tezerenee, trhající hranice a zasahující i za ně. Pokud si Dru vyložil průvodní jevy správně, velký přechod urychloval umírání světa. Ted' byla víc než kdy jindy zřetelná důležitost jeho vlastního plánu. Bezděčně pobídl koně.

"Otče!" zavolala náhle Sharissa. Její hlas částečně ztlumilo pokračující hřmění.

Opatrně se k ní otočil, tak aby kůň zůstal na bezpečné stezce, a spatřil, co ji upoutalo.

Na sever od místa, kde právě byli, se v zemi otevřela trhлина. Ted' byla malá, sotva víc než jizva, ale každou vteřinou se rozšiřovala. Stěny na obou stranách rostoucí strže se drolily, takže dolů přšely kameny a hlína. Druovi by to nevadilo, kdyby trhлина neprocházela blíž kolem jeho vlastního panství než jakákoliv jiná nestabilita předtím. Cestou zpět ji koně možná už nedokáží přeskočit. Byl by nucen použít magii... a tak blízko nespolehlivému území.

Komplikace a pohromy; zdálo se, že se jich nikdy nezbaví. Dru doufal, že aspoň průnikový bod bude klidný, jako oko bouře.

Kůň klopýtl, až Dru málem pustil otěže. Stezka byla skalnatá a stoupala výš, než si vzpomínal. Když zatáhl za uzdu, aby zpomalil, zvíře se s ním nepřelo. Sharissin hřebec je dojel a zpomalil. Mladá žena udělala to, co otec.

Zvedal se vítr, velmi podobně jako předtím ve městě. Zdálo se však, že nikam nemíří; útočil na skupinku ze všech stran, měnil se s každým nádechem. Dru proklínal vlastní netrpělivost, protože pláště nechali doma. S jistou úzkostí natáhl ruku a přivolal pro každého jeden.

Přes ruku se mu objevily dva hnědé pláště s kapucemi. Sharissa si vzala svůj, vděčně si ho oblékla a přitáhla si kapuci přes bouřlivé vlny vlasů. Dru si oblékl druhý, ale kapuci zatím nechal dole. Chtěl ho prostě z opatrnosti.

"Jak daleko ještě, otče?"

Dru ukázal na hřeben. Přestože oba sledovali základní předivo Nimthu, hřebenem se prořezávala podivná vlákna moci a vystupovala ven někde na druhé straně, úplně skrytá. "Za tím hřebenem! Tam musela ta průrva vzniknout!"

"Ale to bylo jinde!"

"Moc... proud z jiné říše... se rozšiřuje, když projde do Nimthu! Průrva byla nejslabší bod, možná ji vytvořila nějaká vlna! Ještě nevím!"

Dál rozmlouvali, zatímco pobízeli koně kolem trhliny. Když se přiblížili k cíli, vítr se znovu náhle změnil; tentokrát téměř úplně utichl. Ve skutečnosti byl vzduch tak nehybný, že měl Dru pocit, jako by vjel do nějaké hrobky. Jedinými zvuky kolem byly úder kopyt o uvolněné kameny a dech jezdců a koní.

"U Serkadiona!" Dru přitáhl uzdu, protože se kůň začal při pohledu na znepokojivou krajinu před nimi plašit.

"To je..." Sharissa naprázdno otevírala ústa, až nakonec nechala ticho, ať mluví za ni.

Dru už viděl přízračné země třikrát, ale nepřestávaly ho ohromovat. Část jeho mysli, která stále fungovala, chápala, jak se musí cítit Sharissa, která nikdy nic takového neviděla.

Hřeben, jenž byl skutečnou částí vraadského světa, byla ostrý, stoupal do výšky a táhl se daleko. Tu a tam stálo pár pokroucených stromů a podobně znetvořených keřů. Nebyla tu ani stopa po zvířatech. Tvořila ho víceméně jen šedohnědá hromada skály a kamení, která stěží stála za pohled.

Ne tak hřeben druhé říše.

Na jeho úpatí jako by stál na stráži přelud lesa, vysoké a silné stromy. Když se Dru podíval blíž, viděl, že les zasahuje přímo do hřebene, stejně jako linie moci na druhé straně. Průsvitná tráva, která by čaroději sahala po kolena, se vlnila tam a zpátky, jemně pročešávaná větrem, který vál tam, ale na Nimthu ne. Kousek dál prolétlo cosi drobného, jakýsi pták, i když vypadal jen jako stín. Nad tím vším ležela zvláštní mlha, takže obě oblasti působily rozostřeně.

"Je to strašidelné... a krásné," řekla konečně Sharissa.

"Ano." Dru se zavrtěl; věděl, že ztrácí drahocenný čas. "Zůstaň, kde jsi. Já chci jet dál."

"Otče! To nemůžeš! Tohle není jako ty ostatní, pronikající moc..."

Už sesedal. "Nemůžu najít to, co chci, pokud tím neprojdou." Nebyla to úplně pravda, nedokázal však odolat. Tohle nebyl pevný, naprosto skutečný horský štít, který zahlédl předtím, přesto to byl zatím nejúplnější obraz. A ještě důležitější bylo, že průsečík byl téměř na dohled. Tam se dozví nejvíc.

Dru natáhl ruku s otěžemi k Sharisse, ale pak usoudil, že bude lepší mít koně u sebe. Zašeptal zvířeti krátké kouzlo a uklidnil ho, kdyby pro něj byla nepřírozená krajina příliš rozčilující.

"Buď opatrný."

"Budu. Ty hlídej. Kdybys viděla něco neobvyklého, dej mi vědět."

Zasmála se: "Určitě."

Pomalů vešel do oblasti chaosu, koně za sebou. Ostražitý kouzelník si všiml, že dokonce i zem má přízračný protějšek. Dvakrát stoupl do dolíku, který nepovažoval za součást své reality, a jednou skoro upadl, když se to, co nepovažoval za pevný podklad, ukázalo být o něco pevnější součástí jeho vlastní reality.

Průhledná travnatá louka ho vyzývala, ať vstoupí. Po krátkém zaváhání vykročil vpřed. Když nenašel nic než pevnou půdu svého světa, začal být odvážnější.

Všude kolem sebe začínal cítit vibrace. Byl blízko vstupu cizích vláken moci. Z jakéhosi důvodu, kterému

nerozuměl, pocítil při pomýšlení na použití vraadských kouzel veliký odpor. Nijak netoužil seslat kouzlo, ale onen pocit se ho stejně držel. Dru se uklidnil a zatlačil nečekanou emoci do podvědomí. Pořád ho otravovala, ale ne hůř než slabá bolest hlavy.

Asi v polovině louky se Dru zastavil. Les byl teď mnohem pevnější a získával nádech barvy. Linie se přece jen sbíhaly přímo v lese, on však pořád ještě nedokázal rozeznat kde.

"Otče!"

Dru se prudce otočil, uviděl však jen Sharissu a druhého koně. Nevypadala vyděšeně, jen znepokojeně. Čekal, až něco řekne nebo udělá.

Sharissa ukázala na vrcholky stromů, kterých si Dru víceméně nevšímal. Bylo těžké ji slyšet; zahalená říše jako by tlumila zvuk. Jediné, co dokázal z jejího křiku a gest pochopit, bylo, že zahlédla mezi stromy něco velkého. Mistr čaroděj se otočil a déle než minutu je zkoumal, čekaje na známky toho, co jeho dcera zahlédla. Pak ho však přemohla vlastní netrpělivost, obrátil se k ní a pokrčil rameny. Pořád vypadala rozčileně, ale naznačila mu, že pokud chce, může pokračovat.

Jeho kůň se teď navzdory kouzlu začal vzpouzet. Dru pevně uchopil otěže a mluvil k němu. Pomalu zvíře zase uklidnil. Když se konečně mohl znovu podívat k lesu, vypadaly stromy ještě skutečněji než předtím. Ted' si už mohl skoro představovat zvuky zvěře.

Jen pár metrů od prvních stromů se Dru zastavil. Krajina Nimthu už nebyla skrz kmeny vůbec vidět; klidně mohl stát na okraji opravdového lesa, přestože v jeho světě už žádný nezůstal. Dru vedl zdráhajícího se koně dál, až popošel na dosah nejbližšího stromu. Pomalu a opatrně natáhl ruku.

Ruka prošla čímsi hustým jako bláto. Jako by tu strom byl, ale ne úplně.

Kůň se vzepjal a divoce zaržal.

Na zaskočeného vraada se sneslo cosi velkého jako člověk, s rozpětím křídel delším než zdivočelý hřebec. Dru viděl, jak se na něj vrhají ruce a nohy s pořádnými spáry a zobák, který jistě trhal maso.

Útok byl tak nečekaný, že nedokázal udělat víc než zvednout paže v chabém pokusu krýt se před vzdušným monstrem. Měl na sobě vrstvu kouzel, která by ho měla ochránit, ale měla by a ochráni jsou dvě různé věci. To, co na něj útočilo, byl tvor z druhého světa a nedalo se říct, jakou moc má.

Druovým tělem projela podivná bolest. S úžasem sledoval, jak útočník propadl skrz něj. Čaroděj v tom šoku zapomněl, že všichni tvorové ze země za závojem budou stejně hmotní jako jejich země samotná. Vypadalo to, že okřídlený děs doletí až dolů a potluče se o přízračnou zem. Pak ale tvor nějak dokázal mávnout křídly tak silně, že se udržel nad zemí. S velkým úsilím se rychle zvedl do vzduchu a zamířil zpátky k lesu. Během celé doby čaroděj neviděl víc než změt' křídel, peří a končetin; teprve když útočník mizel v korunách stromů, měl Dru příležitost dobře se na něj podívat.

Byl to pták, ale zároveň i člověk. Mohlo to chodit po zadních a brát věci do rukou, tím si byl jistý. Ve stoje to bylo skoro stejně vysoké jako on. Podle schopnosti reagovat na vlastní chyby a z téměř lidské podoby usuzoval, že je to i inteligentní. Jestli je to tak, pak vysněná dračí říše lorda Tezereneeho možná nebude tak idylické místo... ačkoliv synové draka by se mohli doopravdy těšit na boj se skutečným nepřítelem, pro změnu. Možná Barakas ví, co vraady čeká.

Do jeho snění náhle pronikl sotva slyšitelný, vyděšený Sharissin hlas: "Otče! Jsi v pořádku? Otče?"

Čaroděj se rozhlédl po koni. Nebyl tady. Vraadovi se to z nějakého důvodu nezdálo. Jeho kůň tu někde musí být. Dru by měl být přinejmenším schopný ho ucítit. Ať se však snažil, jak chtěl, po koni ani stopy. Jako by kůň zmizel...

"Otče! Ublížilo ti to? Myslím, že to bylo to, co jsem viděla!" Sharissa přitáhla koni uzdu a seskočila.

Přihnala se k Druovi a pevně ho objala. Opřela si slzami zmáčenou tvář o jeho hrud': "Byla jsem si jistá, že jsi mrtvý! Bylo to těsně nad tebou a já jsem si najednou vzpomněla, že to musí být přízrak, stejně jako ta země, ze které pochází, a..."

"Tíše, dítě. Zhluboka se nadechni a uklidni se. Jsem v pořádku. Jak jsi říkala, byl to jenom přízrak.

Dokonale neškodný." Dru mluvil k dceři, ale v duchu se pořád soustředil na ztraceného koně. Je možné, přemýšlel, že by zvíře už nebylo na Nimthu? Mohlo by...

"Sharisso," pohládl ji po stříbrně modrých vlasech. "Můžeš mi říct, co se stalo s mým koněm? Viděla jsi, kam utekl?"

Mladá vraadka se pomalu ovládla a podívala se na otce: "Tvůj kůň? Ty ho nemůžeš najít?"

"Nevidím, kam zmizel."

"To není možné!" S odhodláním mládí soustředila síly na hledání zaběhlého hřebce. Po chvíli se zamračila a prohlásila: "Máš pravdu! Nikde necítím jeho přítomnost. Myslím, že jsem ho viděla..." Zaváhala, v duchu si přehrála zmatenou scénu. "Myslím... otče!" Vykulila oči. "Utekl do lesa!"

"Jak jsem si myslel." Dru se otočil k lesu. Pořád ho prostupovala řídká mlha, ale právě teď vypadal skutečněji než krajina, kterou nahradil.

"To je jedna z těch trhlin, o kterých ses zmínil?"

"Možná. Musím sejít podívat."

Sharissa přikývla: "Zřejmě budeš v bezpečí, když se tě ti tvorové nemůžou dotknout, ale buď opatrný!"

"Budu, i kdyby to znamenalo používat kouzla. Chci ale, abys ses vrátila tam, kde jsem tě nechal, a tentokrát tam zůstala. Sleduj vlákna... jestli se změní, chci to vědět, až se vrátím."

"Dobrá." Sharissa s jistým zdráháním poslechla příkaz. Dru se přinutil počkat, dokud nebude za hranicí průsvitné louky, a potom se otočil zpět k temným stromům.

Jako vraad by se neměl ničeho obávat, přesto cítil, jak mu srdce divoce buší, a slyšel vlastní zrychlený dech, jako by ten zvuk někdo tisíckrát zesílil. Tyhle dva pocity už mi začínají připadat normální, pomyslel si čaroděj kysele. Zvědavost ho přesto neopouštěla. Opatrná zvědavost, jistě, ale zvědavost to byla.

Dru vstoupil do lesa.

Těsně za prvními stromy se zastavil. Ztratit se by znamenalo vyvrcholení všech jeho potíží. Čaroděj sáhl do kapsy pláště a vytáhl malou, lesklou krychli. Bylo to něco jako maják, který postupně vytvořil během několika posledních let, aby mu mohl dát opravdu velkou sílu. Měl v úmyslu předat ho dceři, ale v rozrušení na to zapomněl. Když ale bude vědět, kde je kraj lesa, poslouží mu maják stejně dobře. Kůň se možná jeho vnitřnímu zraku ztratil, ale tahle věčička se neztratí. Pomůže mu bezchybně se sem vrátit. Položil ji na místo, kterým prošel, a ujistil se, že je bezpečně uložena. Cítil se jistěji. Vyrazil, zrychlil krok a úzkostlivě vyhlížel první známku toho, že se konečně dostal k bodu průniku.

Kráčel mezi vysokými stromy a pečlivě sledoval, kudy jde. Přestože ho krychle povede zpět, neupozorní ho na překážky, se kterými si bude muset poradit, ani na tvory, kteří můžou číhat v samotném lese.

Sharisse se o tom nezmínil, jestliže je však les čím dál pevnější, i jeho obyvatelé, včetně létající nestvůry, která na něj zaútočila, budou následovat. Dru musel mít připravené kouzlo, jen pro jistotu, ale doufal, že ho nebude potřebovat. Bylo možné, že na tomhle místě nebudou jeho kouzla řádně fungovat.

Dru teď byl několik metrů v lese, ale ztracené zvíře pořád necítil. Ještě horší však byla nová překážka. Zdálo se, že se tady v lese linie stáček, zahýbají doprava a tu a tam protínají stromy. Z nějakého důvodu pořád neviděl průsečík. Jeho vraadský temperament, který předtím Dru považoval za naprosto zkracený, se toho dne už podruhé vzbouřil a zaplavil ho zlatou aurou jeho vlastní čarodějně moci. Tím se ovšem narušil jeho pohled a zdeformovalo vidění linií, které sledoval. Vraad se zhluboka nadechl a potlačil vztek. Teď ne. Ne tak blízko cíle.

Musel být blízko, i přes tuhle poslední potíž. Dru si to stále opakoval v bezděčné litanii.

Byl v pokušení projít skrz stromy, co nejkratší cestou, ale usoudil, že by to nebylo bezpečné. Šedé kmeny byly pevnější a mohl by se snadno ocitnout v pasti uzavřený v některém z nich. Nepěkná a nedůstojná smrt.

Někde před ním zaržál kůň. Kupodivu ho stále necítil v mysli.

Čaroděj se náhle podivil, jak daleko už došel. Už musí být blízko druhý hřeben, ten, kterým les prostupoval, jako by horu tvořil jen vzduch, a ne pevná skála; Dru ho však nemohl najít. Nebe skoro nebylo vidět skrz baldachýn, tvořený vrcholky stromů. Ve slabém světle bylo těžké najít cestu... ale aspoň necítil nejmenší pokušení přizpůsobit si zrak tak, aby tmu kompenzoval. Mohl by se místo toho oslepit.

Jedna myšlenka, kterou okamžitě zahnal, byla možnost, že vešel do hřebene. Dru byl na Nimthu, stejně jako hřeben. Pokud potřeboval důkaz, do které reality patří, stačilo podívat se na mihotavé, matně šedé stromy kolem sebe.

Mihotavé? Matně šedé?

Les se rozplýval. Pomalu, ano, ale jistě. Vraad zaklel. Ztratil příliš času touláním v myšlenkách!

Odhodil opatrnost a rozběhl se, sleduje vlákno moci, jak to jen šlo. Stromy mu neustále překážely v

cestě, skoro jako naschvál, ale Dru je pořád obíhal, přestože byly čím dál méně hmotné. Přesto čaroděj viděl, že se blíží. Některé linie už začaly splývat. Rozčilovalo ho, že nemůže dosáhnout cíle. Už jenom jeden dva kroky. To je všechno. Jenom jeden dva kroky.

A právě v tu chvíli se ukázalo, že se nemýlil. Dru našel průsečík... Nebo by se možná stejně dobře dalo říct, že si průsečík našel jeho...

Ožil mu přímo před očima, veliký, pulsující bod světla a temnoty. Když se zvětšoval, hořel jasně jako slunce. Když se zmenšoval, byl černý jako nejhlubší jeskyně. Dru byl přistižen, nic netuše, uprostřed kroku. Překvapeně se zarazil a ujela mu noha. Upadl dopředu a země - obě - se setkaly s jeho obličejem.

Cítil, jak se jeho pád pokouší zmírnit poduška z bujné trávy, trávy, která v krajině kolem nimthského hřebenu vůbec neexistovala.

"U Serkadiona..." zaklení mu zamrzlo na rtech, když vzhlédl a spatřil před sebou ohromnou masu energie.

Temnota, čern mnohem hlubší než tma lesa, rostla rychleji než její protějšek... a s každým zvětšením temnoty se les o něco víc vytratil.

Rozhodně neměl v úmyslu zjišťovat, co by se mu stalo, kdyby zůstal příliš blízko. Zvědavost je jedna věc, ale pud sebezáchovy nakonec zvítězil. Dru vstal a proklel svoji vraadskou aroganci, která ho přivedla do nesnází. Existovaly i jiné způsoby, jak se s tím vypořádat, jenže on je odmítal vidět, raději se chtěl na tajemství podívat osobně. A teď možná za chybu zaplatí.

S diskutabilní důstojností čaroděj utíkal směrem, odkud přišel. Tentokrát si nevšiml stromů a pádl skrz ně, v hloubi duše doufaje, že nenarazí na nějaký, který se rozhodne zůstat pevný. Tím by jeho útěk velmi rychle a velmi bolestně skončil.

Přízračné okolí se vytrácelo, ale mlha houstla. Stromy už nebyly víc než stíny, ale nevábná nimthská krajina nebyla o nic méně šerá. Bylo to, jako by byl lapen mezi světy, ale ve skutečnosti neexistoval v žádném z nich. Málem zpanikařil a Dru se uklidnil jen s největšími obtížemi. Prudce se zastavil. Doposud příliš nepřemýšlel, což mohlo být zrádnější než mlha. Někde tady je krychle, jeho maják na cestě zpět do reality. Musí jen vycítit její přítomnost.

Nic víc nebylo třeba; jenže to nešlo. Vyhledat krychli nebylo o nic snazší než vyhledat koně. Ať se otáčel kterýmkoliv směrem, jeho posílené smysly nic nenacházely. Čaroděj byl tak důkladně odříznutý od všeho, že mohl být klidně zahrabaný hluboko v zemi. Neviděl dokonce ani linie síly. Jako by byl polapen v jakési prázdnotě.

Měl jedinou možnost. Přestože ho cosi uvnitř varovalo, že vraadská magie mu může přinést záchranu stejně jako smrt, musel použít jediný nástroj, který mu ještě zbýval... pokud mu ještě zbýval.

Dru se stáhl do sebe a silou vyvolal teleportační kouzlo. Dřív ho dokázal provést zcela bezděčně, ale teď musel kouzlo provádět po kouscích, vynutit si každý úspěšný krok.

Poslední kousky krajiny - Nimthu i jeho přízračné sestry - se vytratily a zůstala jen mlha a podivná běloba, která vypadala jako čiré nic. Dru, tělo zkroucené bolestí, nepolevoval; věděl, že nebude v bezpečí, dokud znovu nestane na pevné zemi.

"Otče..."

Sharissin hlas! Povzbuzený čaroděj napřel síly ještě víc. Nikdy v životě s žádným kouzlem takhle nezapomínal. Zalil ho pot a každíčký sval se bolestně napínal. Ještě krok...

Kde už to jen slyšel?

Ne! vykřikl ve vlastní mysli. Podaří se mi to! Podaří!

Náhle se mu před očima objevila skalnatá, větrem ošlehaná země, až se jeho smysly skoro otřásly. Nikdy dřív by ho nenapadlo, jak bude šťastný, že vidí nepřátelskou nimthskou krajinu.

"Otče! Už jdu! Vydrž!"

Dru se napřímil, přestože přitom všechny jeho svaly křičely, a spatřil, jak k němu běží dceřina drobná postava. Zdálo se, že stojí uprostřed místa, kde bývala louka. Ne tam, kam mířil, ne tak úplně, ale dost blízko. Právě tak daleko, aby se vysvobodil z druhého světa.

Dru si úlevně přitiskl ruce k tváři a otřel pot. Mrkáním zahlédl vlhkost z očí a zahleděl se na své dlaně. Vytrácely se, už byly tak průhledné, že skrz ně viděl Sharissu.

"Ne!" Něco, čemu se nedalo ubránit, ho začalo táhnout zpět. Cítil, jako by se jeho tělo trhalo vedví. Nimth... a Sharissa... začínaly znovu mizet.
"Otče! Pobež ke mně! Pořád jsi moc blíž..."

Její slova se vytratila spolu se zbytkem světa. Dru se zoufale rozhlížel kolem sebe a hledal nějakou věc, cokoliv, maličkost, na kterou by se mohl soustředit. Nebylo tu nic. Dokonce i mlha zmizela. Jediné, co zůstalo, byla bílá prázdnota, kterou krátce zahlédl, když se pokoušel teleportovat.
Dru teď plul sám v téhle prázdnotě... a vůbec netušil, kde je ani jak odsud uniknout.

V.

Gerrod stál před otcem se svěšenou hlavou, vděčný, že objemný plášť, který měl na sobě, ukrývá tak velkou část jeho těla. Barakas nemohl vidět - nebo si to Gerrod alespoň myslel - že se jeho syn třese. S Rendelem by nejednal tak nadřazeně. To byla pravda. Rendel však bude čelit něčemu mnohem horšímu, jestli se brzy neozve klanu. Nebylo to kvůli potížím s kouzlem; Rendel buď opustil území, kam přešel, nebo se prostě odmítl ozvat.

A to byl jen poslední úder. Odchod toho cizince Zereeho - a jeho odmítnutí vrátit se - stařešinu užíraly asi nejvíc. Prvních několik minut se lord Barakas chvástal a vztekal. Pak upadl do jedné ze svých vražedných tichých nálad. Gerrod, který už byl nejednou terčem otcova hněvu, by dal přednost chvástání.

"Co asi chystá?"

Otázka, první slova, která stařešina pronesl během dvou hodin, Gerroda a ostatní shromážděné překvapila, protože se už všichni smířili s tím, že budou mlčky čekat celý zbytek večera. Tak to obvykle chodilo. Změna zvyklostí teď pro někoho znamenala katastrofu. "Cizinec?" odvážil se zeptat Gerrod.

"Zeree, ano, kdo jiný?"

Rendel. Možná Ephraim. Jsi tak slepý, otče? chtěl mladý Tezerenee zakřičet na vůdce klanu, věděl však, jak by to dopadlo. "Neřekl jsi mu nic víc, než cos mi pověděl?"

"Nic důležitého, otče." Nic kromě těch zoufalých slov nakonec. "Nech to být, můj milý Barakasi."

Hrdelní hlas patřil jedinému příslušníku klanu Tezerenee, který se odvážil stařešinovi odmlouvat. Elegantně vešla do komnaty, kterou si klan ve městě zabral jako jakýsi druhý trůnní sál. Oblečená v zelených šupinách, žijící válečná královna, byla skoro tak vysoká jako sám Barakas. Tvář měla spíše pozoruhodnou než krásnou, pohybovala se však - a dokonce i dýchala - tak ladně, že jí to dodávalo rozměr, který většina vraadských žen postrádala. Nově příchozí byla přitažlivá, ale tam, kde byla Melenea svůdnicí, byla tahle žena královnou.

Stařešina ji vzal za ruku: "Alcio."

Ostatní Tezereneeové uctivě poklekli, Gerrod jako první. Většina klanu šeptala "lady Alcio".

Gerrod a několik vyvolených řekli prostě "matko".

"Ostatní venku už jsou neklidní, Barakasi. Jestli jim nedovolíš, aby se bavili, může dojít k dalším soubojům, jednomu nebo tuctu."

"Dal jsem svolení."

"Na každé střeše kolem jsi nechal dračího jezdce. Pro ně to není tak uklidňující jako pro tebe."

Dokonalé rty se usmály a ujistily ho, že ona, na rozdíl od vraadů venku, mu v tomto rozumí.

"Dobrá." Barakas lhostejně ukázal na nejbližšího ze svých lidí a luskl prsty. Určený posel vstal, poklonil se pánovi a paní a zmizel. "Kde jsi byla, Alcio? Hledalas někoho?"

"To sotva. Otravovala mě ta d'áblice, ta, která se tak líbí Reeganovi." Ostře se podívala na jejich nejstaršího. Ne všichni stařešinovi synové byli její, pro vraady žijící tisíce let byla přelétavost něčím, co patřilo k životu, ale dědic a Gerrod byli její. Rendel také. Gerrod občas žasnul, že on a Rendel jsou příbuzní s někým takovým, jako je rozložitý Reegan.

Dědic, kterého tak titulovali jen proto, že Barakas považoval za nutné dát tuto roli svému nejstaršímu, vypadal zakřiknutě. Jeho touha po Melenee byla mezi Tezerenee veřejným tajemstvím, v některých očích o to směšnějším, že kdykoliv se svůdnici zachtělo, dokázala, aby vypadal jen jako velké štěně. Alcía

neměla ráda, když z jejích lidí - a obzvlášť z potomků - někdo dělal hlupáky, dokonce i když si za to částečně mohli sami.

"Byl jsi během poslední hodiny venku?" zeptala se Alcía manžela.

"Ne. Došlo k potížím - menším - s některými záležitostmi kolem přechodu. Dával jsem je do pořádku."

Lady Tezerenee ztuhla: "Rendel! Stalo se něco? Ne..."

"Rendel je v pořádku," lhal stařšina. Nikdo se mu neodvážil odporovat, ačkoliv Gerrod byl v silném pokušení. "Pokračuje v práci. Není třeba dělat si starosti. Ale tys mi chtěla něco oznámit."

"Ano. Na město udeřila vichřice. Zdá se, že ochranná kouzla slábnou."

"To se dalo čekat. Nimth slábne. Proto je tak důležité, aby naše práce pokračovala hladce. Gerrode!" Tezerenee v kápi hbitě vstal a narovnal se, když se k němu otec otočil. "Čekám na tvé rozkazy."

Barakas si ho prohlížel, jako by hledal chybu. Zato Alcía se hrdě rozzářila. Reegan a ostatní ať jsou jejího manžela, ale Rendel a Gerrod byli její oblíbení. Na rozdíl od většiny Tezereneeů se nenarodila v klanu a v těchto dvou synech viděla pokračování svého rodu.

"Zdá se, že s mistrem Zereem docela slušně vycházíš," řekl lord Tezerenee. "Dávám ti za úkol navštívit jeho panství a přivést ho zpátky sem. Vypadá to špatně, když se jeden z partnerů zdráhá zúčastnit vyvrcholení vlastní práce."

"Nepotřebujeme ho, otče!" zavrčel Reegan.

Gerrod se v šedém úkrytu kapuce usmál. Když Reegan promluvil, bylo to zpravidla proto, aby mu šlápl do úsměvu.

"Nepotřebujeme ho!" pokračoval dědic. "Cizinec nám dal všechno, co bylo k užítku. Ať zaujme svoje místo na nádvoří s ostatními! Anebo ještě lépe, dohlédni, aby zůstal tady!"

Barakas okamžik mlčky stál. Pak přešel ke svému nejstaršímu a dal mu facku. Mírné plácnutí, zaznamenal Gerrod s jistým uspokojením. Dědic spadl na zadek na podlahu, která pod ním zapraskala. Lady Alcía si během incidentu zachovala kamennou tvář.

"Dostal záruku draka - mou čestnou záruku! Už nikdy takhle nemluv bez mého souhlasu!" Barakas se zaměřil na mladšího syna. "Běž, Gerrode. Jdi hned!" Stařšinův hlas připomínal spíš dračí řev. Mladý Tezerenee chvatně poslechl, stáhl se do sebe a vzápětí zmizel z komnaty, v duchu jásaje, že má omluvu být daleko od šílené sebranky, kterou musí nazývat rodinou.

Prázdnota.

Co může člověk dělat s takovou prázdnotou?

To byla otázka, která prostoupila Druovy myšlenky, když bezmocně plul v... v... v Nicotě, usoudil nakonec. Bylo to kratší, přesnější jméno, a co bylo důležitější, aspoň na sto nádechů tak zahnal nudu. Nádechy. Čas se tady nedal nijak určit, pokud v téhle nedimenzi vůbec nějaký byl. Počet nádechů byl jediný způsob, jak ho mohl odhadnout. I tak to bylo dost ožehavé, protože Dru už předtím zjistil, že v Nicotě není třeba dýchat.

Netušil, co má dělat. Několik marných pokusů ukázalo, že tu vraadská magie není k ničemu. To ho šokovalo. Dokonce i ve všem tom zmatku na Nimthu si Dru nikdy nepředstavoval, že by mohla přijít chvíle, kdy nebude mít k ruce žádnou magii. Byly časy, kdy ji neužíval, vždycky však věděl, že je tady, kdyby ji potřeboval.

V rostoucím zoufalství se pokusil odstrkovat rukama a nohama v nešikovné parodii na plavání. Měl s tím však potíže, z nichž hlavní byla, že se nedalo říct, jestli to k něčemu je. Všechno vypadalo stejně a na obličeji nic necítil. Brzy pokusů nechal. Kam tady jít, dokonce i jestli se pohybuje?

Z tohoto místa neviděl nic kromě dalšího nic.

Část jeho mysli však nad tímhle místem žasla. Říše za závojem byla dost udivující, ale tohle bylo něco, co si vraadové za celou dobu existence vůbec nedokázali představit. Co je to Nicota? přemítal. Jen prázdnota? Jestli do ní upadl náhodou, byli tu i jiní? A jestli ano, co se s nimi stalo?

Dru neměl co dělat, a tak se rozhodl odpočívat. Až teď ucítil vyčerpání, které mu přechod z Nimthu na toto místo způsobil. Čaroděj doufal, že až si odpočine, dokáže vymyslet nějaký proveditelný plán.

Možná se něco kolem změní, než se probudí.

Sotva zavřel oči, hned je zase prudce otevřel. Náhle se cítil odpočatý, jako by spal celé hodiny. Vraad se zamračil, zmatený tou změnou. Co mu jen mohlo dát tolik sil?

Pak se v jeho zorném poli objevila malá kulička. Nejprve ho to šokovalo, protože to bylo to jediné, co tu viděl, pak ale poznal, že je to jedna z jeho věcí. Jakmile ji znovu získal, všiml si dalších předmětů ze svých kapes. Všechny líně pluly kolem něj. Tak dostal odpověď na dvě otázky. Hýbal se, třebaže velice pomalu, jinak by jeho věci byly roztroušené dál od sebe. Ataky spal, přestože necítil, že by uplynul nějaký čas. Pak Druovi došlo, že tu může plout po zbytek... čehokoliv... a jedinou zábavou, kterou bude mít, bude spánek.

Tohle je vraadská verze pekla.

Čaroděj kus po kuse sesbíral zatoulaný majetek. Postupně si věci pečlivě prohlédl, v naději, že najde něco, co mu pomůže uniknout z tohoto strašlivého místa. Byly to teď samé neužitečné tretky, dokonce i ty, které dřív bývaly jeho nejmocnějšími nástroji. Všechny čerpaly z vraadské magie... a na tu tady, jak se zdálo, nedosáhl.

V záchvatu hněvu vzal příruční zrcátko, které kdysi užíval k věštění, ale teď do něj mohl zírat jenom na svůj rozčilený obličej, a odhodil ho od sebe. S hrůzou zjistil, že zatímco zrcátko odlétlo jedním směrem, on zamířil opačným. Nejprve to nebylo moc daleko, ale stačilo to, aby se zbytek rozsypaných věcí ocitl mimo jeho dosah.

Zděšení brzy nahradila skoro dětinská radost. Může se pohybovat. Možná se tu nedá nic najít, ale Dru teď alespoň věděl, že může zkoumat. Jeho zkoumání však bylo omezené. Mávání rukama ho v pohybu neudrželo; jediný způsob, jak si zajistit potřebný impuls, byl házet věci opačným směrem - což byl přinejlepším mlhavý termín.

Sáhl do jedné z objemných kapes a vytáhl kouli, která stála na počátku současných událostí. Teď to byl jen kousek kovu, ale právě jím by měl začít cestu zpátky. Čaroděj použil zbytek plujících cetek, aby namířil, a hodil kouli. Nerozhýbalo ho to moc rychle, pomalu se však vrátil dost blízko ke své předchozí pozici. Využil pláště k tomu, aby nabral všechno, co mohl. Možná to bude potřebovat později.

Plující čaroděj nemířil nikam konkrétně, ostatně v Nicotě se dalo jít leda nikam. Nicméně teď měl cíl.

Plul, tedy víceméně musel přepokládat, že pluje, a vyhlížel něco, cokoliv, co by tady taky mohlo existovat.

Euforie přešla v nudu, aniž se kolem změnila jediná věc. Dru nevěděl, jak dlouho už pluje, ale věděl, že uplynulo víc než tisíc nádechů, než přestal počítat. A pořád neviděl nic než nic, velké a nekonečné množství ničeho. Kam oko dohlédlo, bylo nic. Dru přemítal, jestli pozná, až se z té vyhlídky úplně zblázní... pokud se prázdnota dá nazvat vyhlídkou.

A pak v dálce cosi zahlédl. Byl to jen fliček, ale v takové spoustě prázdnoty zářil jako lesklý křišťálový maják. Dru odhodil další z věcí a změnil směr. Uvědomil si, že jsou tu potíže s perspektivou. Ta věc mohla být velmi blízko a maličká, nebo velmi, velmi daleko a větší než jeho perleťový hrad.

Uplynulo víc než dvě stě nádechů, než se přiblížil natolik blízko, aby rozeznal, co to je. Hluboké zklamání zápasilo s prostou radostí, že se může doopravdy dotknout něčeho jiného.

Byl to kámen. Rozeklaný, hnědý kámen, který vypadal jako vyrvaný s nějakého horského úbočí.

Čirou náhodou směřoval tak, aby ho kámen minul na dosah ruky. Když se přiblížil, natáhl Dru levou paži. Chtěl kámen chytit a použít ho k tomu, aby se nasměroval jinam.

Chytil kámen... a odhodilo ho to, šíleně roztočeného, s pronikavou bolestí a rukou zkroucenou. Kámen lhostejně pokračoval svým směrem.

Chladně uvažující část Druovy mysli navzdory agonii věděla, co se stalo. Protože kámen vypadal tak klidně, čaroděj předpokládal, že se pohybuje pomalu. Ale ne. Nicota ho doběhla. Možná kámen padal, když se dostal na tohle místo; tím si nemohl být jistý. Věděl jen, že se to, co se pokusil chytit, pohybovalo rychleji než nejrychlejší kuň, ve skutečnosti tak rychle, že mu to zlomilo ruku.

A ruka zůstane zlomená, protože neměl žádné kouzlo, kterým by ji vyléčil.

S promyšleným úsilím se přinutil dát zlomenou paži zpátky na místo. Byl to těžký úkol, a navíc se pořád točil. Beze studu přitom křičel, protože ho stejně nikdo neslyšel. Bolest ho bez váhání sevřela. Jakmile byla ruka v místech, kam patřila, stáhl si plášť a udělal z něho cosi jako závěs.

Bolest ho pořád kolébala, ale Dru věděl, že to bude muset přežít. Dalším úkolem bylo zastavit otáčení, než se mu udělá příliš špatně. Ruka mu i tak ubírala dost sil.

Jak by se mohl zastavit? Dru sáhl do kapsy, ale úhel, ve kterém se točil, mu to zkomplikoval, takže

zatlačil na zlomenou paži. Vraad znovu vykřikl a málem omdlel.

"Je to tak! Vydává to zvuky! Hlasitě!"

Hlas mu zdánlivě zaduněl v hlavě. Dru usazenýma očima rychle přelétl okolí. Samé nic, ale... slyšel nějaký hlas. Cítil by možná byl stejně dobrý popis, ale každopádně nebyl sám.

Takže kde je ten druhý?

"Haló, maličký! Mluvíš? Jdu k tobě!"

"Kde?" podařilo se zasténat čaroději. Ruku měl v jednom ohni; nebo mu to tak aspoň připadalo.

"Ty opravdu mluvíš! Trpělivost, trpělivost! Tento není daleko!"

Dru znovu vykřikl, ale ne bolestí. Vykřikl, protože prázdnota vpravo vedle něj se znenadání propadla do ohromného, stále se měnícího prostoru temnoty. Nejprve ho napadlo, že je to průsečík a že ho to nějak přitáhlo zpět. Pak prostor změnil tvar, jako by byl z inkoustově černé tekutiny. Nebyla to však tekutina; jak na ni Dru hleděl, cítil, že padá k té věci, jako by to byla bezedná jáma a někdo ho do ní hodil. Strach zápasil s bolestí.

Mohutná skvrna znovu změnila podobu a trochu ztuhla. Pocit pádu se vytratil.

"Tak! To je lepší!"

"Co - co je lepší?" Pořád přichozího neviděl. Cestoval snad pomocí té skvrny? Proto měl Dru pocit, že do ní padá? Naděje na únik z Nicoty ho povzbudila. "Kde jsi?"

"Tady! Kde jinde je tady, hlásku?"

"Ale..." Čaroděj upřel oči na inkoustovou temnotu, odkud předtím čekal, že se ten druhý vynoří. "Ty jsi... je to.

Tentokrát viděl, jak se temnota zachvěla: "Ty jsi legrační! Ještě tě nenechám spojit se se mnou!"

Skvrna nebyla cestou, leda snad ke smrti. Navzdory Druovým vnitřním protestům to bylo živé. Tohle byl hlas, který slyšel v hlavě.

"Co myslíš tím spojit se s tebou?"

Znovu ho pohltit pocit pádu do tmy. Trval sice jenom okamžik, Druovi to však úplně stačilo. Ze všech sil se snažil neomdlít.

"Ještě jsem z tebe nic neodebral, že ne? Vypadáš neúplný." Věc zněla znepokojeně, jako by sama sebe podceňovala.

"Moje ruka... tohle," ukázal na zlomenou končetinu, "hodně jsem si ji zranil."

"Zranil?"

Copak tahle zrůda nechápe, co je to bolest? přemítal čaroděj. Možná že ne. Jak by někdo mohl zranit skvrnu?

"Nefunguje správně."

"Hloupý hlásku! Vtáhni ji dovnitř a udělej si jinou!"

Ted' to byl Dru, kdo nechápal. "Vtáhnout ji dovnitř?"

"Jako já." Utvořila se jednoduchá končetina, sotva víc než úzký kousek temnoty. Natáhla se asi o metr dál a pak se pomalu vtáhla zpět do hlavní hmoty skvrny. "Jak jinak?"

Dru zavrtěl hlavou, částečně jako odpověď a částečně proto, aby se udržel při vědomí: "Nemůžu udělat to, co ty, a způsob, jakým se hojím, tady nefunguje."

"To je špatné! Chtěl bys raději, abych si tě vzal hned? Pak už nebudeš vědět, co je to bolest."

"Ne!"

"Tvůj hlas sílí! Musím to taky zkusit!" Skvrna začala vydávat řadu zvuků, vyšších i nižších než ten, který Dru dosud pokládal za její hlas. Čaroděj ji nerušil; pokud tomu tvorovi takováhle zábava zabránil přemýšlet nad tím, že ho má pohltit, tak čím víc, tím líp. Druovým tělem mezitím zmítala bolestná agónie, takže nebyl schopný hledat jiný způsob, jak se zachránit.

Zájem proměnlivého tvora o zvuky, které vydával, brzy uvadl. "Není to až tak zábavné! Pověz mi, jeden z mnoha hlasů, proč nemůžeš udělat to, co já?"

Druovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že jeho znervózňující společník znovu mluví o zlomené ruce. "Jsem člověk. Vraad. Můžeme měnit podobu, ale ne jako ty a ne bez čarování."

"Co je to čarování?"

Tenhle tvor neví, co je čarování? Vraad užasl. I na základě toho mála, co už viděl, byl Dru přesvědčený,

že tahle bytost má vlastní magii. Jak jinak objasnit její existenci a způsob, jakým cestuje?

Kdyby ho tak mohl přesvědčit, aby ho vzal zpátky na Nimth...

"To je..." Tvář se mu zkrivila bolestí. "Je to schopnost, která dovoluje proměňovat věci kolem sebe."

"Co se tady dá měnit? Až na podivná malá obveselení - jako jsi ty - je tady všechno pořád stejné."

Dru zavrtěl hlavou. "Tam, odkud pocházím já, je to jinak. Kdybych tam byl, mohl bych si například spravit tuhle ruku. Mohl bych si prodloužit vlasy na hlavě," ukazoval přitom na každou část těla, o které mluvil, pro případ, že by mu tvor nerozuměl, "tak, že by mi sahaly až ke kolenům."

"To je všechno? Tohle ,čarování' znám!"

"Myslel jsem si to. Pověz mi - máš nějaké jméno?"

"Jméno?"

"Já jsem Dru. ,Dru' je moje jméno. Kdyby tady s námi byl nějaký třetí hlas a chtěl mluvit se mnou, ale ne s tebou, řekl by něco jako ,budu mluvit s Druem'." Vysvětlení znělo čaroději dost chatrně, na víc se však nezmohl. Ztráta vědomí mu začínala připadat čím dál lákavější, ale nechtěl to dovolit, dokud si nebude jistý, že se znovu probere.

Temná masa se roztáhla a zase stáhla, zkroutila a změnila tvar. Uplynulo několik nádechů, než konečně odpověděla: "Já jsem ,Já' nebo ,Ten druhý'."

"Ne..." Dru se chytil za čelo, jak se pokoušel myslet. "To není to, co... ne to, co..."

"Pokračuj! Je to moc zajímavé! Neztrácej se!"

Vraada naplnila hrubá moc. Vykřikl. Cítil se všemocný i bezmocný zároveň. Svět mu byl k službám na lusknutí prstů, ale zároveň byl tou nejnižší formou existence. Bolest a extáze si ho přehazovaly jako hadrovou panenku.

Náhle byl znovu sebou. Zpočátku měl pocit, jako by přistál na zemi po pádu z nejvyššího vrcholku.

Když to přešlo, cítil se silnější a víc živý než kdykoliv předtím. Užaslý čaroděj si sundal provizorní závěs; jeho ruka byla znovu celá!

"Říkals, že se nemůžu jmenovat ,Já'! Proč ne?"

Dru natáhl paži. Byla v naprostém pořádku. "Tos udělal ty?"

"Ještě jsi neskončil s vysvětlováním té záležitosti ohledně jmen, a tak jsem si říkal, že by ti pomohlo, kdybych ti dal kousek sebe."

"Děkuji." Dru měl mysl tak prázdnou a čistou, jako byla čistá Nicota, ve které nebylo nic než ona sama. Položil otázku, která ho právě napadla: "Jak spolu můžeme mluvit? Jsi...?"

"Mluvíme spolu, protože jsem to chtěl! To nic není! Chci se dozvědět o jménech!" Temnota se hrozivě pohnula.

Čaroděj měl podezření, že bytost nějak procešávala jeho myšlenky, a tak se okamžitě naučila vraadskou řeč. Přesto mnoho věcí nechápala, což mohlo znamenat buď to, že neměla dost síly, aby se zavrtala hlouběji, nebo že ho nechtěla poškodit. Dru byl ochotný vsadit se, že je správně druhá možnost.

"Možná bych si tě už měl vzít."

"Jména!" vykřikl Dru s takovým důrazem, že se živá díra kousek odsunula, přestože byla očividně silnější než on. "Co o nich chceš vědět?"

"Vědět? Já chci jméno! Můžu být taky Dru?"

"To by se pro tebe nehodilo." Obrovská živá temná díra s jeho jménem! Kdyby jeho osud nevisel na vlásku, mohlo to být směšné.

"A jaké tedy?"

Opravdu, jaké? Kdyby tvorovi dokázal dát jméno, které by ho dostatečně zaujalo, možná by ho mohl odměnit tím, že by mu pomohl najít odsud cestu ven... pokud nějaká existuje.

Popisy! Popisy jsou vždycky dobrý začátek. "Vybereme jméno podle toho, jak vypadáš a jak se chováš."

"Chovám se jako já!"

"Ale co jsi? Jsi mocný, stále proměnlivý, temný, soucitný..." Dru utichl, doufaje, že svému podivnému společníkovi zalichotí, než si tvor rozmyslí, jaké jméno chce. Jeho jedinou nadějí v téhle chvíli asi bylo, že se proměnlivé hrůze něčím zalíbí.

"To všechno jsem, a ještě víc, ale ,Mocnýstáleproměnlivýtemný' je na můj vkus příliš dlouhé jméno. Chci

něco krátkého, jako máš ty!"

Čaroděj měl chuť jen tak nadhazovat jména a nechat nestvůru, ať si jedno vybere, obával se však, že by to tvora mohlo natolik znudit, že by na celou věc úplně zapomněl. A pak by mohla skvrna usoudit, že je čas, aby ho pohltila.

Masa temnoty pulsovala, zjevně přemýšlela. Očividně se nedokázala rozhodnout; připlula blíž k bezmocnému mágovi a řekla: "Vidím jenom sebe! Nemůžu se popsat! Dej mi víc možností!"

Dru se zhluboka nadechl. Většina toho, co by rád řekl, by temného tvora nejspíš rozhněvala. Přesto, možná by se něčeho chytil... "Když jsi ke mně přišel, nebyl jsem celý a měl jsem popletené myšlenky... cosi vybuchlo... přede mnou byla náhle temnota... tam, kde předtím bylo jen prázdno." Mlhavý tvor mlčel. "Myslel jsem, že jsi díra, prázdnota, která vede na... na místo daleko odsud. Já.

"To se mi líbil To bude moje jméno!"

"Tvé jméno?" Už? Co řekl?

"Ne tak krátké jako tvoje, ale já jsem víc než ty! Zní to dobře, silně!"

Po krátké analýze toho, co řekl, se vraad odvážil zeptat: "A jak se teď tedy jmenuješ?"

"Jsem Temnota! Nesedí to ke mně?"

"Sedí..." Dru se neubráníl úsměvu. "Temnota se k tobě opravdu hodí!"

Temnota znovu změnila tvar, otevřeně rozradostněná tou novinkou. "Jméno! Mám jméno! To je dobrá věc!"

"A nikdo ti ho nemůže vzít. Ať udělají cokoli, vždycky ti bude patřit." Čaroději to připomnělo Sharissu, když byla ještě maličká. Skvrna - Temnota, opravil se Dru - byla dítětem i bohem zároveň.

Sharissa. Jakmile na ni Dru pomyslel, dvojnásob se snažil získat pomoc podivného společníka.

"Pomohl jsem ti dát jméno, Temnoto," připomněl mu bez obalu. "Dáš teď něco ty mně?"

"Chceš, abych si tě vzal? Dobrá..."

"Nechci, abys mě vzal! Ne, chci, abys mi pomohl najít cestu domů. Dokážeš to, že ano?"

Temnota se roztáhl a odpověděl: "Dokážu cokoli... a kdybych to nedokázal já, tak Druhé já ano!"

Jeho slova Drua zmátla: "Druhé já?"

"To, ze kterého se Temnota zformoval, samozřejmě!"

"Samozřejmě." Čaroděj se rozhodl nenaléhat, měl podezření, že by se mu odpověď nelíbila.

"Tak mi pověz... Dru... co je to domů."

Další pojem, kterému jeho společník nerozuměl. "Domů, domov je místo, odkud pocházím, kde jsem, když nic nedělám - hm - kde jsem vznikl." Široce rozpráhl ruce. "Tvůj domov je Nicota, i když jsi vznikl jen na jednom jejím konkrétním místě."

Ze znepokojujícího tvora se vynořilo jakési chapadlo. Přiblížilo se k Druovi a zastavilo se jednu či dvě stopy od něj. K jeho překvapení se část odhrnula a odhalila... oko. Bylo ledově modré, bez zornice, a jeho pohled donutil vraada, aby se otočil, dřív než se v něm ztratí. Temnota přízračné oko stáhl a prohlédl si jejich velmi skrovné okolí.

"Tohle se jmenuje Nicota? To jsem nevěděl!"

Drua se začínaly zmocňovat představy, jak se tu po zbytek života vznáší a pokouší se prokousat spleť rozhovorem s čímsi, co ho polovinu času považovalo za potravu. "Rozumíš, co tím myslím?"

Čaroděje skoro ohlušil dunivý smích. Zakryl si uši dlaněmi, ale skoro vůbec mu to nepomohlo. Smích pokračoval dál a dál, až si Dru myslel, že mu prasknou bubínky. Pak divoký zvuk dozněl stejně rychle, jako začal.

"To bylo zábavné!"

"Jak... co?"

"Už mě nudilo poslouchat tenhle hlas, a tak jsem si řekl, že si poslechnu i ten tvůj druhý! Říká tak směšné věci! Strach je legrační! Bojíš se mě hodně?"

Dru si dal dohromady podivné poznámky a uvědomil si, že se znervózňující tvor rozhodl špehovat mu myšlenky. Teď věděl o čarodějově strachu a zoufalství. Nedalo se říct, jak hluboko sonda pronikla, ale stačilo to.

Nemělo smysl lhát... teď. Zatímco Dru pracoval na štítu, který by zakryl jeho další myšlenky, odpověděl:

"Ano, velice mě děsíš, Temnoto! Až příliš mi připomínáš, jací jsou mí vlastní lidé, jaký jsem býval i já.

Vtrhnul jsi mi do mysli. Jak bych se mohl nebát?"

K jeho překvapení se tvor zmenšil, až byl sotva poloviční proti původní velikosti. "Zdá se, že jsem udělal něco špatného. Teď to chápu. Teď, když jsem poslouchal tvůj vnitřní hlas, toho chápu víc." Temnota vzdychl a znělo to tak lidsky, že Dru jen užasle hleděl. "Pomůžu ti, jak jen dokážu, abych tě dostal domů."

"Děkuji."

Temnota znovu radostně povyrostl: "Tak, můj malý příteli. Kde to je?"

Dru se tak snažil vůbec získat pomoc, že ani nepomyslel na to, co dělat, až ta chvíle přijde. "Je to..."

Odmlčel se. Jak to může Temnotovi vysvětlit, když to sám nechápe? "Já... nebyl jsem připravený, když mě to odhodilo sem."

Inkoustová skvrna se znovu zasmála, i když tentokrát mnohem tišeji. Čaroděj mu za své uši v duchu poděkoval. "Jsi tak zábavný, malý Dru! Jsou všichni Druové jako ty?" Než mu vraad mohl vysvětlit, jak jména fungují, Temnota pokračovala: "Pusť mě znovu ke svému vnitřnímu hlasu! Nech mě znovu zažít ten příchod."

Nechat Temnotu prozkoumat jeho mysl dávalo smysl, Dru se však nemohl zbavit pocitu, že by tvor mohl rozervat jeho mysl na cáry, až bude konkrétní vzpomínku hledat. Nebyly to povrchové myšlenky, ale vědomé a podvědomé dojmy, které by si vraad s obtížemi vybavoval i za nejlepších okolností.

"Ale no tak! Bojíš se měl jsem mýrný!"

Dru se otrásl, ale přikývl. Když jeho beztvary společník nereagoval, uvědomil si, že tvor neví, co kývnutí znamená, a rychle dodal: "Do toho. Udělej to."

Čekal nejhorší. Čekal blesk, který mu projede myslí a poškodí ji. Čekal něco, cokoliv, ale cítil jen, jak mu vyděšeně bije vlastní srdce.

"Ale to je fascinující! Neuvěřitelné! To musím vidět! Tak... tak plná Nicota! Jak můžete vydržet takovou změt? Jak to, že si nepřipadáte namačkání?" Zatímco Temnota mluvil, dál se smršťoval, až byl jen o kousek větší než vznášející se čaroděj. V jeho hřmotném hlasu zněl úžas, úžas nad existencí tolika věcí, tolika pevných věcí.

Dru se bál, že je to na skvrnu příliš mnoho dojmů a že se s tím nedokáže vyrovnat, ale jeho strach se vytratil, když se Temnota náhle znovu zvětšil a rostl a rostl... až se zdálo, že jeho ebenově černé já vyplňuje celou Nicotu.

"Musím tam jít! Musím jít s tebou! Ty tvary! Ty... ty..." Temnota zjevně neměl dost slov pro tolik věcí, které zažil v Druově hlavě. Vraad si to v duchu poznamenal; jeho beztvary přítel není dokonalý.

"Dokážeš odsud najít cestu ven?"

"Rozhodně! Ty necítíš všechny ty cesty? Necítíš stezky, které tudy vedou? Je tu nekonečně mnoho možností, i když některým se raději vyhnu, protože jsi tak křehký. Myslím, že znám nejlepší způsob!"

Čaroději se v srdci rozhořela naděje. Brzy bude volný! V tu chvíli mu bylo jedno, že jeho vysvobození bude zároveň znamenat, že se tvor dostane na Nimth. Temnota neohrožoval svět o nic víc než předtím sami vraadové a Dru věřil, že až bude znovu mít svou magii, dokáže se černočerné bytosti ubránit.

Jeho úvahy přerušila další změna zneklidňujícího společníka. Temnota se znovu smršťoval, ale teď zároveň měnil tvar. Čím dál víc připomínal hrubě vytesaná černá ústa, chřtán nějaké ohromné bestie. Chřtán byl nepříjemně blízko a každým dechem se přibližoval.

"Temnoto! Počkej! Co to děláš?"

Opravdu se ta ústa usmála? "Neboj se, malý Dru! Jenom si dávám podobu, ve které tě dokážu nést! Nemusíš se pořád bát, že si tě vezmu! Hodně jsi mě pobavil, jsem tvým dlužníkem! Vlastně ti dlužím za celou existenci! Když jen pomyslím na všechny ty pevné věci pohromadě!"

Dru zavřel oči, stiskl zuby a čekal, až ho tvor uchopí. Když nic necítil, odvážil se rozhlédnout.

"U Serkadiona!" Vznášel se uprostřed veliké bubliny, ve které nebylo žádné světlo kromě dvou ledově modrých špendlíkových hlaviček. Vůbec necítil, že se něco změnilo, že je celý spolknutý. Úlevně vydechl a pak se skoro zalkl, když se dvě modré tečky zvětšily a proměnily ve velmi skutečné zářivé oči bez zornic.

"Jsi celý?"

"Ano... ano. Děkuji."

"Budeš zde jako v bavlnci. Nechám tě dívat se, jak putujeme. Možná to dokážeš sám... budeš-li to někdy potřebovat." Temnota rozuměl vraadské řeči čím dál lépe. Až na některé obraty mluvil stejně dobře jako kterýkoliv vraad.

Bublina se začala pohybovat; Dru to věděl jen z toho, že mu to Temnota řekl. Čaroděj se pokusil připravit na cokoli, ale pak si uvědomil, že je to marné. Co může bez své moci dělat?

Dlouhou dobu - podle Druova počítání několik set nádechů - se nic nestalo. Vraad se díval, jak jedna prázdnota nahrazuje druhou. Jeho společník během té doby skoro nemluvil, což bylo znamením, že i pro skoro všemocnou bytost je to náročná záležitost. Dru, který byl v bezpečí uvnitř, začal víc přemýšlet o tvorovi, který si teď tak vhodně říkal Temnota. Byl to snad legendární démon? Knihy Serkadiona Maneeho se zmiňovaly o vyvolávání podobných duchů, ale žádnému žijícímu vraadovi se je nikdy vyvolat nepodařilo. Už dávno usoudili, že démoni jsou buď jen výplody přehnané představivosti, nebo umně stvoření golemové. Jeho společník však popisu démona rozhodně odpovídal.

Je možné, uvažoval Dru, že za legendami opravdu stály bytosti podobné Temnotě?

Nedokázal si na tu otázku odpovědět, protože se vzápětí sesypal, mysl zavalenou změtí intenzivních pocitů. Bolest, štěstí, strach, smutek, lhostejnost, hněv... během okamžiku zažil všechny emoce.

Proplétaly se s nimi další, které nedokázal přesně rozeznat. Vraad se zvedl na kolena a chytil se za hlavu. Temnota neříkal nic, ale bublina, kterou teď byl, se neustále chvěla. Čaroděj upadl, ale znovu se snažil zvednout. Před rozostřeným zrakem mu proplouly obrazy téže prázdnoty, které už měl opravdu dost, a...

A není tamhle venku něco?

Temnota pořád mlčel, ale Dru věděl, že "démon" nemá sil nazbyt ani na tak zanedbatelnou věc, jako je rozhovor. Jeho nezemský společník objevil něco, co vypadalo jako cesta z Nicoty, a oba právě procházeli ven. Konečně Nicotu cosi nahradilo, bylo však těžké s jistotou říci, co.

Vypadalo to nejspíš jako světlá světelná stezka... a když se Dru ohlédl, zdálo se, že se táhne do nekonečna. Před nimi to ovšem bylo jinak. Stezka kousek pokračovala - alespoň podle toho, co Dru viděl - ale pak se pomalu rozplynula, až se z ní stala - Dru se přinutil zaostřit zrak - až se z ní stala přesně taková mlha, jaká předtím zahalila přízračný les.

"Jsem volný!" zasykl čaroděj bezděčně.

Když se však stezka před ním náhle rozdělila ve dvě a pak v bezpočet dalších stejných stezek, jeho radost se proměnila v paniku. Stezky se rozbíhaly všemi směry a rozplývaly se stejně jako ta první. Která vede do jeho světa, mlčky se užíral vraad, a kam vedou ty ostatní?

Obzvlášť u jedné stezky si čaroděj přál, aby ji Temnota nevybral. Byla to oddělená cesta, která jako by se svinula do sebe v nekonečné dvojité smyčce. Z nějakého důvodu, který Dru nedokázal určit, byla mimořádně lákavá, ale zároveň ho naplňovala pocitem smrtelnosti, jako by se ho už dotýkala smrt. Když ji jeho společník minul, čaroděj si úlevně oddechl.

Pak v jistém okamžiku drtivý nápor na jeho mozek skončil. Drua to příliš neuklidnilo; před nimi byl zdánlivě nesplnitelný úkol vybrat si stezku.

"Tolik..." zašeptal bezmocný čaroděj. Pak se rychle zeptal Temnoty: "Viš, kterou?"

Ledové koule na něj hleděly v odhodlaném tichu. Ať stál obyvatel Nicoty před jakýmkoliv rozhodnutím, rozhodl se, že drobnou, bezvýznamnou lidskou bytost do něj nezapojí. Možná to tak bylo nejlepší, ale Dru se neubráníl troše vraadského rozhořčení.

Sestoupili na jednu ze stezek.

Ostatní kolem nich se úplně vytratily.

Temnota se rozhodl a už nebyl čas se vracet. Neuvěřitelný tvor se blížil k mlze. Dru zavřel oči, doufaje, že ho znovu nečeká příval emocí. Doufal také, že nebudou zničeni, anebo ještě hůř, že ho tvor znovu nevysadí a že nezůstane uprostřed pekelné Nicoty, tentokrát s vědomím, že z ní není úniku.

Bylo by lepší být pohlcen Temnotou než strávit věčnost v Nicotě.

Ponořili se do mlhy... a otevřela se před nimi široká trhlina, doslova průrva v prázdnotě. Dru čekal hrozivý útok na mysl a tělo. Nic takového se nestalo. Na chvíli ho oslepila záře.

"Prošli jsme!" Temnota se radostně zasmál, jako dítě, jemuž se podařilo splnit nějaký těžký úkol, který

mu uložili rodiče. "Jsem Temnota! Jsem opravdu skvělý!"

Dru se s ním nepokoušel přit. Chtěl jen vykročit na zjizvený povrch Nimthu a vzít do náruče svou dceru. Právě teď by byl ochotný obejmout i Barakase. Cokoliv, jen když bude znovu volný... a znovu mocný vraad.

"Tak nádherné místo! Všechny ty zelené věci, to jsou stromy, o kterých jsem se dozvěděl od tvého vnitřního hlasu?"

Zelené věci? Stromy?

Dru se zoufale přitiskl k průhlednému tělu "démonického" zachránce a zadíval se na svět, do kterého byl přinesen.

Jeho oči se setkaly se stromy, stovkami stromů, s rozlehlým lesem. Vzadu hrdě stál horský hřeben.

Obraz krásy a míru doplňovalo zářivě modré nebe.

"Úchvatné! Nimth je skutečně nádherné místo!"

Vraad se nezmohl na odpověď. V zoufalé touze dostat se z Nicoty zapomněl na dvě země, dva světy pohřbené v jeho vzpomínkách. Temnota se do nich neponořil příliš hluboko... a vylovil novější, živější obraz.

Ten špatný.

Temnota ho přinesl na opačnou stranu závoje... do zahalené říše.

VI.

Dostat se na okraj ohromného horského pásma Rendelovi trvalo mnohem déle, než čekal. Stěží potlačovanou netrpělivost postupně nahradila ještě silnější emoce - vztek.

Žádné z jeho kouzel nepracovalo tak, jak by mělo.

Ó ano, dělala to, co chtěl, ale jaksi méně. Kouzla měla

také tendenci napoprvé selhat, jako by něco nechtělo, aby je dokončil. Rostoucí nedůvěra ho přiměla jít celou cestu pěšky a strpět účinky chůze panenskou přírodou. Rendel se s arogantním znechucením rozhlížel po okolí. Krajina byla pěkná, to ano, ale nezajímavá, hlavně poté, co už ji viděl tolik. Ale už brzy, pomyslel si, si spolu s ostatními Dračí říši podrobí a udělá z ní to, čím má být.

Teď už jeho otec i ostatní vědí, pomyslel si Rendel, vědí, že se nedržel plánu. Barakas si pravděpodobně vylil hlavní část vzteku na Gerrodovi, s tím však nemohl světlou vlasý vraad nic dělat. K tomu mladší bratr byl, aby dělal štít. Rendel měl Gerroda stejně rád jako všechny svoje bratry, sestry a bratrance - tedy nijak zvlášť. Koneckonců, šlo mu přece především o vlastní zájmy. Copak je otec neučil právě tohle? Rendel měl vlastní plány, které se týkaly jen jeho. Lord Tezerenee neustále zpovídal toho cizince, toho hlupáka Zereeho, protože věděl hodně o ka a o povaze říše za závojem. Stařešina se ale nikdy nezeptal syna, jestli neví víc, než říká. Rendel věděl mnohem víc, protože potají studoval. Navštívil každé pozorovatelné místo, třebaže tajně. Pečlivě zmapoval každé přízračné území. Všechna prozkoumal, jestli na nich není něco neobvyklého... snad by bylo lepší říct něco naprosto neobvyklého, protože i Rendel musel připustit, že Dračí říše se jako celek opravdu liší od Nimthu. Potíž byla, že většina z toho neměla v jeho grandiózním plánu místo.

Vraad si prohlédl první stopy noci na večerním nebi a proklel časový rozdíl mezi Nimthem a Dračí říší.

Tři dny chůze a zapadající slunce mu připomněly, že musí spěchat, než bude cesta příliš zrádná. Než se vyrovná s potížemi při využívání své moci, bude muset omezit kouzla na minimum. To znamenalo, že ho čeká ještě horší pochod, než jaký měl za sebou. Ale jestli vytrvá - a Rendel věřil, že nakonec dokáže každou situaci využít ke svému prospěchu - pak se mu plánování vyplatí.

Věděl, že v horách je místo, kde si může odpočinout, místo, kde se může postarat o vlastní potřeby a začít si vytvářet panství, které se vyrovná, ne, které předčí panství otce a ostatních. Takové, kde bude Rendel konečně sám.

Povzbuzený vraad vstal, připravený pokračovat, i kdyby to znamenalo jít potmě. Stačilo jít jen o kousek dál a jeskyně, kterou objevil, bude jeho, i se všemi poklady, které v ní jsou.

Právě v tu chvíli ho zostřené smysly varovaly, že se blíží další tvor. Rendel se prudce otočil a prohlédl si

stromy za sebou. Zatracený les. Celou cestu cítil, jak ho sledují nějaké oči. Nejen zvířecí, ale i oči pozorovatelů, jimž se dařilo držet se mimo jeho dosah. Zatím ho nechávali být, věděl však, že to brzy skončí. Rendel se jich nebál. Přestože byly jeho schopnosti ztlumené, pořád byl Tezerenee... a samozřejmě vraad. Tuhle kombinaci nic nepřemůže. Jeho druh už dobyl a zlomil jeden svět; s Dračí říší to bude stejné.

Grandiózní vize v jeho hlavě rozbilo mávání mohutných křídel všude kolem. Rendel vyvolal ohnivou hůl a pak ji vyvolal znovu, protože napoprvé se objevil jen dým. Zároveň s jeho kouzlem se kámen, na kterém seděl, roztopil. Rendel se tomu chabému pokusu připravit jej o život jen ušklíbl a vykročil ke stromům. U vrcholků poletovali velicí tvorové, ale drželi se těsně z dohledu. Jeho hlídači se konečně rozhodli, že si pro něj přijdou. Donutí je, aby toho rozhodnutí litovali.

Zvedl planoucí hůl do výšky, oběma rukama ji uchopil uprostřed a rozvířil ji kolem sebe, čím dál rychleji. Když vypadala jen jako rozmazaná čára, vylétly všemi směry malé ohnivé koule. Během vteřin se vrcholky stromů změnilly v oranžové peklo. Pokud se před ním protivníci skrývají, prostě jim sebere úkryt.

Vteřiny mýjely, ale vraad neslyšel křik a neviděl žádné okřídlené tvory odlétat od zkázy, kterou způsobil. Oheň se šířil, po propletených větvích přesakoval na další stromy. Jestli ho nezastaví, nejspíš se rozšíří na celý les. Rendelovi to bylo jedno; jediné, na čem záleželo, bylo zvládnutí neviditelných společníků. Náhle začal oheň slábnout stejně rychle, jako předtím vzplál. Čaroděj hleděl na vrcholky stromů, kde magické síly zhasly plameny jeden po druhém. Rendel zaklel. Takhle to být nemělo. Hůl byla vždycky jednou z jeho nejoblíbenějších a nejsilnějších zbraní. Magické plameny byly silnější a odolnější vůči protikouzlům i přirozeným útokům, jako je vzduch a voda. Neměly by tak snadno zhasnout. Rendel nepřítele podcenil.

Propustil hůl - právě ve chvíli, kdy dohořely dva stromy nalevo od něj - založil ruce a upřeně se zahleděl na místo, odkud slyšel šelest křídel. Stál nehybně, nutil svou vůli tomuto světu a bral si od něj, co potřeboval k tomuhle útoku.

Zvedl se vítr. Na počátku to byl jen lehký vánek, ale Rendel ho popostrčil. Z vánku se stal vítr před bouří, plný života a otřásající i nejsilnějšími kmeny, a hnal se blízkým lesem. Rendel stále nebyl spokojen. Zatlačil víc, stočil vítr k sobě a nutil ho honit se za vlastním ocasem. Listí, hlína - všechno volné a lehké - bylo vsáto do víru. Vír stále rostl, až z něj bylo tornádo dvakrát vyšší než kterýkoliv z mohutných hnědozelených obrů, stojících kolem.

Rendel stále nebyl spokojený; chtěl zuřivý vír, který vyrvе les z kořenů... as ním i stíny, které ho pronásledovaly.

Neviditelní hlídači nezaútočili, což pro Rendela znamenalo, že vyčerpali svoje možnosti a teď se schovávají mezi stromy a třesou se o život. Byl mírně zvědavý, jak asi vypadají, rád by alespoň věděl, jestli by z nich mohli být užiteční otroci, bude však dost uspokojivé, když jim rozpoutaný živel oderve údy a roztluče těla na kaši. Rendel nikdy nebojoval s nepřítelem, který by nepatřil k jeho příbuzným nebo alespoň k ostatním vraadům. Golemové a jiné výtvory, které klan využíval ve cvičných soubojích, se nepočítali. Tihle rádoby útočníci byli skutečnou, třebaže nepatrnou hrozbou. Tezerenee si dovolil spokojený úsměv. Cítil rostoucí potěšení z toho, jak tuhle drobnou epizodu zvládl. To on byl první dobyvatel, který na ně udeřil. Jeho nepřátelé se před ním rozlétli jako... jako listí ve větru. Rozesmál se. A právě v tu chvíli se vír, který vytvořil, rozptýlil. Na vrcholky stromů se snesla krátká sprška smetí a pak už se nic nepohnulo. Žádný vítr. Žádní ptáci. Žádná zvířata. Rendel ztuhl; najednou si nebyl jistý, kdo teď ovládá situaci. Ticho náhle porušil zvuk, který šokovaný vraad důvěrně znal. V uších a v hlavě mu zněl hlasitý šelest křídel, jako by k nebi vzlétaly tucty velikých ptáků.

Mýtinu kolem něj zakryly stíny. Rendel vzhledl. Měli nejméně tak velké rozpětí křídel, jak byl Rendel vysoký. Trochu se podobali vraadům, měli ruce a nohy a štíhlá těla. Zvědavou část Rendela zmátlo, jak je mohou křídla, byť tak velká, udržet ve vzduchu. Asi magie.

Tvorové nenucené plachtily k zemi, už jich kolem něj bylo víc než tucet. Zároveň chtěl Rendel vědět, proč tu stojí jako hlupák a neútočí. Vraad se však nedokázal přinutit ani k nejmenšímu pokusu. Jediné, co chtěl, bylo hledět na ty, o kterých si ve své nemístné pýše myslel, že je snadno porazí.

Jeden z avianů k němu vykročil, v každém pohybu, v každém dechu měl vepsáno pohrdání. Došel na

dosah a zadíval se na něj. Tezerenee zjistil, že od tváře před sebou nedokáže odtrhnout zrak. Protivník otevřel ostrý, krutý zobák a něco na něj zaskřehotal. Rendel chtěl zavrtět hlavou, říct tomu tvorovi, že mu nerozumí, ale i to se zdálo zbytečné. Kdesi vzadu v hlavě ho ta část myslí, která se předtím dožadovala, aby něco udělal, hořce informovala, že je pod vlivem kouzla. On, který si byl tak jistý svou mocí, byl teď zajatcem stínů. Rendel jejich kouzlo dokonce ani necítil.

Tvor, kterého Rendel pokládal za vůdce avianů, se přiblížil a naklonil hlavu k rameni, jako by si ho chtěl lépe prohlédnout. Nelidské oko čarodějky až příliš připomnělo jiné oči. Otcovy. Vraad zjistil, že jeho věznitelé jsou stejně arogantní rasou jako oni.

Zdálo se, že vůdce nevidí na tvorovi, který před ním stál, nic cenného. Začal se otáčet, uprostřed pohybu se však zarazil a pomalu se obrátil zpět. Zjevně nad něčím uvažoval.

K vyděšené a bezmocné Rendelově tváři vyrazily pařáty. Kdyby si stihnul představit, co ty dlouhé, jako jehly ostré drápy udělají, křičel by - ale svět, ten svět, o kterém si myslel, že ho dobude, se náhle proměnil ve vítanou temnotu, která Rendela zahálila a odnesla ho na místo, kde se mohl ukrýt.

"Sněz to, děvče."

Sharissa zavrtěla hlavou. Od ženy z klanu Tezerenee, která nad ní stála, nic nechtěla. Už tři dny, od chvíle, kdy ji ten, kterému říkali Gerrod, našel ležet poblíž místa, kde byla naposledy spatřena trhlina, byla "hostem" dračího klanu. Tři dny ji vyslyšeli, aby ji mohli pomoci, ale ona jim neřekla ani slovo. První dva dny to stařešina klanu, muž, při jehož pohledu se Sharissa chvěla, přičítal panice. Proč ne? Jejím otci se něco stalo, něco nečekaného. Chtěli vědět - obzvlášť lord Tezerenee chtěl vědět - co přesně se mu stalo.

Gerrod, který ji znervózňoval svým přízračným vzezřením, vysvětlil, jak ji tam našel, vzlykající a neschopnou říct souvislé slovo. Měla dojem, že stařešina děsí syna stejně jako ji, protože se zahalený Tezerenee stále více stahoval pod ochranné záhyby roucha, takže než skončil s vyprávěním, byl z něj jen chodící kus látky.

Lord Barakas byl nevrlý a jeho paní sladká, skoro soucitná, ale Sharissa mlčela. Netlačili na ni příliš, nejspíš proto, že chtěli zachovat alespoň zdání spolupráce mezi starším Zereem a klanem. Náhlá roztržka mezi partnery by vzbudila podezření ostatních vraadů. Trápilo ji, že mlčí, protože jestli byl někdo schopný pomoci zachránit jejího otce, byl to vůdce klanu. Věděl toho o přízračné říši nejvíc.

Napětí tří dnů boje s vlastními obavami si vyžádalo daň. Byla unavená, pohublá a neschopná přemýšlet. Horší bylo, že ji nenechali o samotě, nedopřáli jí soukromí, které potřebovala, aby se mohla rozhodnout. Jejich "zájem", jak řekla lady Alcia, je nutil hlídat ji dnem i nocí.

Netrpělivý povzdech přítomného strážce ji povzbudil: "Jsi slaboch! Nechám to tady. Možná když přestaneš brečet, tak to dokážeš spolknout... i když někdo, kdo si nedovede vyčarovat jídlo..."

Hlas se vytratil a Sharissa věděla, že je sama. Jako většina vraadů ani Tezereneeové neměli trpělivost s těmi, kdo se o sebe nedokázali postarat. Sharissa však věděla, že jedovatou ženu brzy nahradí jiná, a tak má nanejvýš chvíli soukromí.

Mají pravdu! Jsem jenom slaboch! hubovala si Sharissa hořce. Posadila se a pomalu si přitáhla jídlo. Lahodně vonělo. Nedalo se popřít, že se o ni stařešina dobře stará - naoko. Co ale má dělat teď?

Nemohla opustit město, aniž by měla v patách alespoň dvacet Tezereneeů, ani nemluvě o mimořádně paranoidních vraadech, oslavujících dole ve městě setkání, kteří by si jejího odchodu určitě všimli.

Sharissa si nebyla jistá, jak si její otec právě teď u stařešiny stojí. Poslal by za ní dračí jezdce? Obléhal by hrad? Dokonce i Sirvak, jakkoliv to je zkušený obránce svého pána, by měl potíže udržet je venku.

"Sharissa Zeree."

Po zádech jí přešel mráz a rychle se rozšířil i po těle.

Ve dveřích stál zahalený Gerrod. "Je ti lépe?"

Choval se k ní s úctou a ve srovnání s ostatními, s nimiž se setkala, byl neškodný, ale Sharissa si ho nedokázala oblíbit. Gerrod žil ve dvou světech a skrýval příliš mnoho věcí, i před svým vládcem a otcem. Dm by řekl, že je skvělým příkladem vraadské dvojakosti. Sharissa to cítila, přestože spolu vlastně ještě skoro nemluvili.

"Co chcete?"

Gerrod zkrřížil nohy pod sebe a usadil se ve vzduchu. Připlul blíž k ní, až příliš blízko na její vkus. "Tohle

je hloupé. S každou uplynulou chvílí se snižuje naděje, že mistr Zeree přežije. Vím, kde musí být; všude jinde už jsem ho hledal." Z toho, jak hoře to znělo, Sharissa usoudila, že břemeno tohoto úkolu opravdu svalili na jejího návštěvníka. Poprvé k němu dokázala cítit sympatie. "Vím, že musí být za závojem." Zpola ukrytá tvář se přiblížila. "Jak to udělal? Pověz mi to."

"Na tom nezáleží," odpověděla nakonec; usoudila, že polopravda by jí mohla pomoci. "Cesta skrz už neexistuje. Nemůže se vrátit a nikdo jiný nemůže za ním."

"Ano?" Gerrod se narovnal. Zářivé oči, které se na chvíli objevily, se široce rozevřely. "Takže existuje způsob, jak...?"

Sharissa se nikdy nedozvěděla, co chtěl říct, protože se mezi nimi náhle objevil jeden z nespočetných ozbrojených bratranců nebo bratrů. Rozčilené jednání prozrazovalo obavy.

"Gerrode! Chce tě otec! Něco..." nově přichozí se podíval na Sharissu, ale neshledal ji důležitou. "Něco je špatně! Hned běž za ním!"

Postava v kápi se pohnula, jako by chtěla něco namítnout, a pak se postupně stáhla hlouběji do ochranných vrstev pláště. "Kde je, Lochivane?"

"Ephraim." Víc bratr říkat nemusel. Oba Tezereneeové na sebe v nepříjemném tichu chvíli hleděli a pak byla Sharissa znovu sama. Klan draka asi není proslulý dlouhým loučením, pomyslela si.

Stařešinův velký plán byl v ohrožení. To bylo zřetelné z Lochivanovy úzkosti a z Gerrodova okamžitého odchodu, jakmile zmínili to další jméno. Sharissa neměla důkaz, že existuje jakákoliv spojitost mezi otcovým zmizením a tím, s čím teď Tezereneeové zápasili, snad jen v tom, že se obojí týkalo země za závojem. Zaplavil ji však pocit, že vraadové čelí něčemu, s čím jejich pyšné plány nepočítaly, něčemu, co by se mohlo vymykat jejich rozmanitým a domněle neomezeným schopnostem.

A ona tu sedí a nic nedělá.

Sharissa strávila většinu krátkého života v ústraní, odloučeně od vlastního druhu. Dru Zeree, který vraady dobře znal - a pamatoval si na své vlastní excesy - chtěl, aby jeho jediné dítě nemělo s ostatními nic společného, dokud on nebude mít pocit, že je připraveno. Jedinou otázkou bylo, kdy to má být?

Přestože byla Sharissa velmi obratná čarodějka, pokud šlo o to, jak si poradit s vlastními lidmi, byla ještě dítě. Potkala se už s několika z nich, ale otec nechtěl, aby někoho poznala důvěrněji. Po kolemjdoucích zůstala jen hrstka jmen. Jedno si pamatovala víc než ostatní, tak výrazná byla jeho nositelka.

Snad...

Paní?

Sirvaku? Bylo to teprve podruhé, co se s ní důvěrník spojil po děsivých událostech na hřebeni. Poprvé s ní Sirvak sledoval, jak se les vytrácí a jak se otec naposledy zoufale pokouší uniknout osudu. Přerušil kontakt chvíli potom, co se k ní dostal Gerrod, ale zdůraznil, že spojení obnoví. Sirvak, který obecně nevěřil žádným vraadům, tomuhle Tezereneemu nedůvěřoval ještě víc než Dru samotný.

Sama, paní?

Ano. Je otec...

Tvor ji umlčel mentálním zasyčením. Ne, paní. Pán je pořád pryč. Sirvak zjevně odmítal připustit, že by jeho pán mohl být mrtvý. Sharissa uvažovala, jestli mezi magickým tvorem a otcem není ještě silnější spojení než krevní pouto, které s ním sdílela ona. Pojď domů, paní.

Oč jde?

Váhavé ticho napjalo Sharissiny nervy k prasknutí. Když už nevydržela čekat, zeptala se znovu, tentokrát důrazněji, pro případ, že snad důvěrník zapomněl, s kým mluví.

Možná je způsob, jak najít pána, paní.

Málem vykřikla, tak ji ta překvapivá zpráva potěšila. Sirvak ji však hbitě zase srazil, než se příliš nadchla. Možná, paní! Ne určitě. Je potřeba tvé rady.

Přijdu hned! Není nač čekat!

Nesmiš! Jako by ji okřiknul otec. Musíš být opatrná. Nikdy nevěř vraadovi, vždycky říká pán.

Mají potíže, odsekla.

Důvěrník si v duchu povzdechl. Dělej, jak musíš, paní. Ale opatrně.

Sirvak přerušil spojení.

Sharissa vstala, přešla ke dveřím a vyhlédla ven. Chodba byla prázdná. Mladá vraadka se vrátila dovnitř

a přešla k jedinému oknu, které v komnatě bylo. Vyhlíželo na nádvoří, kde byli pořád shromážděni vraadové, bavili se a pokoušeli se jeden druhého přetrumfnout. Setkání se rozšířilo i po okolí - otec říkal, že to tak obvykle bývá - a Sharissa viděla, jak se několik okázalejších vraadů předvádí. Za severními hradbami teď byla hora zářivých diamantů a na jejím úpatí veliké jezero plné vody - opravdu těžké kouzlo, připustila mlčky. Kolem se blýskalo a ozývaly se zvuky, ale Sharissa žádný z nich nepoznávala. Dru mluvil o tom, že je tohle - poslední - setkání krotké. Jen ti, kteří vedli dlouhodobé spory, jako Silesti a Dekkar, vyvolávali souboje. Tak velké ukázky kouzel však svědčily o tom, že vraadové plánu lorda Barakase věří. Všichni alespoň částečně chápali, že čím víc magie užívají, tím víc se stav Nimthu zhoršuje. Šeré nebe už zakrývala ohavná zelená. Sharissa zesmutněla při představě, co po sobě její lidé zanechají, a doufala, že nová země nedopadne stejně.

Tedy pokud se jim vůbec podaří přesunout se.

Nějakou dobu ji nebude nikdo postrádat; tím si teď byla jistá. Celý klan lorda Barakase se bude snažit vyřešit katastrofu, která zasáhla jeho plány. Nebudou mít čas na ni ani na otcovo zmizení. Kromě Gerroda si ostatní nejspíš myslí, že už je mrtvý; i ona sama s tou myšlenkou neustále bojovala. S velkým úsilím znovu zahнала strašlivou představu z hlavy. Sirvakova jistota ji vzpružila. Musela; jinou oporu neměla.

Sharissa se naposledy podívala do davů a zahlédla osamělou postavu, která ostatní pozorovala s těžce skrývaným pobavením. Naklonila se dopředu, nenapadlo ji posílit si zrak.

Osamělá vraadka vzhledla, jako by její pohled cítila. Sharissu přivítal zářivý úsměv, který smyl hrůzu a napětí několika posledních dnů. Byl to tak nádherný pocit, že si nemohla pomoci a dala se jím polapit. Usmála se na oplátku.

V mžiku už nebyla v komnatě sama. Druhá žena byla vedle ní a natáhla ruce, aby ji objala, připravená mladší ženu utěšit. Sharissa k ní ráda přišla, věděla, že našla někoho, s kým se může podělit o starosti.

"Vypadáš krásně, ale rozrušeně, drahá Shari! Co ti ten netvor Barakas dělá? Proč jsi tady, a ne s otcem?"

"Otec má vážné potíže!" vychrlila Sharissa. Bylo to už tak dávno, co se viděly, ale pocit bezpečí a jistoty smyl roky nepřítomnosti.

"Pročpak mi o tom neřekneš," prohlásila její společnice a uhladila Sharisse rozcuchané vlasy. "Pak s tím můžeme něco udělat." Sharissa začala mluvit, žena ji však přerušila. "Když nad tím tak přemýšlím, pojd' me někam jinam. Tady je to na můj vkus samý Tezerenee."

"Mířila jsem domů. Sirvak řekl, že mám přijít. Říkal..."

"Pst! Tak pojd' me do podivuhodného hradu tvého otce, drahoušku." Usmála se ještě víc a zahladila tak zbývající Sharissiny pochyby. "Aspoň ty musíš rozhodně jít. Tvůj otec nepustí nikoho dovnitř a myslím, že Sirvak je stejný. Tak nedůvěřivý."

"Sirvak mi nemůže mluvit do toho, co dělám," vzdorovitě prohlásila mladá vraadka. "Jestli budu chtít, abys šla se mnou, poslechne."

Melenea znovu pohlédla Sharissu po vlasech: "Přesně to jsem si myslela."

VII.

"Pojd', pojd'! Už mě to začíná nudit! Jak dlouho tady budeš lelkovat, malý Dru?"

Dru mu nejdřív neodpověděl, ještě pořád pohlcený vlastními myšlenkami. Den ustoupil noci - noci plné hvězd, osvětlené dvěma měsíci - a čaroděj teprve začínal chápat povahu světa kolem sebe. Na rozdíl od Barakase nikdy neměl v úmyslu přízračné země napadnout, aniž by se staral o to, jaké překážky se mohou přichozím postavit do cesty. Dru věděl, že dokonce i s děsivými schopnostmi tvora, který se vznášel vedle něj, tady mohou být nebezpečí, která nedokáží porazit. Jeho vlastní moc se vrátila, byla však nepředvídatelná, ještě víc než předtím na Nimthu. Temnota znovu změnil podobu a ještě jednou se pokusil popohnat druha k pohybu. Za burácivým tónem se ukrývaly obavy i vzrušení. "Protestuj si, jak chceš, malý Dru, ale já jsem tě přivedl domů! Možná si nevzpomínáš, ale já ano."

Tohle byla další věc, která držela Drua na místě; přesvědčení černé skvrny, že tohle je Nimth. Dokonce i

potom, co nechal Temnotu, aby mu znovu prohlédl vzpomínky, tvor tvrdil, že se nespletl. Dru se rozhodl nenaléhat příliš; Temnota měl stejně velké ego jako nitro, a to se táhlo až do nekonečna, když se čaroděj díval dost dlouho.

Někdy během cesty se Dru definitivně rozhodl uvažovat o tvorovi jako o něm. Snad kvůli tomu, jak hluboký hlas skvrna měla, nebo snad kvůli té zpuštěné aroganci. Jeho společník mu jistým způsobem připomínal Barakase. Dru věděl, že Temnota dokáže zachytit jeho myšlenky, a tak tuhle pohřbil hodně hluboko. Měl podezření, že Temnota už ví, co si Dru o stařešinovi dračího klanu myslí.

"Chci něco zkusit," řekl Dru nakonec. "Až skončím, můžeme chvíli pokračovat."

"Co je to chvíle?" zapulsoval Temnota. Navzdory světlu dvou měsíců a hvězd bylo okolí sotva viditelné. Temnota však byl černější než noc, tak černý, že skoro zářil jako maják.

Dru měl dost rozumu, aby se nepokoušel vysvětlit, co je to čas, tvorovi, který přebýval v místech, kde nic takového nebylo. Místo toho se soustředil na strom před sebou a zamumlal frázi, která mu přišla na mysl.

Strom měl před jejich očima zvadnout, seschnout a rozsypat se v prach. Nestalo se mu nic, ale černá smrt se rozběhla po trávě pod čarodějovými nohama. Vyměnil pýchu za bezpečí a uskočil.

"Výborně! Teď můžeme jít," zarachotil Temnota, netušící, že vraadské kouzlo selhalo.

"Počkej!"

"Co je zas?"

Dru si klekl k černým, mrtvým stéblům a pokoušel se v matném světle zjistit poškození. Když vyslovil zvláštní formuli, cítil důvěrně známé mravenčení, jak se esence Nimthu poklonila před jeho vůlí, ale zároveň byla zastavena divokou protestující mocí samotné zahalené říše. Čaroděj se dotkl trávy, která se pod jeho prsty rozpadla v jemný prach. Dma zamrazilo při představě, co se mohlo stát, kdyby zůstal stát na místě.

Tenhle svět se před námi neskloní tak snadno jako ten minulý, usoudil neklidně. Tohle nebylo jen selhání kouzla; byl to spíš souboj vůlí. Věděl už, že druhý nebo třetí pokus by přinesl požadovaný výsledek, bylo to však žalostně malé vítězství. Stejně jako na Nimthu, který zešílel z obrovského zneužívání vraadské magie, čím silnější bude kouzlo, tím víc se bude tahle země bránit.

Náhle jeho neklidnou mysl zaplavila únava. Svezl se na zem s vidinou země, která polyká každického vraada, na kterého si dokázal vzpomenout.

Temnota se posunul blíž k němu a ledové koule se na něj zadívaly s výrazem, ve kterém vraad matně rozeznával obavy o čarodějovo zdraví.

"Vytrácíš se? Chybí ti esence?"

"Jsem unavený."

"Co to je?"

"To znamená, že musím chvíli klidně ležet. Asi do té doby, než se vrátí slunce." Dru netušil, kdy to bude. Měl pocit, že tu čas plyne trochu jinak, skoro jako by se zahalená říše pohybovala rychleji.

Tvor vypadal rozčileně, že se teď nedá dělat nic jiného, ale očividně chápal, že malému společníkovi v mnoha ohledech něco chybí. "Co mám dělat, zatímco budeš ležet?"

"Zůstaň poblíž. Nemůžu se chránit tak, jak jsem si myslel. Kdyby na mě něco zaútočilo, budu tě muset požádat o pomoc."

"To by se neodvážili! Ne dokud jsem tady já!"

Dru zamrkal: "Ještě jedna věc. Prosím, zatímco budu spát - tedy ležet - vydávej co nejméně zvuků. Pomůže mi to rychleji obnovit síly."

"Jak si přeješ," zaduněl Temnota jen o trochu tišeji.

Čaroděj se ušklíbl, ale utěšil se tím, že se všichni kolem vyspí stejně málo jako on. Stále vkleče se rozhlédl kolem, hledaje pohodlnější místo k odpočinku. Byl příliš unavený, než aby se pokoušel o další kouzlo, ale nic v okolí nevypadalo dost pohodlně. Povzdech si, přitáhl si plášť a lehl si prostě tam, kde byl. Chvilku se divil, jak moc vyčerpaný se najednou cítí, a pak usnul.

"Už sis odpočinul?"

Dru se prudce narovnal a rozhlédl se kolem. Slunce viselo těsně nad obzorem a kolem už se ozývaly zvuky dne. Postupně zaostřil na mohutnou, démonickou věc vedle sebe.

Temnota kontrastoval se vším kolem, neživot obklopený životem. Dokonce ani chvíle v Nicotě, kde byla obrovitá hrůza jediným, co bezmocný vraad kromě sebe viděl, se nedaly přirovnat ke scéně, která se před Druem rozprostírala teď. Včera byl tak vyvedený z míry, že si toho nevšiml, ale teď na něj rušivý tvar Temnoty přímo křičel. Tohle byl tvor, se kterým se spřátelil.

"Zase nebudeme dělat nic? Slíbil jsi, že až budeš celý, můžeme se pohnout z místa! Chci vidět všechno, co je tu k vidění! Všechny ty pevné věci!"

Odpočinek Druovi pomohl obnovit síly, ale ne úplně. Nicméně i čaroděj se teď toužil pohnout dál, třeba jen proto, aby získal lepší představu o tom, čemu můžou čelit. Taký chtěl najít cestu zpět, když teď věděl, že pořád existuje. Někdy během dřimoty si jeho spící mysl uvědomila, že se stále může natahovat pro svou moc na Nimth, což znamená, že mezi oběma světy existuje průchod. Jeden z nich se musí podobat trhlíně, jejíž kořistí se stal dřív. Tentokrát ale neuteče. Tentokrát trhlínu v realitě využije.

Vstal a pohlédl obyvateli Nicoty přímo do očí bez zornic: "Pojďme."

"Konečně!" Temnota poskočil dopředu jako dítě, které pustili ze školy, díra černého prostoru skotačící mezi stromy. Dru slyšel křik vyděšených ptáků a díval se, jak bláznivou rychlostí houfně vylétali k nebi. V lesích stejně kvapně prchala malá zvířata.

Čaroděj, kterého tvorovo chování vyděsilo i pobavilo, skvrnu těsně následoval.

Dru se pokoušel co nejpečlivěji zmapovat krajinu, ale nic z toho, co viděl v zahalené říši předtím, tomuhle neodpovídalo; protože však byl v lese, možná to kolem prostě nepoznával. Připouštěl, že na tom možná nezáleží, kromě toho, že chtěl najít Rendela a místo, kam dorazí klan Tezerenee. Dru si představoval bezpočet z draků zrozených golemů, moře nehybných, prázdných tváří tvorů, kteří neměli vlastní život a byli pouhými nádobami pro přesouvající se vraady. Čaroděj se otřásl. Jestli - ne, až ~ najde cestu zpět, bude Tezereneeho plán opuštěn. Barakas možná touží přejít a zmocnit se vlády nad nějakým tělem, i kdyby jen pro jeho dračí původ, ale nikdo další nic takového chtít nebude.

"Něco nás sleduje."

"Kde?" Dru nic necítil, věděl však, že jeho smysly můžou selhávat.

"Už je to pryč." Kdyby měl Temnota ramena, pokrčil by jimi.

Dru nesouhlasil: "Co to bylo? Kam se to podělo?"

Mlžného společníka očividně víc zajímala říčka, která se před nimi právě objevila. Temnota nikdy neviděl vodu a její tekutá podoba ho očividně přitahovala. Dru byl nucen zopakovat otázky, tentokrát naléhavěji.

"Bylo to velké jako Dru. Jak se ta pevná věc může takhle hýbat? Vypadá skoro jako já! Podívej se, jak utíká a tvaruje se! Zmizelo to. Bylo to tam, a pak to tam nebylo."

Vraadovi chvilku trvalo, než si uvědomil, že poslední části tvorových poznámek byly odpovědi na jeho otázky. "Hlídač prostě zmizel?"

"Ano, ano!" Temnota se přesunul k vodě. Z jeho středu se vysunula hrubá končetina a ponořila se do vody. "To byl opravdu úžasný pocit! Je to hrozně zábavné! Pojď to zkusit, malý Dru!"

Dru se rozhlédl, přemýšleje, kam asi neznámý strážce zmizel, když uviděl Temnotu. Přál si, aby Temnotu požádal, ať ho upozorňuje na vetřelce o něco nenápadněji. Přál si, aby mohl víc věřit vlastním smyslům.

Čaroděje zasáhla sprška vody. Temnota cákal průzračnou tekutinu kolem sebe a žasnul, jak se voda klidně dá rozstříknout všude kolem, a přesto se znovu vrací do podoby proudu. Dru si znovu uvědomil, jak je ten podivuhodný tvor dětinský. Ne, pomyslel si, nikdy bych ho nepředhodil ostatním vraadům.

Jeho nevinnost by ho zničila.

Dru potřásl hlavou, na chvíli odhodil starosti, přešel k říčce a klekl si, aby se napil. Nabral vodu do dlaní, polykal čerstvou, chladnou tekutinu a dovolil jí, aby mu stékala po bradě a na šedý plášť. Temnota, stojící vlevo od něj, si přestal hrát, zaujatý novým představením, které mu jeho malý společník předváděl.

"Ty to bereš do sebe! Netušil jsem, že to umíš. Jsme si hodně podobní!"

Dru si ho nevšiml. Jakmile si uvědomil, jakou má žízeň, musel vzít na vědomí i to, že má pořádný hlad.

Ohromilo ho, že na pití a jídlo předtím ani nepomyslel, skoro jako by před prvním douškem ve skutečnosti ani nebyl součástí tohoto světa. Teď mu připadal mnohem skutečnější; posílené smysly pracovaly skoro tak, jak měly. Dokonce cítil průchod, kterým neviditelný hlídač prošel, když odcházel. Temnota měl pravdu; tvor zmizel. Co však byl zač, zůstalo tajemstvím.

Kromě hladu se teď dožadovaly pozornosti i ostatní tělesné potřeby. Dru strávil víc než hodinu u říčky,

tolik času mu zabralo sbírání plodů z dlouhého pásu keřů a ovoce ze stromů rostoucích na březích kousek jižněji od místa, kde pil. Temnota to všechno bral jako pokračující hru na objevování, což vraada dost rozčilovalo.

Když byl Dru konečně připravený jít dál, měl už vybraný i cíl. Vetřelec byl v lesích na severu a říčka přitékala také odněkud z toho směru. To znamenalo, že by tam někde mohla být civilizace. Prostíral se tam i vzdálený pás hor a Dru doufal, že by to mohly být ty, o kterých se Barakas jednou či dvakrát zmínil. Vysoký vraad předpokládal, že právě tam by měl být Rendel, aby dohlížel na práci na téhle straně závoje.

Putování bylo klidné, za což byl Dru velmi vděčný. Během chůze čaroděj vytrvale zkoumal předivo tohoto světa. Posílenými smysly prohlížel vlákna moci, která probíhala vším jako mřížka. Byl to základnější, stabilnější vzor než nimthské spirály, a taky silnější. Tohle byl svět, který se bude příchodu vraadů bránit.

V tu chvíli proběhl Druem chlad a v mysli ho zamrazilo. Zneklidnila ho nepříjemná představa země, jež vědomě vzdoruje vetřelcům. Zavrtěl hlavou a pokusil se ten šílený nápad setřást. Myšlenka couvla, ale nezmizela. Dru se znovu soustředil na cestu a na průzkum, aby se rozčilující teorie aspoň na chvíli zbavil. Kupodivu to byl Temnota, kdo si vyžádal zastávku, když se slunce přiblížilo k večeru. Tvor byl neobvykle tichý. "Rád bych, abychom se tady zastavili, Dru."

Čaroděj byl rozhodně pro zastávku - lesní plody a ovoce od říčky nestačily dodat energii na celý den - podivil se však změně chování svého velkého společníka. "Je všechno v pořádku, Temnoto?"

"Musím..." Tvor nemohl najít správná slova. "Téhle tvar se do tohoto světa nehodí. Nezapadám sem. Nejsem součástí světa."

Byl to stejný pocit, jaký měl předtím Dru, nenapadlo ho však, že by to Temnota mohl vnímat podobně. "Co chceš dělat?"

"Myslím... myslím, že se to bude hodně blížit tvému spánku. Rád bych se přetvořil v něco přijatelného."

"Jak dlouho to bude trvat?"

Skvrna zapulsovala: "Nevím. Nikdy jsem nic takového nedělal... podívej se, jak na mě tvůj svět působí! Už nikdy se nechci vrátit do té odporne prázdnoty!"

Pak už Temnota nemluvil. Vraad se díval, jak se velká, pulsující díra stáhla do sebe, takže byla jaksi kompaktnější. Čaroději i tak dělalo dost potíží vyrovnat se s dírou, která byla zároveň hmotná; přemýšlel, jaký nový zázrak mu Temnota předvede... a jak dlouho to bude trvat. Při jeho vnímání času - nebo spíš nevnímání času - mohlo trvat roky, než proměna skončí. Dru nemohl čekat tak dlouho, ale jeho společník mu nedal příležitost, aby mu to mohl říct.

Každopádně neměl na výběr, teď ne. Ať se Temnota rozhodl udělat cokoli, už s tím začal. Druovi nezbývalo než se o sebe postarat a doufat, že se čekání neprotáhne na zbytek jeho života.

Uvědomil si, jak moc se stal závislým na neobvyklém spojenci; nejen kvůli ochraně, ale i díky přátelství. Jeho vlastní prioritou se stalo jídlo. Chtěl něco pořádného, něco, co mu dodá potřebnou energii. Během celodenního putování posbíral pár plodů, které mu připadaly bezpečné. Země byla nepopíratelně štědrá. Šlo jen o to, aby si vzal, co chce, což bylo pro někoho, vychovaného ve vraadském duchu, dost snadné. Jen vlastní nejistota mu bránila pokoušet se o kouzla. Teď se však Dru rozhodl riskovat; jeho reakce řídil žaludek.

Nejprve ho napadlo prostě vyčarovat pořádnou hostinu, včetně stolu a vína, část jeho mysli však při představě tak marnotratné ukázky magie hlasitě protestovala. Podobný pocit, i když ne tak silný, Drua pronásledoval už od příchodu sem. Okamžitě nápad zavrhl, stejně měl podezření, že by to nevyšlo tak, jak si představoval.

"A to mám teda být hladý?" zamumlal. Zamyslel se nad jinými způsoby. Možná byl problém v síle kouzel. Pokud je to tak, bude nejbezpečnější použít jenom přivolávací kouzlo, něco, co by k němu přilákalo ptáka nebo malé zvíře tak blízko, aby ho mohl chytit a zabít. Dru neuměl vařit, ale doufal, že dalším malým kouzlem by si mohl jídlo připravit. Když si představil sebe sama, jak si škube ptáka k jídlu, ušklíbl se. Žádný vraad se nešpinil s tak podřadnými pracemi; ale žádný vraad nikdy předtím nebyl v podobné situaci jako on. Když na to přijde, udělá, co bude nutné - téhle vraadské zásady se Dm držel.

První části kouzla šly hladce. Dru pracoval pomalu, doufaje, že si tak usnadní dokončení. Pak začalo

kouzlo klást odpor, nejdřív mírný a potom, když vraad začal ztrácet trpělivost a přidal na intenzitě, čím dál silnější. Zvedl se vítr, ale Dru si toho sotva všiml.

Přivolání skončilo. Čaroděj se cítil, jako by do něho udeřil blesk, kouzlo se však udrželo. Musí ale existovat jiný způsob. Kdyby měl bojovat se zemí pokaždé, když by se pokusil použít svou moc, brzy by ho to vyčerpalo. Nemohl se ve všem spoléhat na Temnotu, obzvlášť ne teď.

Uslyšel zvíře o dost dřív, než se objevilo v dohledu. Velký tvor, mnohem větší, než jakého chtěl přivolat. Pokud to byl dravec, Dru pochyboval, že přežije. Znovuobjevený strach z vlastní smrtelnosti vraada na okamžik zmrazil, takže se přicházející tvor dostal na dohled.

Byl to kůň. Vlastně to byl jeho kůň.

Hřebec si odfrkl a přiklusal blíž, zjevně potěšený, že našel pána. Čaroděj měl přinejmenším stejnou radost a pevně zvíře objal. Bylo to dětské gesto, tohle však byl jediný další tvor z jeho domova, jediné spojení, které měl se svým hradem, Sharissou, a dokonce i Sirvakem. A navíc to byl důkaz, že kdyby zůstal tam, kde byl, mohl snadno projít do zahalené říše. Zatímco Dru šťastného koně uklidňoval, uvažoval nad tím, že cesta jistě vede oběma směry. Musí prostě pokračovat, dokud nějakou nenajde... tedy pokud dřív nenajde Rendela a ta tezereenská monstra.

"Hodný," šeptal vraad. Hladil hřebce po hřbetě a uhlazoval mu srst. Když přešel rukou podruhé, náhle ztuhl.

Kde je sedlo a uzda?

Dru koni pečlivě prohlédl tlamu. Nebyly tu žádné stopy krve, které by naznačovaly, že je kůň utrhnul. Nenašel ani známky toho, že by sedlo spadlo, když se hřebec pohyboval mezi stromy. Pro to, co před sebou čaroděj viděl, existovalo jediné vysvětlení. Někdo sedlo sundal.

Rychlá prohlídka šerící se krajiny nepřinesla odpověď. Proč by nějaký cizinec prostě sundal sedlo a nechal koně volně běžet? Ted' už vypadalo jako příliš velká náhoda i to, že Druovo kouzlo přivolalo právě jeho vlastní zvíře.

Dru necítil mezi stromy a keři nic neobvyklého, ale byl si skoro jistý, že je pod dohledem.

Právě v tu chvíli se kůň rozhodl odejít a odklusal směrem, odkud přišel. Vraad mu nemohl stačit. Byl zvyklý na to, že koně ovládá jen kouzly, a tak se marně snažil zabránit mu v odchodu.

"Vrať se, ty mizerný..." Sharissa si se zvířaty vždycky rozuměla. Drua koně snášeli, dokonce ho měli rádi, ale poslouchali ho spíš proto, že neměli na výběr.

Otočil se a podíval se, jestli se na Temnotovi něco změnilo, bytost však zůstávala stočená do jakési ohavné koule, která celou dobu pulsovala. Dru nechtěl mohutného koně ztratit podruhé, a tak se zdráhavě vydal za ním. Nebyl si jistý, co udělá, ale něco udělat musel.

Nepřestával myslet na to, že by mohlo jít o past. Cena koně a jeho užitečnost při cestování ho však nutila pokračovat. Kdyby došlo k nejhoršímu, prostě povolí uzdu magii, k čertu s agónií, která přijde potom. Dost silná vůle protesty země přemůže. Koneckonců, je přece vraad.

Kůň se mu stále vyhýbal. Cválal mezi stromy bez zastavení, a přitom se stočil k severovýchodu. Dru klopýtal za ním, zpomalovaný šlehajícími větvemi i stoupajícím terénem. Byl blízko nějaké hory nebo hřebene. Stromy mu bránily ve výhledu. Nemohla to být vysoká hora, protože stále jakž takž viděl dál na sever, ale i tak ho to unavilo ještě víc než celodenní putování. Nezaváhal však; ve skutečnosti se začínal těšit na jakoukoliv výzvu, která ho mohla čekat. Kdokoliv by mu chtěl zkřížit cestu, bude zatraceně ošklivě překvapený.

Konečně se přiblížil k vrcholu. Kůň mu zmizel z očí, což Druovi prozradilo, že je to hora, protože slyšel údery kopyt, jak zvíře pokračovalo v cestě. Vraad se dostal na horní okraj a podíval se, co leží na druhé straně.

To, co bylo na jeho straně nízkým kopcem, bylo na druhé rozlehlým hřebenem. Dru se zahleděl do údolí, které kdysi zřejmě bývalo úrodné, ale během staletí je ovládl prach. To však nebylo ani zdaleka tak zajímavé jako pohled, který se mu otevíral asi tak míli odsud.

Město! Ne obrovité město, které by se táhlo až k obzoru, ale přesto velké město.

Dru přimhouřil oči a opravil se. Trosky města. Dokonce i z místa, kde stál, bylo zřejmé, že je město v troskách. Několik věží se zhroutilo a z hradeb zbylo sotva víc než rozházená hromada kamení. Kdysi muselo být rozlehlé; pokrývalo vrchol přinejmenším stejně velký jako ten, odkud se díval. Dru usoudil, že

to asi z větší části byla ohromná pevnost, protože viděl, že všechny budovy jsou propojené. Většina jich byla okrouhlých, jako koule částečně pohřbené v písku, ale byly tu i obdélníkové stavby, a dokonce i sotva rozeznatelná nádvoří.

Přestože bylo město v troskách, viděl, že kdysi muselo být velmi mocné. Jeho stavitelé se vyrovnali vraadům, což vyvolávalo otázku, co se s nimi stalo. Proč teď bylo místo opuštěné?

Kůň se zastavil dole pod svahem a skoro netrpělivě se po pánovi ohlédl. Třebaže byl vrchol vysoko, vedla z něj stezka, která umožňovala snadný přístup do údolí. Dru věděl, že by měl zvíře následovat, a zároveň věděl i to, že ten, kdo koně poslal, chtěl, aby čaroděj věděl, že ho sem přivedl úmyslně. To hovořilo o někom, kdo si chce promluvit, ne zabíjet.

"Máme vejít do dračího chřtánu?" zašeptal si Dru nesmyslně jen tak pro sebe.

Pomyslel na Temnotu, který by mohl ožít a zjistit, že je čaroděj pryč. V téhle zemi asi nebylo nejrozumnější se rozdělit, ale Druova zvědavost a pocit nadřazenosti mu nedovolily promeškat příležitost. Přestože tady byly jeho schopnosti omezené, cítil se jistěji. Někdo si s ním zjevně přál mluvit a on si to vyložil jako žádost o pomoc. To se mu zamlouvalo, koneckonců byl vraad, takže pominul všechny ostatní možnosti, včetně těch, které by vypadaly pravděpodobněji, kdyby se nad nimi zamyslel.

Zamířil dolů svahem, ale víc přitom sledoval rozpadající se pevnost než cestu, po které šel. Dvakrát málem upadl; kdyby nezískal rovnováhu, zbytek cesty dolů by se kutálel, měl však štěstí.

Na úpatí znovu skoro spadl, tentokrát ale proto, že tělo, které mu leželo v cestě, mělo stejnou barvu jako země, ve které bylo zpola pohřbené, takže ho málem nezahlédl včas.

V jediné chvíli, kterou čaroději trvalo, než rozpoznal, co to před ním leží, se celá jeho situace změnila.

Kůň před ním tiše čekal. Už nevypadal netrpělivě, spíš jako by vyčkával.

Vraad sáhl dolů a dotknul se mrtvol. Ležela na břiše, ale přesto se dalo poznat, že se přinejmenším podobá člověku. Mrtvý byl skoro tak vysoký jako čaroděj a měl na sobě umně zdobený oděv, který se rozpadl, když po něm Dru přešel prsty. Čaroděj se šokované a užasle díval, jak se i tělo rozpadlo a zhroutilo do sebe. Vzápětí ho odvál vítr. Po několika vteřinách tady nezůstalo nic než pár úlomků, většinou z výzdoby šatů.

Jak byl starý? přemítal Dru. Jak byl starý a jak asi musí člověk zemřít, aby se takhle uchoval?

Zpustošené město už nevypadalo jako báječné místo k návštěvě. Čaroděj si vytřel prach z očí a ohlédl se na cestu, po které sešel. Nemůže být tak strašné vylézt zase nahoru...

Slunce už nebylo víc než unavenou připomínkou polední slávy. Vylézt nahoru možná nebude tak strašné, najde však cestu zpět ke svému společníkovi? I když připustil, že je Temnota vidět dokonce i...

potmě... byl příliš daleko, aby ho hned zahlédl. Ve tmě by se mohl zatoulat špatným směrem.

"U Serkadiona!" proklel Dru vlastní hloupost. Jeho moc i smysly teď fungovaly, alespoň do jisté míry. Je potřeba se prostě soustředit na...

Něco ho zachytilo za levou nohu a hrozilo, že ho povalí na zem. Dru se podíval dolů a viděl, že se chodidlo i s kotníkem ponořilo do skály. Kámen ho držel tak pevně, že bránil krevnímu oběhu. Nejprve se pokusil vyprostit lak, že do pomalu jej polykající země kopal. Když si vraad uvědomil, že je to naprostá hloupost, vykašlal se na opatrnost a povolal všechnu svou moc. Ať je to jakkoliv, udeří na podzemního nepřitele všim, co má.

Země se otřásla a úbočí hrozilo zřícením. To nebyl výsledek, o který Druovi šlo; přemýšlel, jestli jen neuspíší vlastní smrt. Náhle ho to, co ho drželo, zase pustilo a překvapený čaroděj spadl na záda, ruce na boku, jak se marně pokoušel pád zastavit. Tvrdě se udeřil o zem.

Ze země se vynořilo mohutné, obludné tělo. Dru hleděl do tváře divoké bestie s protáhlým čenichem a rudýma očima, které jako by se leskly. Tvor byl pokrytý přirozeným brněním a stál na dvou tlustých nohách. Mělo to paže s drápy, které by ho dokázaly popadnout pod krkem a utrhnout mu hlavu, kdyby se jejich majiteli zachtělo.

Běs se vysvobodil se šíleným zatroubením, při kterém Druovi málem praskly bubínky. Zvedl tlapu; zjevně chtěl čaroději rozervat břicho. Čaroděj zoufale bojoval o moc, doufal, že mu jeho zmatené schopnosti poskytnou ještě jeden úder. Drápy zamířily dolů.

Útočící bestii obklopila černá aura. Tvor vydešeně zatroubil a svalil se k zamýšlené oběti.

Druovi se na poslední chvíli podařilo odkulit se z dosahu padajícího netvora. Neměl ponětí, co se stalo,

věděl jen, že znovu unikl smrti - a že mu při tom někdo nebo něco pomohlo. Čaroděj se dokutálel, znovu se zvedl na nohy a přikrčil se, kdyby přišel další útok. Nic se nestalo.

Opatrně přistoupil ke tvorovi, který ho chtěl zabít, a zamračil se. Tvor vsakoval do země kolem sebe, s výjimkou malých lesklých kousků ukrytých v záhybech jeho krunýře. Dru do veliké mrtvoly s nepříjemným tušením opatrně strčil.

Rozpadla se úplně stejně jako ta předchozí.

V tu chvíli vraad zaslechl šelest křídel. Vzhlédl.

Nad hlavou se mu vznášelo víc než deset kopií létající hrůzy, která se ho pokusila zabít ještě na Nimthu. Největší z nich měla kolem krku medailon a jednou rukou ho svírala. Dru nepochyboval, že právě tohle zabilo tvora v krunýři.

Ted' to mířilo na něj.

VIII.

Mentálními hrázi oslavujících vraadů začalo prosakovat nepřátelství jako první předzvěst mohutné záplavy nenávisti.

Gerrod si toho nejdřív všimnul u vraada jménem lord Highcort, hezkého muže ozdobeného velkými, lesklými cetkami. Highcort měl na každém prstu prsten a na sobě majestátně rudé roucho, které mu propůjčovalo vzhled přepracovaného monarchy. Objektem Highcortova hněvu se stala žena, která kdysi byla jeho družkou, jednou nebo dvakrát? Žena byla oblečená v mnohabarevném světelném proudu, který občas na kratičký okamžik odhaloval její půvaby. Vlasy jí visely do tváře, takže jí téměř zakrývaly oči. V tu chvíli byla vyšší než Highcort, i když to se mohlo podle jejich nálady změnit. Gerrod si nevzpomínal, jak se jmenuje.

Highcortovi zjevně nedělalo problém najít pro ni jména. Právě to poslední v dlouhé řadě předchozích Gerroda upozornilo na hádku na nádvoří. "Semetricko! Už mě ty tvoje hry nebaví! Jestli s těmi urážkami nepřestaneš, budu ti muset vyrvat ten tvůj zatracený drzý jazyk!"

"Zkoušíš mi ho vyrvat už celé roky, Highcorte! O co ti jde? Dostala jsem tě tak, že už to nedokážeš snést?"

Muž stiskl zuby. Kolem něj se začal formovat opar, nejprve oblak a pak celý větrný vír.

Gerrod netušil, co dělá žena, ale cítil, že i její moc pracuje. Právě v okamžiku, kdy se ti dva chystali udeřit, se nad nimi objevila dvojice dračích jezdců. Oba vraadové obrátili pozornost k obloze; věděli, která hrozba je nebezpečnější.

"Co to má znamenat? Co se děje?" Dunivý otcův hlas zahnal zahaleného čaroděje od okna. Gerrod se přistihl při zklamání, že protivníkům nedovolili pokračovat. Aspoň by se ostatní pořádně pobavili a reptání by na chvíli utichlo.

"Nemůžeme je už klamat moc dlouho, otče. Znovu propukají spory." Lord Tezerenee se právě hrbil nad tabulkami a poznámkami o průchodu do Dračí říše, které sepsali Gerrod a Rendel. Barakas bezděčně pohládl hlavu malé vyverny, která mu seděla na pancíři na rameni. Snažil se strávit to, co viděl před sebou, i synovo varování.

Reegan, který byl vždycky přeborníkem v přímém útoku, praštil pěstí v kovové rukavici o stůl.

Nevšímaje si třisek a otvoru v místě, kde stůl prorazil, řekl: "Měli bychom je dostat pod kontrolu, ukázat jim, kdo tady velí! Kdyby věděli, jak na tom jsou, sami by se před námi plazili a žebrali by o místo v našem novém království!"

Gerrod už měl té hlouposti dost. Slova mu vylétla z úst dřív, než si uvědomil, že tím obrátí pozornost od bratra zpátky k sobě. "V království, které jim teď nemůžeme slíbit!"

Otec se prudce narovnal, až vyverna s vyděšeným zaskřehotáním poodlétla, ale lady Tezerenee, která stála vlevo těsně za ním, mu pevně položila ruku na rameno.

"Klid, miláčku. Gerrod má pravdu. Ted' musíme spočítat ztráty a podíváme se, jestli zachráníme aspoň něco."

"Raději bych spočítal hlavy Ephraima a té jeho bandy." Barakas se nadechl tak zhluboka, že málem

vyčerpal veškeré zásoby vzduchu v místnosti, a uklidnil se. Odvrátil se od Gerroda, který si němě vydechl, a zaměřil se na jednoho ze členů skupiny, jež měla sledovat Rendelův průchod. Vzdali se pokusů udržet jeho tělo naživu; zemřelo krátce poté, co se dozvěděli, že je ohrožen samotný přechod. "Esade, kolik golemů zbývá?"

Nově příchozí okamžitě poklekl. "Otče, je připraveno víc než dvě stě golemů. To je to nejlepší, co v tuhle chvíli můžeme říct."

"Přijatelné." Barakas se poškrábal na bradě. "To je víc než dost pro nás a pořád ještě něco zbude pro ty, které považujeme za spojence. Pokud jde o ostatní," lhostejně pokrčil rameny, "jsou to mocní vraadové, měli by se umět postarat sami o sebe."

Což stále neodpovídá na původní otázku, pomyslel si Gerrod hořce. Co se vlastně stalo Ephraimovi a ostatním? Měli za úkol vytvořit golem, skořápky, které měly vraadům posloužit jako nádoby, až jejich ka projde do nového panství. Když dorazilo hlášení, že neodpovídají na výzvy, šel lord Tezerenee osobně zjistit důvod proč. Našli jen pentagram vyleptaný v mrtvé hlíně a pár drobností, které měli členové skupiny u sebe.

Nebyly tam stopy po boji ani mlžné přízraky označující přítomnost druhého panství.

Stařešina si myslel, že celá skupina nějak přešla a nechala těla opuštěná v dobře ukryté jeskyni, aby zdržela odhalení toho, co udělala. Bylo možné vytvořit spojení, které by všem jejich ka umožnilo postupně přejít, včetně posledního z nich. Vyžadovalo by to, aby první příchozí zůstali mentálně spojení s těmi, kteří by je následovali. Tak vypadal starší plán, který Rendel už předtím opustil.

"Takže je rozhodnuto."

Shromáždění příslušníci klanu, většinou synové a dcery vládce a jeho paní, utichli; šeptané rozhovory zemřely uprostřed věty. Nikdo se neodvážil zeptat, a tak vzal Gerrod tohle břímě na svá ramena, jako vždycky, přestože mu za to sourozenci nikdy nebyli vděční. "Co je rozhodnuto, otče?"

Lord Barakas se na syna zahleděl, jako by se proměnil v idiota: "Dávej pozor! Samozřejmě že je rozhodnuto! Ještě dnes se začneme přesouvat do Dračí říše. Povolám ty, kdo se k nám připojí. Bude ohlášeno, že jsou to jen ti první a celkové pořadí bude vylosováno."

"Tomu nikdy neuvěří."

Stařešina se na syna podíval svrchu: "Budou tomu věřit, protože jim na to dám záruku draka."

A už jsme u toho, znechuceně užasl mladší Tezerenee. Tenká hranice cti!

Ve skutečnosti nebude možné říci, že jeho otec lže, protože původní systém skutečně spočívá na loterii, i když s několika málo úpravami. Zdánlivě náhodné pořadí odcházejících navrhl jako první Rendel.

Gerrodův starší bratr jim připomněl, že žádného vraada ani nenapadne, že by měl jít až po někom jiném. Loterie spolu se slibem, že losování jmen nebude nijak ovlivňováno, zabránila mnoha sporům. Ostatní vraadové však nevěděli, že v první várce budou jen vybraná jména. Ti, o kterých Barakas věděl, že je dokáže přesvědčit nebo zastrašit, aby se mu podřídili. Ostatní nakonec zjistí, že budou muset na oplátku za přežití obětovat vlastní vůli.

Kvůli bezuzdnému využívání vraadské magie, které pokračovalo dokonce i teď, Nimth nevydrží ani z poloviny tak dlouho, jak předpokládali. Vraadové, kteří si byli jistí přežitím, předpokládali, že nemá smysl se omezovat, a podle toho taky oslavovali.

Zamyšlený Gerrod náhle zjistil, že mu došel vzduch a jeho tělo je jakousi neviditelnou silou taženo za krk k otcí. Lady Tezerenee zalapala po dechu, jinak bylo slyšet jen Gerrodovy marné pokusy o nadechnutí.

"Ukazuje se, že jsi docela neschopný, můj synu," řekl stařešina úlisným hlasem, který dokázal znervóznit každého, obzvláště ty, kterým jeho slova patřila. "Nechal jsem tě organizovat přechod. Vymklo se ti to. Dal jsem ti na starost vytvoření golemů, naší naděje pro budoucnost. I to se ti vymklo z rukou. Svěřil jsem ti do rukou dceru Drua Zereeho... a ta teď bezpochyby utekla do pevnosti svého otce." Kouzlo, které Gerroda drželo, polevilo. Mladý Tezerenee lapal po vzácném vzduchu. "Neustále zpochybňuješ můj rozum, ale tomu tvému se nedá věřit." Barakas se otočil ke své ženě. "Udělal jsem s našim synem všechno, co se dalo. Jestli nedokáže odčinit, co udělal, jsou tu jiní, kteří rádi zaujmou jeho místo, až přechod začne."

Lady Alcía chtěla něco namítnout, ale všimla si v manželových očích čehosi, co ji varovalo, aby zůstala zticha.

Barakas ji vzal za ruku a zamířil s ní ven. Když odcházeli, stařešina chladně přikázal těm, co zůstali: "Začněte s přechodem. Reegane, ty velíš." Lord Tezerenee věnoval Gerrodovi poslední zničující pohled. "Pokud jde o tebe... zjisti, co má za lubem to Zereeho mládě, že nám nejdřív nic neřekla a pak vyklouzla pod ochranu otcova panství. Jestli se ti to podaří, bude pro tebe místo."

Gerrod přikývl. Udržoval si vyrovnaný výraz, protože mu otcova magická důtka shodila kápi, ale v duchu to v něm vřelo. Jeho předek je šílený, a pořádně šílený, i když tu nebyl nikdo, kdo by ho v takovém názoru podpořil. Ani jedno z vyjmenovaných "selhání" nebyla Gerrodova chyba, ale přesto dopadla Barakasova železná pěst právě na něho. Prostě proto, že není jedním z vyvolených klanu. Mladý Tezerenee nedokázal říct, jak to celou tu dobu zvládal Rendel, teď už však chápal, že bratr mohl mít spoustu důvodů k tomu, aby je opustil.

Když vůdce klanu a jeho manželka odešli, Reagan se vzpamatoval a začal vydávat rozkazy. Většina z nich se víc hodila k přípravě bitvy než k organizování přechodu, ale Reagan dostal velení a Gerrod s tím nemohl nic dělat. Přemýšlel však, jestli se pod velením jeho bratra vůbec někdo z nich dostane na druhou stranu.

Znovu začal uvažovat, jestli doopravdy chce přejít.

Směšná myšlenka. Tady by ho čekala jen smrt. V říši za závojem byla šance na přežití. Dokonce i navzdory pocitu, že osídlení Dračích říší nebude tak snadné, jak si otec myslí, bylo lepší přejít než zůstat tady a celá staletí se jen dívat, jak se Nimth rozkládá. Nežil by tak dlouho, aby viděl jeho konec.

S takovými myšlenkami si Gerrod přitáhl plášť a přemístil se na Zereeho panství.

V tomtéž hradu, do kterého se pokoušel dostat Gerrod, Sharissa spílala Sirvakovi. Důvěrník se před ní žalostně krčil, ale svých činů nijak nelitoval.

"Neposlechl jsi mne, Sirvaku! Kolikrát ti to mám říct, než to pochopíš?"

"Chápu, paní! Jen poslouchám pánovy rozkazy. Nevstoupí sem nikdo kromě tebe."

"Otec tu není! Pokouším se ho zachránit a ona mi může pomoci!" Sharissa mávla rukou k pobavené Melenee.

"Uklidni se, drahoušku," řekla Melenea konejšivě. "Jsem si jistá, že to Sirvak myslí dobře. Nemůžeš čekat, že by tak snadno neposlechl rozkaz, který mu dal Dru. Koneckonců," dodala s úsměvem k nervóznímu důvěrníkovi, "má omezenou představivost, omezené myšlení."

Sirvak na vetřelce zasyčel. Sharissu by ohromilo, kdyby věděla, že stvoření protestuje proti "omezenému myšlení". Jakkoliv byl důvěrník mocný, teď, když byla Melenea uvnitř, byl pro ni bezvýznamný. Spolu s obranami pevnosti se jí Sirvak mohl klidně postavit, ale uvnitř jí čelil jen vlastními schopnostmi. Sirvak se bál, že kdyby odhalil, co o čarodějce ví, mohl by ohrozit Sharissin život. Okřídlený tvor ze zkušenosti věděl, že by je Melenea bez váhání oba zabila. Sirvak mohl jen čekat a doufat.

Většina viny za tuhle situaci padala na Drua, to chápal dokonce i důvěrník. Dru nechtěl dceři odhalit o minulých záletech víc, než bylo nezbytně nutné, a tak důvěrníkovi o téhle krásné, ale temné čarodějnici zakázal mluvit. Ten rozkaz je teď pronásledoval. Sirvak znovu zasyčel, ani ne tak na nepřítele před sebou jako spíš na svou nešťastnou neschopnost ochránit svěřenkyni.

Sharissa, která nic netušila o zmatku v Sirvakově hlavě, se na něho upřeně zahleděla: "Dost! Říkal jsi, že pro mě něco máš, něco, co nám pomůže najít otce! Co je to?"

Stvoření přejelo pohledem z paní na nenáviděného nepřítele a zpět, v podivné tváři vepsáno rozčilení.

"Sirvaku, mluvíme tu o otcově životě!"

Důvěrník jí zdráhavě odpověděl. "Krystaly. Všechny informace jsou v krystalech. Můžou předpovědět, kdy se trhlina znovu otevře, možná."

Bylo zjevné, že si tím tvor není moc jistý, a ani Sharisse se ta myšlenka úplně nezdála. Melenea je oba sledovala, jako by čekala na vysvětlení. Sharissa si uvědomila, že její přítelkyně neví o kouzlu, které otec seslal, a vysvětlila jí dopodrobna, jak krystaly zaznamenávají obrazy a magickou energii, takže si je Dru může prohlédnout později, když na ně má čas.

Meleneu to fascinovalo: "Dru je úžasný! Vždycky jsem věděla, že mu to skvěle myslí. Takový potenciál! Uvědomuješ si, jaké výhody by mu to mohlo dát nad jeho protivníky?"

Z téhle strany nad tím Sharissa nikdy nepřemýšlela, chápala však, jak by mohly informace o magických vzorech Nimthu i země, které Tezereneeové říkali Dračí říše, čaroděje naučit lépe využívat přírodní síly.

Na takové úvahy však teď nebyl čas.

"Sirvak mluví pravdu," odvětila Sharissa a nechala Melenein komentář stranou. "Krystaly by nás mohly přivést k další trhlíně, k dalšímu silnému zjevení zahalené říše. Mohly by nám dokonce ukázat, jak se tam bezpečně dostat."

Druhé vraadce se zaleskly oči; Sharissu to fascinovalo i znervózňovalo zároveň. Nikdy předtím u nikoho podobný pohled neviděla. Melenea ji toho mohla tolik naučit...

"Shari, drahoušku, můžeš mít pravdu! Jestlipak by se z toho Barakasovi nezkroutily vousy? Kdyby to zjistil, zmodral by vzteky."

To potvrzovalo všechno, co už mladší žena věděla. Věděla, že nesmí dovolit, aby se klan Tezerenee dozvěděl pravdu, bez ohledu na to, jakou pomoc by jí mohl poskytnout. Sharissa si byla jistá, že pod Meleneiným vedením si poradí sama.

"Co kdybys mi ty krystaly ukázala, drahoušku?" Melenea jí položila ruku kolem ramen. Sharissa sebrala odvalu.

V tu chvíli Sirvak zvedl hlavu a zakřičel na cosi neviditelného. "Pozor, paní! Někdo stojí na hranicích pánova území!"

"Dovol, ať se podívám." Melenea se od Sharissy odtáhla a mladá žena sledovala, jak chvíli nepřítomně hledí do prostoru. Když znovu zaostřila zrak, pokriveně se usmála. "To je ten tvůj stín pod pláštěm."

Pokouší se obejít Druovy obrany."

"Gerrod?" Mají podezření, napadlo Sharissu. Vyděsila se, ale pak si uvědomila, že to není možné. Ne, Gerrod tu určitě je prostě proto, že mu jeho otec poručil, aby ji přivlekl zpět. Soucítila s jeho potížemi, ale ne natolik, aby obětovala sama sebe. "Nedostane se dovnitř. Otec vytvořil obrany velmi pečlivě."

Melenea se zamyslela: "Kdyby to byl ten kolohnát Reagan, věřila bych ti, ale Gerrod má bystrý rozum... zrádný. Mohl by kolem obran proklouznout."

"Ne, když ho sleduje Sirvak." Sharissa se obrátila k důvěrníkovi. "Dohlédni na to, ať se sem nedostane." Magický tvor vypadal rozčileně, zdálo se, že chce něco říct, ale nakonec poslušně svěsil hlavu a prostě odpovídal: "Jak říkáš, paní."

"Běž! Na co čekáš?"

Důvěrník pomalu, váhavě vzlétl, s nerozlušitelným výrazem se krátce ohlédl na Meleneu a odletěl.

"Kam letí?"

"Je tu věž, na které hraduje. Sirvak nejradši sleduje situaci odtamtud."

"Sirvak něčemu dává přednost. Je to podivné, tolik osobnosti u důvěrníka! Zapomněla jsem, ale koneckonců, vytvořil ho Dru, takže by mě to nemělo moc překvapovat."

Sharissa se polichocně usmála a pak ukázala do chodby vlevo: "Tudy. Obejdeme otcovy železné golemy."

"Tak pojďme. Ať si tu Gerrod buší, dokud mu nedojdou síly." Starší vraadka se pokusila teleportovat. Když se nic nestalo, zkusila to znovu. Až v tu chvíli si Sharissa vzpomněla, že měli s otcem taky potíže.

"Trhlina byla jen kousek odsud. Některá kouzla jdou v okolí hůř. Myslím, že si otec docela oblíbil pohyb."

"Opravdu?" Vůbec to neznělo spokojeně, ale nakonec Melenea pokrčila rameny. "No, na chvíli by to mohlo být něco nového. Tak dobrá. Veď mě, drahoušku."

Sharissa zjistila, že neustále něco povídá. Mít vedle sebe jinou ženu jí dovolovalo říkat věci, o jakých by nemluvila ani s otcem. A navíc se zdálo, že to Meleneu zajímá. Když mladší vraadka vyprávěla o své matce, Melenea velmi pozorně naslouchala a sem tam něco dodala.

"Otec říká, že vypadám jako ona, když se poprvé setkali. Nevím, jestli to něco znamená; všichni se tady pořád mění. Nevzpomínám si na ni. Zemřela v nějakém souboji. Mám pocit, že je to hrozně zbytečný způsob, jak umřít." Sharissa se podívala na společnici. "Vím, že to tak zní, ale nejsem necitelná. Jenže to už bylo tak dávno a já jsem ji stejně sotva znala."

Druhá žena ji přitáhla k sobě: "Rozumím ti. Člověk se musí pro životní zkoušky zatvrdit. Ze všeho, ať je to jakkoliv smutné, udělat hru. To je jediný způsob, jak vydržet dál po prvních čtyřech či pěti stoletích. Od chvíle, kdy jsem se na to začala dívat tímhle způsobem, je můj život mnohem plnější."

"Hru?" Sharissa měla potíže představit si všechno, co se v minulosti stalo, jako část hry, ale Meleneino

tvzení podporovaly stovky let zkušeností. Možná že až tohle skončí - jestli to někdy skončí - zkusí se řídit její radou.

Došly až k Druově vnitřní svatyni. Pokusily se vejít, ale něco je odmítlo vpustit.

"To nechápu!" Mladší vraadka vykročila a natáhla ruku. Nesetkala se s žádným odporem, šla dál, až byla úplně uvnitř. Melenea taky natáhla ruku, ale neprošla. Rozčileně stáhla ruku k obličejí a zatahala se zajeden z pramenů, které jí lemovaly lícní kosti.

"Jedno z Druových bezpečnostních opatření, milá Shari," prohlásila čarodějka. Její úsměv vypadal poněkud nuceně.

"Promiň!" Druova dcera sáhla myslí a porušila kouzlo na tak dlouho, aby mohla Melenea projít. "Už jsem si na ně tak zvykla, že občas zapomínám, i když tohle musí být nové. Je zakódované jen na otce a na mě a sleduje změny na Nimthu, které jsem objevila, než... než otec odešel a..."

Melenea k ní znovu přistoupila, aby jí poskytla potřebnou útěchu. Sharissa by ráda věděla, proč čarodějka před lety přestala přicházet, ale neodvážila se zeptat. Bylo to skoro jako mít sestru - nebo dokonce matku - a ona nechtěla zlomit pouto, které mezi nimi vznikalo.

"Drahoušek Dru! Tohle je skvostné!" Utěšující paže se bez okolků odtáhly a Melenea hbitě zamířila k opačné straně komnaty, k úžasné struktuře magických krystalů. Sharisse se zdálo, že si prohlíží jeden po druhém, zatímco tiše komentovala barvy a vzory. Bylo zjevné, že starší žena toho o krystalech hodně ví. Sharissiny naděje vylétly vzhůru; přestože rozuměla většinu toho, co jí učil otec, měla podezření, že existuje spousta věcí, u kterých jí ještě nepovažoval za připravenou. Snad Melenea ví, co dělat.

Po několika dlouhých, mučivých minutách čarodějka řekla: "Ty přízračné země - zahalená říše, jak říká Dru - ovlivňují i Nimth, že? A samozřejmě i naopak, jak se předpokládalo už dřív."

Chápala to! Sharissa rychle přikývla a dodala: "Vtrhly na některá místa tak silně, třeba u hřebene, že nikdo neví, jak tam bude fungovat magie. Proto otec čekal tak dlouho, než se pokusil teleportovat."

Melenea přikývla na oplátku. Tohle jí Sharissa vysvětlila už předtím, znovu a znovu prožívající ty hrozné chvíle. Způsobovalo jí to hlubokou bolest, ale Melenea trvala na tom, že musí přesně vědět, co se stalo.

"Ráda bych věděla..."

"Co?"

Čarodějka zavrtěla hlavou. "Nic. Plané myšlenky, drahoušku."

Sharissa přešla k ní a ukázala na vlastní doplňky: "Tady jsem musela upravit, co otec vytvořil."

"Ten vzorec by neměl být možný" užasle vydechla Melenea.

"Otec to taky říkal, ale když se podíval blíž, viděl, že druhá říše se vtírá do naší. Proto jsme šli k hřebenu a..." odmlčela se.

"Už se tím netrap." Melenea znovu obešla vzor a usmála se. Tento úsměv se nepodobal žádnému jinému, který už u ní Sharissa viděla. Vyjadřoval zadostiučinění, velké zadostiučinění. Přemýšlela, jestli čarodějka opravdu odhalila způsob, jak otce vysvobodit.

"Myslím, milá Shari, že bys měla něco přidat sem." Dlouhý, elegantní prst ukázal přímo doprostřed spirály. "A sem." Ted' prst ukazoval k místu u stropu.

"Určitě?" Místa, která jí Melenea ukázala, se určitě dala doplnit, mladší vraadce však unikál účel.

Zářivý úsměv rozehnal její strach. „Jistě, Shari! Nemůžeme pokračovat, dokud nepřidáš krystaly na tahle místa."

"Dobrá." Sharissa přešla ke kazetě na pracovním stole. Zнала kouzlo, které ji zamykalo, už dříve ji mnohokrát otvírala. Kazeta byla dřevěná, s důmyslnými spirálovými řezbami. Střed zdobila značka Drua Zereeho. Tady měl krystaly, které používal k práci.

"Ne..." chystala se říct Melenee, že neví, jakou barvu a jak velký krystal použít, ale v tu chvíli jí do hlavy vstoupila další mysl a přetřhla jí myšlenky.

Byl to Sirvak. Paní, Tezerenee Gerrod odchází.

Tak brzy? To se Gerrodovi nepodobalo. Jsi si jistý?

Okamžik zaváhání, který si Sharissa vyložila jako důvěrníkův pokus ujistit se o tom, co tvrdí. Tezerenee není nikde venku, paní. Chránil jsem dům, jak jsem považoval za nejlepší.

Bylo to podivné vyjádření, ale Sharissa mu rozuměla. Zůstaň na stráži, Sirvaku. Může se znovu pokusit vejít. Dělej, co musíš, abys hrad ochránil. Záleží na tobě otcovo bezpečí.

Dělám, co musím, paní. Paní, nemůžu vstoupit do pánovy svatyně.

Když tě budu potřebovat, pustím tě dovnitř. Ted' by to zabralo moc času, Sirvaku, a není to třeba.

Otcovi soumračníci mi pomůžou, pokud to bude nutné. Soumračníci byli tvorové stínů, kteří žili nahoře v trávě. Když Dru experimentoval, sloužili mu jako pomocníci. Jsou slabí, paní, já...

To je všechno, Sirvaku!

Dělám, co musím pro pána i pro tebe, paní, znovu zopakoval Sirvak, než přerušil kontakt.

Sharissa se letmo podívala nad poslední větou, ani ne tak kvůli volbě slov jako kvůli tónu, který Sirvak zvolil. Hlas zlatočerného tvora zněl skoro rezignovaně.

"Shari, drahoušku?"

Krystaly! "Mluvil na mě Sirvak, Meleneo! Gerrod odešel, nejspíš zpátky k lordovi a lady Tezerenee."

"Už?" Melenea se pousmála. "Dávej na něj pozor, Shari. Je z nich nejnevyzpytatelnější. Nikdy nemůžeš věřit tomu, co říká, ani tomu, co dělá."

To souhlasilo s obrazem, jaký si o vraadovi v kápi udělala Sharissa. Gerrod byl vraad a Tezerenee. Jaká kombinace mohla být horší!

"Krystaly, drahoušku." Čarodějka se zatahala za pramen vlasů, splývající kolem lícní kosti. Zdálo se, že potlačuje rozrušení. Sharissa to přijala jako znamení, že by mohly uspět. Tím spíš potřebovala vědět, které krystaly.

"Jaké potřebuješ?"

"Jakékoliv."

Sharissa prudce zvedla hlavu a podívala se na druhou vraadku. "Ale jakou velikost a barvu! Nemůžeš tam prostě dát cokoli! Mohla bys zničit otcovu práci a pak bychom ho už nikdy nedokázaly najít!"

Krásná čarodějka rychlými kroky překonala vzdálenost mezi nimi a vzala mladou společnici za ramena.

Sevření bylo možná o trochu pevnější, než by se Sharisse líbilo. "Shari, dítě, vím, jak krystaly fungují.

Neboj se. Tady." Melenea vzala dva větší, modrý a čirý. "Nemusíš se bát. Tyhle dva budou přesně vyhovovat."

Zatímco ji Sharissa sledovala, stále stísněná lehkomyšlným výběrem, čarodějka se vrátila k jasně osvětlenému dílu a docela náhodně hodila nové krystaly doprostřed. Modrý krystal, poháněný její mocí, okamžitě vylétl ke stropu. Čirý krystal však se spirálovým vzorem bojoval; vypadalo to, že vzor vzdoruje s téměř živoucím odhodláním. Nicméně čirý krystal s Meleneinou pomocí brzy překonal odpor a zaujal místo ve struktuře jedné spirály.

Když se Sharissin otec podíval na výsledek, okamžitě pochopil smysl krystalů, které dcera přidala, Sharissa však ani po několika vteřinách pečlivého prohlížení neporozuměla účelu, jakému sloužily krystaly přidané Meleneou. Řekla jí to a čarodějka se na ni hřejivě usmála. Sharissu potěšil zájem, který v tom úsměvu viděla.

"Časem to uvidíš. To ti slibuji. Ted' ještě jednu věc. Chci, abys vytáhla krystaly, které obsahují pozorování místa, kde zmizel ubohý Dru."

To bylo snadné. Sharissa, šťastná, že se může aktivně podílet na otcově záchraně - a taky šťastná, že tentokrát ví, co dělá - se připojila k Melenee u artefaktu. Hbitě přivolala požadované magické kameny a usmála se, když se vyloupily ze svých pozic a vlétly jí do rozevřené dlaně. Mezitím vytáhla z ochranné kazety náhradu. Nové krystaly hladce zaujaly místa svých předchůdců.

Vysloužila si pochvalu přítelkyně. "Jsi velmi obratná, drahá Shari! Kdybych měla dceru, nemohla bych na ni být pyšnější, než jsem ted' na tebe. Dru tě výborně vychoval!"

Sharissa se silně začervenala pod přívalem lichotek od někoho jiného než od otce.

"A ted'," dodala Melenea a natáhla hladkou, bledou ruku, "mi dej krystaly a můžeme vyrazit."

"Vyrazit?" Sharissa drahoušku málem upustila. "Kam jdeme?"

Čarodějka vzala dívčinu ruku do své a odvětila: "Tohle bude nejlepší udělat v mé vlastní svatyni, miláčku. Mám metody, které nejspíš nezná ani Dru... A myslím, že to tam bude trochu bezpečnější, jestli ten namyšlený Barakas pošle Gerroda zpátky spolu s dalšími z nekonečné zásoby příbuzných. Víš, o čem mluvím?"

Sharisse to bylo jasné. Nikdo doopravdy nevěděl, že jí Melenea pomáhá. Tezereneeové by obléhali otcův hrad a ztráceli by čas, zatímco by obě ženy mohly studovat záznamy krystalů. Dávalo to smysl a

Sharissa znovu pocítila vděčnost za to, že jí pomáhá tak starostlivá přítelkyně.

"Budeme potřebovat otcovy poznámky. Má je v soukromých pokojích, ale já se k nim snadno dostanu."

"To je dobře. Já mezitím využiji příležitosti a prohlédnu si to tady, jestli nenajdu ještě něco, co by nám mohlo pomoci." Melenea Sharissu krátce objala. "Už brzo otce znovu uvidíš!"

Rozdělily se. Sharissa odspěchala z komnaty, aby co nejrychleji získala otcovy poznámky a mohla se vrátit. Její představy se rozběhly k okamžiku, kdy ho konečně znovu uvidí. V zasnění minula stín, aniž si uvědomila, že je jiný než ostatní.

"Sharisso."

Klopýtla a couvla k jedné ze stěn. Nemohla uvěřit tomu, co slyšela. Zadívala se do chodby před sebou a konečně zaregistrovala stín, který nebyl stínem.

"Gerrod!"

"Zeree, poslouvej mě. Sirvak mi řekl, že..."

Sirvak! Důvěrník ji zradil? Jak je to možné? Ledaže by Gerrod nějak přemohl jeho mysl a přivlastnil si ho. Melenea říkala, že je úskočný. "Drž se ode mě dál, Tezerenee!"

"Malá hlupačko! Tvůj otec tě až moc chránil! Nemáš ponětí o povaze vraadů! Kdybys jen..."

Sharissa využila jeho kázání a prohnala se kolem něj zpět ke komnatě, ve které nechala Meleneu a kde bude v bezpečí. Gerrod od ní něco tak drzého a nemagického nečekal, protože ji považoval jen za slabé, uvzlykané děcko. Zaskočila ho. Díky výchově však měl dobré reflexy, hrábl po ní, ale těsně minul její ruku.

"Sharisso! Ne! Vrať se! Mluv se Sirvakem!"

Nevšímalá si ho, věděla, že důvěrník teď bude jen loutkou v jeho rukách. Usoudila, že její jediná naděje spočívá v Melenee a v útěku z hradu.

Když doběhla ke dveřím, skrze které na ni Gerrod nedosáhne, ucítila ve vzduchu kolem sebe mravenčení. Tezerenee sesílal kouzlo. Bez uvažování, kde přistane, skočila do komnaty. "Meleneo, já..."

"Shari! Odvolej ze mě ten hmyz!"

Soumračníci, kteří nebyli o moc víc než útržky tmy, poletovali kolem čarodějky a útočili na ni z jedné strany, zatímco se pokoušela krýt na druhé. Několik zbytků na podlaze hovořilo o osudu těch, které zasáhla.

Sharissině rozbouřené představivosti to všechno dávalo až příliš dobrý smysl. Gerrod teď musel prostřednictvím Sirvaka ovládat i soumračníky. Hrad už nebyl bezpečný; Tezerenee ohrožuje dokonce i tuhle komnatu, kde chtěla chvíli přemýšlet.

"Sharisso!" Gerrod stál ve vchodu a marně tlačil na bariéru. Neměla ponětí, jak dlouho ochrany vydrží.

Pokoušejíc se ignorovat hrozbu za zády, otočila se k přítelkyni. V její přítomnosti se ebenově černí tvorové stáhli, zdráhavě, ale přece ji poslechli. Dívka nechtěla pokoušet štěstí, jenom se chtěla ujistit, jestli její společnice není zraněná.

Na Meleneině slonovinové kůži bylo několik škrábanců, ale čarodějka je ignorovala. Místo toho Sharissu bolestivě popadla za zápěstí a přitáhla k sobě.

"Odcházíme! Drž se mě!"

"Zeree! Nemůžeš věřit..."

Zbytek Gerrodových slov se vytratil, když hrad náhle zmizel a Sharissa se v okamžiku ocitla na místě, které nemohlo být nic jiného než Meleneino panství.

Selhalselhalselhal...

Gerrod bojoval proti šílené panice v Sirvakově mysli. Tvor se přestal ovládat, jakmile jeho paní zmizela s Meleneou. Tezerenee násilím nutil důvěrníka, aby se sebral, ale sám se nedokázal přestat o mladou Zeree bát. Gerrod ji neměl rád, nikdo si však nezasloužil čarodějčinu péči... snad kromě Reegana, který by si v ní nejspíš liboval.

Sirvaku! Poslouvej mě!

Podařilo se mu přesvědčit důvěrníka, že nejlepší šancí bude spojenectví. Celkem rychlý Sirvakův souhlas pramenil především z toho, co důvěrník věděl o lady Melenee. Byl to případ nepřítel mého nepřítele... Ať byl důvod jakýkoliv, doufali, že Sharissu zastihnou ve chvíli, kdy bude ochotná naslouchat. Gerrod cítil při pomyslení na selhání hořkost, protože to byla jen jeho chyba. Vzpomněl si na otcovo pokárání a

začal přemýšlet, jestli to nebyla pravda.

Nakonec na tom nezáleželo. Gerrod selhal a s prázdnýma rukama se vrátit nemůže. Jeho jedinou šancí na přežití teď byla zřejmě Zereeho teoretická stezka do zahalené říše. Když lord Tezerenee naznačil, že ho tu nechá, nežertoval.

Selhal... Důvěrník už byl mnohem klidnější, ale pořád mu nedokázal nijak pomoci s plány. Ty zase zbyly na Gerroda.

Přestože nemohl do komnaty vejít, chvíli špehoval ty, co byli uvnitř. Sharissa se zmínila, že Dru zkoumal záznamy a síly spojující oba světy. V tom by mohl být klíč.

Sirvaku! Choval se k důvěrníkovi stejně, jako by se doma na území klanu choval k jedné z vyvern.

Okřídlený tvor odpověděl, jako by ho zavolal jeho vlastní pán.

Poslouchej mě pozorně, začal, a možná se nám podaří zachránit tvého pána a paní... a mě taky, dodal nakonec pomalu. Byla to naprostá pravda. Myslím, že musíme udělat tohle...

IX.

Dru procitl do nového jitra, netuše, kdy omdlel. Poslední, nač si vzpomínal, byl náhlý přilet ptačích lidí, kteří kolem něj vytvořili kruh. Pokusil se něco dělat, jeho mysl ječela, že je pomalý, bylo však příliš pozdě. Pak omdlel.

Zkusil pouta; držela. Po pokusech čarovat mu v hlavě nejdřív zabušilo a pak ji na několik minut naplnilo vytrvalé bzučení. Po dvou neúspěšných pokusech to vzdal; pochopil, že je víceméně bezmocným vězněm. Poněvadž útěk byl teď nemožný, začal čaroděj sytit svoji neutuchající zvědavost. V ranním pološeru si prohlížel své tmavě hnědé věznitele. Měl dojem, že jsou to skoro samí samci. Neměli nějaké viditelné zvláštní znaky, ale čtyři aviani byli menší a štíhlejší než ostatní, přestože taky vypadali dospěle. Nic víc nevěděl, jen prostě předpokládal, že to jsou samice. Pokud měl pravdu, byli aviani velkými stoupenci rovnosti pohlaví, protože ti menší pracovali stejně tvrdě jako ostatní a jednalo se s nimi se stejným respektem.

Aviani se tady kolem nevyznali o moc lépe než Dru, jak bylo patrné z jejich trhavých pohybů a neutuchající ostražitosti. Místo bylo zajištěné, ale obklopené neznámými zeměmi. Pravděpodobně také byli víc doma na stromech, horských svazích a samozřejmě na obloze. Jeho věznitele žasli nad opuštěným městem a taky se ho nemálo báli, přestože se pokoušeli obojí zakrýt pod maskou arogance, za kterou by se nestyděl ani Barakas. Dru se s nimi pokoušel promluvit, ale jediná odpověď, které se mu dostalo, byly rány do tváře a nesrozumitelné skřehotání. Z ptačích gest během jednoho z těchto testů usoudil, že mají způsob, jak s ním komunikovat, dohadovali se však, jestli je to nutné. Nakonec se věznitele rozhodli jen ho táhnout s sebou.

Dru přemýšlel o nestvůře, před kterou ho zachránili. Soudě podle reakcí ptačích tvorů byla její smrt důvodem k oslavě. Jako zabití úhlavního nepřítele, napadlo ho. Nepřekvapilo by ho, kdyby mezi oběma děsivými rasami zuřila válka. Z toho mála, co zatím viděl, se zdálo, že ani jedna z ras není o nic lepší než vraadové a pro ně bylo prolévání krve dost oblíbenou kratochvílí.

Aviani bezpochyby zabili i toho druhého tvora. Čaroděj předpokládal, že to musel být jeden z Barakasových elfů. Navzdory nebezpečí, ve kterém byl, Drua nejvíc zajímalo, proč jeho věznitele a příslušníci dalších dvou ras přišli právě sem. Po čem tady všichni tolik toužili? Jistě, většina jeho představ byly čiré dohady, Dru si však byl jistý, že je na správné cestě.

Zatímco se postupně blížili k cíli avianů - a taky, připusťme, k jeho vlastnímu - Dru přemýšlel, co se stalo s Temnotou. Nejdřív ho napadlo, že ho jeho věznitele nějak vyprovokovali k tomu, aby se tak podivně stáhl, ale pak to rychle zavrhl. Takovou hrozbu by si určitě nenechali v zádech. Nemohli ani za zvláštní chování jeho koně. Aviani sice hřebce zaznamenali, ale vůbec si ho nevšíмали. Konec tady byli očividně běžní a jeden, který se volně toulal v blízkosti starého města, je vůbec nezajímal. Chvíli potom, co se Dru probral, se kůň někam ztratil. Stopa vedla na sever, víc však čaroděj nevěděl, protože ho nedokázal stopovat dál.

Jak se blížili k vrcholu, vypadaly ruiny ještě větší. Vnější hradby byly více než pětkrát vyšší než čaroděj;

některé mohutné části pořád ještě stály. Ty věže, které se nezřítily, byly mnohem vyšší a snadno srovnatelné s tím, co kdy vytvořili vraadové. Po nápisech a ozdobách nezůstalo skoro nic, tisíce let působení počasí je zničily. Město bylo neuvěřitelně staré, nejspíš bylo v troskách už v době, kdy se na Nimthu objevili první vraadové.

Skupina stála poblíž místa, kde bývala městská brána. Aviani se očividně psychicky připravovali na vstup dovnitř. Jenom Dru si uvědomil, že začaly otřesy, byl však na ně z Nimthu tak zvyklý, že si jich nevšiml. Náhle se země prudce otevřela a po tvorech nahoře se natáhly obrovité tlapy plné drápů.

Dru zoufale odklopýtal od jedné z tlap. Okamžitě poznal, co na ně útočí; tvor, který se ho předtím pokusil zabít, zjevně nebyl sám. Zbytku skupiny to právě začalo docházet. Dru se pokoušel vyhnout další natahující se tlapě, která vyrašila ze země kousek napravo od něj, a proklínal přitom svoje věznitele. Měli pečlivěji propátrat okolí; přepokládal, že to museli čekat. Jenže ptáci, stejně jako někteří z jeho bývalých protivníků, trpěli nadbytkem pýchy. Byli si jistí, že problém zkontrolovali. Teď hrozilo, že problém zkontroluje. Jeden z vyšších tvorů bolestivě zaječel. Rychle ho to vtahovalo do země, přestože vyhrabaný otvor byl pro jeho okřídlené tělo příliš malý. Dru se s odporem a zděšením díval, jak se z aviana stala pouhá hromádka krve a přelámaných údů, která se brzy úplně ponořila pod zem. Aviani začali opožděně vylétat k nebi; vraad se o to usilovněji snažil uniknout drápům, které se sáply po něm, a přál si, aby mohl udělat totéž.

Ze čtrnácti avianů zahynul jen jeden, ostatním se podařilo vzlétnout. Několik z nich sáhlo po medailonech.

Ukázalo se, že vzduch není o nic lepší útočiště než pevná zem. Jedna z nosatých oblud vyrazila ze země a vydala hluboký, vyzývavý zvuk. Měla s sebou špičatý oštěp, dlouhý jako jeho tělo. Ještě než se útočník úplně vyhrabal z hlíny, oštěp už letěl k avianům. Mířil naprosto přesně; další z ptačích lidí dopadl mrtvý na zem ani ne metr od bezmocného vraada. Oštěp trčel jako vlajková žerd, tak pevně zabodnutý v hrudi oběti, že dokonce prošel skrz.

Náhle aviani taky zaútočili. Dru se připravil, čekaje ohavné mumifikační kouzlo, které viděl předtím. Místo toho se kolem jedné z nestvůr, které se vynořily na povrchu, rychle utvořila mlha. Čaroděj se zamračil. Zamýšlená oběť pohrdavě zatroubila a mávla tlapou, aby mlhu rozehnala. To se však nepodařilo. Ať se netvor snažil, jak chtěl, mlha dál houstla, tak rychle, že v ní oslepený tvor ze země po jednom či dvou nadechnutích úplně zmizel. Po dalších několika vteřinách začal konečně účinkovat vítr, který předtím na magickou mlhu útočil úplně zbytečně, a pomaluji rozptyloval.

Když ji rozehnal úplně, byl mohutný tvor, kterého mlha předtím halila, pryč. Jako by tam nikdy ani nebyl, zůstala po něm jen rozhrabaná země na místě, kde vylezl na povrch.

Ještě jeden okřídlený tvor padl za oběť přesnému hodu, ale tím štěstí nově příchozích skončilo. Dva další, kteří vylezli na povrch, postihl stejný osud jako prvního; čtvrtý se přímo před Druvými očima proměnil v odpornou hromádku prachu. Pak útok ustal. Buď aviani pobili všechny protivníky, nebo se podzemní tvorové stáhli.

Přeživší ptačí lidé po dvojicích slétli, aby se postarali o mrtvé. Dva se oddělili od ostatních, popadli čaroděje, a než se stačil nadechnout k protestu, vznesli se s ním do vzduchu. V doprovodu třetího aviana zamířili k městu a přelétli trosky brány, místo aby jí prošli.

Na místě, kde kdysi bývala umně postavená ulice, ale dnes tu zůstala jen rozházená hromada ohlazených, rozbitých dlažebních kamenů, bez okolků odložili Drua na zem.

Konečně toho měl vraad dost. Byl spoutaný a nejspíš ho čekala smrt. Otočil se k věznilům, téměř jako by je vyzýval k úderu, a zařval: "Poslouchejte mě! Nevím, co hledáte, ale povězte mi to a já vám můžu pomoci! Laskavě se mnou aspoň mluve! Třeba vím něco, co vy nevíte. Žádám, abyste mě vyslechli!" Pochyboval, že ví něco, co by mělo pro aviany jakoukoliv cenu, ale to jim nehodlal prozradit. Trojice na něj upírala trojí pohled jediného oka. Dru se pod jejich zkoumáním netrpělivě zavrtěl.

Bez varování a rychlostí, která mu vyrazila dech, dva aviani, kteří ho předtím nesli, náhle vykročili vpřed a popadli ho za paže. Dru si nebyl jistý, co mají v plánu, a bezděčně sebou zazmítal, i když to vypadalo, jako když dítě bojuje se vzteklym vlkem - tvorové byli velice silní. Když třetí z nich viděl, že zbylí dva čaroděje pevně drží, pomalu k vězni přistoupil, zastavil se asi na krok od něj a povýšeně se na něho zahleděl.

Drápy se pohnuly tak hbitě, že se čaroděj ani nestihl bát o život. Avianova dlouhá ruka Druovi zakryla horní polovinu zorného pole. Dlaň se mu opřela o čelo.

Svět kolem Drua se změnil, obraz dávno ztracené slávy se proměnil v pohled na temné a zneklidňující místo. Nějak věděl, že je to jedna z jeskyní v horském pásmu - za velkým mořem? Ano, bylo to tak. Temnota svého malého společníka přivedl do říše za závojem, ale tady byl zjevně víc než jeden kontinent. Měl pravdu, když předpokládal, že ptačí lidé tuhle zemi neznají. Podstoupili svízelnou cestu, aby se sem dostali, a třetina jich zahynula dřív, než se vůbec dostali na pobřeží této pevniny. To všechno teď Dru věděl z pocitů a obrazů, které zaplňovaly každíčký kout jeho mysli.

Pohled se rozšiřoval, dokud si Dru neuvědomil, že centrální jeskyně ukrývá rozlehlou komnatu, která kdysi dávno sloužila jako trůnní sál nebo chrám. Jeskyni osvětlovalo tlumené světlo, jehož zdroj nebyl patrný. Stály tu bizarní kamenné sochy, které vypadaly skoro jako živé. Některé představovaly lidi, jiné ne, ale udivující detaily svědčily o umění dávných mistrů. Vraad ve vysokých sochách a v prastaré komnatě rozeznal něco, co mu připomnělo zničené město, jako by navzdory rozlehlé vodní pláni, která je oddělovala, bylo obojí dílem jedné rasy.

"Tak je to tedy?" zeptal se ptačího vůdce, i když ho v tu chvíli neviděl. "Našli jste jeskyni a vystopovali jste její původ až sem."

Projel jím pocit, naznačující souhlas. Nepokoušel se pochopit, jak je možné přeložit pocity do odpovědi; to by si vyžádalo příliš mnoho času. Věděl jen, že to odhadl správně a okřídlený tvor mu to potvrdil.

Dru se díval, jak postava, v níž rozeznal sám sebe, prohledává město po bohu - pateraků? - kteří po něčem pátrali. Ti... zase to jméno, paterak, ale nějak mu nesesedlo. Pátrači... ano, usoudil přihlížející čaroděj, jsou to pátrači. Bylo to stejně příhodné jméno jako to, které si pro sebe vybral Temnota, a mnohem lépe vyhovovalo vraadovým uším i ústům.

Pátrači v jeskyni něco našli - pečlivě před čarodějovou myslí ukryli, co to bylo - a to je přivedlo k cestě na tento kontinent. Bohužel to na stejné místo přivedlo i jejich úhlavní nepřátele, podzemní kopáče. Dru se pokusil zachytit jméno nepřátel, ale avian používal pro velká monstra jen ty nejhanlivější symboly a čaroději se ani jeden nezdál vhodný. Pochopil však, že druhá rasa je starší než jeho věznitelé a její moc mizí... ovšem ne dost rychle, pokud šlo o aviany. Mohl to sice být jen názor vůdce skupiny, ale Dru ho prozatím přijal jako fakt.

Stejně prudce, jako se ocitl v jeskyni, byl vraad přemístěn do jiného obrazu, tentokrát do rozlehlého hnízdiště, částečně přirozeného, částečně vybudovaného. Tohle byl obraz slávy pátračů. Jejich svět, spojení přírody a staveb, zaujal Drua víc než důvod, proč se ocitli na tomhle konci světa. Pátrači proměňovali stromy a pahorky v komplikovaná obydlí, která by klidně mohli vybudovat vraadové. Bylo zjevné, že většina jejich společnosti chtěla být někde usazená, a nebylo překvapením, že jejich stavby připomínaly stavby vraadů. Druhý kontinent byl posetý podobnými městy, dovolujícími pátračům rozmnožovat se, ale neničícími přírodu.

Dru si vzpomněl na svůj svět a pocítil závist k umění věznitelů. V tu chvíli se vůdce rozhodl stáhnout ruku z věžnova čela. Dru správně odhadl, že vyšší pátrači jsou samci.

Přestože pokus rozluštit jemnější odstíny výrazů ptačích lidí byl nanejvýš hádáním, čaroděj zachytil na vůdcově tváři výraz, který se mu jevil jako znechucení nebo úžas. V tu chvíli ho poprvé napadlo, že unikátní způsob komunikace pátračů funguje obousměrně. Dru jim bezděčně prozradil vlastní původ, včetně nanejvýš důležité skutečnosti, že není z tohoto světa!

Pátrači k rozhovorům mezi sebou očividně nepotřebovali fyzický kontakt; výraz odporu se promítl i ve tvářích těch dvou, kteří ho drželi. Věděl, že v duchu vidí rozkládající se Nimth. Věděl taky, co si o něm musí myslet, jako o jednom z těch, kdo jsou za zkázu kdysi nádherného světa zodpovědní.

Překvapilo ho, že ho dál nevyslychali. Ať tady aviani hledali cokoli, považovali to za mnohem důležitější než jednoho osamělého příslušníka upadající rasy někde odjinud. Když se nad hradbami objevil zbytek skupiny a přistál okolo nich - tentokrát si prohlíželi půdu pod nohama mnohem opatrněji - vůdce neplýtvat časem ani na to, aby ostatním shrnul, co se od Drua dozvěděl. Vraad si přesto byl docela jistý, že všichni vědí, co mu vyklouzlo; znechucené pohledy, kterými ho občas častovali, byly trochu jiné. Předtím to byla prostě arogance vůči někomu, kdo nepatří k jejich "nadřazenému" druhu. Teď to byla taky arogance, ale okořeněná výrazem, který si Druovi vlastní lidé nechávali pro ty vraady, jejichž

choutky byly tak zvrhlé, že je ani jejich bratři nedokázali přijmout.

S Druem uprostřed, stále sevřeným dvěma strážci, se skupina vydala hlouběji do trosek města. Tu a tam některý z avianů na několik minut vzlétl, prohlédl si okolní budovy a podíval se na ruiny z výšky.

Postupně zamířili na východ. Nebyl to střed města, ale stála tam největší z okrouhlých budov. Tak velká budova, že by se do ní snadno vešlo několik tisíc vraadů.

Slunce už se sklánělo k západu, když dorazili k popraskanému a sutí posetému prostranství vedle veliké stavby, kterou si aviani zvolili za cíl. Drua napadlo, co je asi s Temnotou. Doufal, že znovu ožije, dřív než pátrači najdou svou kořist a usoudí, že už "hosta" nepotřebují.

Jeden z avianů zaskřehotal, sáhl dolů a cosi vytáhl z úlomků pokrývajících většinu prostranství před nimi. Nejspíš bývalo čtvercové a zdobené sochami, ale jedna z blízkých věží se úplně zhroutila a trosky ležely všude kolem, což velmi ztěžovalo jejich postup. Několik zrádných trhlin křížujících náměstí prozrazovalo, že jde jen o malou část z možných nebezpečí, která je čekají.

Věc, kterou pátrači vytáhli, nebyla jen úlomek nějaké rozbité sochy. Ne, tak jednoduché to být nemohlo. Ukázalo se, že jde o kožený váček zdobený značkami. Dru ho zahlédl jen zběžně, ale připadal mu podobný stylu oblečení mrtvého elfa - pokud to byl elf, což pořád nevěděl jistě. Asi to byl důkaz; pátrači byli očividně rozčilení. Dru začínal znovu doufat, a zároveň se bát. Třetí strana mohla být jeho záchranou, pokud by přežil boj mezi ní a svými vězňiteli, mohlo se ale taky ukázat, že elfové nejsou o nic přátelštější než aviani. V tuhle chvíli by to však Dru rád riskoval.

Objev váčku proměnil chování celé skupiny. Pátrači, kteří už ztratili tři lidi - nemluvě o mnoha, kteří se nedostali přes moře - zjevně cítili, že už nemůžou postrádat nikoho dalšího. Dru zjistil, že jde před nimi, tak blízko, aby ho mohli snadno srazit, kdyby se pokusil o útěk. Dělal jim nedobrovolnou čelní stráž.

Všichni pátrači drželi ruce na medailonech, pověšených kolem krku. Měli stejný zrak jako skuteční ptáci a dívali se jedním okem na cíl a druhým na okolní trosky. Cekali léčku.

Nestalo se nic. Dru došel ke schodům budovy a otočil se. Nebyl si jistý, jestli vůdce chce, aby pokračoval. Odpověď, kterou dostal, signalizovala, že má zůstat na místě, alespoň prozatím. Pátrači se shromáždili u schodů a čaroděj se znovu ocitl pod pečlivým dohledem. Měl pocit, že ho sleduje stejná dvojice, která ho věznila už předtím. Dru pořád měl potíže rozeznat je od sebe, až na vůdce, kterého od chvíle, kdy se jejich mysli spojily, dokázal odlišit snadno.

Po němé diskusi, jejíž obsah mohl jen odhadovat, ho popostrčili po schodech nahoru. Přestože vypadaly relativně nedotčeně, některým místům chybělo jen málo ke zhroucení, a taky se pod ním několikrát sesypaly. Výstup trval dvakrát déle, než by měl, a než se Dru dostal nahoru, pořádně se zadýchal.

Odtáhli ho od dveří, kterými se chystal projít. Proklel aviana, který ho strhnul a málem ho shodil zpět dolů.

"Co teď?" zavrčel, spíš sám pro sebe než k avianovi, který ho držel.

Jedna ze samic se postavila před něj a kopla do zrezivělého pozůstatku dveří. Ty se sesypaly s rachotem, který vibroval nejen čarodějem, ale znovu a znovu se nesl ozvěnou skrz celou budovu. Vrstva prachu se zvedla a vytvořila maličkou prašnou bouři. Když se prach usadil, pátrači postrčili zajatce dopředu.

Samice ustoupila, takže mohl projít dveřmi. Přemýšlel, jaký osud ho tam čeká. Každý vraad by měl pro vetřelce připravených tisíc vražedných pastí, dokonce i kdyby už byl tisíc let mrtvý. Přestože ruiny vypadaly velice staré, byly v pozoruhodně slušném stavu. Jeho strach z nebezpečí číhajících uvnitř nijak nesnížilo ani chování avianů, kteří ho očividně chtěli použít jako obětního beránka.

Stavitelé příbytku však nebyli jako vraadové, protože ho nic nesrazilo k zemi, žádné prastaré kouzlo mu nevyrvalo kosti z těla, žádná kovová střela mu neprobodla hrud'. Budova - nebo alespoň její vstupní hala - byla bezpečná. Dru by si úlevně oddechl, ale jeho společníci ho znovu popostrčili, dychtiví to tady prozkoumat.

Když vešel do první komnaty, temné místnosti bez oken, přivítaly ho hrozné oči a široce rozevřené čelisti, připravené polknout celou skupinu. V temnotě neosvětlené místnosti ho napadlo, že se konečně tváří v tvář setkal s jedním z draků lorda Tezereneeho. Teprve když jeden z pátračů vyvolal světlo, uvědomil si Dru, že vidí jen obrovskou kamennou podobu draka. Ztuhnul na místě, ale nikdo ho za to nepotrestal; aviani byli stejně šokovaní jako on.

Na rozdíl od draků v jeho vlastním světě, velikých, hřmotných tvorů, kteří pro Barakase a jemu podobné

představovali jen domácí mazlíčky a jízdní zvířata, byl tenhle drak vládcem. Neznámý umělec se rozhodl zobrazit ho se složenými křídly - nejspíš proto, aby neměl potíže s rovnováhou sochy - ale přesto to byl největší, nejmajestátnější drak, jakého kdy vraad viděl. Tohle byl kolos vládnoucí mocí i inteligencí. Nebylo sporu, co chtěl umělec vyjádřit; tohle byl pán všeho tvorstva, který dokáže obelstít i nejmazanější protivníky.

Znovu ho napadla otázka, co se asi mohlo stát těm, kdo odsud vládli.

Pátrači vypadali rozrušeně; poznávali věci, ležící na stupínku před ohromující sochou. Dru si jich všiml až teď; pořád ho přitahovaly obrovské oči.

Stupínek představoval jakousi vystavenou sbírku, pódium, na němž i po tak dlouhé době stále ležely drobné figurky, které byly Druovi vzdáleně povědomé. Nepřekvapilo ho, že právě tady přetrvaly tak dlouho. Přestože se město rozpadalo, na to, jak dávno bylo opuštěné, bylo pořád pozoruhodně zachované. Pódium a předměty na něm byly jediné věci, které se v místnosti zachovaly, rozhodně se však nedalo říct, že je prázdná. Stěny, podlahu, a dokonce i zdobený strop pokrývala poněkud surrealistická zobrazení světů a druhů. Většinu z nich vraad nepoznával, viděl však drobný kruh obsahující pátrače a jiný, který zobrazoval jednoho z pátračových nepřátel. Byl tady i tvor, kterého Dru pokládal za elfa, i další, který mu až příliš připomínal jeho vlastní lid.

Co je to za místo?

Byly tu podobizny mnoha ras, ale jen Dru jim věnoval pozornost. Pátrači byli příliš zaujatí figurkami, skřehotali jako vzrušené děti... jako Sharissa.

Dru by rád věděl, jestli je v bezpečí. V pevnosti by na ni dohlédl Sirvak, čaroděj však dceru znal a věděl, že bude určitě pátrat po jeho osudu. To mu dělalo starosti, protože si jí mohl příliš snadno všimnout někdo z jeho protivníků, hlavně Tezereneeové. Mohli by Druovu nehodu chápat jako nový způsob, jak uniknout z Nimthu, ale stařešina byl tak šílený, že by se taky mohl rozhodnout jeho práci zničit.

Koneckonců, opravdu by oslabila sevření, v němž lord Tezerenee držel ostatní vraady.

Ozvala se rána, která Drua přinutila otočit se a podívat, co se děje s jeho věznicem. Čtyři pátrači, včetně vůdce, si prohlíželi artefakty. Pečlivost, s jakou studovali každíčkou křivku figurek výmluvně svědčila o jejich zájmu. Ted' je však něco rozzušilo. Vůdce popadl jednu ze sošek a mrštil jí k soše dračího vládce, jak ho Dru v duchu pojmenoval. Figurka se roztříštila a úlomky se rozlétly po místnosti, socha však zůstala nepoškozená.

Čaroděj je mlčky sledoval. Rozhořčení aviani nechali figurky být a vrátili se ke zbytku skupiny. Vůdce, očividně zklamaný a rozčilený, ukázal na vchod a naznačil Druovi, aby je vyvedl zpátky ven. Čaroděj se ohlédl na majestátního draka a znovu měl pocit, jako by mu socha pohled oplácela. Vůdci pátračů však došla trpělivost a ohnal se po něm drápy. Dru ucítil na jazyku chuť krve a nebýt dvou strážců, upadl by na zem. Ti ho drželi na nohou, dokud se nevzpamatoval, a pak ho postrčili dopředu, stále těsně za ním. Stejným způsobem, jakým prozkoumali první místnost, prošla skupinka dalším tuctem komnat. Ty byly ještě větším zklamáním než první. Ve většině z nich nebylo nic než omítka a kameny, stropy se mnohde dávno zhroutily. V několika komnatách, které zůstaly celé, byly jen staleté vrstvy prachu. Jestli tady jejich obyvatelé zemřeli, bylo to už tak dávno, že se mrtvol, a dokonce i kostry už rozpadly v prach.

Nenarazili tu však ani na důkazy, že tu kdy byli jiní vetřelci, ačkoliv na hrboletých kamenných hromadách, přes které klopýtali, bylo téměř nemožné nějaké stopy najít. Dru většinu chůze doslova protřpěl, s rukama svázanýma za zády si nemohl chránit obličej, když uklouzl nebo klopýtl. Dva strážci za ním se dívali pod vlastní nohy a často mu nijak nepomohli. Než prozkoumali první patro, vraadův obličej a tělo byly samá modřina a škrábanec. Kdyby měl příležitost, snadno by se vyléčil, ale jeho zdraví bylo na seznamu priorit avianů hodně nízko. Vypadali tak lhostejně, že Dru přemítal, proč ho vůbec nechávají naživu.

Slunce se ještě víc přiblížilo ke každodenní smrti. Vůdce pátračů byl čím dál zklamanější a jeho pocity se odrážely i na ostatních. Čaroději už to bylo jedno; chtěl si jen lehnout, usnout a probudit se ve svém perleťovém hradu. Přál si, aby nikdy nenašel trhlínu, otvor mezi tímhle místem a Nimthem, i kdyby to mělo znamenat, že by se musel klanět Barakasovi a jeho klanu.

U bývalého schodiště, které kdysi vedlo do vyšších pater, ale teď z něj zbyla jen hromada kamení, pátračům konečně došly i poslední zbytky trpělivosti. Pohled jejich vůdce vyslal čtyři z nich do vzduchu.

Dru se na okamžik vytrhnul z unavených úvah a díval se, jak vylétají otvorem, kterým kdysi vedla horní část schodů. Přestože to bylo nebezpečné, protože někde blízko mohli číhat nepřátelé, aviani se rozhodli, že se rozdělí, aby si šílené hledání ulehčili.

Sedm zbývajících pátračů odvěklo utýraného čaroděje s sebou, aby pokračovali v prohlídce hlavního patra. Byli už tak zoufalí, že jakmile vešli do nějaké komnaty, hned se začali probírat sutí. Pod bdělým dohledem vůdce, který Drua držel, zatímco pátrání postupovalo, vybírali z úlomků stropů a stěn všechno, co vypadalo jen trochu neobvykle. Pár věcí, které

vyhrabali, je povzbudilo a probudilo Druovu zvědavost. Poznal jeden či dva předměty, nad nimiž ptáci vypadali zmateně, pečlivě však předstíral, že nic neví. Pomalu se před ním odhalovalo umění dávné rasy. Z lesklých úlomků, které aviani při pátrání nevybíravě zahazovali, poznal, že věděli hodně o magii krystalů. To, co pátrači hledali, však zjevně nemělo s krystaly nic společného; mnohem víc je zajímaly předměty, které něco představovaly - draci, zvířata a sošky, o kterých se dalo orientačně mluvit jako o lidech.

Vůdce, který ho pořád držel za paži, náhle naklonil hlavu, jako by naslouchal něčemu venku. Dru napjal sluch, ale neslyšel nic než rachocení suti, jak aviani odhrabávali kousky stropu, aby se dostali hlouběji. Vzápětí se i ostatní zarazili a zaposlouchali.

Dru neslyšel nic než tlukot vlastního srdce... dokud si neuvědomil, že rytmické t'ukání těžko vydává jeho srdce, pokud ho slyší i ostatní. Ne, ten zvuk se ozýval z neznámého místa blízko hlavního sálu a každou vteřinou se blížil.

Pátrači se narovnali a zahleděli se na vůdce. Ten se podíval na čaroděje a pak ho popadl a hodil jím ke dveřím. Dru vyklopýtal na chodbu. Znepokojivé t'ukání bylo čím dál hlasitější. Čaroději bylo něčím povědomé, podobně jako obrázky, které viděl předtím. Snažil se vzpomenout si, co takové zvuky vydává, ale jeho pokus spoutat roztržité myšlenky do něčeho smysluplného byl přerušen rýpnutím vůdce pátračů. Protože neměl na vybranou - což začínalo být až příliš běžné pro někoho, kdo dosud žil v přesvědčení, že jen máloco nemůže mít - pomalu vyrazil chodbou ke zdroji zvuku. Aviani ho následovali a zvolna se přitom rozestupovali. Dva vzlétli a vznášeli se u stropu.

Zvuky se dál rozléhaly ohromnou stavbou, takže měl bezmocný čaroděj docela potíže odhadnout, kam se má otočit. Obrátil se zpět a vůdce, jako by věděl, jak je čaroděj zmatený, ukázal dopředu.

"Díky," zašeptal Dru hořce. Neměl naději, že se vyhne střetu s tím, co je hledalo. Neznělo to jako ti mohutní tvorové, kteří žili v zemi - vraad by čekal, že se budou pohybovat téměř nehlučně, vzhledem k tomu, že jejich úhlavní nepřátelé číhali někde v budově - a nemyslel si ani, že jsou to elfové, které ještě ani nezahlédl. Ti by byli taky opatrnější.

Co asi mířilo hlavním sálem a mělo tu drzost procházet se bez obavy z odhalení po místě, kde mohlo číhat nebezpečí?

Už byl tak blízko zvuků, že nebyl čas k dalšímu přemýšlení. Ruka s drápy, patřící vůdci avianů, chytila vraada kolem krku a proměnila ho tak v živý štít. Následování ostatními jako loutkami na provázcích pak vkročili do hlavního sálu vstříc neznámému.

Avian za Druem sebou škubl a málem ho pustil. Dru mu to nemohl mít za zlé.

Byl to hřebec, ebenově černý hřebec, neskutečná ohromná postava, nejimpozantnější oř, jakého kdy čaroděj viděl. Kůň se zastavil a t'ukání, zvuk kopyt na tvrdé podlaze, utichlo. Hřebec byl vyšší než člověk i avian. Zvíře zatřáslo hlavou a divoká hříva zavlála. Podívalo se na dvě drobné postavy před sebou, jako by to byla jen zrnka prachu, která je třeba smést, a zahrabalo kopytem o kamennou podlahu.

Dru se pokusil couvnout, ale nehybný vůdce pátračů mu v tom zabránil. Před očima shromážděné skupiny hřebec dál hrabal... a rychle v podlaze vydlabával štěrbinu!.

Hřebec vysoko zvedl hlavu a místo hlasitého zařhtání se zasmál jejich zděšení.

X.

Lochivan přestal křičet, jakmile na sobě ucítil něčí ruce. Věděl, že se před klanem zostudil. Nemohl na to

přestat myslet, přestože kolem burácel vítr a obloha bouřila.

Pak uslyšel, jak mu jeho bratr Esad šeptá: "Netrap se tím, jak jsi reagoval na přechod. Většina z nás křičela a všichni ostatní cítili tu bolest. Až přijde otec, nikdo o tom nepromluví."

Vraad, který právě dorazil, se podíval na své nahé tělo; konečně ucítil bouři. "Moje oblečení..." vzhledl k Esadovi, který byl oděný ve stejné zbroji, jakou museli zanechat na Nimthu... spolu se starými těly. Zbroj i oděv byly bezpochyby vyčarované, ale proč Lochivan nedokázal udělat totéž, co bratr? Proč mu kouzla vzdorovala?

"Oblékli mě ti, kdo dorazili jako první," řekl druhý Tezerenee, který poznal, nač Lochivan myslí.

"Dokončit kouzla stojí velkou námahu a často je k tomu zapotřebí více lidí." Přestože Esadovi větší část tváře ukrývala přilba, bylo zjevné, že je strašlivě napjatý.

Lochivan vstal a zatřásl hlavou, až mu několik pramenů hnědých a šedých vlasů vlétlo do obličeje. Náhle zjistil, že je znovu oděný v pohodlné látce a dračích šupinách. Tezerenee vděčným přikývnutím poděkoval příbuznému, který mu pomohl. "Zvládli jsme to zatím všichni?"

"Ano."

Něco v Esadově hlasu ho přimělo prohlédnout si ostatní shromážděné vraady. Zatím jich tu bylo deset, včetně něj, a pokud viděl, byli tu všichni. V bratrově tónu však zněl strach a Lochivan věděl, že to není strach o něj. "Pověz mi, co se děje, bratře?"

"Část golemů chybí."

"Chybí?" Vraad se prudce otočil, dokud nezahlédl nehybná těla. I teď se mu nad nimi zvedal žaludek, přestože by to před ostatními nepřipustil. Tělo, které měl, bylo nedávno jako tahle...

Chvilí mu trvalo, než odhadl jejich počet, ale pak viděl, že mu Esad řekl pravdu; zbývala tu asi stovka těl golemů, přestože předtím Esad hlásil, že jich je dvě stě nebo víc. "Draci!" zavrčel, když si vzpomněl na tvory, z nichž byli golemové vytvořeni. "Ephraim za svoji zradu draze zaplatí! Když on a jeho banda zrádců odešli, draci se vrátili a sežrali..."

"Ne." To neřekl Esad, ale jedna ze sester, vysoká, štíhlá žena, která se postavou podobala matce. Pokud si Lochivan vzpomínal, jmenovala se Tamara. Narodila se asi o osm set nebo devět set let dřív než oni. Občas bylo velmi těžké udržet si přehled i o příslušnících klanu, o cizincích ani nemluvě. "Ne," zopakovala. "Nebyli to draci. Nejsou tu dračí stopy ani krev. Těla zmizela příliš spořádaně, jako by si je ti, kdo je odnesli, pěkně postupně podávali."

"Za čtvrt hodiny bude přecházet Logan," připomněl jim Esad. "Měli bychom se připravit a vést ho na téhle straně závoje. Jestli to neuděláme, riskujeme, že se jeho ka ztratí." Dokud přechod ovládali ti na Nimthu, příliš to nehrozilo; Tamara i Lochivan věděli, že se je Esad jenom snaží odvést od otázky, která ho znervózňovala. Otec nebude potěšen a bude chtít obvinít někoho konkrétního. Ephraim bude mimo jeho dosah, ale oni ne.

Lochivan znovu zavrtěl hlavou. "Otec se to musí brzo dozvědět. Čím později ho o téhle další katastrofě informujeme, tím to bude horší."

"Musíme počkat ještě na Logana," připomněla jim Tamara. "Abychom dosáhli za závoj a mohli doopravdy komunikovat s ostatními, musí nás být alespoň jedenáct. Jakákoliv zpráva, kterou bychom mohli poslat teď, by byla nejspíš zkomolená a já chci, aby pro jednu bylo všechno perfektně jasné, až budeme tohle hlásit otcí."

Bouřka, vedlejší efekt přechodu, se rychle vytrácela. Poslední příchozí se zadíval na nádherně modré nebe, které nahradilo temně šedé mraky, a v duchu proklel jeho klamnou nevinost. Kdykoliv jindy by jasné nebe Lochivana nadchlo; nikdy nic takového neviděl. Teď však přemýšlel o problémech, na které jejich plán v poslední době narazil, a o tom, že Dračí říše možná nespadne Barakasovi do klína až tak lehce.

"Dobrá." Podvědomě téměř přesně napodobil stařešinovu pózu. Jeho příbuzní si toho nevšimli, protože se i oni často dopouštěli podobných věcí.

"Máme něco málo přes čtvrt hodiny na to, abychom se rozhodli, jak přesně to otcí řekneme... a jak se vyhneme jeho hněvu!"

Dru chtěl něco říct, ale ústa na jeho zoufalé příkazy nereagovala. Smích utichl, ale ještě několik vteřin se rozléhal ozvěnou. Ohromný ebenový hřebec přiklusal blíž a zadíval se na skupinku avianů modrýma

očima, které zmrazily každého, kdo se do nich podíval. Zachichotal se; tichý, výsměšný zvuk, při kterém jeho protivníkům běhal mráz po zádech.

Jeden z pátračů zvedl medailon a zaměřil ho na démonického koně. Dru poznal děsivou mlhu. Začala se shromažďovat kolem zamýšlené oběti stejně jako předtím kolem bezmocného tvora z podzemí. Za okamžik hřebce téměř nebylo vidět. Vraad cítil, jak mezi jeho vězniteli zavládl vítězný pocit.

Ebenový hřebec vyklusal dopředu, ignoruje mlhu stejným způsobem, jakým by čaroděj ignoroval vzduch, který dýchá.

"Jestli neumíte nic lepšího," zadunělo zvíře a jeho hlas Drua omráčil, protože ho okamžitě poznal, "neměli byste raději vůbec útočit!"

Tvor, který si říkal Temnota, se zasmál a mrknul na zajatého čaroděje. "Neměl bys mi utíkat, malý Dru! Byl jsem velmi rozčilený, když jsem zjistil, že jsi pryč. Já jsem čekal, když jsi ty spal!"

Zatímco se obyvatel Nicoty soustředil na člověka, dvě hnědé postavy na něj slétly zezadu, s tasenými drápy.

"Za..." Vůdce pátračů ho umlčel úderem dřív, než mohl Temnotu varovat, co mu hrozí. Mohutný hřebec však pochopil dost a otočil hlavu, přestože už se nestihl útoku vyhnout.

První avian udeřil, drápy připravené rozervat drzému tvorovi hřbet. Ke své hrůze a k úděsu ostatních útočnickovy pařáty nenarazily na nic pevného. Místo toho se ponořily a klesaly do hmoty temnější než temnota, tvořící tělo přízračného koně. Pátrač vykřikl a pak se úplně potopil do Temnoty. Zmenšoval se, jako by spadl do bezedné jámy, která ho vtahovala stále hlouběji, ať se bránil, jak chtěl. V několika vteřinách zabiják zmizel, zcela pohlcený Temnotou.

Pátrači zděšeně zachraptěli.

Tak tohle myslel tím, že si mě vezme, uvědomil si Dru, když konečně znovu začal myslet. Těžce polknul, vděčný, že tomu osudu unikl.

Druhý okřídlený děs se nedokázal zastavit včas a připojil se k bratrovi; ponořil se a zmizel ještě rychleji než ten první. Bylo to skoro až příliš snadné, i když o nic méně děsivé. Během necelé minuty Temnota zničil - pohltit? - dva protivníky, a to ani nezaútočil.

"Tak kdo bude další? Stačí, když propustíte mého přítele! Co říkáte?"

Stínový hřebec kývl hlavou k Druovi. Kdysi by představa mluvícího koně vraada pobavila; ale teď ne. Na úžasném oři, kterému pátrači čelili, nebylo nic směšného.

Vůdce se podíval na Drua, na zbylé spolence a zase na Temnotu. Pustil čarodějův krk, za což mu byl vraad velice vděčný. Stejně rychle zmizela pouta.

Aviani jako jeden roztáhli křídla a vznesli se do vzduchu. Stejně rychle opustili síň - a zjevně i svůj cíl - a vylétli stejnými dveřmi, kterými předtím vešli dovnitř. Temnota je celou dobu sledoval s otevřenou výzvou, ať se mu odváží postavit. Když zmizel poslední, znovu se dunivě rozesmál, jako by chtěl zasadit přehajícímu nepříteli poslední ránu.

"Tohle je tak zábavné! Jedno dobrodružství za druhým! Jsem navěky tvým dlužníkem, malý Dru!"

Čaroděj neodpověděl; rozhodl se zhroutit se na zem. Poprvé si mohl odpočinout bez bolestného zasahování věznitelů. Temnota k němu přiklusal; pořád se ještě trochu smál. Dru nad tím absurdním pohledem zavrtěl hlavou; nemohl uvěřit tomu, jak teď Temnota vypadal, ani vlastnímu štěstí.

"Naštěstí jsi mi nechal stopu, kterou jsem mohl sledovat, příteli Dru. Tyhle věci nevypadaly přátelsky; mám podezření, že by ti ublížily."

"Určitě." Unavený čaroděj věděl, že by se měl zvednout, ale příležitost pro jednu bez zábran odpočívání byla příliš lákavá.

"Neřekl jsi, co si myslíš o mé podobě! Není zvláštní? Ty pocity a pohyby jsou skoro příliš! Cítil jsem nutkání stále zrychlovat a zrychlovat a už nikdy nezpomalit... když jsem se dostal sem, stálo mě dost úsilí zastavit se." Stínový hřebec se rozhlédl po troskách a jeho pozornost se zatoulala. Konečně si pořádně prohlížel prastaré divy kolem sebe.

"Jak jsi... Jak tě napadlo vzít na sebe tuhle podobu?"

Temnota si vzpomněl, o čem mluvil, a odfrknul si. "Tenhle skvostný tvor kolem mě procházel, právě když jsem se rozvíjel. Už jsem byl proměněný, ale pořád jsem nemohl najít konečný tvar. Přemýšlel jsem, že bych se vytvaroval do něčeho, co by se podobalo tobě, ale ten tvor byl tak fascinující, že jsem musel

myslet na to, jaké by to bylo pohybovat se jako on, žít jako on." Ebenový oř se tiše zasmál. "Byl to okouzující tvor! Když viděl, co chci, dovolil mi, abych ho prozkoumal. Pak, když jsem byl konečně úplně, mi ukázal, kudy jsi odešel. Jak říkáš tomu pozoruhodnému stvoření?"

Vraadovi s každým slovem víc a víc tuhla krev v žilách. "Kůň. Mí lidé tomu tvorovi říkají kůň." Žádný kůň však nebyl tak inteligentní, rozhodně ne žádný kůň, kterého kdy Dru choval. Byl si jistý, že zvíře, které Temnota potkal, musel být tentýž kůň, na kterém kdysi jezdil. Nechoval se však jako opravdové zvíře, ale jako inteligentní tvor. "Kde je teď?"

"Cože?" Zdálo se, že Temnotu vytrhl z přemýšlení. Potřásl hlavou, až hříva zavlála. Chvilku mu trvalo, než odpověděl: "Odešel. Nevím kam. ,Kůň'! To se mi líbí, ale něco tomu chybí."

Dru byl zmatený: "O čem to mluvíš?"

Přízračný oř se na malého společníka podíval, jako by nechápal, proč je zmatený. "Mám zbrusu novou podobu. Potřebuji nové jméno!"

Ted' nebyla zrovna příhodná doba na podobné věci a Dru to zkusil tvorovi říct, ale stínový hřebec už si pohazoval slovy, hledaje kombinaci, která by se mu zamlouvala. "Mocný... černý... úžasný... majestátní."

"Tem..." čaroděj vstal a pokusil se přízračného tvora vytrhnout z přemítání, měl však smůlu.

"Temný? Hm. Děsivý... stín... podivuhodný..." Ledově modré oči se soustředily na člověka. "Temný kůň. Co na to říkáš? Staré jméno se mi líbilo, ale Kůň Temnoty je moc dlouhé."

"To... vystihuje tvoji povahu." Dru se odmítl být jen zmínit o některých významech, které ho při tom napadly. Nikdo se neodvážil žertovat o vhodnosti jména, rozhodně ne s tvorem, jako je tenhle.

"Tak tedy Temný kůň!" Mohutný hřebec křičel své jméno, až se neslo ozvěnou troskami. "Temný kůň! Temný kůň!"

Čaroděj klel a zoufale se pokoušel společníka utiřit, ale už bylo stejně pozdě. Jestli byl ve městě ještě někdo - a Dru věděl, že přinejmenším pátrači tady někde pořád číhají a čekají na svou šanci - teď věděl přesně, kde oni dva jsou.

Když si teď Temnota - Temný kůň, opravil se Dru v duchu - našel nové jméno, byl ochotný ho vyslechnout. Vraad doufal, že tohle jméno vydrží déle než to první.

Ted', když kouzla pátračů netlumila jeho schopnosti a smysly, Dru stále silněji vnímal auru, která obklopovala - halila - starou pevnost. Obzvlášť budova, ve které stál, byla zaplavena kouzly dávno mrtvé rasy. Magie se podobala přírodním silám samotné zahalené říše, až na to, že byla mnohem koncentrovanější, jako by obyvatelé tohoto místa naplnili domov syrovou mocí načerpanou přímo ze světa. To by ho nepřekvapilo, vraadové by to také dokázali, ale ne v tak velkém měřítku jako tihle pradávni čarodějové.

"Ti tvorové, co mě zajali - pátrači - tady něco hledali. Cítíš něco?"

Temný kůň začenal ve vzduchu, což Drua na okamžik vyvedlo z míry. Pak hřebec odpověděl: "Blízko je velké soustředění moci, vlastně několik. Ale hýbají se."

"Moc se sama od sebe hýbe?" Dru se na Nimthu nikdy s ničím takovým nesetkal. Putující soustředění magické energie?

"Vypadá to tak. Co je tohle za místo, malý Dru? Je to nejúžasnější pohled, jaký jsi mi zatím ukázal. Tolik pevných věcí, svým způsobem tak chaotických, ale zároveň tak uspořádaných!" Temný kůň, který pocházel z místa, kde byla hmota skoro tak vzácná jako na Nimthu čisté nebe, nevěděl, co to jsou trosky.

Vraad se mu pokusil co nejlépe vysvětlit svoji teorii o ruinách města. Temného koně to tak zaujalo, že ho přerušil jen dvakrát, pokaždé zvědavý na plynutí času, což byla představa, která mu pořád unikala. Po druhém přerušení tuhle otázku naštvaně nechal být a dál se bavil tím, co pro něj byl vzrušující příběh. Když vyprávění skončilo, Dru si povzdechl. Přestože Temný kůň pokládal jeho teorii za skvělou historku, alespoň chápal většinu toho, co čaroděj řekl.

"Pořád ti říkám, příteli Dru, že tohle je tvůj svět! Možná to není přesně to místo, po kterém jsi toužil, ale požádal jsi mě, ať tě vezmu sem!"

Dru se vzdal, věděl, že dohadování je zbytečné. Možná to zkusí někdy později.

"A teď," pokračoval Temný kůň, "kde najdeme ten jejich ,cíl'?"

"Najdeme?" Čaroděj neměl dost času, aby si to promyslel. Až teď konečně začínal být znovu natolik schopný přemýšlet, aby mohl plánovat budoucnost... a důležitou částí oné budoucnosti bylo najít cestu zpátky na Nimth, ať s Temným koněm, nebo bez něj. Jestli ale aviani věří, že je to, co hledají, tak důležité, mohl by to být klíč. Rozhodně pokud někdy někdo věděl o závoji a o Nimthu, byli to ti, kdo postavili tohle město. Dru se narovnal a zachmuřeně se usmál: "Ano, pojďme to najít. Mysleli si, že je to tady, ale myslím, že na to budeme muset jít jinak."

Stínovému hřebci se v zneklidňujících očích dychtivě zalesklo. Byl plně připravený na další hru na objevování. "A jak na to půjdeme?"

"Nedokážu vycítit jednotlivá místa moci, jako to umíš ty, a pochybuji, že by to uměli pátrači. Pověz mi, tvoří nějaký vzorec? Třeba kruh nebo tak?"

Po chvíli Temný kůň zavrtěl hlavou: "Nemají žádný vzor. Pohybují se promyšleně, ale ne v pravidelném vzoru."

Vraadovi se nelíbilo, jak jeho společník mluvil o ohniscích moci jako o něčem inteligentním. I tak bylo dost těžké ho chápat. Dru si na Temného koně pořád teprve zvykal.

Znovu se zamyslel: "Je tu někde nějaká oblast, které se vyhýbají nebo kde se shlukují?"

Když přízračný oř odpověděl, Druovy naděje prudce stouply. "Je tu oblast, ke které se přibližují, a pak zase odcházejí. Není tu oblast, které by se vyhýbali úplně. Ta místa moci..." Modré koule se zamlžily.

"Ta místa co?"

"Nevím. Zatím mi to uniká."

Dru se zvědavě, ale taky opatrně zeptal: "Už se nějaké to... soustředění... přesunulo blízko nás?"

"Od chvíle, kdy jsem dorazil, tudy přešla všechna. Některá dokonce prošla přímo touhle komnatou, zatímco jsme spolu mluvili."

"Cože?" Čaroděj otevřel ústa a nechal je otevřená, dokud se mu nepodařilo vyslovit další otázku. "Proč jsi ne...?" Náhle ústa prudce zavřel a vynadal si. Temný kůň byl v mnoha ohledech nevinný; jen způsob, jakým se zbavil těch dvou avianů, člověka nutil na to zapomínat. "To nic. Neřekl jsi mi to, protože jsem se nezeptal a ty jsi neměl pocit, že je to nebezpečné, že?"

"Naopak! Vzpomněl jsem si na to, teprve když ses zeptal. Z nějakého pro mě nepochopitelného důvodu mám jisté potíže vzpomenout si na mnohé věci. To je to, čemu říkáš, vyčerpání?"

"Možná." Ve skutečnosti o tom ustaraný čaroděj pochyboval. Z toho, co zatím viděl, jeho nezemský společník netrpěl vyčerpáním jako ostatní. Zahalená říše se znovu sama bránila vetřelcům.

"Půjdeme tam tedy?"

"Kam..." Dru zapomněl na místo, o kterém se černý kůň zmínil, na místo, kde podle jeho názoru mohlo být to, co tak zoufale chtěli pátrači. "Ty víš, kde to je?"

"Malý Dru! Snadno to najdu. Má to vlastní auru, úplně jinou, než je ta, která obklopuje tohle místo."

"Ano?" To Drua zaujalo. Začal se zvedat, dychtivý vyrazit po stopě, ale jeho tělo protestovalo. "Musím si trochu odpočinout. Nemyslím, že ještě mám sílu na přelézání dalších sutin."

"Jestli tě trápí tohle, nic přelézat nemusíš. Prostě mi vylez na hřbet a já tě tam donesu."

"Na tvůj hřbet?" Vzpomínka na dva pohlcené pátrače bohatě stačila k tomu, aby tak šílený plán bez dalšího uvažování zavrhl. "To by."

Temný kůň se zasmál: "Ubohý hloupý Dru! Samozřejmě že bude můj hřbet pevný! Jsi pro mě příliš zábavný, nevezmu si tě, jako jsem si vzal ty ostatní. Jsi můj přítel!"

Nasednutí na stínového hřebce bylo pro unaveného čaroděje trochu těžší, i proto, že Temný kůň neměl uzdu ani sedlo. Někteří vraadové, jako třeba Sharissa, dokázali jet na neosedlaném koni, když se jim zachtělo. Dru měl radši pohodlí. Jakmile se však vyškrábal nahoru, věci se změnily. Temný kůň nebyl úplně stejný jako zvíře, které tak drze napodobil. Přestože vypadal svalnatě, jeho hřbet byl měkký, skoro jako čalouněný. Vlastně to bylo lepší než sedlo. Dru si přál, aby byli všichni koně takoví jako jeho společník; rozhodl se, že všichni, které kdy bude chovat, projdou několika drobnými magickými úpravami.

Zjistil, že je snadné brát Temného koně jako fantastické jízdní zvíře. Bylo to mnohem snazší než pokoušet se přijmout představu inteligentní černé díry. Ne že by snad hodlal opravdu zapomenout, čím tvor je. Jen bylo prostě příjemnější uvažovat o Temném koni jako o tvorovi z masa a kostí, obzvlášť teď,

když na něm jel.

Hrůzostrašný oř zamířil skrz rumiště ke dveřím vedoucím ven z prastaré budovy. Dru se bál, jestli pátrači nenalíčili nějakou past, ale Temný kůň nic necítil. Čaroděj toužil po tom, aby i jeho smysly byly tak spolehlivé. Byl rád, že vůbec cítí auru hrubé moci, která pokrývala většinu města. Přemýšlel, jestli kdysi takový štít nezahaloval celou pevnost. Čaroděj, který tohle kouzlo seslal, si mohl doslova vytvořit vlastní svět, jelikož by sem bez jeho svolení nikdo nemohl vstoupit - a ostatně ani odejít.

Plané dohady, napomenul se. Raději by se měl dívat na ruiny, pro případ, že by tam byl někdo, koho by si Temný kůň nevšiml včas. Netušil, co by udělal, kdyby k tomu opravdu došlo; věřil svým schopnostem asi tak, jako věřil pátračům, že se na ně nepokusí nastrojít léčku.

"Divné!" Dunivá slova stínového hřebce se odrážela ode zdi zničeného města.

"Co?" Dru se rozhlédl po pátračích, elfech nebo prostě čemkoliv, co by vysvětlilo výkřik jeho společníka.

"Viděl jsem postavu, ale jenom matně. Vypadala podobně jako ty, ale víc říct nemůžu."

Elf, snad. Ale co by mohlo na elfovi připadat Temnému koni tak znepokojivé? "Proč myslíš, že je divná?"

"Protože jsem z něho nic necítil. Žádnou přítomnost. Žádnou... existenci."

"Iluze?"

Temný kůň už to slovo zjevně znal. Prudce zavrtěl hlavou. "Žádná iluze. Myslím, že bych cítil magii... přinejmenším."

"Kde to bylo?" Vraad proklel vrtošivý osud, který se přičinil, aby přehlížel všechno, co se stalo, dokud to na něj nedopadlo.

"Rovnou vpředu. Stálo to přímo na naší cestě."

Čaroděj si sáhl k opasku. Kéž by měl meč! Přestože jeho životem byla magie, stejně jako mnoho dalších vraadů se rád bavil hmotnými zbraněmi, obzvlášť pokud šlo o vzájemné násilí. Dru byl zkušený šermíř, a jednoho protivníka dokonce v souboji zabil jen mečem. "Díval jsem se dopředu. Já jsem tam nic neviděl."

"Za tou vysokou stavbou, co se sklání na bok."

"Vysoká stavba" byla věž, dost vzdálená, která se částečně zhroutila na menší budovu na druhé straně ulice, kterou jeli. Čaroděj teď viděl jenom to, že by mohli mít potíže projít kolem ní, pokud si nevyberou jinou cestu. Temný kůň měl očividně mnohem lepší zrak než on. Vraad ještě rozhodně nebyl tak zoufalý, aby tady začal experimentovat s očima.

Zakručení v žaludku mu ohlásilo, že se brzy bude muset vypořádat i s ním, jestli chce pokračovat. Pátrači ho nakrmili, dali mu však jen malé kousky jakéhosi hnusného masa, které chutnalo, jako by ho někdo nasolil a nechal několik let uležet. Dobré na něm bylo jediné to, že na chvíli utišilo hlad.

Temný kůň bez ohledu na tajemné zjevení pokračoval cestou, kterou vybral. Věřil, že se dokáže postavit jakékoliv hrozbě, a čím dál víc se nechával pohltit hrou na objevování. Na okamžik se zastavil u sochy, která nějak dokázala odolat zubu času. Byla úplně obyčejná, až na to, že byla celá. Stejně jako kamenné monstrum, na které narazil čaroděj v době, kdy byl vězněm avianů, i tahle socha představovala draka.

Vlastně byla stejná, až na velikost. Bylo tu i pár dalších soch a některé se daly jakž takž rozeznat, přestože byly z větší části naházené na hromadě a rozbité. Jedna představovala vlka, jiná člověka v dlouhém rouchu. Zbytek byl příliš polámaný, než aby se dal snadno identifikovat; Dru měl dojem, že vidí na hromadě ještě gryfa.

Nakonec se dostali k místu, z něhož vraad uviděl, že jeho obavy ohledně zhroutené věže byly oprávněné. Otvor, který tu zbyl, byl příliš malý i pro čaroděje, natož pro mohutného hřebce.

Temný kůň zrovna hledal novou cestu, na které by nebyly trosky, když náhle narazili na elfa. Tedy elfku. Vypadala mladě - i když mezi elfy to znamenalo stejně málo jako mezi vraady - byla svalnatá a měla rovné stříbrné vlasy, které by jí sahaly po pás, kdyby stála. Tahle elfka však už nikdy nevstane; byla mrtvá, ostrý oštěp, který jí probodl hrud', zjevně ukazoval, kdo ji zavraždil. Dru přemýšlel, kdy zemřela; krev už ztuhla, ale elfka nemohla být mrtvá dlouho, na to vypadala příliš dobře.

"Co je to?" zeptal se Temný kůň nevinně, zvídavý na neznámého tvora.

"Elf." Čaroděj si vybavil své někdejší přání zajmout elfa, aby ho mohl rozpitvat. Nad tou touhou, nad tímto Drmem se mu teď zvedal žaludek. "Na Nimthu už celé tisíce let nejsou."

"Zjevně jsou. Tahle tady je."

Dru se zdržel poznámek, právě teď nijak netoužil přít se, jestli tohle je, nebo není Nimth. Sesedl a prohlédl si mrtvolu, hledaje nějaké vodítko, útržek informace, která by mu pomohla pochopit situaci. Bohužel, elfka neměla nic než oblečení a malý nůž. Vraad si nožík vděčně vzal. Přestože byl malý, pořád to byla zbraň.

Když se Dru ujistil, že tu není nic dalšího, znovu nasedl a řekl Temnému koni: "Ti, kdo ji zabili, mají ve zvyku vynořit se ze země. Bylo by skvělé dávat pozor... pro každý případ."

"Jak říkáš, malý Dru."

Čaroděj se zrovna chystal navrhnout, aby pokračovali, když vtom jako by se o něj otřelo něco studeného. Zachvěl se a otočil se zpět. Prohlédl si okolí, ale nic neviděl. Dru byl příliš zkušený na to, aby si myslel, že si to jen představoval. "Temný koni, bylo něco blízko nás?"

"Jedno z těch ohnisek moci prošlo skrz nás. Myslím, že nás chtělo lépe poznat."

"Chtělo nás poznat?"

"Je to živé, svým způsobem. Hodně podobně tomu, jak uvažuješ o mně."

Dru pevně sevřel společníkovu hřívu. "Myslí to? Proč jsi něco neřekl dřív? Já..."

"Nevěděl jsem to, dokud to mnou neprošlo. Cítil jsem žízeň po poznání - fascinující! Tvůj svět mě nikdy nepřestane udivovat. Budeme pokračovat?"

"Nevím..." Dru nemohl dokončit větu, protože Temný kůň bez ohledu na názor přítele vyrazil, jakmile dořekl otázku. Čaroděj zavřel ústa a co nejvíc zbystřil smysly. Tentokrát se kupodivu nesetkal se žádným odporem, možná proto, že se pokoušel se zemí spolupracovat. Matně cítil mohutná ohniska moci kolem sebe a záměr za jejich pohyby, přestože trasy mohly vypadat nahodile. Věděl, že nemohou být daleko od místa, o němž Temný kůň mluvil. Jestli tam něco najdou...

"Jsi velmi tichý, příteli Dru! Jsi celý?"

Vyčerpaného čaroděje se pomalu zmocňoval neklid. Každý kámen jako by měl oči a uši a sledoval každíčký pohyb, který udělali.

"Cítím se jako slepé jehně, které se chystá vejít do doupěte plného tichých, vyhladovělých vlků."

Vlci.

Dru se prudce narovnal. Temný kůň se taky napjal. "Začínají se víc a víc shromažďovat na jednom místě!"

Vraad přikývl. Cítil kolem nich ohromující množství čiré moci. Přestože jim ve výhledu ještě překážely domy, věděl, že to, co s ebenovým hřebcem hledají, je velice, velice blízko... a právě tam se moc soustřeďuje.

Vlci.

Zase! Jako by promluvil sám vítr!

"Něco se děje, příteli Dru! Připrav se!"

Připravit se? Čaroděj by rád věděl jak. Jeho smysly ho varovaly, že nebezpečí číhá všude kolem, dokonce i nad nimi a pod nimi. Jelikož v tuhle chvíli nevěřil vlastním schopnostem, jak jen by mohl bojovat s...

S troskami města.

Začalo to chvěním, mnohem silnějším než to, které označovalo příchod obyvatel podzemí, obrněných nestvůr zdola. Ne, pokud to nebylo opravdové zemětřesení, tak by to, co by zemi dokázalo takhle roztrást, muselo být mnohem větší než oni.

Budova před nimi vybuchla, ale místo aby se sprška úlomků snesla dolů na ně, vylétla vysoko do vzduchu nad místo, kde předtím dům stál. K úlomkům vylétla i suť; spojily se a vytvořily velké roje. Nic nebylo ušetřeno; minula je omítka, kousky mramoru z rozbitých soch, a dokonce i velké kusy věže.

Všechno se to shluklo k sobě a začalo tvarovat.

Temný kůň s vraadem na hřbetě uskočil. Dokonce i jeho statečnost měla očividně meze. Kdyby se otočil a dal na šílený úprk, Dru by ho ještě pobízel. Ale takhle se nedal na útěk ani jeden z nich. Postava, která se před nimi pomalu formovala, je skoro očarovala. Byla vyšší než veliká kulatá budova, kde démonický hřbec zachránil svého společníka. Měla čtyři končetiny, ocas, který byl částečně tvořený jakýmsi sloupem, a když člověk napjal fantazii, i hlavu.

Až když se otevřela napodobenina tlamy a odhalila zuby tvořené ostrými, rozlámanými kusy kamene, zjistil Dru, jaké zvíře to je.
Jak mu předtím zašeptal vítr, byl to vlk... vysoký víc než čtyřicet stop.

XI.

"Líbí se ti můj dům, drahoušku?"

"Je tak... živý!" vydechla mladá žena. Meleneina pevnost - nebo alespoň to, co z ní Sharissa viděla - byla zaplavená pestrými barvami a lesklými krystaly. Všude bylo hedvábí. Podivuhodné skákající a tančící loutky. Celou podlahu pokrýval huňatý koberec, který Druovu dceru sváděl k tomu, aby se v něm ztratila. Ve velikém sále, kde se zhmotnily, svítily zářivé svíce, svíce s plameny všech velikostí a ve více než tuctu různých jiskřivých barev. Celou jednu stěnu pokrýval dlouhý nástěnný obraz plný mužů a žen, soupeřících v jedné hře za druhou. Stěně naproti vchodu do komnaty vévodil vraadský symbol hry, užívaný nejčastěji k ohlašování soubojů. Bylo by to první, co by člověk viděl, kdyby tudy vstoupil. Symbol sestával ze dvou masek, jedné plačící a jedné smějící se, přičemž ta druhá částečně zakrývala první. Sharissa věděla, že masky představují základní stránky vraadské povahy.

Její otec symbol shrnul svým vlastním způsobem: "Když se nepřítel chlubí slabostí, hlídej si záda. Když začnou být tví spojenci příliš přátelští, důvěřuj nepřítelům."

Sharissa si nebyla jistá, jestli se jí líbilo to, co vyrozuměla z otcovy definice, připouštěla však, že na tom asi bude kus pravdy.

"Posaď se, drahoušku. Odpočiň si. Víím, jak strašné věci jsi nedávno prožila. Každopádně, já teď musím připravit spoustu věcí."

"Opravdu nemůžu..." Navzdory svým slovům Sharissa až příliš chtěla uvolnit se a spát. Trvale přítomné obavy, závod s časem a velice naléhavý strach, že to všechno může být k ničemu, že otec může být mrtvý, si znovu vybíraly daň.

"Trvám na tom." Melenea do ní strčila. Než Sharissa dopadla, hustý, chlupatý koberec nabobtnal a měkce ji zachytil. Vzápětí se na tom místě proměnil v pohodlnou pohovku. Konejšivá kožešina lákala mladou Zeree k odpočinku. "Slibuji, že na tebe nezapomenu, Shari. Spolehni se."

Bylo to příliš silné. Sharissa se uložila a už v polospánku přikývla.

"Tak je to správně," řekla čarodějka a usmála se na ni. Zvedla ruku, dlaní nahoru, a sevřela ji v pěst. Když ji znovu rozevřela, ležel v ní malý váček. Sáhla do něj a vytáhla drobnou, svíjející se figurku.

Jistá část Sharissy přemýšlela, oč se její přítelkyně pokouší, nedokázala se však vyburcovat k ničemu jinému než k pozorování toho všeho zpod zpola zavřených víček. Dokonce i když začala maličká postavička, která teď stála na podlaze, růst a růst, mladá čarodějka se prostě jen dívala. Všechno kolem ní bylo jako ve snu.

Slyšela, jak Melenea tomu tvorovi říká: "Pojď, Cabale." Modrozelený vlk už byl velký jako jeho paní. Tesáky měl dlouhé jako Sharissino předloktí, a přestože nebyla v stavu zuby pořádně spočítat, byla si jistá, že jich má víc než tisíc.

Když byl skoro o stopu vyšší než Melenea, přestal vlk růst. Sharissa se dokázala soustředit tak dlouho, aby pochopila, že se dívá na čarodějčina důvěrníka.

"Žiji, abych ti sloužil, paní." Vlčí hlas zněl jako hluboké vrčení.

"Máme tady hosta, Cabale. Jmenuje se Sharissa Zeree." Melenea se otočila a usmála se na mladší vraadku. "Tohle je Cabal, milá Shari. Bude na tebe dávat pozor, aby sis mohla odpočinout. Cabal nedovolí, aby se ti něco stalo."

"Budu si s ní moct hrát, paní?" zeptal se Cabal a podíval se na Sharissu způsobem, který by se hodil spíš k ohodnocení svačiny než možného spoluhráče.

"Snad později. Uložila jsem ti práci. Nespustíš Shari z očí, dohlédneš, aby byla v bezpečí."

"Poslouchám s vědomím, že můj život patří tobě, paní."

"Tak to má být." Melenea pohladila mohutnou vlčí hlavu a přistoupila k Sharisse, která se usilovně snažila vzpamatovat natolik, aby se dokázala zvednout. Krásná čarodějka si sedla vedle ní a pohladila ji po vlasech. Sharissa slyšela, jak Melenea říká: "Není třeba vstávat." Její hlas zněl jako skrz dlouhý tunel.

"Spi. Později se ti budu plně věnovat."

Polibek na čelo Sharissu polechtal, takže se omámeně zahihňala. Viděla ještě, jak Melenea vstává a usmívá se pro sebe. Krystaly, které získala od Sharissy, teď držela v ruce. Něco na tom nebylo úplně správně, v úsměvu nebyla vůbec žádná vřelost. Druova dcera se neklidně zavrtěla, odpočinek jí na okamžik nepřipadal tak lákavý.

Než se mladší vraadka přinutila znovu podívat, Melenea zmizela. Její důvěrník, Cabal, však ležel ani ne deset stop od ní a sledoval ji. Vlčí tvář měla dychtivý výraz, jako by se na něco těšil. Cabalova velikost Sharissu ještě víc zneklidnila. Otočila se tak, aby v okamžiku, až se probudí, viděla nejdřív něco jiného než mohutného vlka.

Uviděla masky.

Byla teď rozčarovaná, víc vzhůru než ospalá. Pevně zavřela oči. Právě tady se teď měla cítit nejvíc v bezpečí. Tady měla být schopná dopřát si odpočinek; věděla, že ho potřebuje. Musí jen dovolit únavě, aby ji znovu přemohla. Nic víc.

Veliký vlk ležící na podlaze otevřel tlamu a znučeně zívá, nespouštěje přitom z dívky pohled. Černé oči bez zornic, které nikdy nemrkaly, se ve světle svíček zaleskly.

Venku se zvedala bouře. Na magii rozervaném Nimthu to nebylo nic neobvyklého, obzvlášť blízko panství někoho, jako byla Melenea, která čarovala téměř bez zábran. Nebude pršet... tady nikdy nepršelo. Sharissa se kochala zvuky bouře, přestože věděla, že je to jen výsledek poničené nimthské podstaty. Hromobití uklidnilo její nepokojnou mysl... a dovolilo jí konečně usnout.

Kamenný netvor sklapl své rázné čelisti, až se kolem rozlétly kousky omítky a mramoru. Pořád ztrácel kousky sebe sama, ale zároveň ho neustále doplňovaly nové úlomky.

Běž! Utíkej! V Druově hlavě ožila nezvaná slova. Byl ve vážném pokušení poslechnout, bránila mu v tom jen jakási hluboce zakořeněná arogantní pýcha.

Temný kůň pod ním potřásl hlavou, jako by se pokoušel si ji vyčistit. Čaroděj měl podezření, že jeho společník slyší totéž co on a že jim tam ta slova nasadil rozbitý netvor před nimi.

Strach! Smrt!

V tu chvíli se monstrem natáhlo a cvaklo po nich provizorními Čelistmi. Sprška prachu a úlomků Drua málem udusila. Naštěstí žádný z kousků nebyl tak velký, aby mu ublížil.

"Jsou všude kolem nás, přáteli Dru! Jedno z nich přijalo tuhle podobu. Shledávám to zajímavým, ale také velice rozčilujícím! Musí nám to tak křičet v hlavách? Opravdu to tolik potřebuje, abychom se toho báli?"

Stejnou otázku si kladl i čaroděj. Přestože bylo monstrem tak velké a očividně i silné, drželo se zpátky. Proč? Kdyby je chtělo zničit, očividně už k tomu mělo příležitost.

Temný kůň řekl, že si jedna z neviditelných bytostí - už o nich nemohl přemýšlet prostě jako o ohniscích magických sil - oblékla tuhle podobu. Bytosti o nich věděly nejméně od chvíle, kdy byli ve veliké kulaté budově, ale postavily se jim až teď. To znamená, že jsou to strážci - neměli by tedy být schopní odvety?

Dru měl jisté podezření, že nemohou nebo nemají v úmyslu útočit. Zůstávala jediná otázka - pokud to nemají v úmyslu, kde je hranice, jejíž překročení vyvolá protiúder? "Jed' dopředu, Temný koni."

"K našemu výstřednímu příteli? Malý Dru, ty mě nikdy nepřestaneš bavit!" Ebenový hřebec se zasmál a vyrazil.

Vlci! Zuby, které trhají! Rozervaná těla! Krev!

Samotná slova by Drua netrápila, každé z nich však doprovázely obrazy jeho mrtvol - zbytků jeho mrtvol - rozházených po kamení v troskách města. Viděl vlka, jak kamennými zuby drtí jeho kosti. Jak se blížili k podivnému netvorovi, nemohl se přes veškerou snahu zbavit poněkud nepříjemného pocitu. Když byli od monstra odhadem asi dvacet stop, zhroutilo se. Následná prašná a kamenná bouře vraada zaskočila. Několik vteřin kašlal, pokoušeje se dýchat v oblaku prachu. Temný kůň ztuhl na místě; zjevně věděl, že se ho čaroděj vůbec nedrží a špatný krok by ho poslal k zemi. Ebenový oř stále lépe chápal lidskou křehkost.

Chvíli trvalo, než se prach usadil, ale když se tak stalo, zůstal Dru naprosto zmatený. Před nimi nebylo nic, co by vypadalo, že to stojí za takovou ochranu. Přesto takhle zblízka cítil soustředění neviditelných bytostí, tážavý pocit, jako by nevěděly, co s dvojicí dělat. V Temném koni musely vycítit úžasné schopnosti. Dru si představoval sluhy, velmi podobné jeho soumráčníkům, jejichž hlavním cílem bylo

něco jiného než boj. Soumračníci by na jeho nepřátele zaútočili, kdyby nezůstal nikdo jiný, kdo by mohl bránit jeho vnitřní svatyni, jejich útok by však byl nahodilý, protože o boji nic nevěděli. Usoudil, že strážci tohoto místa jsou velmi podobní.

Moudrost, zašeptal v jeho mysli hlas, jiný než ten předtím. Porozumění. Odchylka, ozval se druhý. Nepatří sem.

Temný kůň na neviditelné mluvčí zařval. Jeho slova velmi blízce vyjadřovala to, co cítil i Dru. "Dost hlasů v hlavě! Mluvte s námi, nebo zmizte! Pojd'te! To se nás tak bojíte?"

Čaroděj věděl, že je to pravda. Strážci se jich opravdu báli. Ale nejen proto, že se dostali tak daleko. Věděli také, že tihle dva jsou jiní, že jsou to cizinci.

Odstraň je! zazněl původní hlas, ten, který z vraadovy mysli ukradl obraz vlků a pokusil se je použít, aby je zastrašil. Odstraň je!

Ne, klidně řekl ten, který mluvil o moudrosti. Zdálo se, že jednotliví strážci mají oddělené osobnosti nebo snad typické vlastnosti. Bylo jich víc než ti tři, kteří mluvili, ale Dru pokládal tyhle za rozhodující.

Žádné zásahy, řekl ten, který je nazval odchylkami, skoro jako by ostatním něco připomínal. Všechno musí pokračovat.

Temný kůň kopnul do sutě, našťvaný, že bytosti nemluví přímo s nimi. Čaroděj mu varovně položil ruku na bok. Zašeptal mu do ucha: "Uklidni se. Myslím, že asi odejdou."

"Proč by měli odcházet?" zeptal se Temný kůň až příliš hlasitě. Unavený vraad sebou škubl, věděl, že strážci museli jeho společníka slyšet. Ostatně nejspíš věděli i to, co řekl čaroděj; snadno se dotýkali jeho myšlenek.

Žádné zásahy, zazněl náhle Druovi v hlavě sbor přízračných hlasů. Vzápětí se bytosti stáhly z jeho mysli i z okolí. V jednu chvíli tady byly, a v další byly pryč. Dru už je vůbec necítil.

"Odešli," zbytečně oznámil Temný kůň. "Výborně. Stejně byli nezábavní, když ten jeden zahodil tu fascinující podobu!"

Téměř pobavené chování ebenového hřebce částečně rozptýlilo nepříjemné napětí, které Dru cítil. Naklonil se dopředu a zahleděl se na napohled nevábne území, které strážci chránili. Pořád neviděl nic cenného, jen úplně nepatrné dotečky moci.

"Víš, kam šli?" zeptal se nakonec Temného koně.

"Necítím je," odpověděl hřebec.

"A co ta oblast před námi? Cítíš tam něco?"

"Jenom to, co předtím."

Vysoký čaroděj se narovnal a zamnul si bradu. Opožděně si uvědomil, že mu na ní vyrašilo strniště.

"Můžeme jít a podívat se, co tak usilovně chránili."

"Samozřejmě. Chtěl jsi snad udělat něco jiného?" V hlasu Temného koně zazněl údiv, že jeho společníka vůbec napadlo, že by mohli odejít. Vydal se přes rumiště.

Zatímco přízračný kůň procházel sutí, Dru se rozhlížel kolem. Čekal, že se strážci vrátí a tentokrát budou víc než jenom blufovat. Co to bylo za bytosti? Rozhodně ne stavitelé města. Dru předpokládal, že jsou to něco jako důvěrníci, ale proč by tedy zůstávali tak dlouho potom, co se jejich páni proměnili v pouhou vzpomínku?

Vzduch před nimi se zamihotal a pomalu jako by se odloupl. Čaroději chvíli trvalo, než poznal, co mají před sebou, a neustále zvědavý Temný kůň při prvním pohledu na nejnovější úkaz zrychlil.

"Temný koni! Ne! Stůj!"

Démonický kůň rychle přibrzdl a zastavil se jen pár stop od mihotavého otvoru, trhliny v realitě.

"Co je? Nevidím na tom nic nebezpečného. Bojíš se toho?"

"Je to... Podobá se to věci, kterou jsem zkoumal těsně předtím, než jsem byl vyvržen do Nicoty."

"Aha! Pak tě tahle možná dostane domů, když si pořád stěžuješ, že jsem tě tam nedonesl. Vejdeme?"

Dma nenapadlo, že právě tohle by mohla být cesta, kterou hledal. Prostor za trhlinou nebylo vidět.

Nejspíš by se museli postavit přímo do ní, aby zahlédli cíl. Přesto tu byla jistá naděje a Dru se té naděje hodlal držet, pokud by to znamenalo, že se znovu uvidí se Sharissou.

"Běž dovnitř." Chytil se pevněji a modlil se k některým méně odporným předkům, aby právě nedělal poslední chybu svého života.

Temný kůň vešel do trhliny, která jako by se rozšířila, aby mu to usnadnila.

V první chvíli Dru neviděl nic než jasné světlo, jako by zíral do slunce. Pak, zatímco se jeho oči přizpůsobovaly, se vrátily zvuky. Dokud bylo ticho, čaroděj si vůbec neuvedomil, že chyběly. Se zvuky přišel i hmat a čich. Dru cítil chladivý vítr a květiny. Slyšel zpěv ptáků; v opuštěném městě žádní nebyli. Konečně zase viděl. Než stačil něco říct, zaduněl zpod něj hlas: "Světy uvnitř světů! Tvůj fantastický domov mě nikdy neunaví, malý Dru!"

Vraada už ovšem neustálé šoky unavovaly, ačkoliv nežasl o nic méně, než když se setkal se svým společníkem, byl dopraven do zahalené říše a objevil město. Copak tady nebylo nic jednoduchého a přímočarého? Vypadalo to, jako by někdo všechno navrhl za účelem hry nebo nějakého ohromného pokusu.

Dvojice, která předtím stála uprostřed pradávné, zhroutené pevnosti, teď vjela na úpatí travnatého horského úbočí, nad nímž se tyčil krásný a rozhodně ne zřícený hrad. Ve větru stále vlály prapory, nové a zářivé, ne rozervané a vybledlé. Dru viděl spirálové věže a velkou zeď a za ní se nejspíš skrývaly další budovy. Travnatá louka, pokrývající zbytek hory, byla úhledně pokosená. Vypadala tak bezvadně, jako by ji někdo přistříhl teprve včera.

Dru ani nezaváhal. Už toho bylo na jeho napjaté nervy moc. Chtěl odpovědi, nemluvě o jídle, pití a odpočinku. "Jdeme dovnitř. Hned."

Ebenový kůň nic neřekl, ale jeho smích se rozezněl svahem. Vzepjal se a vyrazil k hradu. Než Dru stačil mrknout, byli u brány. Polekaný mág popadal dech, přemýšleje, jak je vlastně jeho společník rychlý. Až na to bude čas, pořádně se Temného koně povyptává. Teď však byl na prvním místě nový hrad.

Brána se otevřela. Dru nic necítil, ale jako obvykle tomu nedůvěřoval. Temný kůň nebyl ochotný držet se zpět. Vzápětí byli za bránou a na nádvoří. Stejně jako okolí i nádvoří bylo v dokonalém stavu. Obyvatelé to tady mohli klidně opustit teprve dnes ráno. Podle všeho, co čaroděj viděl, to tak i bylo.

Zastřížené keře a veliké, pestré záhony posilovaly pocit, že vešli k někomu domů, zatímco si obyvatelé jenom na chvilku odskočili. Dru obdivoval mramorové lavičky a v koutku mysli zaznamenával styl, aby ho mohl použít později, až se vraadové usadí v novém světě... pokud se v něm usadí.

"Stůj," zašeptal Temnému koni. Přízračný oř zastavil a Dru sesedl. Považoval za vhodnější jít pěšky.

"Světy uvnitř světů uvnitř světů..." říkal Temný kůň. "Bylo by legrační, kdybychom vešli a našli cestu do dalšího! Jen si to představ, co kdyby pokračovaly donekonečna!"

"Raději ne! Nimth je jediný svět, který chci... můj Nimth," dodal rychle, když si všiml, že se kůň chystá znovu hádat. Dru si prohlédl budovy a vybral tu největší, jejíž věže předtím viděl zpoza hradeb. "Chci jít támhle."

Nečekal na Temného koně a přešel nádvoří. Za sebou zaslechl zasmání: "Takže z netrpělivosti se teď stala ctností"

Dru ho ignoroval a doslova se prohnal otevřenými dveřmi. Hlavní síň se leskla; nepochyboval, že to tak bude. Dveřmi, kterými prošel čaroděj, teď vešel i Temný kůň a jeho kopyta klapala stejně, jako když Drua a aviany následoval do okrouhlé stavby. Zvuk se rozléhal hradem.

Z důvodů, které si nedokázal vysvětlit, se vraad styděl za drsný zvuk, který kopyta vydávala. Hrad na něj neobyčejně zapůsobil; Dru měl pocit, že zvuky narušují klid, který tu vládl po tisíce a tisíce let. Byl to jiný pocit, než jaký měl ve zbořeném městě. Tam cítil přízraky vzpomínek a pozůstatky moci. Tady byl mír, pro vraada vzácný. Kdyby zemřel, sem by chtěl být uložen k odpočinku. Tady mohl...

Čaroděj se zachvěl. Temný kůň, který už byl vedle něho, se zeptal: "Je ti něco?"

"Ne. Nic." Jen jsem si skoro přál lehnout si rovnou tady a čekat, až si pro mě přijde smrt, pomyslel si Dru.

Teď už opatrněji zamířil dál. Na konci síně byly mohutné dvoukřídle železné dveře, dvakrát vyšší než vraad. Nějak cítil, že jsou důležité. Za nimi byly odpovědi na nekonečnou řadu otázek, které měl v hlavě. Jinou otázkou bylo, jestli by těm odpovědím rozuměl, ale s tím si prozatím nemínil dělat starosti.

Čaroděj položil ruku na místo, kde se křídla dotýkala, a lehce zatlačil. Závěsy zasténaly, ale odmítly ho pustit. Zatlačil silněji, opřel se do nich, nebyl však o nic úspěšnější než při prvním pokusu.

Opřel se o šterbinu ramenem a našťavaně plnou váhou vrazil do překážky. Odměnou mu bylo bolavé rameno. Přestože nic nenaznačovalo, že je vstup zamčený, vraad nedokázal dveře přimět, aby se

otevřely.

"Možná kdybych já..." začal Temný kůň.

"Ne!" Tohle chtěl rozhněvaný čaroděj udělat sám. Dru byl nesmírně unavený a už nedokázal zkrotit svůj vraadský temperament. Zaplavilo ho to a rudá kletba převzala kontrolu nad jeho tělem. Vykřikl slova, která si později nebude pamatovat, zvedl levou ruku a udeřil do mohutných kovových dveří.

Od pěsti se po celých dveřích rozlétly jiskry. Křídla se otevřela. I když "otevřela" asi nebyl ten pravý výraz. Pokud Dru mohl věřit vlastním očím, křídla se rozlétla dozadu, zhoupala se v pantech a vyrvala je ze zdi. Dru zděšeně a Temný kůň s rostoucím pobavením sledovali, jak uvolněná křídla chvíličku balancovala, než spadla na zem, s hlasitým zaduněním, které roztříštilo jakýkoliv zbývající pocit míru, který si Čaroděj ještě mohl zachovat.

"Hezky uděláno," sarkasticky podotkl Temný kůň. Rychle začínal být v ironii stejně zdatný jako kterýkoliv vraad.

"To nebylo... Já jsem neudělal..." Dru se podíval na svou pěst a potom na rozbité dveře.

"Stálo by za to zmínit se, že okraje tohoto místa zjevně doplatily na tvé klidné, chladnokrevné řešení?" Dru se otočil a zahleděl se na stěny síně. Po všech se rozbíhaly jemné trhliny. Na stropě a podlaze byla podobná síť těchhle větviček a Dru viděl i kousky spadlého stropu. "To jsem udělal já?"

"Vypadá to na reakci na tvoji magii. Všiml jsem si odporu, ale tys ho překonal."

Jeho šilenství porazilo odpor zahalené říše... tedy, pokud tohle je zahalená říše. Byl by rád věděl, jestli by to fungovalo i v rozbořeném městě. Taky tu byla otázka, jak s tím souvisí tyhle průvodní jevy. Až příliš se to podobalo tomu, jak trpěl Nimth, pokaždé když vraadové využívali svých schopností. Takhle začala smrt jejich světa? Zničí vraadové i nový domov?

Příliš mnoho otázek. Dru zavrčel a otočil se zpět ke komnatě, do které si vlastní zuřivostí vydobyl vstup. Široce rozevřel oči a v ústech mu vyschlo. Vypadalo to, že říši za závojem stále ještě nedošla překvapení.

Před ním, zahaleno v řízách podobných beztvarym pytlům, klečelo víc než sto postav. Byly zády k nově přichozím, otočené k čírému krystalu uprostřed pentagramu, jenž pokrýval celou podlahu. Krystal stál na bronzovém podstavci ve tvaru pyramidy. Stejně jako u všech ostatních věcí tady kolem se čas nedokázal dotknout ani ohniska, kterým krystal byl, ani základny, na které stál.

Dru o krok ucouvl. Postavy se ani nepohnuly, navzdory hluku a zkáze, kterou způsobil. Rychle zaregistroval, že jsou seřazeny podél rohů, hrotů a linií vzoru, a tak samy vytvářejí další pentagram nad tím, který je vyrytý v kameni.

"Kde se tu vzali?" zašeptal k Temnému koni. Vysoký vraad věděl, že tam nebyli, když dveře padly. Jeho společník neodpověděl a ani pohled na něj čaroději moc nepomohl. Temný kůň se neurčitě rozhlížel, jako by tam nic neviděl. Dru otázku zopakoval, ale odpovědi mu bylo stejné mlčení jako předtím.

Čaroděj se teď, když věděl, že může povolát svou hrozivou moc, cítil jistěji - přestože si uvědomoval účinky, které by to zřejmě mělo na tuhle zem. Znovu zamířil vpřed. Nijak se nepokoušel jít potichu; věděl, že si nikdo, kdo dokáže ignorovat uši rvoucí úder dvou křídel kovových dveří, jeho kroků nevšimne.

Prohlédl si okolí posílenými smysly. Zaznamenal linie, které se křižovaly přesně v místě, kde stálo ohnisko. Byla tu i druhotná vlákna, slabší, která sledovala vzor pentagramu... a probodávala všem zahaleným postavám hrud'

Zamrkal, přimhouřil oči a vrátil zrak k normálu. S postavami bylo něco v nepořádku. Příliš mnoho z toho, co viděl, mu připomínalo něco jiného, něco na Nimthu.

"Co to děláš?" zeptal se zezadu Temný kůň. Zvuky několika váhavých kroků čaroděje informovaly, že ho společník následoval dovnitř.

"Nevím," zamumlal, prohrábl si rukou vlasy a popošel k nejbližší postavě. Byl šílený, že se toho odvážil? Natáhl levou ruku před sebe, tentokrát klidně, a dotknul se jí.

Pokusil se jí dotknout. Ruka prošla skrz úplně stejně jako v přízračném lese. Povzbuzený a zklamaný zároveň mávl rukou tam a zpátky, snaže se vyvolat aspoň nějakou reakci.

"Neexistují," řekl konečně stínovému hřebci. "Jsou to přízraky... ne... jsou to vzpomínky."

"Vzpomínky?"

Fascinovaný mág přikývl a obešel postavu, které se předtím pokusil dotknout. Tvář měla schovanou pod kápí, viděl však, že je to člověk a muž. Jeho vzhled byl čímsi znepokojivý. Byly to, a zároveň nebyly rysy vraadů. Nebyly ani úplně elfské. Muž měl otevřené oči a Dru v nich viděl stáří, mnohem větší, než by se zdálo ze vzhledu postavy. Vypadal tak starý, že ve srovnání s ním by byl jakýkoliv vraad pouhým batoletem. "Když si stoupneš mezi ně, pořád je ještě cítit stopy jejich moci. Byla tak silná, že dokonce i po tak dlouhé době zůstaly jejich tváře a postavy vetkány do reality... dalo by se říct vypáleny. Myslím, že moje užití magie, dokonce i vraadské magie, stačilo, aby se znovu zjevili."

"Já vím jenom to," odfrkl majestátní kuň, "že mě znervózňují. Vůbec je necítím." To bylo od úžasného tvora velké přiznání.

Dru pokračoval ve studiu příznaků. Byli tu muži i ženy, všichni stejně znepokojivě pohlední, jako kdyby patřili k jednomu hrozivému klanu, dokonce ještě hrozivějšímu než Tezerenee. Všichni hleděli na ohnisko a při pohledu na tolik nevidoucích očí zamrazilo v zádech dokonce i několik set let starého čaroděje.

"Tyhle fantastické věci, kterým říkáš obrazy... nebyly i ve zničeném městě?"

Slova Temného koně zlomila kouzlo, které Drua poutalo k přízračným postavám. Vzhlédl, rozzlobený, že se nechal natolik pohltnut přízraky minulosti, že neviděl něco, co mohlo být pro jeho bezprostřední potřebu mnohem důležitější.

Strop byl kulatý, takže splýval se stěnami. To samo o sobě nic neznamenal, ale obrazy, pokrývající komnatu, rozvířily čarodějovy vzpomínky na místo, kde dračí vládce shlížel kamennýma očima na aviany a jistého zmateného vězně.

Dru se znovu díval na bezpočet malých světů, každý se svým vlastním představitelem. Byl tu pátrač i jeho nepřítel. Elf, člověk podobný vraadovi, postava, která vypadala jako chodící mlok... vypadalo to, že jich je tu víc než v první budově.

Přímo nad ohniskem byl jediný obraz, v němž nebyl živý tvor. Byl největší a na místě, kde měl být představitel druhu, měl město... důvěrně známé město, navzdory rozdílům, které na tom skutečném vyhlodal zub času.

Vraadova mysl běžela jako o závod. S rostoucím podezřením se zadíval na ohnisko... nebo spíš na podlahu pod ním.

Tady byl namalovaný další svět, větší než ten nahoře. V jeho středu byl právě hrad, v němž stáli.

"Pojd' me se podívat jinam! Už se tu nudím!"

"Ještě ne." Dru si prohlédl přízraky - které teď vypadaly trochu průhledně - a pak se podíval na světy nad a pod sebou. Podobnost mezi tím, co tady viděl, a co sestavil, když zkoumal putování ka, byla nepopíratelná. Pokud však obrazy kolem - tvorové a světy, v nichž stáli - znamenaly to, co si myslel, pak přízrační obyvatelé tohoto místa byli vraadům stejně nadřazení jako vraadové hmyzu, nebo ještě hůř, zmičkům písku.

Dru silně zatoužil být někde jinde - kdekoliv jinde, pokud to bude hodně daleko od těchto pradávných vládců moci.

"Odcházíme. Hned."

"Jak je libo." Otřesený čaroděj rychle nasedl a černý hřebec se otočil a odcválal dveřmi ven. Během vteřiny byli zpět na nádvoří. Další vteřina a byli venku za hradní bránou a mířili zpět k místu, kde předtím byla trhlina.

Bylo tu toho nejspíš mnohem víc a Dru věděl, že by to měl prozkoumat, ale to málo, co viděl, a to málo, co z toho vyvodil, mu stačilo. Musí existovat jiná cesta na Nimth. Se vzpomínkami tam uvnitř nechtěl mít nic společného. Dokonce i zbořené město - jejich zbořené město - bylo lepší než tohle.

Náhle ho popadlo hrozivé tušení. "Temný koni! Vidiš cestu, kterou jsme sem šli?"

"Nevidím!" Přestože se obyvatel Nicoty hnal strašlivou rychlostí, jeho hlas zněl úplně normálně. Někdy si Dru musel hodně připomínat, že jeho společník nepotřebuje dýchat jako on. "Ale myslím, že už jsme skoro na místě!"

"A co budeme dělat, jestli tam."

Těsně před nimi se otevřela zející díra a spolkla je dřív, než vraad stačil domluvit.

"...nebude?" zakoktal Dru.

Byli zpátky v troskách, ale tentokrát nebyli sami.

Pátrači se vrátili, zjevně dvojici stopovali, a měli teď s sebou zajatce, který se marně snažil vyprostit. Elfa.

XII.

Na Nimth se snášela noc. Pokud šlo o Gerroda, přicházel s ní začátek konce. Na chvíli se vrátil do pevnosti Tezereneeů, hrozivě vypadající železné stavby, která podle Gerrodova mínění dokonale odrážela povahu klanu. Byla to zubatá konstrukce, studená pro tělo i duši. Mezi prapory s dračími hlavami neustále poletovaly vyverny a mladí draci, zatímco jejich starší druhové spali v ohradách. Kromě odporného šiku magických obran nad panstvím zpravidla hlídalo víc než tucet dračích jezdců.

Ale ne teď. Pevnost byla navždy opuštěná, třebaže to na první pohled vypadalo, že se obyvatelé rozhodně hodlají vrátit zpátky. Osobní věci ležely tam, kde je jejich majitelé zanechali. Na tabulky a knihy sedal prach. Několik vyvern volně poletovalo částmi budovy, do kterých by normálně nesměly. Jídlo tu zůstalo a kazilo se. Dokonce i podobné projekty, na jakém pracoval s Rendelem, zůstaly navždy zapomenuty. Klan Tezerenee si s sebou nemohl nic vzít.

Gerrod hledal Rendelovy poznámky. Rendel věděl o zahalené říši víc než on a ani s nejbližším bratrem se o všechno nepodělil. Gerrod pochyboval, že si kdy byli tak blízcí, jak si myslíval. Nechal jsi mě tu s ostatními, bratříčku. Doufal jen, že tu Rendel nechal i svoji práci. Bylo dost možné, že starší sourozenec všechno zničil, aby si co nejdéle udržel výhody, které mu jeho výzkum mohl poskytnout.

Měl štěstí. Poznámky, které hledal, byly nejen snadno k nalezení, ale také pečlivě rozříděné, takže Gerrod našel správná místa během několika vteřin. Rendel si očividně nedělal starosti s tím, co obsahovaly. Potvrzovaly, co si přečetl v Zereeho poznámkách, a přidávaly další informace, které cizinec neznal... nebo možná záměrně ignoroval, protože se týkaly oblasti, ve které bydlela Melenea. Gerrod si povolil rychlý, vítězný úsměv a zavřel knihu. Věděl, že existují další poznámky, mnohem pečlivěji ukryté, ale ty neměl čas hledat. I tak toho našel dost.

"Takže jsi to ty."

"Matko!" Gerrod se k ní otočil, zoufale přemýšleje, jak se k němu dokázala přikrást a jestli s sebou má další, které taky necítí.

"Přišla jsem se rozloučit s domovem. Hloupý sentiment, že ano, můj synu?" Na tváři měla nerozluštělný výraz, nevěděl, jestli je to výsměch nebo pravda.

"Někteří by to viděli jinak," odpověděl neutrálním tónem a doufal, že si to vyloží podle sebe.

"Plán se hroutí, Gerrode."

Myslel si to, ale přesto se zachvěl, když to uslyšel z úst někoho z těch mála, komu věřil. "Co se děje teď?"

V jejím úsměvu nebylo pobavení, jen hořká ironie. "Zdá se, že golemové zmizeli. Sice ne všichni, ale hodně."

"Kolik jich zůstalo, matko?" Smyčka, kterou cítil kolem krku od posledního střetu s otcem, ho začínala dusit.

"Stěží pro klan. Barakas už vybral pár cizinců, aby uklidnil podezření."

"A já?"

"Zatím je místo i pro tebe. Víš, že velká část hněvu, který na tebe otec hází, by správně měla směřovat na Rendela?"

"Vím." Gerrod se temně usmál. Rendel byl matčin favorit, necítil však důvod skrývat pocity zrady.

"Přece jen jsi synem svého otce, Gerrode."

"Když mluvíme o otci - jakkoliv bych se tomu rád vyhnul - můžeš mu říct, že Zereeho dceru má Melenea. Nebyla to moje chyba; Melenea sama ji musela pobídnout k útěku." Nevěděl, jestli je to pravda nebo lež. Mohlo to však přehodit část potíží z jeho vlastních ramen na čarodějčina. A snad něco konečně dopadne i na Reegana, Meleneinu hračku.

"Nech ji být, Gerrode. Není čas dostávat ji ven. Jak to teď vypadá, stejně by nejspíš zůstala tady." V matčině výrazu zahlédl stopy lítosti, nechtěla však riskovat, že tu zůstane někdo z jejích potomků. Alcia

Meleneou pohrdala stejně jako všichni, měli teď ale vyšší priority než Druovu dceru. "Myslím, že Barakas už nebude s ukončením přechodu dlouho otálet. Někteří cizinci začínají dělat povyk. Setkání je rozpuštěno."

Gerrod si zamnul bradu: "Kolik času ještě zbývá?"

"Tvůj otec chce, aby byli do svítání všichni pryč. On půjde poslední."

"Jak statečné."

Němě ho pokárala. "Nemůžu slíbit, že ti bude držet místo tak dlouho."

"Tak ať jde k čertu, matko!" Málem hodil notesem, ale včas si uvědomil, že jsou v něm životně důležité informace. "Možná mi bude lépe tady!"

Lady Alcía si přitáhla plášť. V mihotavém světle vypadala, jako by na sobě měla rubáš. "Možná ano, můj synu."

Gerrod zjistil, že je sám. Zanařoval, ukryl notes v jedné z hlubokých kapes pláště a taky odešel. Pevnost klanu Tezerenee a možná i vlastní budoucnost vydal napospas vrtochům zmraženého Nimthu.

Přestože v malém skrytém světě, který Dru a jeho společník objevili, byl ještě den, tady teď byla noc. S návratem do trosek města se čarodějova únava i hlad stonásobně zvětšily, jako by je pobyt na jiném místě na čas utlumil. Dru zjistil, že se navzdory hrozbě, která před nimi stála, nedokáže soustředit. Věděl, že tentokrát nechytí druhý nebo snad třetí dech; jeho tělo dosáhlo svých mezí. Modlil se, aby byl Temný kůň v dobré kondici, jinak byli oba ztraceni.

Pátrači se soustředili na svého zajatce a nově přichozích si všimli pozdě. Právě elfka postřehla vysokou postavu na hřbetě démonického hřebce jako první. Nedokázala skrýt šok, což upozornilo aviany na nebezpečí. Dru věděl, že v bledém světle jednoho úplňku musí vypadat děsivě, ale vzhled a skutečnost často nemívají moc společného. Pevně sevřel hřívu Temného koně, aby neupadl, a zašeptal: "Musíš se s nimi vypořádat! Já... toho moc nezvládnou."

Smích stínového hřebce zazvonil nocí, odráží se ruinami kdysi mocného místa: "Není třeba dělat si s nimi starosti. Pevně se drž!"

"Nezraň tu elfku!" dodal Dru; náhle ho popadl strach, že zajatec pátračů, možná někdo, kdo by mohl potvrdit to, co vraad uhádl o světech uvnitř světů, zemře v cestě vzteku ebenového hřebce.

"Tak tomuhle říkáš elf? Neboj se! Ještě neudělala nic, aby byla hodna mé laskavé pozornosti!"

Dru se zachvěl. Jak se jeho společník sžíval se svou podobou a rolí, byl čím dál děsivější.

Pátrači se rozptýlili. Dva z nich vylétli s vězenkyní do výšky, přestože s nimi bojovala zuby nehty a křičela na Drua, držícího se ze všech sil hřívky, cosi, čemu nerozuměl. Jedna samice pátračů hloupě neustoupila a šátrala po medailonu. Temný kůň proběhl skrz ni. Čaroděj, přitisknutý k jeho hřbetu, na okamžik zahlédl vyděšený výraz... a pak byla pryč.

"Ha! Necht' je..." věta nebyla nikdy dokončena. Dru uslyšel zasvištění a vzápětí vylétl do vzduchu.

Sevření prstů povolilo tak snadno, jako by povolila větvíčka pod čarodějovou botou. Chyběl mu vzduch, a tak nemohl křičet, jen mlčky čekal, až se země přiblíží a poláme ho. Jeho myšlenky odmítaly pokračovat až k hrozícímu zničení. Měsíce zářily dvojím světlem, zářivý kruh a matný srpek, a ten obraz mu utkvěl v hlavě, dokonce i když si uvědomil, že mu sestup přinese definitivní konec.

Ne, řekl hlas v mysli.

Země byla ošizena o svou kořist. Dru cítil, jak všechno mrzne. Přestože měl oči otevřené, neviděl nic než vzpomínky na měsíce. Napadlo ho, že není nic slyšet, a přemítal, co se stalo s pátrači a Temným koněm. Žádné zásahy, ozval se další důvěrně známý hlas.

To už jsme snad vyřešili, dodal třetí, téměř dychtivě.

Ano, souhlasil první. Všichni přišli na toto místo. Nezasahovat znamená dovolit, aby všechno ostatní selhalo.

Dru cítil, jak se všechny hlasy zdlouhavě dohadují o důvodech pro a proti tomu, co řekla první bytost. Přestože se mu zdálo, že hádka trvá nekonečně dlouho, zmatený čaroděj věděl, že nejspíš uplynulo jen několik vteřin, než se rozhodly. Nakonec zvítězil první názor, i když jen těsně.

To bylo poslední, co věděl. Svět - všechny světy - pro něj přestal být důležitý.

Ty jsi vraad.

Vzdorovitý čaroděj přikývl. Nevěděl, kde je ani jak se ze zmatku v prastarém městě dostal na tohle

místo. Rozhlédl se kolem sebe, nedokázal však rozeznat nic kromě židle, na které seděl, a vlastního těla. Cítil se odpočatě, schopný bojovat i s nejsilnějšími protivníky, měl ale dost rozumu, aby se teď o žádný útok nepokoušel.

Nemůže to být vraad! Jsou zavržení!

To byl zase druhý hlas. Vysoký čaroděj se vzdorovitě zadíval do tmy a řekl: "Jsem vraad! Jsem Dru Zeree!"

On žije! vysmívala se třetí bytost. Z trojice těch, kteří jednali jako mluvčí, ho právě tenhle hlas nejvíc odpuzoval. Až příliš mu připomínal Meleneu a její hry, způsob, jakým se na všechno v životě dívala - jako na skvělou hru.

Hry... To se mi líbí! Hráli jsme tak dlouhou, nudnou hru... až doposud! podotkl třetí hlas hravě.

Druovi vyrazil na čele studený pot. Pečlivěji zaštitil myšlenky, přestože měl podezření, že je to marná snaha. V těchhle bytostech Dru viděl moc, proti které byla i jeho vlastní síla nepatrná.

Co je ta věc? zeptal se první.

Když čaroděj konečně pochopil otázku, zavrtěl hlavou. Odpovědi si už ale stejně nemohl víc uškodit. "Nevím to jistě. Potkal jsem Temného koně na pustém místě, kterému říkám Nicota. Vypadá to, že odtamtud pochází."

Nastalo ticho. Cítil, jak bytosti rozebírají jeho slova a myšlenky. Nepokáraly ho, že promluvil nahlas; přemýšlel, jestli také mají nějaká omezení jako Temný kuň, nebo jestli prostě vědí, že se cítí lépe, když na tomto místě, kde jiné zvuky neexistují, slyší alespoň vlastní slova.

Kde se tady vzal? zeptal se druhý hlas. Z těch tří působil nejváhavěji.

Viděl jsi to, připomněl první. Zdálo se, že je jim jedno, že Dru slyší jejich rozhovor.

Nebylo to vytvořeno takto.

To už bylo dávno. Víš, že čas stahuje, čas odvrací všechny věci od jejich účelu.

A my neděláme nic! Pořád nic! vložil se znechuceně třetí. My, kteří máme tu moc udělat cokoliv!

To není náš účel. Odpověď přišla od několika myslí a připomněla Druovi litanii, opakovanou od generace ke generaci.

Náš účel je mrtvý!

Snad, odsekl první. Snadné. Třeba právě tihle vraadové mohou poskytnout to, co naši páni hledali.

"Co?" vyhrkl Dru. Jen co to vyslovil, v duchu zaklel. Debata už mu poskytla mnohem víc informací, než mohl doufat, ale teď na sebe znovu upoutal pozornost.

Všichni musí být vráceni na svá místa s vyčištěnou myslí. Tohle byl nový hlas.

Odpověděl mu první hlas, který zřejmě měl mezi neviditelnými bytostmi nejsilnější postavení. Pateraci a quelové nemohou být tak snadno zbaveni toho, co vědí. Nemůžeme se dotknout ani elfů, kteří stejně jako my slouží, třebaže nevědí proč. Chcete, abychom zasahovali ještě víc, než už jsme zasáhli?

Ve skutečnosti nemáme na vybranou! přerušil zlověstný třetí hlas všechny ostatní odpovědi. Je čas, abychom převzali řízení!

Ne!

Dru vykřikl a marně se chytil za hlavu ve snaze najít úlevu od množství křičících hlasů vibrujících uvnitř. Zhroutil se na židli, na kterou ho usadili.

Jsi nemocný? Poškodili jsme tě? ozval se znovu první hlas a zněla v něm opravdová starost.

Ta starost Drua tak polekala, že málem zapomněl na bolest. "Jsem... v pořádku. Tak v pořádku, jak se dá čekat."

Nechtěli jsme způsobit bolest. Navzdory slovům bytosti měl vraad dojem, že mezi ostatními cítí jistý kousek nesouhlasu s tímto tvrzením. Snadno uhodl, který z jeho vězňů to byl.

"Kde jsem?" zeptal se Dru. Usoudil, že je načas, aby dostal situaci aspoň trochu pod kontrolu, jestli je to možné.

Na jednom z mnoha kousků světa, který páni odřízli. Nikdy ho nikdo nepoužíval, tak jsme si mysleli, že bude nejlepší přivést tě sem.

"A... Je pro mě těžké mluvit do vzduchu! Můžete se mi ukázat?" Představil si v mysli něco podobného vlkovi z kamenů a suť. "Ale prosím, ne takhle."

Bylo tam zaváhání... s podtónem obav, všiml si dychtivý čaroděj. Výborně.

Něco se před ním zalesklo. Dru pomalu rozeznal dvě zlaté oči a nezřetelný obraz jakéhosi velikého tvora. Tvar mu byl matně povědomý, nedokázal si však vzpomenout, kde ho už viděl.

Je to dračí vládce, se kterým ses setkal v prvním městě starých, kde žili, když jich bylo mnoho. Vzal jsem na sebe tu podobu, protože jsi ji obdivoval. Můžu přidat pach, jestli chceš.

Dru si vybavil zápach draků a vyvern klanu Tezerenee. "Podoba bude stačit."

Falešný drak sklonil zpola neviditelnou hlavu. Chtěl jsi vědět o ostatních. Spí.

"I..."

I ten tajemný tvor, kterému říkáš Temný kůň. Toho nestvořili staří. Pochází z lemu oblastí mezi Nicotou, jak tomu říkáš, a skutečným světem. Předtím jsme ho nepoznali.

"Proč sis vybral mě?"

Matná postava se pohnula a roztáhla křídla, která tu byla i nebyla. Jsi pánům nejbližší. Pateraci - ty jim říkáš "pátrači" - se nestali tím, čím se měli stát. Brzy se na seznamu nezdarů připojí ke quelům. Pak už nezbude nic.

Dru chtěl vstát, ale nebyl si jistý, jestli je tu doopravdy podlaha. Neklidně se zavrtěl na židli. "Pátrači ovládají tenhle svět?"

Největší kontinent.

"Zní to, jako bys je tam sám umístil."

Téměř viděl, jak bytost zavrtěla hlavou. To uvedli do činnosti naši páni. Stvořili malé světy tak, aby se znovu otevřely sem, do skutečného světa, až přijdou na řadu. Doufali, že se jeden z nich ukáže jako nástupce jejich druhu.

Stvoření ho o všem informovalo jednoduše a uvolněně, proto mu slova hned úplně nedošla. Když si dopady toho, co věznitel řekl, prohrabaly noru do Druovy mysli, zůstal čaroděj sedět, jako by do něj uhodil hrom.

Chápeš to správně. Místa, ze kterých pochází pateraci, quelové, a dokonce i ty, jsou plátky tohoto světa.

"Nimth... Nimth není... není skutečný?" To není možné! chtěl vykřiknout čaroděj. Kolébka vraadů je falešný svět? Zvěřinec?

Cítil kolem sebe smutek, smutek, který prohloubil jeho vlastní hrůzu z toho, co si uvědomil. Mocná rasa vraadů se stala vládcem klece, jakožto hračka jiné rasy!

To ne, zdůraznil přízračný drak. Není to klec. Spíš rodiště pro pokračovatele pánů. Byli staří; jejich rasa byla unavená. Chtěli po sobě zanechat dědictví, vzali tedy části sebe samých a snažili se je vylepšit. Dali jim jejich vlastní světy a nechali je růst. Tak to bylo.

Drak se úplně ztratil ve tmě. Nahradil ho malý obraz, který postupně rostl, vyplňoval větší a větší část Druova zorného pole, až čaroděj cítil, že skutečně stojí na jiném místě, v jiném čase. Jistým způsobem se to podobalo komunikaci s pátrači, kromě toho, že mu to, co viděl, nevnucovali. Mohl přijmout nebo odmítnout.

Rozhodně neměl v úmyslu odmítnout takovou příležitost.

Byli tam tvorové, které by mohl nazvat lidmi, a mnozí jiní, o kterých by nikdy nehádal, že by mohli doopravdy existovat. Prastará rasa vybrala všechny myslitelné varianty; dokonce i Druovi, který v životě viděl leccos, připadaly některé z nich tak odporné, až ho překvapovalo, že vůbec žily.

Mnohé pokusy nežily. Byly tu desítky prázdných malých světů, vytvořených odkrojením části reality.

Každý z nich kdysi býval domovem naděje, která z toho či onoho důvodu zemřela, někdy ve velkých válkách, jež zničily úplně všechno. Nejeden pokus byl prohlášen za nezdar, i když rasa přežila; starší hledali mezi dětmi určité vlastnosti. Nakonec se většina selhání zničila sama, jen jedno ne... prozatím. Dru věděl bez ptaní, že tím jediným selháním, které se dosud samo nezničilo, je Nimth. Jeho čas už se však blížil.

"A co ti, kteří uspěli?"

To byli ti, kdo vyspěli do druhého stadia, odpověděl falešný drak. Před Druem defilovaly obrazy nejružnějších civilizací. Poznal jen dvě; pátrače a jejich nepřátele, pásovcum podobné tvory, kterým se říkalo quelové.

"Ale ty jsi říkal..."

Selhali. Quelové přežili, ale nic víc. Už nikdy nepovstanou k velikosti. Pátrači také začali upadat. Jejich arogance a společné myšlení je nutí vyhýbat se poslední proměně. A pokud jde o elfy... přežijí a pomohou nám, ale chybí jim hnací síla, aby se stali tím, čím by mohli být. Proto jsou pro plán také ztraceni.

"A my jsme také selhali."

Možná. Možná ne. Časem...

Časem upadnou i oni, zašeptal ten, který Drua děsil.

Už jim začal zvonit umíráček, dodal čtvrtý hlas.

Dru zatřásl hlavou, pokoušeje se vyhnat matoucí ozvěny.

To ne! přemohl falešný drak oponenty. Ještě je čas.

Už jsme zasahovali dost, namítl čtvrtý, ale nejistě.

Dejte mi svolení udělat, co musí být uděláno...

Čaroděj se znovu ocitl uprostřed temnoty. Bytosti zjevně mluvily o něčem, co nebylo určeno jeho uším.

Tolik otázek se neustále dožadovalo odpovědí, ale Dru pochyboval, že se někdy dozví všechno.

Přesto...

Jeho úvahy byly zapomenuty, když se vrátil svět.

Na obloze zářilo slunce, jasná, žhavá koule, o které si mág myslel, že už ji nikdy neuvidí.

O pátrače, kteří sem přišli, bylo postaráno. Už na ně nebudeš muset myslet. Byl to první hlas, ale po dračím těle nebylo ani stopy.

Na tu chvíli nebude dračí tělo potřeba. Dobře poslouchej, Dru Zeree z vraadů. Jak bytost mluvila, zvedl se vítr. Toho, co se jmenuje Temný kůň, jsem odstranil z tohoto místa a vrátil na jeho vlastní panství.

Neměl sem nikdy přijít. Nepatří sem.

"Nijak vám neublížil!"

Silný závan větru vmetl Druovi do tváře prach, oslepil ho a donutil na chvíli se rozkašlat.

To... On... nebyl zraněn. Pouze jsme ho přemístili tam, kam patří. Jeho přítomnost byla jen dalším katalyzátorem chaosu v něčem, co podle příkazu udržujeme.

"Na někoho, kdo nemá zasahovat, zasahujete dost snadno!" vyštěkl vraad. Temný kůň mu pomohl, několikrát ho zachránil. Takové lhostejné odstranění bylo k ebenově černému tvorů nespravedlivé.

Nechávám ti elfa, vraade. To je všechno, co pro tebe můžu udělat. Je velmi důležité, že tvůj druh prolomil hranice. Musím prozkoumat, co se dá udělat, aby se věci vrátily do původního stavu. Pokud mají vraadové úspěš, musí jít po stezce, kterou jim připravili staří.

Než jeho dobrodinec odešel, nedokázal si Dru odpustit další rýpnutí: "Vrátit věci do původního stavu?"

Jediné, co zůstane, jestli vrátíte věci do původního stavu, bude naprosté zhroucení nadějí vašich pánů.

Právě vstupujeme do vašeho světa. Je pozdě na návrat!"

Zahořklého čaroděje vyděsil ironický smích. Věděl, že to není smích služebníka, se kterým mluvil. Věděl, která z bytostí se teď kochá jeho znepokojením.

Bude to snazší, než si myslíš!

Znovu byl ve své hlavě sám. Vítr kolem něj utichl na znamení, že ho strážce opustil.

Zasténání vzadu Druovi připomnělo, že mu slíbili někoho, kdo ho povede.

"Ty... ty nejsi elf ani jeden z těch netvorů, že ne?"

Vraad se otočil k nové společnosti: "Očividně ne, jak vidíš."

Byla stíhlejší než mrtvá elfka, kterou viděl předtím, ale jinak vypadala stejně. Vlasy měla stažené vzadu.

Přejela očima jeho postavu a nakonec se zastavila na obličejí. Dru pochyboval, že by se jí líbil.

"Ty jsi vraad."

Podíval se na ni s obnoveným zájmem: "Jak to víš?"

Elfka vstala a couvla. Jejími slovy prosakoval odpor. "Myslela jsem, že jsme se vás zbavili navždycky.

Teď je všechna naše práce k ničemu! Není se kde ukrýt! Není naděje, že bychom tenhle šílený čarodějnický pokus obrátili ve svůj prospěch!"

V levé ruce se jí objevil nůž. Pohnula se tak rychle, že by Dru skoro přísahal, že v tom bylo kouzlo.

"Ale uspokojí mě aspoň tvoje smrt!"

XIII.

Vzdal jsem se své budoucnosti... a proč? Pro slabomyslné děcko nějakého cizince!

Gerrod klečel za hřebenem na okraji Meleneina panství. Nemohla vědět, že je tak blízko, ne pokud byly jeho výpočty založené na bratrově práci správné. Tahle oblast bude uprostřed jedné z největších existujících nestabilit, skoro stejně velké jako v oblasti, kde zmizel ten hlupák Dru Zeree. Tezerenee ukrytý v plášti už kolem občas zahlédl náznaky přízračného světa, který podle toho, co věděl, musel být zahalenou říší vtírající se na Nimth. Kéž by takzvaná otcova Dračí říše plně přemohla tenhle hynoucí svět. Aspoň jedna věc by byla vyřešená.

To ovšem stále neřešilo Gerrodův osobní problém ohledně kolonizace země, ze které cítil, že s jeho rasou nechce mít nic společného... a právě tohle byl zřejmě důvod, proč se nakonec během dlouhých hodin po posledním rozhovoru s matkou rozhodl držet se dál od města. Zmeškání přechodu ho nejspíš bude stát život, ale přesto se rozhodl neopustit plán na záchranu cizincovy dcery.

Byly tu i další důvody. Věc cti v tom nejspíš hrála stejně velkou roli jako bláznivý strach ze země za závojem. Otec zapochyboval o jeho schopnostech, a on se jako každý dobrý Tezerenee chytil do pastí cti. Vyrázil, aby svou čest očistil, i kdyby to mělo znamenat jeho konec.

Gerrod tiše zaklel. Mohl si omílat důvody pořád dokola - a některé z nich byly i pro něho naprostou záhadou - ale nic z toho Sharissu Zeree nevyrvě z péče jedovaté lady Meleney.

"Mistře Gerrode!" Za ním se krčil Sirvak. Čaroději připadalo, že důvěrník neustále trpí šílenou úzkostí.

"Může být mrtvá! Může být mrtvá!"

"Není, Sirvaku. Ted' buď zticha." Je pravda, že si sám nebyl úplně jistý. Věci trvaly mnohem déle, než by se mu zamlouvalo. Ještě než dostatečně dopracoval plán, na Nimthu začal nový den. Ted' všechno záviselo na tom, jak moc je dům svůdnice zasažený nestabilitami.

"Musí se to provést tak přirozeně, jak jen to půjde," připomínal Sirvakovi. "Kouzla použij, jen když to bude nutné." Z nezbytnosti připadl první úder Sirvakovi. Uměl létat. Gerrod bude muset věřit malým teleportacím a obvyčnému běhu.

"Rozumím, mistře Gerrode." Důvěrníkovými zneklidňujícíma očima se náhle mihla dychtivost. Jeho paní je v pevnosti. Pomáhá mu mocný spojenec, kterému se dá věřit tak, jak jen se dá vraadovi vůbec věřit. Gerrod uvidí, že důvěrník provede úkol dokonale nebo statečně zemře při pokusu o jeho splnění.

Za jiných okolností by se o sebe Tezerenee nebál. Dokonce i Melenea dračí klan respektovala. Ale v rámci anarchie, která brzy vypukne (pokud už nevypukla), nebude mít zábrany zabít Gerroda i Sharissu. A co hůř, smrt může přijít pomalu. Gerrod bral v úvahu Meleneiny lži. Její citadela mohla být jednou velkou pastí připravenou sklapnout... pokud jeho teorie není správná.

Zamlžené obrazy druhého světa byly čím dál zřetelnější. "Běž, ted'!"

Sirvak vyrázil do vzduchu a vzápětí zmizel z dohledu.

Cekání těžce zkoušelo Gerrodovu trpělivost. Jeho čínorodá představivost se chytala každé chybičky, každé přehlédnuté hrozby. Vzpomněl si na Meleneiny minulé hry. Zachvěl se.

Byl vděčný, že konečně nastal čas pro jeho část plánu. Když se zvedal, vzpomněl si na stařešinu.

"Utočit zbrkle přímo na nepřítele. Nakonec jsem tvůj syn, přesně jak říkala matka."

Odvážil se teleportovat.

Sharissa se probudila. Věděla, že spala dost dlouho, ale stěží se udržela, aby znovu neupadla do dřímoty. Bojovala s nutkáním spát tak, že se přinutila sednout si.

Cosí vedle ní se pohnulo. Spánkem zalepenýma očima spatřila ohromnou postavu, Cabala, Meleneina důvěrníka. Mohutný modrozelený vlk zívá, znovu odhaluje množství krutých zubů.

"Paní říká, že máš ležet. Odpočívat." Hrubý hlas jí drásal uši a bušilo jí z něj v hlavě.

"Odpočívala jsem dost dlouho. Venku už je den, ne?" Posunula se k okraji kožešinové postele. Hlava se jí přitom trochu vyčistila.

Cabal jí neodpověděl. Na rozdíl od Sirvaka vypadal vlk víc jako pouhá součást své paní. Co to ten tvor Melenee řekl? Vybavovala si jeho slova s obtížemi, ale nakonec si vzpomněla.

Poslouchám s vědomím, že můj život patří tobě, nebo něco takového. Zamračila se. Nebyla to příjemná fráze. Skoro to naznačovalo, že Cabal čeká smrt, kdyby v povinnostech selhal. Nevypadalo to jako

Melenea, kterou Sharissa znala.

Odvážila se postavit. Vlk sledoval každý její pohyb. V jednom kratičkém okamžiku si myslela, že se na ni důvěrník vrhne, ukázalo se však, že se Cabal jen přemísťuje, aby ji mohl lépe sledovat. Přestože vypadalo jako hloupost, že by se jí tady mohlo cokoliv stát, Sharissa byla opatrná.

"Cabale, kde je Melenea?"

"Paní taky odpočívá. Tvrdě pracovala. Ty bys měla taky odpočívát. Spát, dokud paní znovu nepřijde."

"Nejsem unavená." Byla to pravda. Teď, když se dostala ven z konejšivé náruče postele, úplně se probudila. Skoro jako by ji postel ponoukala k spánku.

Cabal nic víc neřekl, ale dál hrál roli strážce.

Sharissa se prošla místností, obdivujíc sochy a jiné předměty, které ji zdobily. Když sem dorazila, věnovala síni jen zběžný pohled. Teď si ji mohla mladá Zeree prohlédnout podrobně. Skotačící postavičky nejdříve vypadaly směšně, dokud se nenaklonila a nepodívala se znovu. Zblízka měly sošky v obličejích ztrápený výraz, jako by nechtěly hrát hru, do které patřily. Taký si jinak vyložila jejich pohyb.

Místo tance to spíše vypadalo, že prchají nebo se aspoň pokoušejí uprchnout. Neúspěšně.

Rozčilená Sharissa se odvrátila od figurek a přešla k jednomu z oken. Hledělo k jejímu domovu, a přestože věděla, že z Meleneiny pevnosti na otcovo panství nedohlédne, cítila naléhavé nutkání hledat ho. Nebe bylo jedním velkým oblakem hnijící zelené, která se převalovala a svíjela do sebe, a přitom jako by nabírala na síle. Připravovala se obrovská bouře. Začínající čarodějka na chvíli zapomněla na původní plán a otočila se, aby lépe viděla rostoucí tornádo. Jak tušila, bouře se tvořila nad vraadským městem. Přemýšlela, co mohlo přitáhnout takovou sílu. Jen opravdu impozantní použití kouzel mohlo vyvolat takovýhle hurikán. Otcovy výzkumy ji naučily dost, aby to věděla. Přejít by možná stačil, ale pochybovala o tom. Ne, ve městě se děje něco jiného.

Náhle zahlédla drobnou postavičku, která se statečně prodírala silicím větrem, aby vzápětí zmizela v oblacích. Sharissa zamrkala a podívala se znovu. Na Nimthu ještě žila divoká zvířata, stejně znetvořená jako celý svět, ale tahle postavička jí připadala známá. Po minutě či dvou, když pátrání nepřineslo ovoce, usoudila, že se jí to jenom zdálo. Jen její vlastní touha ji přiměla myslet si, že vidí Sirvaka. Důvěrník byl ztracen. Sirvak teď byl loutkou v rukách toho rozčilujícího Gerroda. Tezerenee bezpochyby sebral malé zvíře i každý kousek vědomostí, které otec nasbíral, a přinesl je jako oběť svému stařešinovi. V tuhle chvíli už neměl důvod ji hledat; Tezereneeové ji k přechodu nepotřebovali.

Cabal za ní začal vrčet.

"Co je?" zeptala se, když se otáčela.

Důvěrník stál a pohled na jeho impozantní postavu čarodějku málem přinutil zalapat po dechu.

Zapomněla, jak mohutný ve skutečnosti je, stejně jako všechno, co po příjezdu sem viděla. Jedna tlapa velká jako její hlava zaškrábala o podlahu. Cabal začenichal a dál vrčel se staženými pysky. Přestože se vrčící důvěrník díval na ni, věděla, že tahle výzva nepatří jí.

Oknem hbitě vlétlo dovnitř cosi zlato-černého a vyzývavě to vykřiklo, zatímco se to řítilo k hrozivému vlkovi.

"Sirvaku!"

Ruka v rukavici jí zakryla ústa. "Jsme tady, abychom tě zachránili před tebou, Zeree! Nenech svého mazlíčka zemřít pro vlastní nevinnost a hloupost!"

Gerrod! Sharissa se divoce zazmítala a kopla Tezereneeho do holeně. Gerrod ji skoro pustil, zaskočený jejím vztekem. Hlasitě zaklel a řekl ještě cosi, co nezachytila.

Divoké výkřiky ji varovaly, že se tu odehrává bitva. S hrůzou se dívala, jak se Sirvak vrhá na Cabala. Menší důvěrník vypadal ve srovnání s Meleneiným obrem uboze a Sharissa se vyděsila, že ho Cabal roztrhne stejně snadno, jako by roztrhl jeden ze závěsů. Okřídlený tvor se však kupodivu snadno vyhnul prvnímu vlčímu útoku a silným úderem zasáhl veliké zvíře do hlavy. Cabalův levý bok teď zdobily hluboké šrámy. Vlk vztekle zařval na toho bezvýznamného malého otravu, který mu poletoval kolem hlavy.

"Neper se se mnou, Zeree," zasyčel Gerrod. "Pro změnu přemýšlej!"

Sharissa ho ignorovala a dál se zmítala. S velkým úsilím vykroutila pravou ruku ze sevření a seslala nejrychlejší, nejjednodušší kouzlo, které jí mohlo posloužit proti útočníkovi.

Tezereneeho oslnil jasný blesk, takže ztratil kontrolu. Sharissa se okamžitě odtáhla. Musí najít Meleneu. Starší čarodějka bude pro únosce mnohem lepším protivníkem. Sharissa věděla, že se její šance proti Gerrodovi jen zmenší, pokud s ním bude dál bojovat sama.

Ukázalo se však, že odejít bude těžší, než doufala. Vchod blokovalo Cabalovo veliké tělo a Melenein důvěrník ji mohl při souboji se Sirvakem omylem rozdrtit.

"Ať tě popadne drak, ty hloupá..." Gerrodovi spadla kápě a vztek, který Sharissa viděla na aristokratické tváři, ji pobídl, aby se pokusila projít dveřmi.

"Paní! Ne! Poslouchej Sirvaka!"

Úpěnlivý tón ji přinutil zastavit. Podívala se na otcova důvěrníka... jen aby viděla, jak okřídlený tvor, zjevně soustředěný na ni, zapomněl na vlastní bezpečnost.

Cabalovy mohutné čelisti cvakly po pravé přední noze menšího soupeře. Modrozelený vlk silně stiskl. Sirvak vykřikl v agónii a rychle se odtáhl.

Rozervaný zbytek Sirvakovy nohy neužitečně visel vlkovi z tlamy. Cabal se zasmál a spolkl ho.

"Dobré maso," zavrčel. "Pojď, ať můžu ochutnat víc."

"Ochutnáš vlastní krev!" zavyl Sirvak. Zraněné zvíře se začalo mihotat, což bylo znamení, že se chystá použít kouzlo.

"Sirvaku! Ne!" Gerrod přestal útočit na Sharissu, ale ta toho nevyužila, zaujatá soubojem dvou důvěrníků.

Cabal se mezitím připravoval k vlastnímu magickému útoku. Vlčí postava se zamihotala, jako by nebyla úplně skutečná. Vytvoření důvěrníci používali při útoku nejzákladnější kouzla. Základní, ale velice, velice nebezpečná. Sharissa věděla, že Sirvak by byl schopný zničit pořádný kus Meleneina příbytku, a předpokládala, že Cabal dokáže totéž. Přestože věřila, že otcův výtvar teď poslouchá nového pána, nedokázala se o něj nestrachovat. Zraněný Sirvak možná nebude Meleneinu výtvaru soupeřem.

Zaváhání stálo Sharissu svobodu. Gerrod ji znovu chytil a tentokrát věděla, že se nevytrhne. Otočil jí hlavu tak, aby se mu musela podívat do očí. "Navzdory tobě samé, Zeree, tě zachráníme před tou čarodějnici, kterou považuješ za přítelkyni. Copak ti otec nikdy neřekl, proč trval na tom, že už se s vámi nikdy neuvidí?"

"Nevím, o čem mluvíš, a je mi to jedno!" Sharissa se pokusila plivnout Tezereneemu do obličeje, ale ten včas otočil hlavu.

"Ale dozvíš se to... jednou!"

"Co to tady máme? Cabale! Jak se mohli tak snadno dostat dovnitř?"

"Melenea!" zavrčel tiše Gerrod a v každé slabice jména krásné čarodějky znělo znechucení.

Když se objevila paní, veliký důvěrník se stáhl. Prudce oddychoval, jako by si kouzelná bitva vyžádala daň, které si všiml až teď. Sirvak taky vypadá unaveně, uvědomila si Sharissa, ale to mohlo být způsobeno zraněním. Rána se sice zacelila vlastní Sirvakovou magií, ale přesto musela pořádně bolet.

"Budu ti vděčná, když mého hosta propustíš, Tezerenee."

"A mám ji nechat tobě? Myslím, že ne. Dokonce i naivní hlupačka jako tahle si zaslouží něco lepšího než tvoji něžnou péči!"

Překrásná čarodějka se zasmála, byl to melodický zvuk, který by částečně rozptýlil Gerrodovu ostražitost, kdyby dobře neznal její pověst. "A to má věřit tvé starostlivosti? Myslím, že Sharissa ví, kdo je její přítel." Ve třpytivém rouchu, které nezahalovalo nic z jejího těla, vykročila Melenea ke Cabalovi a položila modrozelenému vlkovi ruku na krk. "Udělala jsem pro ni to nejlepší. Jsem nejspíš jediná, kdo může zachránit jejího otce."

"Našla jsi něco?" Navzdory Gerrodovým pažím, které ji držely, Sharissa zapomněla na vlastní potíže. V mysli jí rozkvetly představy o otcově záchraně.

"Rozhodně, drahoušku."

"Neposlouchej ji," zašeptala horečně postava v kápi. "Jediné, co pro tebe chystá, je pomalá a bolestivá smrt, až si s tebou pohraje! Zeptej se Sirvaka, co je zač!"

"Zkus to jinde! Shari ví, že toho ubohého tvora ovládáš." Melenea nasadila výraz hluboké lítosti nad Sirvakovým osudem. "Bojím se, že už tomuhle důvěrníkovi nejspíš nebudeš moci nikdy znovu věřit. Asi bude nutné ho zničit."

Sirvak zaskřehotal: "Ne, paní! Sirvak je v pořádku! Sirvak tě jen chce chránit!"

S rychlostí hodnou Sharissina nejhbitějšího koně Melenea zvedla ruku a zamířila jí na létajícího důvěrníka. Sirvak vykřikl bolestí a začal modře zářit. Sharissa zalapala po dechu a s novou naléhavostí se snažila vytrhnout.

Slyšela, jak Gerrod mumlá: "Budu toho litovat; vím, že budu." Náhle ji čaroděj odstrčil stranou, ukázal na svíjejícího se čemozlatého důvěrníka a něco zašeptal. Sharissa upadla na lůžko, na kterém předtím spala, a s úžasem sledovala, jak se Gerrod pokouší Sirvaka zachránit. Nemohl k tomu mít žádný důvod. Ať věděl výtvar jejího otce cokoliv, Tezerenee to mohl snadno zjistit z otcových zápisků, ke kterým měl bezpochyby přístup.

"Cabale!"

Jakmile ho paní vyzvala, mohutný tvor zamířil přímo k vraadovi v kápi. Zaskočený Gerrod se pokusil krýt. Z důvodů, které jí samotné nebyly úplně jasné, Sharissa udeřila v okamžiku, kdy obrovský důvěrník se široce rozevřenými čelistmi skočil.

Vlk se zarazil ve vzduchu, jako by ho chytla neviditelná síť. Marně s ní bojoval, až konečně spadl na zem a zavyl vztekem a bolestí.

Pevnost se otřásla.

"Věděl jsem to!" Gerrod klopýtal k ní a snažil se natáhnout ruku. Sharissa zůstala na místě, v hlavě zmatek. Pořád věřila Melenee, ale čarodějův skoro sebevražedný pokus zachránit Sirvaka, který mu nemohl být ničím užitečný, na ni zapůsobil. Jestli je v něčem z toho, co jí řekl, zrno pravdy...

"Cos to udělal, Tezerenee?" zeptala se Melenea, která upadla na Cabala. Důvěrníkovi se nějak podařilo znovu získat a udržet rovnováhu, na rozdíl od Sharissy, která se bezmocně kutálela po podlaze. Budova se stále otřásla.

"Jen jsem něco přihodil do překypujícího hrnce, čarodějnice!" Natáhl se po Sharisse, ale té se podařilo odkutálet z dosahu.

Melenea nechápala, ale Sharissa ano. Uvědomila si, že pevnost stojí poblíž místa, které začíná být nestabilní. Její společnice neustále používala kouzla, jako by vraadové měli Nimth pod kontrolou. Gerrod musel vědět, jaké účinky bude takové soustředění moci mít a že tenhle souboj věci jen zhorší. Nebylo pravděpodobné, že by tak přesně předvídal ořesy, ale chytrý Tezerenee nejspíš prozkoumal otcovu práci natolik, aby věděl, že pravděpodobnost nějaké katastrofy je velká.

Nahoře nad ní se vznášel Sirvak. Máchal křídly pomalu, sotva se dokázal udržet ve vzduchu. Zdálo se, že si toho nevšímá, zjevně ho pořád mnohem víc zajímala paní a její bezpečí než vlastní přežití. "Paní? Jsi zraněná?"

"Ne, Sirvaku, nejsem!" Jeho zájem byl tak upřímný, že už nemohla dál věřit, že je Gerrodovou loutkou. Buď Sirvak zlomil kouzlo, které na něj Tezerenee seslal, nebo vůbec nikdy pod vlivem kouzla nebyl. A pokud nikdy nebyl pod vlivem kouzla, zpochybňovalo to většinu toho, co jí Melenea řekla.

"Sirvaku! Mluví Gerrod pravdu?"

"Shari, drahoušku, nemůžeš..."

"Mluví pravdu?" vykřikl létající tvor a záměrně se vrhl dolů na čarodějkou. "Je zlá! Miluje jen bolest, paní! Bolest jiných! To je podstata jejích her!"

Kus stropu nevydržel a zřít se dolů, těsně vedle Sharissy. Instinktivně se odkutálela, ale tím se dostala blíž k Melenee.

"Cabale!" vykřikla čarodějka.

Vražedný důvěrník najednou stál nad Sharissou a jeho horký páchnoucí dech jí omýval obličej.

Zašklebila se a pokusila se před tím zápachem odtáhnout.

Vlk se zasmál: "Hraj si s Cabalem!"

"Ne, Cabale!" rozkázala Melenea. "Jemně!"

Mohutné zvíře zkroutilo čenich do zlostného výrazu, sklonilo hlavu a chytilo Sharissu za paži. Čelisti se pevně sevřely. Příliš to nebolelo, ale i tak se mladá Zeree neodvážila zkoušet vytrhnout.

"Paní!" Sirvak se snesl dolů, ale netroufal si zaútočit. Cabal mu bez nejmenších potíží ukousl přední nohu; nebylo by pro něj těžké ani ukousnout Sharisse ruku. Sirvakův útok by ji přivedl do většího nebezpečí. Začínající čarodějkou ohlušil hrom. Bez úspěchu sebou škube a viděla, jak některé ze sošek seskakují z

podstavců a utíkají, peláší pryč dveřmi i okny. Samotné podstavce se začínaly rozpouštět.

"Přines ji, Cabale!"

Důvěrník se o to pokusil, ale podlaha pod ním začala měknout, a přestože Sharissu samotnou ještě udržela, ohromné vlčí tělo bylo příliš těžké, takže se mu bořily tlapy. Vlk zavrčel, nepouštěje svoji nedobrovolnou společnici, a pokusil se jednu tlapu vytáhnout. Sharissa přejela po podlaze volnou rukou; připomínala na dotek spíš měkké máslo než mramor. Otec ji varoval, že se budou dít podobné věci. Náhodné vlny nespoutané magie, výsledek staletí zneužívání. Nakonec to přejde, ale časem dorazí další vlny a nakonec se území navždy vymkne kontrole a proměně neunikne nic.

"U krve Nimthu!" Melenea si otírala ruku. Rukáv jejího roucha se teď pohyboval z vlastní vůle. Zdálo se, že se pokouší obalit jí dlaň, skoro jako ústa. Sharissa viděla, jak ze sebe čarodějka, jejíž poslední starostí teď byla cudnost, strhla svíjející se šaty a odhodila je na podlahu. Šaty se k ní pokoušely připlazit. Melenea na ně ukázala a krásné rysy jí pokrývala zuřivost. Šaty ztuhly, ale nové kouzlo jen posílilo všeobecný chaos. Komnata se začala naklánět na bok.

Sharissa zaslechla bolestivé křupnutí a odkutálela se po podlaze, nečekaně vysvobozená z Cabalových zubatých čelistí. Loket jí vsákl do dlažby, ale vytrhla se, nebyla tak těžká jako důvěrník.

Cabal skučel a vrčel, příliš rozčilený, než aby si uvědomil, že se tím jen ponořuje hlouběji. Gerrod stál těsně mimo dosah jeho spárů a zubů, v rukou rozbité zbytky židle a na zpola skryté tváři spokojený úsměv. Zatímco se Cabal snažil vytrhnout končetiny z podlahy, vraad ho očividně obešel zezadu, načasoval si útok a praštil vlka židlí po čenichu. Právě díky tomuhle útoku zřejmě vlk Sharissu pustil, aniž přišla o ruku.

"Paní!" Sirvak slétl na okraj pohovky, nebo spíš toho, co z ní zbylo. Vyčarovaný kus nábytku už zpola vsákl zpět do koberce, nezbylo z něj víc než hrouda. Sirvak se opatrně usadil na zbytku pohovky, ztráta přední končetiny mu narušovala rovnováhu. "Pojď, paní! Věř Sirvakovi!"

A Sharissa mu věřila... teď. Krásný černožlatý tvor byl nejspíš jediný, komu věřila. Gerrodovi se podařilo vzbudit pochyby, pokud šlo o Meleneiny zájmy, ale jeho vlastní cíle byly stejně sporné. Jednou věcí si však byla jistá. I pokud důvěrník předtím spolupracoval s Tezereneem, stále je věrný jí a otci.

"Hračko! Zlobíš!" Cabalovi se podařilo vytáhnout jednu tlapu z rozměklé podlahy a pokoušel se na ni dosáhnout. Po Gerrodovi nebylo ani památky a Sharissa se o něj poprvé bála. Koneckonců, vysvobodil ji ze zubů netvora, který tu stál před ní.

Když se k ní mohutná tlapa přiblížila, Sirvak vzlétl z pohovky a znovu bez ohledu na vlastní bezpečí s velkou chutí zaútočil. Cabal se po okřídleném útočnickovi nejistě rozešel, nemohl se však pohybovat dostatečně volně, takže se nedokázal otočit natolik daleko, aby ho zasáhl. Sirvak před tlapou couval, dokud nebylo zřetelné, kam až vlk dosáhne, a pak se přiblížil, aby mohl po zmítajícím se protivníkovi chňapnout.

Cabal zařval bolestí. Sirvakův zubatý zobák se mu zakousl do nohy těsně nad prackou. Důvěrník soupeři vyrval pořádný kus masa, a než se mohutná obluda vzpamatovala, rychle se stáhl. Nebyla to plná splátka za ztrátu, kterou utržil, ale Sirvakův vítězný křik vypovídal o rozsahu zranění skoro tolik jako Cabalovo vytí.

Sharissa cítila, jak podlaha tuhne. Věci se vracely jakž takž k normálu. Bude se muset rozhodnout hned. Bud' uvěří Melenee a zůstane, nebo bude věřit Gerrodovi stejně jako Sirvak. Tahle volba ji zrovna neplnila nadějemi. Kéž by tady byl otec a rozhodl za ni.

Možná je mrtvý! pokárala se. Musí sama rozhodnout o vlastním osudu. Když otec zmizel, dovolila Gerrodovi, aby ji odvedl ke klanu Tezerenee. Její první pokusy o získání nezávislosti spočívaly v tom, že se odmítla podělit o své vědomosti s tím panovačným stařešinou, Barakasem. Bohužel právě v okamžiku, kdy se rozhodovala vzít život do vlastních rukou, našla

Meleneu, kterou znala z dětství. Dovolila čarodějce, aby ji vedla, jako by byla ještě malé dítě. To ale skončí.

Krystaly. Musím najít krystaly! Nemůžu bez nich odejít! Jenže jen Melenea věděla, kde jsou. Jen Melenea jí mohla dát krystaly, které ji mohou dovést k otci. Ukrývaly v sobě klíč, jak se dostat z Nimthu do říše za závojem. Sharissa věděla, že odsud nemůže odejít bez nich, bez ohledu na nebezpečí, které pro ni mohla představovat starší čarodějka, pokud Gerrod mluvil pravdu.

"Zatraceně! Už ne!"

Stěží stačila rozeznat Tezereneeho rozzuřený hlas, než ji cosi zezadu udeřilo a srazilo na koberec. Sirvak vykřikl její jméno.

Kdosi ji zvedl. "Jdeme. Hned."

Než stačila zaprotестovat, Gerrod kolem nich obou ovinul plášť a začal s teleportačním kouzlem.

Sharissa věděla, že by ho měla před něčím varovat, ale bolest v hlavě jí znemožnila vzpomenout si, nač přesně si má postava v kápi dávat pozor. Než se dostatečně vzpamatovala, bylo pozdě. Cítila, jak se komnata kolem nich přesouvá, přetváří a stává se jiným místem.

"U dračí krve! Sem jsem nechtěl!"

"Máš... máš štěstí, žeš to vůbec zvládl," podařilo se jí vydechnout. "Mohli jsme taky skončit v zahalené říši... nebo na nějakém ještě vzdálenějším místě!"

Gerrod se hoře zasmál. "To by pro nás mohlo být lepší! Rozhlédni se kolem!"

"Nemůžu... počkej... už začínám znovu vidět." Úder do hlavy, zjevně dílo jejího nechtěného společníka, jí zamlžil zrak. Teleportační kouzlo věc nijak nevylepšilo. Naštěstí jak bolest ustávala, zrak se jí vracel k normálu. "Kde jsme... u Serkadiona!"

"Myslím, že otcova zrada zbytek vraadů dost naštvá." V Gerrodově hlase zněla nepopíratelná ironie. Stáli na místě, které kdysi bývalo náměstím ve společném městě vraadů, na místě, kde se teprve před několika dny začali shromažďovat k setkání. Ted' to bylo město zničené vlastními tvůrci. Sharissa měla podezření, že Tezerenee a dcera stařešinoва předpokládaného spojence se nejspíš setkají s ještě vražednější zuřivostí.

XIV.

Barakas, vládce a stařešina Tezereneeů, klanu draka, upřeně hleděl na to, co bude počátkem jeho nové říše. Staré způsoby Nimthu jsou pryč; už nebude nucen sdílet svět s tolika arogantními a šílenými cizinci. Ted' zůstala jen hrstka cizinců, kteří se dali zvládnout. Většina z nich byly ženy, protože stařešina věděl, že založení nové civilizace vyžaduje čerstvou krev. Na Nimthu udržoval klan na omezeném počtu, protože tam byl omezený prostor. Tady to už nebude nutné.

"Ty hory támhle." Ukázal ke stejným vrcholům, k nimž před několika dny vyrazil Rendel. "Chci je prozkoumat."

Reegan vypadal rozpačitě: "Nemáme létající draky a naše magie funguje nahodile, otče."

"Nevykládej mi, co ví každý, Reegane. Učil jsem tě dělat, co je nutné, abys splnil moje rozkazy.

Dohlédni na to, aby se udělalo, co jsem řekl." Přestože Barakas vypadal skoro mírumilovně, jeho nejstarší syn pochopil, rychle se uklonil a odběhl zjistit, co by mu mohli poradit někteří z bratrů.

Lady Alcía ukončila rozhovor s jakousi dcerou nebo neteří - Barakas nepovažoval za nutné udržovat si přehled o všech lidech, hlavně když dělali, co se jim řeklo - a připojila se k manželovi. Společně si prohlíželi louky a lesy kolem.

"Vypadáš rozrušeně," zašeptala.

"Mám svět k dobývání. Mám lidi, kteří mě poslouchají. Co může člověk chtít víc?"

"Syna?"

Barakas se na ni podíval s odporem. "Kterého, ženo? Rendela, který nás zradil, jakmile se ocitl na téhle straně závoje, nebo Gerroda, který selhal ve všem, oč jsem ho žádal?"

"Nemůžu říct nic ohledně Rendela, ale Gerrod dělal to, cos mu přikázal. Toho sis ovšem nikdy nevšiml. Možná by tě mohlo zajímat, že jsem na Gerroda narazila, než jsem se vrátila z naší staré pevnosti. I když se čas nacyloval, byl odhodlaný najít dceru Drua Zereeho, jak jsi přikázal, přestože věřil, že je ,hostem' Meleney."

"Čekal jsem tak dlouho, jak jen to šlo, Alcío. Viděla jsi, co dělali. Ještě chvíli a ani my bychom nemuseli přejít včas." Stařešina se zadíval na místo, kde se Lochivan pokoušel vypadat zaměstnaně. Pořád se bál otcova hněvu, přestože on ani ostatní nemohli udělat nic, čím by mohli zmizení golemů zabránit. To byla Rendelova záležitost. "Lochivane!"

"Otče!" Přes svůj strach syn lorda Tezereneeho přispěchal a poklekl. "Máš pro mne úkol?"

"Tohle bude náš základní tábor. Začni budovat. Také potřebujeme draky. Kdybys..."

Lochivan i Alcía se na stařešinu podívali, zvědaví, proč přestal mluvit.

"Tam!" ukázal Barakas prstem najeden z blízkých vrcholů stromů. Uši i duše shromážděných Tezereneů naplnil strašlivý bolestný výkřik; všichni se otočili a fascinovaně se zadívali k místu, odkud pronikavý zvuk zazněl. Na zem se zřítil okřídlený tvor, už jen mrtvola. Přistál s těžkým žuchnutím jako zmačkaná a zkroucená hadrová panenka. I z místa, kde stál, lord Tezerenee rozeznal, že je to létající tvor, ale zároveň se podobá i člověku. Bezpochyby je špehoval, takže musel být inteligentní. Přemýšlel, jak dlouho tvor - a nejspíš i další - pozoroval jeho lidi, aniž si ho někdo všiml. Přestože to vypadalo, že Barakas věděl, kde špeh je, zásah byl jen šťastná náhoda; když si prohlížel tuhle část svého království, zahlédl pohyb. To ale nemusí nikdo vědět.

Rukou, která vyslala smrtící kouzlo, mu projela bolest. Barakas zaklel a protřel si ji. Měl pocit, jako by se mu část útoku vrátila, přestože pokud věděl, neexistoval způsob, jak toho dosáhnout.

"Lochivane!" Jeho bolest trochu utišila rychlost, s jakou se syn znovu postavil do pozoru. "Tohle je nepřátelské území. Máme tady nepřítele! Chci, aby bylo nejbližší okolí vyčištěno od všech dalších špehujících očí."

"Neodvážíme se spolehnout na naši moc, otče. Tři z těch, kdo se pokoušeli o kouzla, byli zraněni. S magií tohoto světa je něco v nepořádku."

Barakas pustil zraněnou ruku, jako by se mu nic nestalo. "Nic jsem necítil. Kouzlo pracovalo, jak mělo." Nebyla to pravda; měl v úmyslu tvora, který číhal v koruně stromu, zajmout, aby ho mohl vyslechnout nebo prozkoumat jako možný zdroj potravy nebo zábavy, kdyby se ukázalo, že je to jenom zvíře. Z neznámého důvodu vypustil nejméně stokrát silnější kouzlo, než chtěl. "Dal jsem rozkaz; tvou povinností je poslechnout."

"Otče." Lochivan se poklonil a rychle vycouval. Z jeho pohybů bylo patrné, že by dal přednost pokárání před takovým nesplnitelným úkolem. Byl to však Tezerenee, a tak se bude snažit Barakasův rozkaz splnit bez ohledu na cenu, již bude muset zaplatit.

Lord Tezerenee mávl na dva členy klanu, kteří stáli poblíž, pořád ohromení tím, co vládce udělal. Měli přílby, a tak nemohl odhadnout, jestli jsou to jeho děti nebo jenom příbuzní. Dokud plnili své povinnosti, nezáleželo na tom. "Přineste mi tu mršinu. Chci vědět, co náš nepřítel dokáže."

Lady Alcía se pokusila stočit rozhovor zpět ke Gerrodovi: "Kdybys jenom mohl..."

Přerušilo ji vladařské mávnutí rukou: "Gerrod je mrtvý. Všichni na Nimthu jsou mrtví... nebo prakticky mrtví. Už o nich nechci slyšet." V jeho dalších slovech zazněla naděje: "Musíme se připravit na naši první bitvu."

Bude skvělá!"

Stařešinova manželka se na svého muže, který odkráčel dohlédnout na likvidaci mrtvol, podívala a zamračila se. Barakas si našel nové protihráče, skutečné protivníky. Teď ho nebude možné nijak odvrátit od úkolu, který si stanovil. Role dobyvatele byla poslední, která mu chyběla. Pro vládce dračího klanu nebyl Gerrod ničím jiným než vzpomínkou, která bude brzy zapomenuta.

Lady Tezerenee přelétla pohledem tělo, které právě táhli k čekajícímu stařešinovi, a zamyslela se nad možnými nebezpečími, jež mohl mít nový svět v záloze. Uvažovala, jestli i klan samotný nebude zanedlouho jen takovou vzpomínkou.

"Možná by to bylo nejlepší," zamumlala a odkráčela připravovat lidi na nadcházející hrozbu.

Dru a elfka se na sebe upřeně dívali. Když Dru uvážil rychlost, s jakou se pohybovala, pochyboval, že má šanci seslat kouzlo dřív, než ho nůž zasáhne. Přemýšlel také, jaká kouzla může mít ještě v záloze; příběhy vždycky naznačovaly, že elfové mají mezi sebou jistý podíl mocných čarodějů. Nějak nedokázal uvěřit, že by nůž byl její jedinou zbraní; vražedské myšlení nedokázalo pochopit protivníka, který by se postavil mágovi jen s malým nožem. Nikdo nebyl tak šílený.

Zatímco se připravoval na nejhorší, napadla ho ještě jedna věc. Věděl, že uplynul nějaký čas, protože slunce už zářilo vysoko na nebi. Přesto si nevybavoval, že by spal nebo jedl. Byl však odpočatý a neměl ani trochu hlad. Čaroděj strážcům poděkoval za drobné laskavosti; možná chtěli, aby se cítil co nejlépe, až bude umírat.

"Co ti řekli?" zeptala se znenadání, čepel stále připravenou k okamžitému úderu. Skoro se zasmál. Ted' se chce vyptávat? Něco takového by čekal spíš od sebe, kdyby ještě pořád částečně nebyl myšlenkami právě u bytostí, na které se ptala. "Vyprávěli mi o tomhle místě... a o Nimthu."

"Hroutí se, že? Nimth."

Rychle přešel pohledem od zelených očí mandlového tvaru k noži a zpět. "Ano."

"Zničili jste ho. Zničili jste Nimth stejně, jako jste zničili všechno ostatní kromě sebe."

"Ano."

Na její tváři se objevil zmatek, který trochu oslabil hněv. "Připouštíš to? Jsi velmi ochotný spolupracovat. Proč? Co máš v plánu?"

"Nemám s tebou spor, elfko. Pokud mám s někým spor, jsou to naši bývalí hostitelé."

"Myslíš, že jsem hloupá, protože chci na vraada použít nůž? Vím, jak nejistá jsou tvá kouzla, ale vím taky, jak jste zrádní. Měli jsme stejné potíže s magií, chvíli, když jsme sem poprvé přišli. Můžu tě snadno zabít, než se stačíš nadechnout."

Dru jí věřil. Ladnost, s jakou se pohybovala a dokonce i dýchala, mluvila o obratnosti, která překonávala tu jeho. Pokud by ale mělo dojít k boji, měl po ruce pár triků, o kterých nemohla vědět. "Strážci nás dali dohromady, abychom přežili."

"Nebo abychom se navzájem zabili a ušetřili jim nutnost poradit si se dvěma dalšími, kdo vědí o tomhle místě."

Čaroděj uvážil i tuhle možnost, ale nepovažoval za vhodné zmínit se o tom. Neodvážil se ani zeptat, co se vlastně stalo s pátrači. Elfka nebyla hloupá. "A uděláme to tedy? Chceš mě zabít?"

Zaváhala: "Trik?"

"Těžko. Raději bych našel spojence než nepřítele." Závan větru mu shodil vlasy do očí. Odstrčil je stranou, přemýšleje, jestli tenhle vánek znamená, že tu někteří strážci zůstali, ukrytí před jeho smysly. To by mohl být pravý důvod, proč Temného koně vyhostili ze svého světa; představoval potenciální hrozbu pro jejich bezpečí - jejich dědictví.

"Jsi vraad." Vraad se podívil; nezazněl v jejím tónu náznak nejistoty?

"Čirou náhodou."

Při chabém pokusu o humor se usmála a výsledek Drua málem oslnil. Byl tak zvyklý na neskutečnou a mimořádně arogantní krásu svých lidí, že nebyl připravený na půvab, který může nabídnout sama příroda.

Dru se zapomněl a prostě jen tak hleděl. Jen Sharissa byla podobně krásná.

Sharissa a její matka.

Náhle měl nůž na krku. "Ted' jsem tě mohla zabít. Ani ses neobtěžoval pohnout."

Byl příliš pohlcený obdivem... to muselo být dílo téhle země, neudělal to z vlastní vůle. Dru nepřežil všechna staletí proto, že by v okamžicích krize dovolil své mysli jen tak se zatoulat k příjemným věcem. Ne, tahle země si musela hrát s jeho myšlenkami. Pak si ale uvědomil, že mu protivnice připomněla ženu a dceru, takže snad...

Když si nepřítel stále nevšímal smrti, která ho lechtala na krku, elfka čepel stáhla a po velkém vnitřním boji ji zastrčila do pochvy. "Jestli chceš spojenectví, nevidím důvod odmítat. Prozatím. Můžeš mi říkat Xiri. Není to moje rodné jméno."

"Xiri." Vraad se nezeptal, co myslí tím, že to není její rodné jméno. Elfové byli pro vraady vždycky tajemství, o němž si po tisíciletí předávali jen málo poznatků. Dokonce i Serkadion Manee, který snad toužil zaznamenat úplně všechno, byl skoupý na podrobnosti o jediné další významné rase v dějinách Nimthu. "Říkej mi Dru, Xiri. Je to moje rodné jméno, jestli tě to zajímá. Jak jsi věděla, že jsem vraad?"

"Ne proto, že bych byla tak stará, abych si vaši arogantní rasu pamatovala," odsekla, ale znovu v tom byl náznak humoru. "Ti, kteří přešli na toto místo, se ujistili, že si budeme pamatovat podobu svých nepřátel." Přeměřila si ho. "Nevypadáš nijak zvlášť hrozivě. Jsi jenom vysoký a trochu moc sebejistý."

"Najdeš dost vraadů, kteří zapadnou do tvých nejhorších představ. Celkově jsme zřejmě přesně tím, za co nás tví předkové pokládali, a proto se my sami pokoušíme z Nimthu uniknout." Zvláštní, pomyslel si, jak je snadné s ní mluvit, přestože mu jen před několika vteřinami málem podřízla krk.

"Jak hrozné to je?"

Dru se rozhlédl po pozůstatcích civilizace mnohem starší, než byla jeho vlastní, a představil si Nimth za pár tisíc let. "Tyhle trosky vypadají malebně ve srovnání s tím, co po sobě necháváme my."

"A teď jste přišli šířit svůj jed sem." Do Xirina hlasu se vrátilo nepřátelství, ale nebylo namířeno proti Druovi osobně. "Země to nedovolí."

Čaroděj se při těch slovech zachvěl: "Proč to říkáš?"

Xiri vykročila, zřejmě hlavně proto, aby se zbavila nervozity. Dru bezmyšlenkovitě vyrazil vedle ní a držel s ní krok. Byl skoro o dvě stopy vyšší než ona a měl dvakrát delší krok, ale přesto musel přidat, aby nové společníci stačil.

"Chceš říct, že to necítíš? Necítíš sílu, která je v samotné zemi?"

Cítil. Víc než jednou. Věřil i tomu, že ho tatáž síla přivedla do tohoto světa a pak použila jeho koně, aby ho dovedla sem. Pokud je pravda to, co předpokládá, je v zahalené říši záměrně. Dru si nebyl jistý, jestli má být potěšený, nebo jestli se má bát.

"Vidím, že ano." Xiri využila Druova zamyšlení, prohlédla si jeho tvář a přečetla z ní odpověď, kterou jí nedal slovy.

"Ti... strážci... o ní vědí?"

Pokrčila rameny. "Jsem na tomhle kontinentu stejně nová jako ty. Možná. Možná je to, co cítíme, něco jako oni, i když to budeš asi vědět lépe než já. Další 'strážce', jak jim říkáš." Xiri to slovo přemýšlela.

"Strážci. Řekla bych, že je to výstižnější výraz než cokoliv jiného."

Mířili cestou, která je vedla víceméně k místu, kudy Dru ještě jako vězeň avianů do města vešel. Čaroděj se neptal, jestli jdou tímhle směrem záměrně; dozvídal se příliš mnoho nových věcí, než aby se staral o cokoliv jiného. Zjistil také, že je mu v Xirině společnosti dobře, byla příjemnější, otevřenější společníci než většina vraadů... Tedy pokud se ho zrovna nepokoušela zabít.

"Jak dlouho už jsou elfové tady?"

"Tisíce let. Opravdu si neudržíme tak přesný přehled o čase jako vy."

Než položil další otázku, nadechl se. V tuhle chvíli měli přijatelné vztahy, věděl však, že jsou oblasti, o kterých možná nebude chtít mluvit. Její obratnost s čepelí na něho udělala slušný dojem. Přesto se na jednu věc musel zeptat: "Jak jste unikli z Nimthu?"

K jeho úžasu i úlevě ji dotaz nijak neznepokojil. "O tom se vedou spory. Někteří tvrdí, že jsme našli otvor v předivu Nimthu, který nás sem přivedl. Jiní říkají, že se ten otvor otevřel pro nás."

Já si myslím, že udělali chybu, ti, co to všechno stvořili. Myslím, že jsme neměli být na stejném místě jako váš druh, ale chvíli jim trvalo, než tu chybu napravili."

To je pravděpodobně hodně blízko pravdy, pomyslel si šokovaný čaroděj. "Kolik toho strážci řekli tobě? Naznačili, že se rozhodli mluvit se mnou, protože jsem jim připomněl jejich dárné pány. Myslel jsem si, že mluvili jenom se mnou."

"Dost." Xiri přivřela oči a vylíčila mu příběh, který se velmi podobal tomu, co zažil on, jen byl méně poučný. Věděla o staré rase a o tom, že její lid byl z důvodů, které jí připadaly urážející, posouzen jako nedostatečný a ponechán přežívat na místě, kde vládli jiní, jako pátrači a před nimi quelové. Víc strážci neřekli, neřekli jí dokonce ani to, že ji nechávají s vraadem. To, že byli vraadové ponecháni zkáze, kterou sami způsobili, elfy dlouho uspokojovalo. Ocitnout se v Druově společnosti byl pro ni velký šok. Jeho přítomnost znamenala, že elfové nenechali zlo za sebou, jak doufali.

Když skončila, Dru jí řekl svůj příběh, včetně událostí, které ho zavedly do města. Z důvodů, které považoval za ospravedlnitelné, se mág nezmínil o posledním světě, o tom, ve kterém našel všechno, co zbylo po staré rase. Chtěl na to místo zapomenout. Pevnost s přízračnými vzpomínkami ho předtím uklidňovala, ale teď ho plnila děsem. Až příliš se to podobalo přechodu a jeho možným výsledkům.

"Jsem sama, Dru," prohlásila Xiri bez varování.

"Ostatní...?"

"Jsou mrtví. Někteří zemřeli během cesty přes oceán - moře mezi touhle a naší pevninou jsou velice nebezpečná - a ostatní padli rukou ptáků nebo obrněnců."

"Jak se chceš vrátit?"

Otočila se a podívala se na něj. Uprostřed takové zkázy si čaroděj připadal stejně maličký jako ona.

Zatoužil se někde ukrýt, což byla velmi nevraadská reakce. Jistě, Dru se už necítil jako vraad posledních

dvacet let, a posledních několik dnů obzvlášť ne.

"To opravdu nevím."

Nechtěně se zasmál, a když se ho zeptala, co na tom vidí tak zábavného, a ruka jí zabloudila k čepeli u boku, vysvětlil jí své vlastní potíže. Byli dvěma cizinci v zemi, která je nechtěla, a netušili, jak se dostat zpátky tam, odkud pocházejí. Teleport na tak velkou vzdálenost, jako je oceán, by pro něho byl skoro nemožný, i kdyby byl na vrcholu sil. Věděl toho o druhém kontinentu příliš málo, vlastně viděl jenom jeho přízračný obraz, a teleport naslepo na tak velkou dálku byl obecně velice zrádný. Bylo snadné skončit na špatném místě, třeba na dně moře.

Xiri se posadila. Nezáleželo jí na tom, že je zem pokrytá rozbitým mramorem. Elfka seděla, jako by to byla ta nejdůležitější věc, kterou může dělat. Jednou rukou si pohrávala s váčkem podobným tomu, jaký našli pátrači. Na váčku byl symbol připomínající slunce. Dru si nebyl jistý, jestli je to ozdoba nebo znázornění nějaké víry, a rozhodl se raději neptat.

"Co tedy budeme dělat?" zeptala se bezbarvě.

Pokud byla příkladem elfí rasy, Dru chápal, proč ji strážci shledali nedostatečnou. Xiri byla nestálá, v jednu chvíli připravená zabít ho, v následující schopná procházet se vedle něj. Náhlá pauza ho překvapila, ale ne příliš, když uvážil, jak se chovala během těch několika minut, co ji znal. Byla to matoucí žena... víc matoucí než kterákoliv jiná, která mu během dlouhého života zkřížila cestu.

"Kam jsme šli?" zeptal se nakonec. Dru předpokládal, že elfka původně někam mířila.

"Nevím. Jen jsem šla, abych se dostala co nejdál od strážců." V následujících slovech zazněla hořkost.

"Asi je nechci dál urážet svou nedokonalostí." Sevřela váček pevněji. "Všechna naše práce je k ničemu."

"Pátrači a ti... quelové... nenašli to, co hledali. To by mělo něco znamenat." Čaroděj věděl, že jemu to jisté uspokojení přineslo.

Xiri se na něj podívala. To, co si přečetl v jejím výrazu, v něm vyvolalo nepříjemný pocit. "Chtěli ovládnout moc, která tohle všechno vytvořila. Našli jeskyně, které po sobě zanechali stavitelé města, jeskyně, které šeptaly část pravdy o tomhle světě a slibovaly mnohé těm, kdo budou ochotní hledat zdroj."

Tak tohle mu připomněly figurky v komnatě dračího vládce. Podobaly se některým talismanům, které mu vůdce pátračů ukázal při jejich prazvláštním rozhovoru. "Takže našli místnost vytesanou dávnými vládci... má tenhle svět nějaké jméno?"

"O žádném nevím. Necítili jsme se oprávněni nějak ho pojmenovat."

Pak mu tedy můžeme říkat Dračí říše, když nemá lepší jméno, pomyslel si Dru kysele. Xiri to ale neřekl, nechtěl ji rozhněvat. "K čemu ta komnata sloužila?"

"Nevím. To území ovládají pátrači. Quelové... nikdo nevíjak se to quelové dozvěděli. Prostě vědí." Elfka vstala a protáhla si štíhlé nohy, což Drua vyvedlo z míry. Od toho pitomého souboje, v němž zemřela jeho žena, se držel od žen dál. Znovu si uvědomil, jak mu Xiri připomíná...

Tak usilovně se snažil zapomenout na její smrt, zapomenout na bolest, kterou cítil... až zapomněl její jméno.

"Stalo se něco?"

"Nic," odsekl. Zahanbený čaroděj věděl, že se červená. "Moje paměť selhala. To je všechno."

"Chápu." A svým způsobem to byla pravda. Chápala to. Věděla, že to, co vraada rozrušilo, je velmi osobní. Uklidňovalo ho, že elfka na rozdíl od Meleney neryla do otevřené rány jen pro vlastní pobavení. Místo toho se Xiri podívala na modré nebe a řekla: "Den bude pryč a my pořád ještě budeme přemýšlet, co dělat."

Dru zaváhal. Klíč k úniku může ležet na prázdném náměstí, kde byla trhlina. Přestože nijak netoužil to místo ještě někdy navštívit - a navzdory možné hrozbě strážců, kteří by se mohli rozhodnout, že jim likvidace elfky a vraada stojí za porušení vlastních pravidel - byla trhlina nejspíš jejich jedinou nadějí. Dokonce i kdyby Sharissa přešla s ostatními, nedokázala by ho najít. Ne tady.

Musí se vrátit.

"Znám cestu." Když čekala, s mírným trpělivým úsměvem, kráslícím její hladké, bledé rysy, se donutil pokračovat. "Vzpomínáš si, kdy jsem se objevil?"

"Ano. Tvůj kůň mě vyděsil. Nikdy jsem takové zvíře neviděla. Jsou všichni vaši koně takoví?"

Představa stájí plných Temných koní ho pobavila, takže se skoro usmál. "To sotva. Jde mi o to, jestli si vzpomínáš, jak jsem se objevil?"

"To jsem neviděla. Předpokládala jsem, žeš vyjel zpoza nějaké budovy."

Dru zapomněl, že si jich nikdo nevšiml, dokud s Temným koněm nevyrazili přímo k nim. Zavrtěl hlavou.

"Ne. Ty ani aviani jste si nevšimli trhliny v realitě, ze které jsme se vynořili. Otvor, jestli ti to připomene, co se pokouším vysvětlit."

"Otvor?" Vstala, pružná jako kočka. "Tys našel otvor podobný tomu, jaký použili moji lidé?"

"Ne jen tak nějaký. Vede k místu, kde naposled žili tvůrci tohoto... experimentu. Může tam být klíč k ovládnutí všeho ostatního."

Xiri se ohlédla k místu, kde Drua poprvé spatřila. "Pateraci nevěděli, jak jsou blízko." Otočila se k vraadovi a podezřívavě se zeptala: "Proč ses o tomhle ‚zapomněl‘ zmínit předtím?"

Byly doby, kdy mistra čaroděje nezahanbilo vůbec nic. Ted' měl pocit, že mu obličej hoří v jednom kuse.

"Chceš znát důvody? Vzpomínky na poslední z té rasy. Pravda o Nimthu. Pocit, že se jim vraadové velmi podobají a nakonec zmizí stejně jako oni."

"Všechny rasy časem zmizí. Quelové, pateraci i jejich předchůdci, všichni jsou toho dokladem. Dokonce i elfové odejdou." Xiri se na zničené město zamyšleně podívala a dodala: "Přestože jsme ‚selhali‘ a nechováme se podle jejich očekávání, my elfové jsme vydrželi déle než většina ostatních."

"Nevěřím tomu, že se musíme vytrátit. Ne, dokud se nevytratí samotná realita." Dru stiskl pěsti. "Najdu to úplně snadno. Ted' už nikdy nezapomenu."

"A co strážci?"

Podíval se jí do očí a nenašel v nich strach, jen upřímné znepokojení. "To tys mi připomněla, že nemáme na výběr. Doufal jsem, že znáš cestu odsud, způsob, jak se dostat tam, kde jsou mí... kde jsou tví lidé."

Xiri mu položila dlaň na paži. "Vím, že vraadové přišli. Nemůžeš to utajit, Dru. Poradíme si s nimi, až se vrátíme domů."

Neřekla Jestli", což trochu posílilo čarodějovo odhodlání, přestože si byl jistý, že Xiri to slovo použila kvůli sobě. Ani jeden z nich nechtěl myslet na to, co by se stalo, kdyby strážci, a zvláště jeden z nich, usoudili, že vraad a elf mohou být odstraněni, navzdory pravidlům, která určili dávno mrtví vládci.

"Na pradávného strašlivého nepřítele nejsi tak hrozný," podotkla bez varování. "Nebýt tvé výšky a zvláštní tváře, mohl bys být elf."

"A ty," odvětil a zamířil zpět do města, "nejsi tak tajemně stáhnutá do sebe, jak jsem si elfy představoval."

"Pořád jsou mezi námi takoví, kteří zůstávají uchvácení úžasem nad sebou samými. Většina z nás se ale naučila chovat normálně. Zjistili jsme, že tak spolu mnohem lépe vycházíme. V jednu chvíli jsme spolu málem bojovali kvůli našim přísným, okázalým způsobům."

"Co se stalo?"

Vyrazila před něj, zase tak rychle, že jí sotva stačil. "Naši starší nám připomněli vraady a ukázali nám, že se chováme až příliš jako oni."

Dru ji viděl jen zezadu, ale měl podezření, že se usmívá.

Během cesty zpět necítili jinou přítomnost než svoji. Xiri podotkla, že to není důkaz, že jsou sami, a Dru s ní ochotně souhlasil. Neustále čekal, kdy přijde konec, kdy je magické bytosti popadnou jako hadrové panenky a zahodí tam, kam odhodily i aviany.

Co udělaly s pátrači?

Xiri ztuhla: "Stůj."

"Co je?" Vyhlédl dopředu, ale nic neviděl.

"Myslím, že jsem něco viděla, elfa nebo vraada, ale když jsem mrkla, bylo to pryč."

Temný kůň viděl něco podobného... ve stejných místech, uvědomil si Dru. Kdo tady ještě je? "Nebyl to pátrač nebo quel?"

"Ne. Patera... pátrače, jestli chceš, bych poznala snadno. Ne, vypadalo to jako člověk, ale bylo to neúplné." Pokrčila rameny. "Neumím to vysvětlit."

Dru se teď pohyboval opatrněji, očekáváje potíže. Pokud šlo o Xiri, její nenucenost vraada skoro rozčilovala. Očividně si myslela, že v téhle fázi nemají opatrností co získat. Zjevně si představovala rychlý, přímý pochod k cíli a Dru, který jí čím dál víc rozuměl, věděl, že teď, když se rozhodla, co bude

dělat, nemá smysl pokoušet se ji zastavit.

Než se stačil připravit, dorazili na místo, kde čekala trhlina.

"Nic nevidím."

"Viděla jsi něco, než jsem se objevil?"

"Ne," připustila. "Ale prostě se mi to zdá nějak špatně, když nic nevidím."

"Kdyby byl otvor viditelný, pátrači by ho našli dřív než my."

"Ale dovolili by jim to strážci?" opáčila.

To byla jedna z mnoha otázek, na které nemohl odpovědět. Magická stvoření pravděpodobně zasáhla kvůli počtu vetřelců, ne proto, že tu byl nějaký vetřelec. Po úvodním pokusu zastrašit Drua a Temného koně už dvojici nerušili. Zřejmě poněkud naivně doufali, že ti dva odejdou, aniž by toho příliš napáchali. Dokonce i když mág bral v úvahu, že tyhle bohům podobné bytosti byly pro dávné pány něco jako důvěrníci, žasl, jak moc se nechávaly spoutat pravidly. Bylo ohromující, že se tak dlouho držely úkolů, i když už v jejich řadách začaly propukát spory. Pokud však byl ten jeden hrozivý strážce znamením toho, co mělo přijít, Dru se obával, že na uprchlíky z Nimthu v budoucnosti čeká ještě větší nebezpečí, než si vůbec dokáže představit.

"Zatím nás nikdo nezastavil. Můžeme klidně pokračovat." Přestože to znělo jen jako návrh, Dru chápal, že je to víc než jemné pobídnutí. Ani si neuvědomil, že o krok ucouvl, jako by vládu nad jeho tělem přebíral hluboký strach.

"Tudy." Zdráhavý čaroděj pobídl nohy k pohybu a vedl společníci na místo, kde podle jeho odhadu byla trhlina.

Neviděli nic než trosky. Dru se začal bát, že otvor ztratil, že tudy budou bloudit hodiny a nenajdou nic než další suť. Xiri ho bude mít za hlupáka...

"Tam!" vykřikla elfka skoro radostně.

Už ji viděl, malou trhlínku zhruba ve výšce očí. Za ní se třpytil odlesk jiného, nádherného místa.

Říkal jsem to! Říkal jsem, že se vrátí! Musí být odstranění! Krutý hlas v jejich hlavách donutil oba průzkumníky padnout na kolena. Dru nepotřeboval pomoc k tomu, aby identifikoval tvora, který mu ničil mozek pouhou řečí.

Neměli by! ozval se hlas, který vraad připisoval čtvrtému. Zněl zdráhavě, jako by už taky nevěřil, že je možné se nevměšovat.

Dostali šanci! Zradili naši důvěru! duněl hlas. Dru se držel za hlavu a pokoušel se jí zabránit ve výbuchu. Oni...

Druova mysl se vyčistila.

Xiri vedle něj vstala, celá roztřesená. "Co se stalo? Kam se poděli?"

Čaroděj zavrtěl hlavou, ale vzápětí toho zalitoval. Svět se houpal. Po mentálním vniknutí strážců nezůstalo ani stopy. Jako by je někdo odřízl... nebo jako by utekli.

"Něco je vyděsilo." Svět se přestal houpat.

Dru a jeho společnice zaslechli šouravé zvuky. Xiri byla rychlejší, takže se jako první otočila a spatřila, co k nim klopýtá. Moc jí to nepomohlo; čaroděj postřehl v jejím obličeji zmatek, zatímco se otáčel, aby se i on podíval, jaké nové překvapení mu kdysi domněle poklidný svět chystá.

Nově příchozí se kolébal k nim, oblečený v jednoduché dlouhé kutně, která zakrývala celé tělo až k zemi. Znovu zakolísal, jako by ve skutečnosti nevěděl, kam jde. Podle Druova názoru na tom ostatně nebylo nic překvapivého, vzhledem k tomu, že tvor neměl oči. Neměl ani uši, nos, ústa nebo vlasy... vlastně neměl žádné rysy.

Jeden z Barakasových golemů, větší než předtím, ale okamžitě rozeznatelný.

Jak se sem dostal, když se přechod měl odehrát na druhém kontinentu?

Dru otázku zapomněl, zapomněl všechny otázky, když se ke golemovi bez tváře přidal druhý a potom třetí.

Začali se v ruinách rojit ze všech stran. Zjevně mířili k vraadovi, k elfce a k trhlíně.

Pařáty znovu přejely po zjizveném obličejí, tvoříce tak nové krvavé čáry.

Rendel nekřičel. Přestal křičet po prvním dnu. To ale neznamenal, že by bolest byla menší.

Ve zmučené mysli se mu vyrojily obrazy. Lidé v tmavých zbrojích z dračích šupin, nejméně stovka.

Smrt jednoho z hejna, který se díval a předával informace. Uvědomění, že jsou stejní jako Rendel.

"Tak... k čemu... mě potřebujete?" Očividně věděli všechno. Proč se na něj tedy vězňaté obrací?

Nevěděli, že zradil své lidi, když se typickým vraadským způsobem snažil podvodem vyšvihnout nad ostatní. Mírně se zachvěl v očekávání mučení, které určitě přijde, a taky prostě proto, že mu svlékli oděv a dovolili tak vlhkému, studenému vzduchu, aby se vyřádl na jeho nechráněném těle.

Vrchní vládce hnízdiště odtáhl ruku a poodešel, zatímco dvě samice přinesly vězni vodu a jakési maso.

Rendel viděl okolí jenom mlhavě; ne, že by to potřeboval. Tezerenee už věděl, jak hnízdiště vypadá. Byla to přirozená soustava jeskyní uvnitř a pod horou, které přezdíval Kivan Grath. Tady bylo hlavní hnízdiště ptačích lidí od doby nezdarů ve válce s tvory, kteří vypadali jako dvounozí pásovci, pokud byly obrazy, které Rendelovi ukázali, správné. Aviani stále ovládali většinu kontinentu, ale jejich protivníci měli odporný zvyk podnikat sebevražedné útoky z podzemí, které způsobily zkázu nejednoho z menších příbytků jejich rasy. Cílem nebylo zabít válečníky; zasáhli vždy novou generaci avianů. Mladí, kteří ještě neuměli létat, utrpěli těžké ztráty. Hnízdiště mohla být znovu vystavěna; nahradit budoucnost bylo mnohem těžší.

Rendela válka jeho vězňatů vůbec nezajímala. Jedinou věcí, kterou chtěl, ho vládce posměšně provokoval od chvíle, kdy sem dorazil. Těsně za kruhem ptačích lidí, dohlížejších na výslechy, se tyčily svůdné sochy, které objevil během svého bádání. Jaká ironie, že tu stály jako němí svědkové vraadova mučení. V téhle jeskyni byla moc, starší než moc ptáků. Chápali to a Rendel věděl, že se pokoušejí zúžitkovat to, co našli, a zároveň najít původní domov těch, co tyhle sochy v hoře vytvořili. Ono místo však leželo za oceánem, a tak neměli možnost zjistit, jak průzkum pokračuje. Věděl, že vrchní vládce je čím dál netrpělivější. Ptačí vůdce už si na vězni dvakrát zchladil vztek.

Když ho nakrmili a napojili, zopakoval otázku: "K čemu mě potřebujete?"

Jeden z avianů, podle pelichající postavy jeden ze starších, naklonil hlavu, jedním okem se zadíval na vládce a několik vteřin na něj krákorál. Odpovědi byly krátké a ostré. Byly taky znervózňující. Ostatní okamžitě poklekli, roztáhli křídla, uhladili si peří a sklopili jedno oko k zemi; v podstatě předváděli důvěru ve svého vůdce tak, že vůbec nesledovali, co dělá. Mohl kteréhokoliv z nich srazit k zemi.

Přirozeně šlo o gesto podřízenosti; podřízenosti vůči jakémukoliv plánu, který se vylíhnul v jeho hlavě, pomyslel si Rendel ironicky. K plánu, jehož nedílnou součástí zjevně byl i on.

Vytušil, oč jde, ještě dřív, než avian obnovil spojení. Narodil od většiny ostatních případů tentokrát rozhovor přivítal. Mohl to být jediný způsob, jak získat svobodu.

Obrazy jeho klanu, obzvlášť ptačí pohled na nejnebezpečnějšího, velikého netvora, o kterém Rendel věděl, že to musí být jeho otec. Uvězněný čaroděj ukazoval vlastní obrazy. Otec jako vůdce. Otec jako mocný čaroděj. Otec jako protivník, který aviany rozdrtí a do krví potřísněných hrudí zabodne dračí prapor.

Z uší rvoucích skřeků, které naplnily jeskyni a zněly ozvěnou tak dlouho, až si Rendel myslel, že ohluchne, pochopil, že celé hnízdiště ví, co vůdci řekl.

Nový obraz k němu vtrhl s takovou silou, že Rendel málem omdlel. Ukazoval Tezerenee rozptýlené po krajině, z kdysi hrdého klanu jen zkrvavené mrtvoly. Dračí prapor stále stál, ale tentokrát byl zabodnutý v hrdle samotného stařešiny.

"Pěkný obrázek," vymáčkl ze sebe Rendel, "ale těžko uskutečnitelný."

Ted' se mu v mysli objevil jeho vlastní obraz. Stál jako svobodný muž, který pracoval mezi aviany, odhaloval tajemství dávných pánů. Aviani s ním sdíleli svoje objevy. Viděl se, jak sedí ve vlastní tvrzi, velikém zámku částečně vystavěném, částečně vyrostlém z hlíny. Už existoval, zničená památka na ještě starší rasu, než byla ta jejich, kterou ptačí lidé přestavěli k vlastní slávě. Chyběl mu jen vládce.

Chtěli, aby zradil vlastní klan, aby zavedl Tezerenee do pastí, ve které všichni do jednoho padnou. Na oplátku dostane Rendel, po čem touží jeho srdce... vlastní panství a tajemství, která hledal, když přicházel do tohoto světa.

Zajatý čaroděj ani na okamžik neuvěřil, že by se dožil dne odměny. Možná by ho nechali žít dost dlouho,

aby jim pomohl v pokusech porozumět talismanům dávno mrtvé rasy, ale panství, které mu slíbili, nikdy neuvidí.

Přesto souhlasně přikývl, doufaje, že tomu pohybu rozumějí. Zjevně pochopili, protože od vůdce přišel pocit souhlasu. Stáhl ruku z vraadova obličje a znovu dal pokyn dvěma samicím, které vězně držely. Další avian, vysoký samec, sundal pouta, držící čaroděje u zdi, a přidržel ho, když se zhroutil. Samice, na svou výšku překvapivě silné, ho vzaly za paže a odnesly ze shromáždění rady. Předpokládal, že to byla rada.

Přenesly ho k rohoži a pomohly mu pomalu ulehnout. Rohož byla měkká, tak měkká. Když se vraad pohnul, každíčká kost v jeho těle křičela. Napadlo ho, že bude úplně ztuhlý, až se probudí - pokud se někdy probudí.

Když se uložil, obě samice odešly. Okamžitě je nahradily čtyři jiné. Jedna z nich nesla mísu. Navzdory tomu, že ho moc nekrmili, neměl hlad; chtěl jen spát, celou věčnost.

Ted' po každé straně stály dvě. Jedna podržel mísu, zatímco ostatní sáhly dovnitř, nabraly hustou tekutinu a celého ho pokapaly.

"U dračí krve! Dávejte pozor, kam vám to svinstvo kape!" Co chtějí dělat?

Když měly všechny čtyři plné hrsti, polily ležícího čaroděje a začaly tekutinu vtírat. Zesláblý čaroděj marně bojoval proti jejich spojené síle. Samice avianů bez potíží dokázaly plnit úkol jednou rukou, zatímco ho druhou přidržovaly. Tím způsobem ho namasírovaly od hlavy k patě.

Nebylo na tom nic vzrušujícího, ne, když mu tu a tam nějaký dráp připomněl to, co přivřenýma očima viděl jen matně... že jeho společníci nejsou lidé, ale odporná ptačí rasa. Zatímco pomalu usínal, uvědomil si, že to, co dělají, je nutné, pokud se bude chtít po probuzení pohnout. Spojení masáže a tekutiny už utišilo část bolesti. Dávalo to smysl; jeho vězňatelé neměli čas čekat, až se sám uzdraví, ne když znali jeho otce. Jakmile stařešina jednou o nepříteli ví, neodpočine si, dokud ho neporazí. Ptáci zatím doufali v rychlé a proradné vítězství, k němuž měl být klíčem jejich ochotný vězeň.

Rendelovy poslední vědomé myšlenky se týkaly toho, co udělá on, až přijde čas. Usmíval se ještě dlouho poté, co usnul.

Golemové k nim dál vrávorali jako neživé hrůzy z noční můry. Xiri držela nůž v pohotovosti a něco si mumlala.

Co tady dělají? Jak se dostali přes moře?

"Tyhle..." konečně ze sebe vypravila elfka, "tyhle jsem viděla! Co jsou zač?"

"Golemové." Díval se, jak jeden spadl a zase se zvedl. Po chvíli si Dru uvědomil, že se nepohybují jako slepci na neznámém místě, ale spíše jako děti, které nejsou úplně zvyklé chodit. Nerovná zem jim jistě nepomáhala.

Bylo v tom však ještě něco jiného. Ať přicházeli z jakéhokoliv směru, všichni mířili ke stejnému místu, jako by je přitahoval veliký magnet.

"Xiri! Dej mi ruku!"

Potěšilo ho, že nezpochybnila, co dělá. Čaroděj opatrně zamířil k místu, kde byla v zástupu beztvárných golemů jakási mezera. "Připrav se na cokoliv!"

Dru nechal golemy bez překážek pokračovat, jen se ujistil, že elfka ani on nestojí žádnému z nich přímo v cestě. Jak si myslel, neměli namířeno ke dvěma vetřelcům, ale spíš k trhlíně.

Xiri zadusila výkřik, když o ni jeden z tvorů na pouti k otvoru zavadil. "O nás jim vůbec nejde!"

"Ne. Chtějí to, co je za trhlinou."

"Nazval jsi je golemy. Poznal jsi je."

Poslední ze znervózňujících postav proklopýtala kolem nich. První už byly skoro u otvoru. Fascinovaný čaroděj pustil elfčinu ruku a vykročil k řadě vytrvale se pohybujících postav. "To my jsme je vytvořili. Tedy Tezereneeové. Ale já jsem pracoval s nimi. Tihle se měli stát našimi novými těly, až se naše ka přesune do tohoto světa. Z Nimthu se můžeme dotknout zdejší země - říkám jí zahalená země - ale nemůžeme fyzicky přejít."

"Potom to jsou tví lidé." Zvedla nůž, váhající, jestli jím má hodit. Byla ještě bledší než předtím.

Dru zavrtěl hlavou a vyrazil zpátky k trhlíně. Ted', když věděl, že golemové nechťejí jeho, byl zvědavý, co hledají. "Ne, tohle nejsou vraadové. Kdyby to byli oni, vypadali by jako já."

"Tak kdo to tedy je?"

"Myslím, že bychom měli jít za nimi a podívat se." Ať cítil k pevnosti na kopci cokoliv, teď to bylo druhotné.

"Víš," řekla a sklonila, ale neschovala nůž, "že to musí být ti, kterých se polekali strážci?"

"Vím." Dru měl jistou teorii, ale bál se ji elfce říct. Sám tomu stěží dokázal věřit.

První z golemů, který se teď pohyboval o něco jistěji, prošel trhlinou a zmizel. Ostatní se začali řadit a procházet skrz ve dvojicích. Čaroději ten pohled připomínal přehlídku děsivých loutek. Golemové rychle, bez jakéhokoliv zaváhání, vstupovali do trhliny. Pak i poslední přešel do dávné říše stvořitelů a nechal na zničeném náměstí jen elfku a vraada.

"Čekáme?" zeptala se Xiri.

Dru si uvědomil, že znovu váhá, tentokrát spíš užasle než ze strachu. Věděl však, že čím déle vyčkávají, tím je větší možnost, že něco zmeškají.

"Pojď za mnou."

Vzala ho za ruku. Když se na ni podíval, Xiri se nejistě usmála a řekla: "Nerada bych skončila sama na místě, kde jsem nikdy předtím nebyla."

Mohl ji ujist'ovat, že se to nestane, že se octnou blízko sebe na posečené trávě na úpatí kopce. Mohl jí to říct, ale neřekl. "Tak tedy je čas projít."

Byl to podobný pocit jako předtím, oslňující jas a následné vědomí, že během průchodu ustaly všechny zvuky.

"U Rheeny!" V okamžiku, kdy vešli do světa pevnosti, Xiri ztuhla. Dívala se na ptáky, vesele poletující po nebi, a na pokosenou louku, na které teď stáli. "Je to překrásné! Jako by to někdo vyřezal!"

Což nebylo daleko od pravdy, pokud šlo o Drua. Když viděl hrad znovu, tentokrát s Xiri, ještě víc ho uchvátil. Kdyby nebylo přítomnosti odhodlaných golemů, možná by se toho místa přestal bát. Golemové mu však posloužili tím, že mu připomněli, co může čekat.

Beztvárné postavy, netušící nic o kráse kolem, kráčely vzhůru. Už nešikovně neklopýtaly, přestože šly do kopce. Čím blíže k hradu byly, tím jistěji se pohybovaly. Bylo zjevné, že mají v hlavě opravdový cíl.

"Znají tohle místo." Xiri byla první, kdo řekl nahlas to, co už oba nějakou chvíli věděli. "Pohybují se, jako by se vraceli domů."

"Myslím, že se opravdu vracejí." Vzpomněl si na přízračné pozorovatele shrbené okolo krystalu a pentagramu. Kolik jich bylo? O kolik víc jich ještě existovalo? Neměl předtím čas prohlédnout si zbytek veliké budovy.

"Strážci?" Z tónu hlasu měl pocit, že elfka chce, aby souhlasil, přestože tomu ani jeden z nich nevěřil.

Dru pokrčil rameny, pokoušeje se udržet dost blízko za golemy. Teď Xiri vedla jeho. "Pochybují, i když bych to nevyloučil. Myslím, že nám strážci ve zničeném městě poskytl důkaz, kdo to je. Exodus na tohle místo to jen potvrzuje, jak vidím."

Byli už skoro na vrcholku hory. Postavy v kutnách mizely v otevřené bráně. Vraad i elfka viděli, že se golemové rozpptýlili, jakmile vešli do budovy. Nově přichozí se chovali jako doma.

"Myslím, že to říká vše," zašeptal Dru. Nadechl se a dokončil: "Myslím, že se páni domu konečně vrátili." Rozhodně to tak vypadalo. Čaroděj a jeho společníci následovali poslední z postav na nádvoří a s němou úctou se dívali, jak ukradené Barakasovy výtvořiny vstupují do budov, stoupají po schodech nebo si prostě prohlížejí okolí očima, které neměly. Nikdo z nich se o dva vetřelce nestaral.

Dru konečně získal zpět ztracenou sebe vládu, naklonil se a zašeptal: "Komnata, kterou chceme, je támhle." Ukázal k budově, do které s Temným koněm vešli při předchozí návštěvě. Mnoho golemů vstoupilo už před nimi.

"Tam?" Xiri si nebyla jistá, ještě pořád se nevzpamatovala z množství dojmů a pochopitelně se obávala podivných postav procházejících kolem nich. Dru, který golemy znal z doby, kdy byl s klanem Tezerenee, byl alespoň zvyklý na to, jak vypadají... nebo spíš nevypadají.

"Tam jsem viděl krystal. V komnatě světů."

"Dobrá." Ve volné ruce držela nůž. Dru měl dojem, že ho už předtím schovala, ale nemohl si vzpomenout. Chytil ji za zápěstí a sklonil ruku dolů.

"Pochybují, že by nám to prospělo. Mohlo by nám to dokonce uškodit." Věnoval jí úsměv, který ji

nejspíš neuklidnil o nic víc než jeho. "Myslel jsem, že z krvežíznivé rasy pocházím já, a ne ty."

"Jak jsem řekla, od doby, kdy jsme unikli z Nimthu, jsme se změnili." Přesto Xiri zbraň schovala.

"Myslím, že pokud jde o nuž, máš pravdu, vraade."

Pomalů se přesouvali přes nádvoří, částečně z opatrnosti a částečně proto, že Xiri fascinovaly velice živě vypadající sochy vytvořené z keřů. "To mi připomíná něco z mé vsi," zašeptala a usmála se. "Někteří mezi námi dokázali přesvědčit stromy a keře, aby přijaly novou, fantastickou podobu."

"Tak to dělají i pátrači?" Vzpomněl si na jedinečná hnízdiště, místa, která byla postavena a vypěstována.

Ta, která mu jeho věznitel ukázal, byla úžasným uměleckým dílem.

"V jistém smyslu. Stejně jako vraadové však spíše vyžadují spolupráci, než že by o ni prosili." Sevřená linka úst zřetelně ukazovala, že o téhle věci nebude dál mluvit.

Nikdo jim nebránil v cestě, když došli k otevřenému vchodu, a tak vešli do dlouhé předsíně. Elfka žasla nad nádherou vstupní haly. Rozhlížela se kolem, jako by čekala, že to všechno zmizí. Ne že by byla chodba tak bohatě zdobená, spíš z ní vyzařoval pocit majestátnosti, snad jako odraz umění stavitelů.

Dru, který žasl jen o trochu méně, přestože už chodbu viděl předtím, ji vedl dál dovnitř. Právě tehdy si všiml malé místnosti vlevo, o které by přísahal, že neexistovala, když byl v hradu poprvé.

Jako otrok vlastní zvědavosti přistoupil blíž ke vchodu do nové komnaty... a málem narazil do jedné z němých postav, která odtud právě vycházela. Dru a Xiri beztvářného poutníka pečlivě sledovali, dokud neodešel předními dveřmi. Dru opatrně nahlédl do komnaty... a zalpal po dechu.

"Co je to?" Xiri ho obešla, aby taky viděla dovnitř.

Místnost byla bez poskvrny a zářila oslnivým světlem. Byla úplně a naprosto stejná jako komnata dračího vládce, do které ho skoro vhodili pátrači ve zničeném městě, včetně velkolepé sochy před nimi. Přesto byla komnata ve městě ve srovnání s touhle jen bledým odleskem. Tady byl dračí vládce v celé své slávě, připravený vzlétnout. Jestliže ten ve městě vypadal téměř jako živý, Dru si byl skoro jistý, že tenhle živý je. Nehledě na obezřetné dračí oči mohl Dru snadno věřit, že tvor jen váhá, aby si promyslel, co dál. Dokonce i svaly, které dávno mrtvý mistr sochař vytesal, byly napjaté a vyjadřovaly pohotovost, se kterou dračí vládce čekal.

Byly tu i stejné sošky. Tentokrát si je Dru mohl prohlédnout lépe a uvědomil si, že mu připomínají i sochy z obrazového vzkazu, který mu předal vůdce pátračů. Jeden z drobných artefaktů připomněl čaroději figurku, kterou avian v hněvu hodil a rozbil ji. Dru, povzbuzený štěstím, které zatím měli, vstoupil dovnitř, aby se dozvěděl víc. Xiri, také zvědavá na účel tohoto místa, vraada nejen následovala, ale proklouzla kolem něj a rychle přešla k drobným soškám, ruce natažené před sebou, jako by chtěla některou zvednout.

"Počkej!" Přihnal k ní, očekávaje, že se kašdický gólem v pevnosti přirítí do komnaty, připravený nestydatě drzou dvojici za její hříchy srazit k zemi. Jestliže, jak věřil, patřili k dávné rase, která tohle všechno vytvořila, mohli přichystat mimořádná opatření proti porušení jejich nejvzácnějšího artefaktu. Sošky samotné mohly být chráněny stovkami nejrůznějších smrtících kouzel, přestože to nevypadalo, že by beztvární mohli mít dost času, aby připravili tolik magických pastí. Dru věděl, že u něj možná vraadská paranoia vítězí nad zdravým rozumem, chápal však také, že on a Xiri neví o tvůrcích a jejich moci skoro nic, kromě toho, že vedle nich vraadové vypadají jako děti.

Xiri se při jeho výkřiku zastavila. Okamžitě si uvědomila, čeho se bojí, a zlostně se zamračila. "Mám dost rozumu, abych nesahala na něco, co jsem si předtím pořádně neprohlédla."

Dru zrudl, zahanbený vlastním strachem, a přidal se k ní. Upozornil ji na podobnost výzdoby s tím, co jeho věznitelé objevili a co mu odhalili. Zmínil se i o zničené sošce a ukázal na jednu, která mu matně připomínala tu rozbitou. Xiri to rozčililo; podle jejího názoru bylo třeba se všim, co vytvořila rasa zakladatelů, zacházet s krajní úctou.

"Jsou skoro jako živí, když stojíme tak blízko." Položila ruku k jednomu z artefaktů, ale opatrně vedle něj nechala dost velkou mezeru, aby se ho ani nechtě nedotkla. Ani jeden z nich neměl chuť omylem o figurky zavádít.

"Nevzpomínám si, že by ty druhé působily podobně." Přestože si Dru artefakty ve městě nesměl prohlédnout, byl si jistý, že by z místa, kde ho aviani nechali, cítil auru, která je obklopovala tady. "Rád bych věděl..." Podíval se zblízka. Podrobnosti byly tak přesné, až téměř věřil, že po něm gryf, kterého si

prohlíží, chňapne, jestli dá prsty příliš blízko. "Rád bych věděl, co dělají?"

Šouravé zvuky je upozornily, že vešly tři postavy. Beztvární golemové mohli být všichni kopiemi jednoho originálu, tak si byli podobní, včetně pohybů. Bylo zjevné, že spolu nějak hovoří. Dru předpokládal, že komunikují podobným způsobem jako pátrači. Tím to však nebylo o nic méně znervózňující. Čaroděje nejvíc rozčilovalo to ticho.

Tři postavy záměrně zamířily k místu, kde stáli vraad a Xiri.

"Myslím, že chtějí něco udělat s figurkami," podotkl Dru. Bezděčně šeptal. "Teď možná uvidíme, k čemu tahle komnata slouží."

Protože stáli golemům v cestě, rozdělili se a každý uhnul k jedné straně stupínku, na kterém sošky stály. Dru si byl jistý, že dokud nebudou do ničeho zasahovat, nově příchozí je budou ignorovat stejně jako předtím.

Dva z přicházejících tvorů se otočili k vysokému čaroději. Třetí se přesunul tak, aby odřízl Xiri.

Elfku to nejprve zaskočilo, okamžitě se však vzpamatovala a sáhla pro nůž. K její hrůze se golem pohnul ještě rychleji a chytil ji za zápěstí, dřív než stačila zbraň vytáhnout. Xiri útočnicka udeřila druhou rukou, ale rána, která by většinu protivníků ochromila, beztvárný výtvar ani nezpomalila.

Čaroděj měl vlastní potíže. V hlavě mu zuřila bouře znovu vzkříšených pochybností. Nemohl se rozhodnout, jestli se má strašlivě staré moci bránit a riskovat následky, které by mohly přijít, kdyby se pokusil rozpoutat vlastní síly na místě, kde by mu to mohlo přinést víc škody než užítku.

Váhání ho přišlo draho. Golemové ho popadli za zápěstí a jeden mu přiložil ruku na spánek. Dru měl pocit, jako by měl hlavu najednou dvakrát větší než obvykle. Pokusil se soustředit na nějaké kouzlo, ale myšlenky se mu zatoulaly. Druhý i třetí pokus přinesly stejný výsledek. Účinně zablokovali jeho schopnosti. Pokaždé, když se zkusil bránit, se jeho pozornost přenesla na nějakou malichernost. Stěží se dokázal soustředit na skutečnost, že je vězněm, natož na to, jak by mohli oba uprchnout.

Xiri přivedli k němu a vyvedli je z komnaty dračího vládce. Beztvárné bytosti nebyly kruté; používaly jen tolik síly, kolik potřebovaly ke zvládnutí vězňů. Dru si všiml, kam jdou, a ponuře se usmál. "Berou nás přesně tam, kam jsme chtěli jít. Do komnaty světů."

"Co myslíš, že udělají?" Elfka zavřela oči a rozčilený výraz na jinak dokonalé tváři čaroději prozradil, že ani ona nemůže použít žádnou ze svých magických schopností. "Proč si nás tak najednou všimli? Ničeho jsme se nedotkli. Nic jsme neudělali!"

Tentokrát Dru neměl odpověď. Beztvární pro něj byli naprostým tajemstvím. Všechno, co se jich týkalo, končilo otazníkem. Proč se po tak dlouhé době vrátili a proč takovým způsobem? A navíc, co strážce tak vyděsilo? Jestliže to byli jejich páni, vracející se domů, neměli být služebníci spíše potěšeni? Až na jednu dvě výjimky se zdálo, že zůstali pánům po tisíciletí věrní.

Zatímco je vedli k mohutným dveřím komnaty světů - ke dveřím, které vraad, jak si vzpomínal, v záchvatu vzteku zničil, ale které tu stály nové, zářící a velice otevřené - Dru si všiml změn v chodbě.

Vypadala vyšší a byly tu dveře, na které si, stejně jako na ty první, z předchozí návštěvy nevzpomínal. Nově vymalováno? napadlo ho pobaveně. Proč ne? Bylo to už dobrých pár let, co tu byli majitelé naposledy.

Pobavení mu nevydrželo dlouho. Ve dveřích se s nimi setkali dva další beztvární. Ti, kteří Drua a Xiri drželi, uvolnili stisk, ale neuhnuli. Vraad ani elfka vůbec nepomysleli na boj nebo na útěk. Oba věděli, že nemají šanci.

Jeden z nově příchozích ukázal na čaroděje a naznačil, aby ho následoval. Druhý se otočil ke Xiri a udělal totéž.

Dru se podíval na společníci, která mu pohled oplatila. Oběma se jim v očích zrcadlila nejistota. Než mohli něco říct, tak se dvojice, která se s nimi setkala u dveří, otočila a vešla do komnaty, kde každý zamířil opačným směrem. Nikdo je nepostrkoval, ale jejich bývalí hlídači ukázali na odcházející postavy. Oba vězni se pospíšili, aby přidělené průvodce dostihli.

"U Rheeny!"

Xirina slova, jediný zvuk kromě těžkých kroků Druových bot, se odrážela komnatou. Upoutaná výzdobou stěn a stropu vrazila do golema, který ji vedl, a okamžitě uskočila, ze strachu z odplaty. Golem znovu získal rovnováhu a pokračoval, jako by si toho ani nevšiml. Dál kráčet k opačné straně místnosti,

stále přesně stejnými kroky a pohyby jako Druův průvodce.

Když se ocitli naproti sobě tak, že jakoby půlili místnost, postavy v kutnách se zastavily. Čaroděj a elfka se na sebe dívali. Dru zahlédl Xirin úzkostlivý výraz a pokrčil rameny.

Kromě dvojice, která je vedla uvnitř, a trojice, která zůstala u dveří, byli v komnatě jen čtyři další golemové. Dokonce už nebylo vidět ani příznaky prastarých. Jako by už nebyly zapotřebí, když se do hradu vrátily originály, byť změněné.

Čtveřice uprostřed místnosti klečela před krystalem, jako by na něj dozírala. Jeden gólem se dotkl jeho horní části. Ohnisko zasvítilo jako hasnoucí oheň. Tvory to zřejmě uspokojilo, protože vstali a udělali krok zpět, jako by něco čekali.

Ani oni, ani oba vězni nebyli zklamáni.

Dru se opatrně naklonil dopředu, aby neupoutal pozornost průvodce. Ohnisko se zamihotalo, jako by ho tvořil kouř a ne krystal a kov. Čtveřice blízko středu couvla ještě dál. Čaroděj věřil, že to nebylo ze strachu, ale spíš to patřilo k nějakému rituálu.

Ohnisko teď nebylo přímo viditelné; točilo se jako malý šedý vír. Ne, ne vír, mělo jakýsi tvar, skoro jako primitivní hranol. Dru ho považoval za vír, protože po jeho povrchu ve věčné šílené honičce přebíhaly drobné tvary. Ohnisko se proměňovalo, stávalo se z něj něco jiného. Dru by rád věděl, jestli by po jeho doteku udělalo totéž, nebo jestli by ho to zabilo.

Xiri zachytila jeho pohled a podívala se mu do očí. Zamračila se a ukázala na podivný tvar, který rostl uprostřed místnosti. Nic takového nečekala. Vraad byl stejně zmatený.

Čtveřice, která byla katalyzátorem proměny, znovu couvla, a tentokrát dala předmětu - nebo to možná byl důvěrník či nějaký druh démona - mnohem větší prostor, ve kterém se mohl roztáhnout. Ukázalo se, že to bylo moudré. Během několika vteřin se hranol zvětšil tak, že dosáhl skoro poloviční výšky těch, kteří ho vyvolali. Jak rostl, rostly i drobné tvary, které pobíhaly po jeho povrchu. Byly černé a připomínaly plazy, ačkoliv se míhaly tak rychle, že obvykle vypadaly jen jako rozmazané černé skvrnky. Když se na ně čaroděj pokoušel dívat déle než okamžik, dělalo se mu špatně od žaludku. Nijak netoužil prohlédnout si je zblízka.

Obrátil pozornost zpátky k celé konstrukci a konečně poznal, co mají před sebou. Xiri se zmínila, že její předkové objevili otvor... nebo otvor objevil je, protože to, co vytvořila stará rasa, bylo jistým způsobem živé. Živé v podobném smyslu jako Temný kuň. Rozhodně to nežilo jako ona nebo Dru.

Byla to brána. Ne, bylo to víc než brána. Slovo sotva odpovídalo pulsujícímu, magickému vchodu, který stál před nimi. Spíš to byla Brána. Víc jméno než popis, protože to žilo. Dru se odvážil udělat pár kroků stranou. Nezáleželo na tom, z kterého směru se díval, pořád to vypadalo, že je otevřená k němu. Věděl, že ji Xiri vidí stejně.

Přelétl očima světy namalované na zdech a stropu a pochopil, jak odsud zakladatelé mohli procházet na kterýkoliv ze svých výtvorů.

Nimth.

Zahlédl obraz, hleděl na postavu vraada a cítil přitom neovladatelné nutkání znovu se podívat na Bránu.

"U Serkadiona!"

Uvnitř rámu Brány teď byl vstup do jiného světa. Dru se nepotřeboval ptát, aby věděl, že je to jeho vlastní svět.

Průvodce vykročil k čekajícímu artefaktu. Postavičky na rámu začínaly zpomalovat, přestože na ně pořád nebylo možné zaostřit pohled.

Ani ne na délku paže od průchodu se gólem zastavil. Zvedl ruku a prudce jí máchnul dolů.

Nimth zmizel, nahrazený... ničím. Víc než ničím. Čaroděj věděl, kam teď dveře vedou. Vzpomínky na Nicotu doprovázel rostoucí pocit děsu.

Beztvárný tvor, který předtím stál vedle něj, se otočil, ukázal na rozlehlou prázdnotu uvnitř Brány a naznačil Druovi, ať vstoupí.

XVI.

V troskách společného města se pořád pohybovali rozzuření vraadové, ale větší část jich odešla.

Většinou se vrátili na svá soukromá panství, jako vždy nedůvěřují bratrům, aby tam přemítali a trucovali kvůli podrazu, který na ně udělali. Budou tak pohlčení sebelítostí a věčným osnováním odplaty, že se nejspíš nikdy nedostanou k tomu, aby se pokusili najít vlastní způsob, jak uniknout... což se klanu Tezerenee očividně podařilo.

Gerrod měl strach z těch, co ještě zůstali a hledali nějakého zbloudilého spojence dračího klanu nebo prostě jen někoho, na kom by si mohli vybit vztek. Jeden pokus o teleport už mu nevyšel a nijak se netěšil, že to bude v blízké budoucnosti zkoušet podruhé. Sharissa jeho obavy sdílela, a proto zatím zůstávali v úkrytu, navzdory tomu, že kolem občas prošel nějaký krvežíznivý čaroděj. Místnost, kam se uchýlili, byla malá špižirna v nízké černé budově. Byli na opačné straně města než dům, kde lord Barakas pronášel krásné proslovy o spolupráci, včetně toho, v němž zdánlivě slíbil, že všichni vraadové projdou do nového světa.

Kupodivu toho jako první měla dost Druova dcera. Obešla zahaleného společníka a naklonila se nad ním se založenýma rukama: "Velký a mocný Tezerenee! Když si pomyslím, že jsem se tě bála! Kam jsi nás to unesl? Jak jsi mohl opustit Sirvaka?"

Na první otázku Gerrod neměl odpověď a na druhou jen během posledních několika minut odpověděl aspoň tucetkrát. To Sharisse vůbec nebránilo pokládat ji znovu. Když byl její otec pryč, byl Sirvak jediný, kdo jí zůstal. Už nedůvěřovala Melenee, což byla, pokud šlo o mladého Tezereneeho, jediná dobrá věc, která z toho všeho vzešla.

"Už jsem ti to říkal, děčko! Ve chvíli, kdy jsem tě chytil, Sirvak vylétal jedním z oken ven. Nejspíš je zpátky na vašem panství a čeká na nás!"

Znovu vzhledl a oplatil jí ostrý pohled stejným. "Zkus si to zapamatovat aspoň na jednu dvě vteřiny, ano? Potřebuji přemýšlet!"

"Možná že ti s tím některý z těch vděčných lidí venku rád pomůže! Od chvíle, kdy jsme našli tohle místo, neděláš nic jiného!"

Chtěl jí odseknout, ale věděl, že má pravdu. Choval se stejně jako ti, kterými vždycky pohrdal. Zereeho nevychované štěně ovšem situaci zrovna nepomáhalo. Široce rozpřáhl ruce a odvětil: "Privítám jakýkoliv skvělý plán, který jsi vymyslela během té doby, kdy jsi mi nadávala."

Sharissa zavřela pusku a věnovala mu pohled, který by mu dokázal propálit díru do hlavy.

"Myslel jsem si to." Gerrod, vybičovaný jejími slovy i rostoucím pocitem hanby, dělal, co mohl.

"Všiml sis něčeho?" zeptala se a narušila klid, který si konečně vydobyl.

"Kromě toho, že neumíš zůstat zticha déle než pár vteřin?"

Ignorovala ho. "Při vši té zkáze, kterou tady natropili, to mělo být mnohem horší."

"Myslím, že odvedli obdivuhodnou práci."

"Chci říct, že musí mít stejné potíže jako my! Nemůžou věřit vlastním kouzlům!"

Gerrod se narovnal. Náhle si připadal velice hloupě. Chápal to, když jednal s Meleneou, chápal to, protože věděl, že žije blízko nestabilní oblasti. Čaroděj o tom nepřemýšlel vzhledem k Nimthu jako celku. Spát! Potřeboval spát! Proto mu to nemyslelo. Kdy naposled spal? "A co? Co tím chceš říct?"

"Nevím." Sharissa vypadal sklíčeně.

Tezerenee se znovu sklonil: "Plýtvání časem!"

"Kdybychom byli zpátky doma, mohli bychom dělat aspoň něco! Ještě jsem se nevzdala pátrání po otci! Víím, že je někde naživu!"

Věčný optimismus dítěte, pomyslel si hořce Gerrod. Přesto ho pokořovalo jen tak tady sedět, prakticky bezmocně. Byl zvyklý jednat, i když samozřejmě nebezmyšlenkovitě, ale co mohl dělat teď? Záležitost s Meleneou ještě neskončila; znal ji až moc dobře na to, aby si myslel, že si čarodějka prostě lehne a bude čekat, až Nimth skončí. Ne, z jejího pohledu udělal mistrovský tah. Teď je řada na ní... a možná sedí v téhle díře, místo aby hledal způsob, jak přejít, ze strachu. Jakkoliv pohrdal společností svého klanu, zahalená říše představovala pokračování života, a to byl pro vraada v kápi teď, když měl Zereeho dítě, prvořadý cíl.

Doufal, že ví víc, než prozradila, ale bylo to jinak. Informace tam byly, ale...

Hlupáku! Jeho smích, plný a znělý, Sharissu polekal; nechápala, co je tady tak směšného. Nepochopila by, že to bylo na znamení úlevy a zároveň způsob, jak se mohl sám sobě vysmát, že byl tak slepý. Vstal a

v návalu radosti Sharissu chytil a pevně objal. Když ji konečně pustil, dívka zůstala šokované stát. Nebyla to jen jeho chyba. Tunelové vidění byl jeden z nejdominantnějších rysů jeho druhu. Vraad, který něčemu hluboce věřil nebo něco zoufale chtěl, se na věc soustředil s posedlostí, která ho donutila ignorovat stovku rozumnějších řešení nebo přesvědčení. Proto se vraadové jen málokdy spojovali s jinými na víc než několik let, pokud vůbec. Byl to jistý druh tvrdohlavosti, kvůli které nedokázali zabránit případné smrti Nimthu a jeho obyvatel, protože by to znamenalo odsunout stranou pyšnou víru v sebe sama a pracovat společně s někým dalším.

"Odcházíme! Jakkoliv, ale odcházíme! I kdybychom měli jít na tvoje panství pěšky!"

"Proč? Co tě napadlo?" Sharissa se usmívala, uchvácená jeho nadšením a snem o návratu do perlet'ové pevnosti.

"Oba jsme se mylili. Tys chtěla najít způsob, jak přivést svého otce zpátky. Já taky. Proč?"

"No... je to můj otec!"

Gerrod si povzdechl: "A ty si o něj děláš starosti. Dobrá. Můžu to říct jinak? Čeho chtěl dosáhnout on?"

"Doufal, že najde jiný způsob, jak projít do říše za - ach!"

"Našel ho! Musí být tam! Proč ho přivádět sem, když ani nevíme, jak to udělat, a přitom ho můžeme následovat tam! Jestli se to podařilo tvému otci, stejně snadno by se to mělo podařit i nám!"

Dívčiny jemné rysy znovu zahalil strach. Věděl, že není nepřitažlivá, ale rozčilovala ho způsobem, který si mladý Tezerenee neuměl vysvětlit. "Co zase?"

Sharissa mu popsala, otcův odchod, včetně toho, jak se snažil uniknout. Gerrod okamžitě pochopil, v čem je problém. "Tak si musíme dát pozor, abychom se během změny neteleportovali. Zbývají nám už jen dva problémy." Sharissa odpověděla, znovu povzbuzená a zjevně ochotnější mu důvěřovat, když teď předložil konkrétní návrhy ohledně jejího otce. "Jeden je načasování. Kolísá to. Nevíme, jak dlouho budeme muset čekat... pokud k tomu ještě dojde."

"Dojde." Když Gerrod přidal k vlastním znalostem poznámky Drua Zereeho a svého bratra, věděl nejspíš o nestabilních oblastech Nimthu víc než kdokoli jiný, obzvlášť pokud šlo o jejich rychlý růst. Nimth neměl ani polovinu času, který předpokládal jeho otec. Jistě, všichni vraadové budou do té doby dávno mrtví, zdivočelá magie světa a jejich vlastní hloupost je kombinace, kterou nemůžou přežít. "Pochybuji, že bychom museli čekat moc dlouho."

Vyrazil ke dveřím, soudě, že situace ještě není tak zoufalá, aby zkoušel kouzla. Sharissa ho zastavila otázkou: "Jaký je ten druhý problém?"

Gerrod se na ni překvapeně podíval: "Přežít tak dlouho, abychom se tam dostali."

Dru zavrtěl hlavou, hledě na tvora u Brány. Pokud na to přijde, bude bojovat doslova zuby a nehty. Možná nemůže čarovat, ale rozhodně se bez odporu nevrátí do Nicoty.

Golem znovu pokynul... a vraadovo tělo poslechlo, přestože s ním jeho mysl bojovala.

Ve světle komnaty se něco zalesklo, kovová stěla, mířící s pozoruhodnou přesností na golema. Zasáhla by ho přesně do krku - kdyby dosáhla cíle.

Ani ne stopu od tvorova těla se čepel, kterou Xiri hodila v marné snaze Drua zachránit, zastavila a spadla na zem. Když dopadla na podlahu, ani nezarachotila. Shromáždění golemové, dokonce i ten, který stál vedle ní, se na ni ani nepodívali. Dál se soustředili na Bránu a na vraada, který už byl skoro u mohutného artefaktu.

Jen dva tři kroky od věčnosti nekonečné prázdnoty se Druovo tělo zastavilo. Za tu krátkou chvíli se čaroděj pořádně zapotil. Někde v Nicotě se toulal Temný kůň, možná hledal cestu zpět, pokud strážci neporušili další z pravidel a nevymazali mu z mysli vzpomínku na svět. Byla to chabá naděje, ale jestli ho pošlou skrz, stínový hřebec by ho mohl znovu najít.

A jestli ne, bude se tam Dru vznášet navěky.

Připravil se, čekaje na poslední postrčení, které ho pošle do Nicoty. Když nepřicházelo, pokusil se podívat na golema, který ho přinutil dojít až sem. Nešlo to; vraadovy oči se mohly pohybovat, ale hlava ne. Stál ochromeně před Bránou.

Když se čaroději znovu vrátila vláda nad vlastním tělem, byl tak šokovaný, že se málem odsoudil k osudu, který mu, jak si myslel, chystali beztvární. Jakási ruka ho chytila za roucho a stáhla zpátky kousek dál od hrozivého portálu. Brána uzavřela průchod do Nicoty. Její drobní společníci znovu zrychlili a honili

se po povrchu artefaktu.

"Dru!" Xiri ho sevřela v objetí hodným pátrače. Nikdo z jejich "hostitelů" se nepohnul, aby je od sebe oddělil, a tak se vzájemně s úlevou objímali. Nakonec elfka zašeptala: "Myslela jsem, že tě odešlou přímo do toho... toho..."

"To je Nicota."

Široce otevřela oči. "Proč myslíš, že tě tak mučili?"

Pokrčil rameny. Neměl v úmyslu odhadovat záměry pánů tohoto místa, pokud se tomu může vyhnout.

Prostě uvažovali jinak, stejně jako pátrací, a možná ještě odlišněji.

Ruce se natáhly a konečně ty dva od sebe odtrhly. Dvojice golemů, snad ta, která je přivedla do komnaty, vzala vetřelce za paže a ukázala ke vchodu. Vraad a elfka, zmatení, ale s úlevou, že se dostanou pryč od Brány a jejích vražedných možností, je bez námitek doprovodili.

Průvodci je rychle vyvedli z komnaty světů a zpátky nádhernou chodbou. Během několika vteřin bylo jasné, že je zamýšlejí odvést zpět do komnaty dračího vládce. Než je uvedli dovnitř, Dru a jeho společnice se po sobě zmateně podívali.

Uvnitř se nic nezměnilo, což čaroděje skoro zklamalo. Skoro čekal, že se veliká postava dračího vládce náhle skloní, podívá se jim do očí a promluví. Socha na ně hleděla, ale jen jako její protějšek ve zničeném městě. Život v ní byl jen výplodem Druovy vyčerpané představivosti.

Do místnosti vešla další dvojice beztvárných a prošla kolem čtyř přítomných. Vraada začalo rozčilovat, že je od sebe nedokáže rozeznat. Kdyby je nenásledoval trhlinou a do hradu a nepamatoval si, kolik jich bylo, málem by uvažoval, jestli jich není jen hrstka a nepobíhají tam a zpátky jenom proto, aby jejich vězni uvěřili, že jich je spousta. Čaroděj věděl, že jsou to hloupé myšlenky, ale překerní situace mu lezla na mozek. Báł se, že by se nakonec mohl dostat do stavu, že by dal přednost Nicotě před dalším pobytem mezi těmihle beztvárnými.

Nově příchozí přešli k figurkám a nad každou přejeli rukama. Několik sošek vzali a ukryli někde v kutnách. S evidentním uspokojením se stáhli a ukázali na zbývající artefakty. Zbývající dva golemové přivedli Drua a Xiri blíž.

"Chtějí, abychom si vybrali," zašeptala elfka.

Měla pravdu. Jeden ze znervózňujících společníků ukázal na všechny fantastické figurky a potom na zdráhavé vetřelce.

Dru si sošky prohlížel. Vybrat si sošku, ale z jakého důvodu a s jakým výsledkem? Co když je špatná volba zabije?

Většina postavíček byli magičtí tvorové. Byl tady gryf, drak, jednorožec, trpaslík, elf - Dru se letmo podíval na Xiri - a další, jejichž jména neznal. Byla tu i zvířata a několik lidských postavíček.

"Nech mě vybrat první." Xiri nečekala, co odpoví. Natáhla ruku a vzala elfa. Rozumná, bezpečná volba. Oba čekali nějakou zvláštní reakci, ale pořád se nic nedělo. Jeden z golemů jí nakonec postavíčku vzal a vrátil ji mezi ostatní.

Čaroděj zadržoval dech. Zdálo se, že neexistuje žádný zvláštní důvod, proč je o to požádali. Byl v pokušení natáhnout ruku a popadnout sošku, která nejvíc připomínala vraada, ale z nejrůznějších důvodů se rozhodl, že ne. Krátce se podíval na gryfa, přemýšleje, jak moc se podobá Sirvakovi, a skoro ho zvedl. Pak se soustředil na draka, který byl miniaturní verzí velkolepé postavy před ním, a málem si vybral toho.

Zatímco přemýšlel, beztvární trpělivě Čekali. Dru však nějak věděl, že se bude muset rozhodnout brzy.

Ruka zaváhala nad drakem a potom znovu nad gryfem.

Náhle se vraad od sošek odtáhl. Setkal se s nevidoucím pohledem jednoho z rozčilujících hostitelů a řekl:

"Nevybral jsem si. Nic odsud nechci."

Zajímavá volba.

Komnata zmizela. Dru, Xiri a jejich němí společníci stáli na temném místě. Čaroděj se nemusel ptát, kde je, obzvlášť, když se objevily dvě žhnoucí oči a z hlubin temnoty se částečně vynořil matný obrys mohutného draka.

Hlas, který mu vyplnil mysl, byl jediný, který by mu mohl na tomto mrtvém místě dát nějakou naději.

"Vrátil ses."

Z pohledu, který po něm vrhla Xiri, bylo jasné, že i ji zahrnuli do rozhovoru.

Ano, obě volby ovlivňují výsledek, dodal s mírným uspokojením strážce, kterého Dru označoval jako prvního mezi velícími hlasy. Tvá volba je potěšila, i když je zároveň zmátla.

Jakoby v odpověď na slova falešného draka beztvárné postavy ustoupily od elfky a vraada asi na délku paže.

"Jsou to tví páni? Odhadl jsem to dobře?"

Následující zaváhání ukouslo kousek sebejistoty, která se čaroději pomalu začínala vracet. Po chvíli však zpola neviděný tvor odpověděl. Ano. i ne.

"Ano, i ne?" To byla Xiri. "Jak můžou být tvými pány, a přece jimi nebýt?"

Abych vám to objasnil, musel bych vyprávět o jejich posledním odchodu... přechodu podobného druhu, jaký podnikli vraadové, a přece jiném.

Strážcova slova byla zároveň matoucí i objasňující. "Jestli ti to dovolí, prosím, vysvětlí to."

Nejsem si úplně jistý, jestli souhlasí nebo jestli jim na tom nezáleží. To, co obývá vaše golem, jsou stíny našich pánů. Hovoříme s nimi skoro tak málo jako vy. Ostatní se snaží pochopit, aby věděli, kde je jejich místo. Někteří dokonce tvrdí, že je to důkaz, že jsme teď svými vlastními pány.

Dru se ušklíbl. Jako předtím, i teď věděl, o kterém ze svých druhů drak mluví.

Odbíhám. Zazněla v tom zlost na sebe sama? Obavy? Dru si nebyl jistý, ale něco v tom bylo. Přestože strážce vystupoval sebejistě, pravda byla jiná.

Bylo jich málo, když začalo být zřejmé, že se nedožijí vyvrcholení - nebo selhání - svého snu. Nechali nás, ať děláme jejich práci, ale naše možnosti byly omezené.

Čaroděj jen těžko věřil, že by takovýmto bytostem scházela moc. Strážci byli mocní, dokonce ještě mocnější než Temný kůň.

Jsme... jistými stránkami... jejich myslí. Kousky povahových rysů. Slovo, které jste zvolili, "důvěrníci", je asi to nejbližší. Vytvořili nás tak, abychom společně uchovali všechno, čím byli, kdyby je postihlo nejhorší.

Jakou část asi představuje vzpurný strážce, přemítal vraad, a jak dominantní rys to je?

Přišla chvíle, pokračovala přízračná postava, kdy měla rasa dvě možnosti. Mohla použít Bránu a jít hledat něco, cokoli, co by obnovilo její životní sílu a dalo jí energii pokračovat dál. Ta možnost však mohla směřovat k úpadku, a dokonce možná i rychlejšímu konci. Druhá volba slibovala největší naději pro jejich odkaz, ale stejně jako první by znamenala konec všeho, co povstalo během tisíců let.

Zvolili si druhou možnost. Přestože už nebudou dále existovat v původní podobě, stále budou moci řídit směr a konečný výsledek svého velkolepého plánu. Skutečný svět možná jednoho dne přivítá nástupce starší rasy.

V tu chvíli ho Dru přerušil, přestože měl nepříjemný pocit, že na něj beztvární hledí s mimořádným zájmem. "Neměli jméno? Říkáš 'oni' a 'jejich', ale žádné jméno."

Skoro z draka cítil zahanbení. Už je to tak dávno, človíčku, že jsme ho zapomněli. Dokonce ani my nejsme nesmrtelní, i když to tak může vypadat. Jak plynula staletí, jsme méně, než jsme bývali. Přijde čas, kdy se vytratíme jako tišící se vítr.

"A oni své jméno neznají?" zeptala se Xiri a zalétla očima k beztvárným tvorům.

Odpověď je v tom, co mi dovolují říci... a možná jsou tam i další odpovědi. Ty vraadejsi mluvil oka a o tom, jak se může dostat na místa, kam se tělo nedostane. Tak to bylo se staršími. Viděl jsi pentagram v komnatě světů. Příhodné jméno, protože pomocí Brány mohli sledovat nebo navštěvovat všechny světy, které stvořili. Tehdy, naposledy, se však rozhodli udělat něco jiného.

Umírající rasa už měla jen asi tisíc příslušníků, když došla ke konečnému rozhodnutí, tisíc, kde jich kdysi byly milióny. Strážcův tón zněl toužebně, vzpomínal na slávu oněch dávných dnů. Po zhruba stočlenných skupinách vkráčeli do komnaty světů a už nikdy nevyšli. Teprve až byla připravena poslední skupina se zakladatelé uráčili odhalit služebníkům, svým důvěrníkům, co dělají.

Báli jsme se o ně, ale byli jsme jen služebníci, a tak jsme poslechli, když nám přikázali vrátit se k povinnostem a nezasahovat. Nikdy jsme nesměli zasahovat, pokud nám to přímo nerozkázali. Přesto nás jejich plán vyděsil, protože se tak měli dostat mimo náš dosah a my jsme měli zůstat sami, bez vedení.

Stejně jako se to podařilo vám, vraadům, i oni osvobodili svá ka, duše, z fyzických schránek. Při

představě stovky odcházejících duchů se Dru i elfka zachvěli, zůstali však zticha. Vaši lidé si vytvořili nová těla, aby mohli pokračovat tak jako předtím. Zakladatelé ne. Místo toho si vybrali schránku, která obsahovala jejich společné vědomí, ale bylo to víc než tělo, mnohem, mnohem víc. Zamýšleli to tak, aby mohli jistým způsobem navždy dohlížet na svět, který je zplodil. Bude to jejich svět, stejně jako stromy, louky i zvířata.

Než mohl příběh pokračovat, Dru vyhrkl: "Země! Samotná země! Když jsem cítil, že se tahle říše bude bránit, nebyla to jenom moje představivost!"

Země. Ty, eljko. Když jsi mluvila o tom, že země žije, měla jsi větší pravdu, než sis myslela. Ano. Má mysl, i když jinou, než co byste za mysl považovali vy. Ví, co dělají, ti, kdo na ní žijí, a postupuje tak, aby ovlivňovala věci ve svůj prospěch. Myslím si však, že tak velká změna naše stvořitele proměnila, protože země je jiná. Jsou to, a nejsou naši páni. Než jste zasáhli, mysleli jsme si, že země znovu zemřela, že se zakladatelé navzdory odhodlání vytratili. Byli jsme hlupáci, příliš sebevědomí hlupáci. Nejsme zrovna bystří. Neviděli jsme, co země dělá... dokonce i když tě hledala, aby tě sem přivedla, vraade. "Mne?"

Dračí postava se pohnula, jako by si nebyla jistá, jak pokračovat. Tebe nebo tvůj druh. Rozhodli jsme se dát vraadům druhou šanci.

"Takže oslabení bariéry mezi Nimthem a tímhle světem nebyla naše práce?"

To sotva. Strážce se znovu odmlčel. Když promluvil, jeho hlas se už vytrácel. Řekl jsem všechno, co si přáli.

"A co naše volby? Co představují naše volby?"

V Druově hlavě zazněl sebeironizující smích. To nevím. Jestli to zjistíš, zajímalo by mě to.

Kolem nich se znovu zhmotnila komnata dračího vládce.

Golem položil ohromnému čaroději ruku na rameno. Dru se otočil a doslova na postavu před sebou zavřel: "Co? Čím nás ještě chcete omračovat a mást? Chápete vůbec, co děláte? Jsou z vás už jen stíny toho, čím jste byli kdysi, že jednáte, a přitom doopravdy nemyslíte? Proč jste se vůbec vraceli?"

Alespoň na poslední otázku znal odpověď, nebo v to doufal. Strážce řekl, že vraadové dostali příležitost vykoupit se. Jestli selžou, selže celý experiment a sny starých zemírou. Ukradení golemové poskytl zemi ruce k práci, když došlo na fyzické záležitosti. A možná nějaká část jejich přítomnosti znovu zatoužila po pevném těle.

Dál se Dru v úvahách nedostal, protože beztváří, jak jim z nedostatku lepšího jména říkal, naznačili, že je má dvojice znovu následovat. Čaroděj a elfka neměli doopravdy na vybranou, a tak beze slova vyrazili za nimi. Xiri se posunula, tak aby se dotýkali, ale jinak se na sebe během chůze ani nepodívali.

Znovu se vraceli do komnaty světů.

Ve dveřích si Dru a jeho společníci konečně vyměnili rozčilené pohledy. Budou je snad postrkovat tam a zpátky, dokud se nesesypou?

Odpověď stála před nimi a její mihotající nitro připomínalo spíše chřtán šelmy než průchod do jiných světů.

Dru cítil, že tentokrát neprijde žádný odklad v poslední chvíli. Svět, který postavy v kutnách vyvolily, bude jejich novým domovem.

Xiri si to zjevně uvědomila ve stejný okamžik jako on. Pokusila se odstrčit průvodce a vydobýt sobě i Druovi cestu ke svobodě. Stejně jako když předtím hodila po jednom z vězňů nůž, i tentokrát se její pokus golema vůbec nedotkl. Třebaže byla elfka rychlá a zjevně zkušená bojovnice, odrazila se od golema a vrazila do nepřipraveného čaroděje. Dru sotva dokázal zabránit tomu, aby nespadl na zem. Když znovu získali rovnováhu, průvodci natáhli ruce a vzali je za paže. Oba vězni zjistili, že už sebou nemůžou zmitat. Protože se pokusili o násilí, sebrali jim průvodci kontrolu nad těly. Bezmocně se pohybující spolu s golemem, došli do středu komnaty a k trpělivě čekající Bráně.

Čaroděj si přál, aby je strážce tam v té jiné komnatě neopustil, ale věděl, že by falešný drak stejně mnoho neřekl. Strážci byli zvyklí slepě pány poslouchat, a přestože se už dostali ke zpochybňování slepé poslušnosti, k záchraně dvou vetřelců to nestačilo.

Vraade! spěšně zavolal hlas dračího strážce. Oni v tebe věří.

To bylo všechno. Jeden z prázdných obličejů se potočil stranou, jako by něco viděl. Dru cítil, jak se

strážce polekaně stáhl.

Oni ve mne věří? Co to znamená?

Brána se znovu zachvěla a způsobila mezi svými temnými obyvateli nový rozruch. Rozběhli se ještě zběsileji než předtím, pokud to vůbec bylo možné.

Čaroděj uviděl Nimth. Zhluboka se nadechl a čekal, kdy se objeví Nicota nebo nějaké jiné místo, ale Nimth stále zůstával.

Mířil na Nimth... a oni v něj věří. Věří, že udělá - co?

"To je... to je Nimth?"

"Ano." Dru se podíval na Xiri. "Chtějí, abych tam šel. Myslím, že chtějí, abych přivedl vraady do tohoto světa."

Elfce se ta myšlenka stále moc nelíbila, třebaže oba věděli, že už k Druovi necítí nenávist. Jenže Dru byl jen jeden vraad. On sám jí řekl, jak strašlivá dokáže jeho rasa být.

"Změní se, až tu chvíli pobudou. Musí. Jinak je země nepřijme."

"A co já?"

Na to nepomyslel. "Nejspíš tě pošlou k tvým lidem. Můžeš je připravit na náš příchod." Vraad se cynicky usmál. "Pokud nejsou tak krvežízniví jako ty, měli bychom dokázat žít vedle sebe."

"Nevrátím se ke svým lidem; ještě ne." Xiri se mu podívala do očí s odhodláním hodným jeho vlastní rasy. "Myslím, že bude lepší, když se s tebou vrátím na Nimth."

"To nechceš. Bude tam spousta zahořklých vraadů. Ted' ne."

"Ano." Vzala ho za ruku. Nedokázal by ji vytrhnout, ani kdyby chtěl. "Ted'. S tebou. Chci vidět, jak to skončí."

Dru vzhledl a setkal se s neviditelným pohledem jednoho z dávných. Cítil, že bytost dokonce i bez očí vstřebává každý jeho pohyb, každý výraz tváře. Golemové viděli víc než mnozí, kdo měli dokonalý zrak.

"Projedme," řekl mu.

K jeho překvapení se prázdný obličej sklonil s jakýmsi přikývnutím. Cesta před nimi byla volná. Brána netrpělivě čekala a zdálo se, že pulsuje v rytmu čarodějova pádícího srdce.

Pevněji sevřel Xirinu ruku a vedl ji k portálu a na půdu zrádného Nimthu.

XVII.

Tezereneeové měli v plánu udeřit jako první a zaútočit na nepřítele ve spánku. Zvědové, které Barakas vyslal prozkoumat hory, se vrátili předčasně a přinesli zprávu o tom, co objevili. Bylo tam hnízdiště, obrovská jeskyně, z níž viděli vylétat a zase vletat dovnitř ptačí lidi.

Nakonec lord Barakas pomalu zat'ál pěst a řekl: "Rozdrtíme je, dokud se připravují! Chci, aby byli draci připraveni k letu!"

Dračí klan měl jen šest představitelů totemového zvířete, nepočítaje v to osm malých vyvern, na které narazili jen čistou náhodou. Vyverny byly dobré k lovu a jako mazlíčci - první, jejíž mysl cvičitelé podrobili, dostal stařešina pro štěstí - ale v boji s takovým nepřítelem nebyly k ničemu. Ze šesti draků měli jen čtyři podrobenou mysl a jeden z nich se během kouzla příliš vzpíral, takže mu poškodilo mozek. Podrobování mysli, metoda, s jejíž pomocí mohli Tezereneeové zvířata rychle a účinně ovládnout a vycvičit, byla tady v Dračí říši z větší části záležitostí buď všechno, nebo nic. Přesnost nebyla možná a po poškození jednoho z draků cvičitelé výcvik ukončili a doufali, že se jim podaří nalézt lepší způsob. Armáda, která měla vzlétnout do bitvy, nebyla dobře vyzbrojená, ale byli to Tezereneeové a na ničem jiném nezáleželo.

Z prohlídky mrtvého těla Barakas věděl, že aviani jsou stejně jako jeho lidé denní tvorové. Většinu by jich zastihli ve spánku. Tezereneeové znovu a znovu hráli válečné hry a v cvičných bojích se připravovali k útokům, jako byl tento. Dokonce i když bylo ptáků pravděpodobně nejméně dvakrát víc než válečníků v dračích přilbách, výhoda bude na straně klanu.

"Jsme silní! Jsme mocní. Jméno Tezerenee je moc!" říkal Barakas. Byly to obřadní výroky, které klan v minulosti slyšával často, ale pronášené s takovou vášní, jak to dokázal jen stařešina, to byla pravda.

Bylo tedy politováníhodné, že poté, co Tezereneeové vše naplánovali, zaútočili na ně aviani ve chvíli, kdy

se teprve připravovali.

Nová pevnost byla sotva víc než tmavá odporná krabice, kolem které stála žalostná, jen napůl postavená hradba. To bylo vše, co za těchto okolností magie klanu dokázala. Uvnitř byla jediná místnost, společná síň. Většina Tezereneeů měla v současnosti dost práce venku. Esad, jemuž připadla pochybná pocta stát se jedním ze tří dračích jezdců, pracoval se svým drakem a nechával velkou zelenou bestii, ať si zvykne na jeho pach. S ostatními jezdci měl za úkol odstranit hlídky, které aviani postavili. Také se od nich čekalo, že zabrání tomu, aby příliš mnoho ptáků získalo leteckou výhodu. Esad měl pochybnosti o svých schopnostech úkol splnit, ale strach z otce mu bránil s tím něco dělat.

Pohlédl vzhůru a v srpku bledého měsíce na poslední chvíli zahlédl okřídlenou siluetu.

"Dračí krev!" Tezerenee nechal draka být a rozběhl se k pevnosti. Snažil se být co nejvíc potichu, v naději, že se mu podaří zprávu rozšířit od úst k ústům a získat tak klanu přece alespoň malou výhodu překvapení. Esad věděl, že pokud zemře dřív, než se mu podaří někoho varovat, vina za mrtvé padne na něj.

Málem se s ním srazila ženská postava ve zbroji. Popadl ji za ramena a zašeptal: "Ptáci každou chvíli zaútočí! Dej to všem vědět, ale udělej to tiše!"

Přikývla, že rozumí, a zamířila pryč.

Uprostřed kroku ji zasáhl úder modrého blesku... a jako památku na její smrt zanechal jen tenký pramínek kouře.

Esad si s hrůzou uvědomil, že čas být tiše pominul.

"Braňte se! Utočí na nás ze vzduchu!"

Ve vzduchu se rojily černé postavy, které s třepotáním křídel poletovaly mezi tmou a kalným světlem dvou měsíců.

Nechali jej dívat se. Dívat se, jak zahajují něco, co zřejmě bude znamenat konec vraadské rasy. Aviani s ním zacházeli dobře, neboť využili jeho znalost tezerenské taktiky a ještě stále ho mohli potřebovat, ale přesto byl pořád zajatec, a ne spojenec, jak předstíral. Přišel o svou moc a jeho divocí společníci ho hlídali, takže bylo s podivem, že vůbec kdy něco předstírali a nazývali ho spojencem.

Navzdory tomu všemu byl Rendel celkem spokojený, i když měl dost rozumu, aby to nedával najevo.

Čaroděje netěšila zkáza jeho rasy, ale uspokojovalo ho, že jeho vlastní plány běžely nerušené dál.

Jeskyně byla prakticky prázdná, neboť Rendelova připravená slova - obrazy? - ve vrchním vládci avianů vzbudila dojem, že bude potřebovat téměř všechny bojeschopné jedince. Ta lež nebyla až tak daleko od pravdy. Dokonce i s výhodou prvního úderu a vlády nad noční oblohou ptáci utrpí těžké ztráty.

Tezereneeové nezemřou bez boje... a pokud vše půjde podle plánu, nezemřou vůbec.

Koneckonců, dával přednost lidským poddaným než opeřeným zrůdám, jakými byli jeho vězňové.

Mladí, kteří nebyli k boji dostatečně vycvičení, a ti, kdo za ně měli odpovědnost, se z obav, že by něco přece jen mohlo ohrozit hnízdiště, stáhli do nižších jeskyní. Strach do nich vraad nenápadně zasel během rozhovorů s těmi, které z nedostatku přesnějšího označení stále nazýval radou starších. Avianům to připadalo jako rozumné opatření. Rendel jen stěží dokázal utajit radost. Podařilo se mu zajistit, že na něj bude dohlížet jen pár strážců.

Ve skutečnosti byli tři. Pár dalších bylo roztroušeno po vrcholu a u ústí jeskyně, ale domýšliví tvorové skutečně věřili, že to oni napálili zajatce. Rendel krátce pohlédl na aviany kolem sebe a žasl nad tím, že právě tato rasa získala v Dračí říši převahu. Dva byli vysocí svalnatí válečníci; o jednom z nich se Tezerenee domníval, že velel hlídce, která ho zajala. Zbývající hlídač byl pelichající starší, který byl jejich mluvčím, když jim Rendel nabízel spojenectví. Vrchní vládce zde nebyl, protože se rozhodl vést útok, což bylo něco, co by mu získalo Barakasův respekt, ale Rendel se jen tiše baval. Nikdy mu nedávalo smysl nechat před nepřítelem pobíhat takovou kořist, jakou vůdce představuje. Ať utrpí ztráty ti méně důležití. Těch je vždycky dost.

Strážce, o kterém si vraad myslel, že ho původně zajal, něco zaskřehotal. Rendel se odvrátil od třpytícího se krystalu, který mu při útoku sloužil jako oči, a dovolil avianovi, aby se jej dotkl a vytvořil mezi nimi spojení.

Za obrazem dvou ptáků, kteří se stali kořistí zvířete dračího jezdce, následovala vlna hněvu. Rendel tušil, že obraz, který viděl, byl jen jednou ukázkou toho, jak se klan brání. Buď jeho bývalí spojenci viděli ve

tmě zjevně lépe než on, nebo bylo spojení myslí dokonce silnější, než si myslel, protože si vraad nedokázal vzpomenout, že by něco takového v pozorovacím krystalu viděl. Nebylo to důležité; když avian mluvil o dracích a jejich smrtící síle, Rendel mu věřil. Tři létající draci, kteří byli mnohem větší než vraadové nebo ptačí lidé, působili zkázu. Rendel se dozvěděl, že se útočníci zdráhají použít talismany ze strachu, že zabijí vlastní lidi. Navzdory mohutnosti byli draci rychlí a hbití. Srazit bestie, aniž by to omylem odneslo i pár opeřenců, by vyžadovalo zkušenou mušku a velkou troufalost.

Rendel mu oplatil obrazem svých lidí jako válečníků spolu s nevyřčenou otázkou ohledně podobných schopností avianů. Jak očekával, mohutnou postavu to rozzuřilo. Avian stáhl ruku z Rendelova čela a přitáhl si nešťastného čaroděje tak blízko, že se zobák ostrý jako břitva ocitl na dosah jeho bledého obličeje. Tezerenee v posledním okamžiku klopýtla a na rozzlobeného strážce upadla. Tvůr postavu v černém odstrčil. Díky avianově ohromné síle Rendel přímo odlétl a přistál několik kroků od místa, kde předtím stál. K jeho překvapení si ho oba válečníci přestali všimnout a znovu se soustředili na výjev v krystalu. Zřejmě se domnívali, že už jeho znalosti nepotřebují, což se mu prozatím ještě nehodilo. Jenom starší jej stále pozoroval.

Čaroděj se zvedl na nohy a předstíral, že se oprašuje. Když snahu konečně vzdal, prokletý napůl oškubaný pták na něj stále zíral. Rendel zvedl ruku k ústům a zakašlal a současně upíral oči na trojici. Pozornost staršího se obrátila zpět k obrazům bitvy, než ho zřejmě napadlo, že zajatci nelze navzdory oslabené magii věřit. Na Rendela se zahleděly vodnaté, ale ostražitě oči.

Rozhodnutí staršího se však o zlomek vteřiny opozdilo. Okamžik bez dozoru Tezereneemu stačil. Jedna z věcí, které ho Barakas naučil a již Rendel oceňoval, byla využít jakékoli příležitosti. Měl v plánu něco podobného, jako byl vyprovokovaný útok jedné ze stráží, jen chtěl začít o něco později. Okolnosti však zapracovaly v jeho prospěch.

Zaměřil talisman na trojici, právě když si starší začal uvědomovat hrozbu, kterou vraad představuje. Když Rendel talisman ukradl, věděl jenom to, že je určený k zabíjení. Nevěděl ani se nestaral, jakou smrtící sílu tvůrce uvnitř uvěznil, stačilo mu, že jí bude dost na odstranění tří postav před ním. Aviani se domnívali, že neví, jak talisman použít, ale čaroděj ke zkoumání talismanu využil každé nepatrné příležitosti a věděl, jak je třeba se dotýkat značek a jak se talisman zaměřuje. Teď se mu za námahu dostalo odměny. Soustředil se, silou vůle přinutil kouzlo talismanu pracovat a těšil se na žalostný nárek těch, kdo se ho odvážili zotročit.

Nic se nestalo.

Pobavení v očích aviana, kterému chvíli předtím magický artefakt ukradl, mu prozradilo vše. Rendelova kořist byla prázdná nádoba, obyčejný přívěšek. Nechali ho, ať se prozradí, ať si vybere okamžik smrti. Rendelovi zrudla tvář hněvem - hněvem na sebe sama, že se nechal tak snadno zmanipulovat - a napadlo ho, jak jsou tato stvoření podobná dračímu klanu. Jak často Barakas používal podobné metody?

Velitel hlídky k němu zamířil, jako jehla ostré spáry připravené trhat a zobák otevřený v grimase, která se v rámci avianových možností podobala chladnému úsměvu. Ozval se hluboký dunivý zvuk, nejspíš smích. Rendel udělal to jediné, co mu zbývalo - rozběhl se. V cestě ke vstupu do jeskyně mu stál jeho kat. Zbývala tedy jediná možnost. Bude muset doufat, že se mu podaří uniknout do hlubších chodeb a tam se ztratit.

Před něj se snesla zlovorná postava. Avian mu přelétl nad hlavou a zahradil cestu. Rendel zaklel, vrhl se mezi kamenné obry a přál si, aby uměl čerpat sílu, kterou v nich cítil. Ptáci to zkoušeli bezpočtukrát a neuspěli. Proto poslali průzkumníky za moře. Tam pravděpodobně ležel klíč k pochopení a využití mocných sil, spících hluboko uvnitř každé sochy.

Spáry narazily do kamene jen pár palců od čarodějova hrdla. Rendel vyjekl a rozběhl se k další soše, tentokrát mohutné rohaté bestii, která vypadala, jako by ji umělec zachytil uprostřed rozjímání o vlastní smrtelnosti. Když do ní Tezerenee narazil, socha zakolísala, neboť podlaha pod ní byla v důsledku nějakých minulých otřesů narušená.

To není spravedlivé, pomyslel si s hořkým strachem. Ve vrcholné formě by vraad útočníka zničil nejprostším kouzlem. Aviani jej odmítli uvolnit z moci kouzla, které otupilo jeho schopnosti, s odůvodněním, že se nejdříve musí osvědčit. Rendel si myslel, že naplánoval i to, jak zdolat tuto překážku,

ale opět se přecenil. Ted' ho nějaká létající zrůda roztrhne vedví a skončí rozervaný na krvavé cáry. Když ho do zad zasáhly spáry, které mu zároveň roztrhly plášť a košili, vykřikl. Oděv z dračích šupin mu vzali a dali mu šaty z obyčejné látky. Ted' věděl proč. Proti dračí kůži by samotné drápy nebyly jako zbraň k ničemu a aviani pro Rendela zjevně plánovali dlouhou a krutou smrt.

Když se avian vznesl k dozajista poslednímu útoku, Rendel se opět vrhl na kamennou postavu a v zoufalství se pokoušel protlačit skrz ni nebo ji přelézt... ted' by nedokázal říci, co chce udělat, ted' už ne. Prastará socha se zakymácela a pak se začala hroutit na bok. Bylo sporné, zda se víc vyděsil Rendel nebo jeho věznitelé. Hrozící smrt nedokázala z mysli zoufalého čaroděje zahnat skutečnost, že ničí právě to, pro co tolik riskoval. Rendel popadl nejbližší okraj sochy v bláznivé snaze narovnat mohutný kamenný artefakt jen vlastní silou.

"Ne!" Tezereneem to smýklo dopředu. Socha se zřítíla na tu vedlejší a zničila i ji. Ústřední síní se jako vlna přelil děsivý pocit bolesti a ztráty. Aviani odlétli zpět, jako by je fyzicky zasáhla smrtelná agónie bytosti uvnitř. Rendel si představil strašlivý dominový efekt, při kterém bude víc než polovina soch rozbita na padrť a jeho mysl zničena nezastavitelným přívalem utrpení, které bude muset sdílet, zatímco duchové živlů - pokud to skutečně byli oni - budou jeden po druhém umírat.

Měl štěstí. Druhá socha se v mračnu prachu zřítíla, aniž by i jen škrábla tu vedle. Vraad lapal po dechu. Někde nad sebou slyšel skřípavé, dusivé zvuky. Skrze oblak, který se zvedl, zahlédl zbývající dva ptáky, jak se poněkud nejistě ženou jeho směrem. Čas her skončil. Navzdory porážce, kterou utrpěl, Rendel věděl, že může alespoň zemřít s pocitem uspokojení, že tito tři budou muset zaplatit za škodu, kterou on při zoufalém pokusu o útěk způsobil. Zákony, kterými se aviani řídili, byly prosté a nelítostné.

Prach mu stále plnil plíce. Proč se mračno neusazuje? Rendel vstal, doufaje, že svým katům ještě alespoň na okamžik unikne, když se kamenná drť začala hýbat. Nebyl to však jenom záchvěv. Rozbitými sochami nepohazovala chvějící se země, ale hýbaly se samy od sebe... a jaké záchvěvy by se zaměřily tak přesně?

V Rendelovi zápasila naděje se strachem a žádná z emocí nedokázala získat navrch. Jako první ho napadlo, že bytosti uvnitř přežily a přicházejí na pomoc tomu, kdo je osvobodil. To ale nebylo možné. Rendel cítil jejich smrt a věděl, že to, co se nyní pohybuje, nejsou ony. Když se hromada začala zvedat, potlučený Tezereneem klopýtl vzad.

Obrovskou síň prostoupila živelná moc, živá, a zároveň neživá. Byla i nebyla odlišná od té, kterou neúmyslně zničil, ale zároveň představovala jistě mnohem víc. Rendel si uvědomil, že je mu ve skutečnosti jedno, co to je; věděl jen, že to určitě musí být to, co hledal.

"Moje! Jsi moje!" vykřikl vyčerpaný, ale triumfující čaroděj. Bolest, která proudila jeho tělem, byla zapomenuta. "Pojď ke mně! Naplň mě mocí, která je má!" Vyvolal to, i když zřejmě čirou náhodou, ale díky tomu to musí poslouchat jeho...

Navzdory jeho příkazům se zdálo, že moc nemá chuť poslouchat. Hlína a kousky soch vzlétly vzhůru, skoro udeřily do stropu jeskyně a vyšlehlo z nich světlo, které vyděsilo spoustu malých tvorů. Aviani, kteří při pohledu na světlo ztuhli, se opět začali hýbat. Rendela si nevšímali. Také oni pátrali po pokladu, který zde prastarí zanechali. Ten z nich, který ho ovládne, se stane novým vrchním vládcem - nejen této oblasti, ale celé země.

Copak chaos, který tvůj druh přináší, nemá konce? Objevil se nejasný, zvířeti podobný tvar. Z hlubin světa vybublala žhavá země a spojila se s hlínou a kameny, aby vytvořila obraz života. Navzdory všemu, co poletovalo kolem, se Tezereneeho nedotkla jediná částička prachu nebo kapka roztavené země. Dokonce ani sochy, které byly velmi blízko epicentra, nebyly zasaženy.

Existuje pro někoho, jako jsi ty, skutečně naděje?

Ačkoliv se nikdo nepodíval jeho směrem, leda že by uprostřed hromady byly oči, Rendel věděl, že otázka patří jemu.

"Přestaň žvanit! Tady velím já! Já jsem ten, kdo určuje pravidla a soudí!" Rendelovi se pochybnostmi zachvěl hlas.

Roztáhla se ohnivá křídla, vytvořená takřka jen z hořící země. Tlama, která předtím patřila rohatému zvířeti, nyní náležela zcela jinému netvorovi, který však s každým vydechnutím stále víc nabýval až příliš známé podoby.

Máš odvalu... a nic víc. Nemáš právo žádat mou poslušnost. Oni také ne.

Mluvil o avianech. Rendel sebou trhl, užaslý, že mohl zapomenout na přilétající tvory. Rozhlédl se, ale ti tři zmizeli.

Byli přesměrováni jinam, dokud s nimi nebude možné něco udělat. To pro tebe jsem si přišel, vraade, na rozkaz těch, kteří zde vládou.

"Nemůžeš mě odtud vzít! Ne teď! Proto jsem se tak snažil, aby přechod fungoval! Proto jsem všechno riskoval, přišel sem sám, i když jsem věděl, že hrozí nebezpečí!" Rendel věděl, že blábolí, ale získával tak čas. Jeho mysl vřela a hledala řešení ti snivé situace. Zachránili ho před smrtí kvůli... nevěděl proč, věděl jen, že ho odloučí od toho, co je po právu jeho.

Človíčku, v jednom z tvého druhu jsem našel mnoho věcí hodných obdivu, ale v tobě z těch vlastností vidím jen málo. Nenut mě k opatřením, kterých budu muset litovat... později. Už jsem zasahoval víc, než mám. Zničil jsi toto místo a ty, kteří byli našimi předchůdci, staršími pomocníky našich pánů - můžeš je nazývat duchové živlů - jen náhodou, ale není náhoda, že jsi je toužil zneužít.

Rendel už nemyslel na slávu, která měla být jeho. Místo toho uvažoval, zda se odsud dostane živý.

Falešný drak sklonil děsivou hlavu; hořící země mu dodávala vzhled nestvůry chrlící oheň. Vyplnil celé Tezereneeho zorné pole.

Už nemusíš přemýšlet, človíčku.

Falešné čelisti se rozevřely.

Rendel zavřel oči a rozkřičel se.

XVIII.

"Tak k tomuhle všechno vede? Nezůstává po vraadech nic než zkáza?"

Dru na Xirinu otázku nejprve nedokázal odpovědět. Brána je, ať už z rozmaru svých tvůrců nebo, jak osobně věřil, ze svého vlastního rozmaru, vrátila na Nimth, do blízkosti společného města vraadů. Ačkoli byla noc, matný svit mraků ze země vypadal jako západ slunce a umožňoval jim vidět. Dokonce i z úbočí, na kterém se zhmotnili, bylo zřejmé, že se odehrála nějaká katastrofa. Z toho, co viděl, už Dru věděl, že to nebyla přírodní katastrofa. Zkáza byla příliš dobře zorganizovaná. Někdo chtěl zničit jedinou věc, která kdy spojovala vraady dohromady. Dru tiše zaklel, smutný a zahanbený.

"Nikdy předtím jsem takovou zelenou neviděla," zašeptala elfka. "Mám pocit, jako by pojídala duši Nimthu." Hleděla k obloze a sledovala vír nad nimi. Zvedala se mohutná bouře, která vypadala, že zaplaví vše, neboť se táhla od obzoru k obzoru. Dru nechtěl, aby je příchod bouře zastihl venku; to, co na Nimthu přišlo, nebyvalo tak přirozené a neškodné jako voda. "Chyť se mě znovu za ruku." Pevně mu ji stiskla. Čaroděj načerpal trochu útěchy z vědomí, že má v této chaotické době někoho, koho se může dotknout. "Chceš se přenést?"

Přikývl. "Rozhodně se o to alespoň pokusím. Musím to riskovat. Máme málo času. Nimth dnes nezemře, ale my bychom mohli." Xiri znovu zvedla hlavu. "Obloha?"

"Ten svit z mraků je nový jev... myslím, že velice nový. Také se chystá bouře. Nebude to obyčejný déšť, jaký bys čekala. Liják už tu roky nebyl. Pokud bouře udeří, bude magická."

"Což znamená, že může přinést cokoli. Bude to bezpodmínečně špatné?"

Rukou ukázal na obraz před nimi. "Podívej se kolem. Vidiš, že by z toho, co vraadové zatím udělali, vzešlo něco dobrého?"

Bylo jasné, o co mu jde, ale zdálo se, že ji něco zneklidňuje. "Nezhorší tvoje kouzlo situaci? Není možné, že zapůsobí jako katalyzátor?"

"Mohlo by, ale nemáme moc na vybranou. Buď použiji magii, nebo půjdeme pěšky."

Elfčina ruka vyklouzla z jeho; zjevně bojovala sama se sebou. "Existuje ještě jeden způsob."

"Jaký?"

Elfka sklopila oči. "Mohla bych vyzkoušet vlastní síly. Mé se také vrátily, stejně jako tvé."

Když je zakladatelé náhle nechali jít, Dru úplně zapomněl, že jeho společnice také ovládá magii.

"Potřebuješ něco?"

Xiri se usmála. "Štěstí?"

Když se začala soustředit, ustoupil. Přírodní síly Nimthu, pokud je tak stále bylo možné nazývat, se na zavolání pohnuly. Elfciiny způsoby se však zdály jiné než ty vraadské. Byly jemnější, žádaly, místo aby si braly. Před elfkou se objevilo mihotavé světlo. Dru si promnul bradu a pokoušel se pochopit podstatu jejího kouzla. Byl tohle směr, jímž se vraadská magie měla rozvíjet?

Zaslechl zalapání po dechu a uviděl, jak se Xiri začíná hroutit. Skoro to vypadalo, že místo aby Nimth splnil její přání, snaží se využít ji. Moc nejen odpověděla na výzvu, ale pokoušela se převrátit její kouzlo, téměř jako by si to vědomě přála. S hbitostí založenou na staletích pečlivého nácviku převzal Dru vládu nad kouzlem. Moc se bránila, nějakou živá bytost, ale podobně jako by bouřlivá řeka bojovala s částečně rozbořenou hrází. Přesto Dru nezměnil kouzlo tak, aby bylo stejné, jako kdyby jeho tvůrcem byl on. Místo toho se snažil vytvořit křížence obou kouzel, alespoň dočasně. Pochyboval, že by skutečně bylo možné obě magie spojit bez katastrofálních následků.

Napětí bylo strašlivé, ale nakonec se před nimi otevřel zářící kruhový portál. Dru, stále soustředěný na sledování síly kouzla, natáhl ruku a pomohl Xiri postavit se na nohy.

"To se nemělo stát!"

Dru měl rozum. "Pokusila ses použít vázací síly Nimthu stejně, jako bys to udělala s těmi z vlastního světa. Nimth už nepodléhá stejným přírodním zákonům, pokud tomu tak vůbec někdy bylo. My vraadové jsme ho změnili a je nám teď až příliš podobný. Zlý a hladový. Přesto," dodal povzbudivě, "si myslím, že to, čeho jsi dosáhla, je pravděpodobně užitečnější než to, co by se podařilo mně."

"Ještě jsme nepřešli. Nech si gratulace na potom."

Projít portálem bylo jen nepatrně méně znervózňující než vstoupit do živé brány zakladatelů. Dru na okamžik zahlédl cestu, jež mu silně připomínala ty, kterými se vydali Temný kůň, aby unikl z Nicoty, a pak už stál i se společníci opět na povrchu svého světa.

Stáli na nádvoří, na které Dru hleděl jen... jen... vraad se přestal pokoušet spočítat dny, které uplynuly od jeho neočekávaného odchodu. Konec konců ti, kdo mohutnou budovu zničili, na to pravděpodobně potřebovali pouhé hodiny, ne dny. Nemohl se však přinutit podívat se na společníci. Zblízka vypadala zkáza města dokonce ještě hůře, než si představoval.

"Město starých podlehlo času," zašeptal Dru, opět zahanbený vlastním druhem. "Než uplyne zlomek stejné doby, zbude z tohoto místa ve srovnání jeho troskami jen odporná skvrna."

"Ruina je ruina," řekla Xiri, spíš aby ho ukonejšila, než že by tomu prostému tvrzení věřila. "Co doufáš, že tady najdeš?"

"Nic. Doufám jsem, že by tu někdo mohl být. Všichni nemohli přejít. Ne tolik a tak rychle. Toto udělali ti, které tu zanechali... ti, kterým mám pomoci."

"Co uděláme teď?" Xiri si očividně nepřála, aby jednou z možností bylo zůstat na tomhle temném a ohavném místě. Samotnému Druovi se ta představa také nelíbila. Doufal, že část města stále přežívá, že něco z magie, která vraadům umožňovala město využívat, stále pracuje. Avšak podle toho, co mu řekly posílené smysly, bylo vše zničeno. Nenajdou žádné jídlo ani vodu.

Zdá se, že je mým osudem už nikdy nejíst normální jídlo! Strážci a jejich páni ho nejednou zbavili hladu i žízně, ale teď nebyli po ruce. Dru zalétl očima ke společníci. Mohla by jim Xirina magie opatřit potravu, kterou budou zanedlouho potřebovat? "Umíš vyčarovat jídlo a pití?"

Zamyslela se nad tím. "Po tom, co se stalo, si myslím, že ano, ale mohlo by existovat i lepší řešení."

"Jako třeba?"

"Když kouzlo vyvoláme společně, podobně jako jsme to udělali předtím, mohlo by to jít."

Druovi to dávalo asi stejný smysl jako většina ostatních věcí, které v posledních dnech dělal. "Pak to tedy zkusme. Neměli bychom pokračovat, dokud tenhle problém nevyřešíme. Nechci si ani představovat, co by se stalo, kdybychom někdy nutně potřebovali jídlo nebo vodu a zjistili, že s tím nemůžeme nic dělat." Tentokrát začal on, rozhodnutý držet síly Nimthu od začátku pod kontrolou. Pomalý postup ho dopaloval; bylo to, jako by se svou magií učil ovládat úplně znovu. Po chvíli přemýšlení čaroděj usoudil, že přesně to dělá.

"Mám to," řekl jí.

Xiri přikývla, natáhla se a lákala moc ke spolupráci. Druovo pevné sevření zabránilo podobnému magickému útoku, jako byl ten, který se odehrál během pokusu o přenos. Cítil, že elfka obrátila vázací

sílu země k úkolu, který si přála dokončit.

Čaroděj zamrkal. Z náhlého završení kouzla se mu zatočila hlava. Také Xiri se pokoušela znovu zorientovat. Dru hleděl na rozbité nádvoří.

Bočník chleba, trocha ovoce, kousek masa a džbán s nějakou tekutinou představovaly uprostřed zkázy absurdní obraz.

"Lepší, než jsem doufala," řekla s úsměvem.

Všechno rozdělili na dva stejné díly, s výjimkou obsahu džbánu, protože nikoho z nich nenapadlo vyčarovat poháry. Drua překvapilo, když se Xiri zakousla do masa. Domníval se, že jako elfce se jí bude představa požívání masa divoké bytosti hnusit, dokonce i když jídlo bylo ve skutečnosti magického původu.

"Jíst maso neznamená, že se má duchovní podstata zmenší," řekla a polkla sousto, plýtvat masem ano. Rostlinná strava postrádá několik nezbytných složek. Znáám pár takových, co věří, že je to jediný způsob, jak se můžeme stát něčím víc, než jsme teď, ale všimla jsem si, že v průběhu času jsou to obvykle oni, komu něco chybí na těle i na duchu." Xiri prsty utrhla další kousek. "Vzdávám díky bytosti, která mi opatřila potravu, ačkoli v tomto případě to je asi nemožné, protože žádné zvíře nikdy neexistovalo." Ukázalo se, že ve džbánu je víno, které bylo Druovi matně povědomé. Spolkl několik doušků, než si uvědomil, že je to jeden z jeho vlastních výtvorů. Uvažoval, jestli kouzlo nějak proniklo do jeho mysli, ale pak usoudil, že je to otázka pro klidnější časy.

Nasytit se jim trvalo jen pár minut. Dru si všiml, že jídla a pití se objevilo přesně tolik, kolik v tu chvíli potřebovali. I na to bude čas někdy jindy, ale chtěl se zeptat Xiri, jestli to tak naplánovala, nebo to nějak poznalo samo kouzlo. Vstal a zahleděl se ke svému panství. Část z něj se tam chtěla okamžitě rozletět, aby se podíval, zda tam Sharissa je. Měla přejít, ale trosky města kolem a to, co řekl strážce, naznačovaly, že Barakas zradil opravdu dost vraadů. Pokud ji Tezereneové sami nedovlekli k pentagramu, pravděpodobně na ni prostě zapomněli. Dru nedokázal říct proč, ale cítil, že kdyby bylo po jejím, jeho dcera by byla stále zde.

"Dru! Někdo tady je!"

Čaroděj to také vycítil. Téměř jako by se nově přichozí ve městě vynořil... a proč ne, pokud to byl vraad?

Někdo se smál. Byl to hlasitý a mírně nepřičetný smích. Muž, to bylo to jediné, co o něm dokázala dvojice říci, kromě toho, že byl jen kousíček od nich. Zdálo se, že je hledá.

"Co máme dělat?" zeptala se Xiri a podřídila se Druovi, neboť toto byl jeho svět a jeho šílenství. O vraadech věděla málo a vypadalo to, že by to ráda nechala tak.

"Zjistíme, kdo to je." Čaroděj věděl, že je to nebezpečné rozhodnutí, ale také to mohl být nejlepší způsob, jak zjistit situaci. Cítil, že dohromady mají nad přichozím jasnou výhodu. Je dokonce možné, že vetřelec bude přátelský. Samozřejmě to nebylo pravděpodobné, ale stále tu ta možnost byla.

Skutečným důvodem, i když by to Dru po tom všem, čím prošel, popřel, byla prostá zvědavost. Nečekaný odchod jeho zvědavost zchladil pouze dočasně.

S opatrností, jakou může přinést jenom zkušenost, se Dru s elfkou prodíral troskami nádvoří směrem, odkud smích přicházel. S tichem si ani jeden z nich hlavu příliš nelámali. Smích neznámého byl stále hlasitější, takže pochybovali, že by je slyšel, i kdyby stáli za ním a křičeli.

Xiri ho uviděla první, poté co vykoukla zpoza rohu budovy bez střechy, která - pokud Druovi sloužila paměť - byla místem, kde poprvé se stařešinou probíral teorii o cestování ka. "Jenom tam sedí a směje se!"

Dru se podíval přes ni a zatajil dech. "Rendel?"

Skutečně to byl Rendel. Tezerenee seděl na otlučené lavičce, oblečení měl potřhané a vypadal, jako by vstal z hrobu. Právě teď byl zticha, až na zajímavé zvuky, které vydával, když lapal po dechu. Připravuje se na další kolo šílenství, usoudil Dru. Co tady Rendel dělá a kde byl?

"Ty ho znáš?"

Vysoký vraad přikývl, aniž si uvědomil, že elfka k němu stojí zády. "Jdu tam."

"Neměl bys!"

Její slova zůstala bez povšimnutí. Dru vystoupil ven, zamířil k Rendelovi a snažil se tvářit sebejistě, což,

jak dobře věděl, nebyla pravda. Když uviděl, že se Tezerenee znovu chystá rozesmát, zavolal na něj.

"Rendele! To jsem já! Dru Zeree!"

Druhý vraad vyskočil na nohy a zavrtil hlavou. Byl zticha, i když se jeho ústa stále otevírala.

"Rendele. Jsem skutečný. Kde jsi byl? Co se ti stalo?"

"Co se mi stalo?" Rendel se málem rozesmál, ale našel sílu tomu odolat. "Co se mi nestalo. Na to by ses měl ptát!"

Dru se přinutil mluvit klidně. "Dobře. Co se stalo?"

"Všechno mi vzal." V očích otrhaného Tezereneeho se odrážel boj mezi rozumem a šílenstvím. "Všechno mi vzal! Tak tvrdě jsem pracoval, tolika věcí se vzdal!"

"Kdo? Kdo ti to vzal?" Rendelova ztracená kořist Drua netrápila tolik jako otázka, jaká moc ho vrátila z říše za závojem na temný Nimth.

"Drak. Povstal z hlubin země... jenomže to nebyl drak! Byla to země!"

Drak se vytvořil ze samotné země? Jeden ze strážců. Ten, který si, jak se zdá, oblíbil podobu zvláštního netvora. "Přinesl tě sem strážce?"

Pokud si Rendel všiml nenucenosti, s jakou se Dru vyjadřoval o prastarém důvěrníkovi, se kterým se spřátelil, nedal to najevo. "Poslal mě sem. Říkal, že už zasáhl víc, než je dovoleno. Domníval se, že pokud se z Nimthu dostanu zpátky tam... tam, kde jsem byl... pak to znamená, že tam mám být."

Zadíval se Druovi do očí. "Ale neexistuje žádný způsob, jak přejít! Jsme tady v pasti, mistře Dru!"

Čaroděj se stříbrohnědými vlasy zaváhal a uvažoval, zda jeho odpověď Rendelův rozum oslabí nebo posílí. Také přemýšlel, jestli Tezereneemu opravdu chce říci, co si myslí.

Rendel se chystal znovu posadit, zbytky pláště omotané kolem těla. Nebylo jasné, zda chce pokračovat v nesmyslném smíchu, ale Dru věděl, že pokud to bude ještě chvíli poslouchat, zešílí on.

"Může být cesta zpět... když mě vyslechněš."

"Není cesta zpět!"

Dru přistoupil blíž. "Přešel jsem do zahalené říše a vrátil se zpět. Je to možné."

V Tezereneeho zjizvené tváři se poprvé objevila naděje. Dru přemýšlel, čím v druhé říši prošel.

"Možné?"

"Ano."

Rendel se napřimil a podařilo se mu ukázat stín jeho starého domýšlivého já. "Pak stále můžeme zvítězit."

Rendelovy rozšířené oči Druovi prozradily, že si Tezerenee konečně všiml Xiri, která se k nim připojila.

Na nepatrný okamžik se v tváři potlučeného muže objevil zvláštní výraz. "Kdo je to?"

"Xiri. Moje přítelkyně a společnice." Druovi ten popis připadal prázdný a nedostatečný, ale v tomto okamžiku se nehodlal pokoušet silící vztah s Xiri definovat, když si ani on sám nebyl jistý, jakým způsobem se vyvíjí. "Je to elfka. Potkali jsme se na druhé straně, když jsme byli oba v nebezpečí."

"Elfka." Rendel si ji prohlížel, jako by si prohlížel cenný exemplář. "Zapomněl jsem, že existují elfové."

"My jsme na vraady nezapomněli," odvětila mrazivým hlasem.

"To vidím." Rendel se každou vteřinou víc a víc vracel ke svému starému já. Dru přemýšlel, jestli neudělal chybu.

Jeho obavy se trochu zmírnily, když se světlovlasý vraad obrátil zpět k němu a zeptal se: "Co ta cesta na druhou stranu? Jak jsi ji našel? Dostaneme se tam snadno?"

"Ona si našla mě." Dru mu popsal nedobrovolný přechod a zalhal o tom, jak se vrátil. Když Rendel slyšel o zakladatelích, oči mu zaplály, a při novince o tom, že golemové byli ukradeni, se usmál.

"Otec musel zuřit."

"Předpokládám, že ano." Dru se ho pokusil nepodezírat. "Myslel jsem si, že půjdeš k Barakasovi a ostatním."

"Okolnosti způsobily, že jsem nebyl tam, kam měli dorazit." Rendel už o tom více nemluvil, ale společně s tím, co Tezerenee řekl ve svých méně jasných okamžicích, se před Druem začal formovat příznak pravdy. Nebyla to pravda, kterou by ocenil.

"Nuže." Druhý vraad si založil ruce. Stále měl na sobě roztrhaný oděv, ale už nevypadal jako chodící mrtvola. Choval se jako muž, který má svůj život plně v rukou. "Co teď?"

"Musíme najít všechny, kdo tu zůstali. Musíme přejít všichni. Mám pocit, že Nimth brzy oddělí a nechají

shnít. Nechci tu shnít s ním."

"Ne, to ani já." Rendel zavrčel. Zdálo se, že zuří na někoho jiného, pravděpodobně na strážce, který ho přenesl zpět do umírajícího světa. "Ale mám návrh."

"Jakýpak asi?" zeptala se Xiri a přesunula se k Druovi, jako by Rendelovi chtěla ukázat, že oni dva jsou spojenci. Dru ani jeho společníci nechtěli, aby se z Tezereneeho stal dominantní partner. Natolik mu zase nedůvěřovali.

"Místo abychom je hledali, nechme je, ať přijdou za námi."

"Proč by měli přijít?" zamnul si Dru bradu. "Už jednou sem přišli s nadějí na nový život a byli zrazeni. Proč by měli přijít znovu?"

Rendel spustil ruce a ukázal na sebe. Na tváři se mu rozprostřel pokřivený úsměv. "Řekni jim, že máš Tezereneeho, přesněji mě, a přiznou se sem tak rychle, jak jen je požene touha po pomstě."

Nabízel se jako návnada ve hře, která pro něj mohla skončit pomalou, strašlivou smrtí. Když nic jiného, Dru musel obdivovat jeho odvalu.

"Všechnu vinu hodí na tebe," poznamenala elfka zbytečně.

"Máš o mě starost, maličká? Nech je, když je to potěší. Zapomenou na to, až jim ukážeme, že je tady skutečná cesta, taková, která zajistí, že nikdy nebudou dlužníky mého otce."

"Jenom našimi. Jenom tvými," dodal Dru.

"Možná by cítili nějaký dluh vůči tobě, cizince, ale ne vůči elfce - kterou bys měl raději chránit - nebo mně. Z mé strany to bude jen vyvážení situace."

"Má pravdu, Dru."

"Já vím." Nevěřil Rendelovi, neboť věděl, že mu toho Tezerenee příliš mnoho zatajil. Přesto to byl dobrý plán. Dál se dohadovat by pouze znamenalo plýtvat časem, kterého nemuseli mít nazbyt.

"Zůstává jediná otázka," přerušil je druhý vraad, "a to jak se spojit s ostatními. Myslím, že to bude zdoluhavá práce. Má moc pracuje nahodile, asi stejně jako vaše."

Dru se podíval na Xiri, která jeho pohled s úsměvem opětovala. "To jsme obešli."

Rendel se zjevnými rozpaky pohlédl z jednoho na druhého. "Skutečně?"

Nebylo by možné vyvolat jakékoliv kouzlo a přitom zabránit novému společníkovi, aby zjistil pravdu. Každý pokus ukrýt před Rendelem jejich tajemství by jen oslabil pouto, které vykovali. Dru nechtěl mít s Tezereneem žádné potíže a přiznal si, že ze všech vraadů to byl právě Rendel, kdo měl největší znalosti týkající se zahalené říše, znalosti, které ještě mohli potřebovat, než bude po všem.

"Ustup." Zvědavý Tezerenee bez ptaní poslechl. Dru a Xiri se posadili, aby se mohli plně soustředit na nový úkol. Dru pochyboval, že kdyby byl sám nebo s jiným vraadem, mělo by vyvolávání kouzla tak velkou šanci na úspěch. Dokonce i na Rendelův klan by to v tuto chvíli bylo příliš. Ach ano, Druova a Xirina magie mohla selhat, ale ne tak jasně nebo tak moc. Kromě toho, věřil by Druovi ještě někdo, kdyby věděli, že mu jeho údajný zajatec s kouzlem pomáhá?

Přestože byli nuceni pokrýt velkou oblast, a museli proto vyvolat mnohem složitější kouzlo, ukázalo se být mnohem poslušnější než to předchozí. Nevyslali ven ani tak skutečná slova jako spíše stále se opakující obrazy a pocity. Dru měl v úmyslu vyslat skutečnou zprávu, ale tuto část kouzla prováděla Xiri a ta se řídila elfskými způsoby. Dokud bylo zřejmé, co si přejí, tak na tom ve skutečnosti nezáleželo, ale konečné výsledky čaroději příliš připomínaly způsob, jakým se s ním dorozumívali pátrači.

Pohled na Rendelovu náhle křídově bílou tvář přiměl Drua zamyslet se nad tím, jak dobře Tezerenee aviany zná.

Dru doufal, že Sharissa odpoví jako první, ale minuty mýjely a dcera se s ním nepokusila spojit, ačkoli si zprávy musela všimnout. Když však přišla první odpověď, bylo to, jako by se bouře, kterou čaroděj s úzkostí sledoval, konečně rozpoutala se zuřivostí zamýšlející roztrhat Nimth na kusy.

Zbytky nejvyšší věže se třásly, jako by ožívaly. Několik částí se odlomilo a dopadlo na otlučené nádvoří.

Napříč severozápadním krajem města se šířil modrý oheň, který spaloval balvany jako suché třísky.

Hrozilo, že se jedna z menších věží převrátí pod nápořem zuřivého větru. V zemi se objevily praskliny.

Rendel se ponuře usmíval, vědom si toho, že ať přichází kdokoliv, žádá jeho hlavu. Dru se dál soustředěně díval směrem, ze kterého přicházel útok, a čekal, až vraad odhalí totožnost.

Nakonec se před ním nezhmotnil jeden vraad, ani dva. Dru měl téměř chuť se rozesmát. Pokud kromě

snahy o přežití existoval ještě jiný motiv, který mohl z celoživotních nepřátel udělat spojence, byla to pomsta.

Nepřátelsky jich na ně hledělo mnohem víc než dvacet; Dru si byl jistý, že jich napočítal alespoň tři tucty. Řada z nich patřila mezi ty nejmocnější a v jejich čele stál muž, který Tezerenee obzvláště nenáviděl, vraad, který měl být mrtvý.

"Silesti" zasyčel Rendel. "Kde je Dekkar, co myslíš?"

Dru se zavrtěl, neboť si uvědomil, že Tezerenee neví o stařešinově příkazu, aby Dekkar a Silesti skoncovali se svým sporem. Byl si jistý, že oba zemřeli, ale pokud postava v černém byla skutečně tím, kým se zdála být, pak Rendel čelil dalšímu nebezpečí. Silesti byl jeden z nejhroživějších čarodějů, se schopnostmi zdokonalenými během tisíciletého sváru. Soudě podle způsobu, jakým přišel, mu situace na Nimthu zřejmě nepůsobila příliš velké potíže. Bylo zjevné, že to on přivedl ostatní s sebou.

"Dru Zeree." Silesti sklonil hlavu ve formálním pozdravu. "Myslel jsem si, že s tebou ty ještěrky skoncovaly." Oči měl široké a jasné. Byl oblečený ve stejných temně elegantních šatech, které měl na sobě v okamžiku, kdy Barakas oba nepřátele odsoudil. Byla tu jen jedna změna, malý duhový erb na rameni, který, jak si Dru vzpomínal, byl kdysi znakem jeho věčného nepřítele Dekkara. Byla to pocta důstojnému protivníkovi.

"Byla to moje vina, že jsem se ztratil."

Vůdce nepravděpodobných spojenců pokrčil rameny. "Než nás Nimth zahubí, máme dost času si o tom popovídat. Co mne zajímá, co zajímá nás všechny, je tenhle."

Rendelovi sloužilo ke cti, že poznámku prostě vzal na vědomí a nepokusil se uprchnout. Dru věděl, že by na Tezereneeho místě zvažoval jakoukoli možnost, která by mu získala svobodu.

"Než se o něco pokusíš, Silesti, mám návrh."

"Chceš ho první? Samozřejmě! Zasloužíš si to, jenom se postarej, ať zůstane naživu!" Ukázal na ty, co přišli s ním, řadu téměř stejných postav s přesně stejným výrazem. Kdyby pohledy uměly zabíjet, byla by teď na Rendelově místě jen spálená skvrna.

"O tom nemluví." Tohle bude ožehavé. Pokud Druova slova rozhořčené čaroděje neuklidní, budou on a Xiri pravděpodobně sdílet Rendelův osud. Zhluboka se nadechl a pak, než nedočkávané mumlání zesílilo, jim nabídl návnadu. "Mám pro nás únikovou cestu... pro nás pro všechny."

V několika tvářích se objevila naděje, ale mnoho se jich zmařilo. Už jednou byli zrazeni, a protože byli vraadové, bylo pro ně snadné si představit, že se někdo pokouší o stejný trik. Silestiho výraz byl nečitelný, ale kůže mu zrudla.

"To... nás zajímá. Řekni nám víc."

Uvnitř skupiny se ozvala námitka, ale po jediném pohledu zvoleného mluvčího rychle utichla.

Dru, který si v tu chvíli přál mít stařešinovy řečnické schopnosti, jim podrobně vyličil svou nehodu a co se s ním stalo. Tváře před ním se měnily, jak jimi zmítaly emoce. O strážcích a jejich pánech toho řekl tak málo, jak to jen šlo, neboť usoudil, že ještě nenastal čas říci tak domýšlivým lidem jako vraadové, že jsou jen nepodařeným experimentem, ale zdůraznil, že jsou tam takoví, kteří sdílejí jejich touhu žít. Když skončil, Silesti se poradil s ostatními.

Dru stiskl Xiri ruku a podíval se na ostražitěho Rendela. Nikdo nedokázal odhadnout, jestli jim pomstychtivá skupina věří. Dru byl připravený za každou cenu bránit sebe a Xiri a Rendel by se stejně tak staral o sebe.

Jak očekával, rozhodnutí skupiny oznámil Silesti. Zatímco mluvil, očima přejížděl z Drua na Rendela a zpět. "Kdybys byl tenhle" divoce trhl hlavou k Tezereneemu, "už bychom si užívali křiku tvého mučeného těla. Ale protože jsi to ty, tak přinejmenším já se přikláním k tomu, abychom se ti odvážili věřit. Ten had... proč bychom ho měli ušetřit?"

"Protože chcete mou pomoc. Rendel je tady uvězněný stejně jako my. O říši na druhé straně toho ví dokonce víc než já." Což bylo diskutabilní, ale to jim nehodlal říci. "Také jej budeme potřebovat, až se setkáme s Barakasem... nebo byste chtěli začít hned po přechodu bojovat s Tezerenee?"

Přestože byli rozhněvaní, nebyli Silestiho lidé hlupáci. "Ostatní by s tvými slovy nemuseli souhlasit."

"Mezi námi, myslím si, že budou nuceni naslouchat. Není v tuto chvíli důležitější život? Chce někdo z vás zůstat v téhle pekelné díře, kterou jsme si sami vytvořili?"

Tohle nemohl nikdo z nich popřít. Dokonce i Silesti vypadal vyčerpaně, když teď musel potlačit touhu po pomstě. Tyto vraždy držela na nohou jen čirá pomstychtivost. Jak přežívali ti, co neměli tolik sil? Všichni na něj vyčkávavě hleděli a čekali, až jim řekne, co mají dělat. Proč je musí vést on? Všechno, co chtěl, bylo najít dceru a opustit tohle místo. Kdy se v něm objevila starost o přežití jeho nehodné rasy? "Potřebuji pomoc. Pokud možno od vás. V průběhu příštích hodin se sem pravděpodobně dostane mnoho dalších a nemyslím, že je všechny zvládnou. Možná budeme dokonce muset přivést některé z těch, co se ještě stále utápějí v sebelítosti, a přesvědčit je, že mluvím pravdu. Tedy za předpokladu, že vy mi věříte. Tohle je ironie. Pokud lžu, víte, že před vámi nemám kam uprchnout. Přisahám, že mluvím pravdu. Můj život je můj..." Zmlkl. Jeho slib by se příliš podobal těm Barakasovým. Dru protějšským nechtěl připomínat, co se stalo naposled, když uvěřili čestnému slovu. "Nezklam vás," dokončil a přál si, aby ho napadlo něco lepšího.

"Už jsme souhlasili, Zeree," poznamenal Silesti. "Měl bys to uhodnout podle toho, že jsme z Tezereneeho ještě nestáhli kůži."

Dru s úlevou vděčně přikývl. Věděl, co musí vzápětí říci. "Prosím tě, abys mi pomohl koordinovat postup, Silesti."

Vůdce davu nadmul hrud'. Mírně přikývl na souhlas. Oči mu zářily.

Byla to ta nejlepší volba. Silestiho vláda nad skupinou prokázala, že má potřebný charakter a sílu. Plán tak získával rysy společného díla. Když Dru udělá z ostatních nedílnou součást plánu, povzbudí to jejich důvěru. Chvilí ho nikdo nesledoval a Dru se pokusil uvolnit. Marná snaha. Měl toho příliš mnoho na práci a stále ho znepokojovala skutečnost, že se Sharissa ještě neukázala. Dru čekal, že přijde jako jedna z prvních. Další starosti. Skončí to někdy?

"Můj otec by to nemohl zvládnout lépe." Rendel se objevil za ním, ale Dru byl příliš rozrušený, než aby si toho všiml. Xiri se ve stejnou chvíli přesunula na druhou stranu, aby byla od Tezereneeho dál. "Dost velký kus jsi vynechal, že ano?"

"A co když ano? Pak by to všechno nejspíš skončilo tvou smrtí... a možná i naší."

Rendel pokrčil rameny. "Nic jsem tím nemyslel." Vlídne se usmál. "Máš jen můj obdiv."

Na Tezereneem bylo něco, co Drua přimělo podotknout: "Vypadáš velice spokojeně, víc, než bych čekal."

"Proč ne?" Rendel si s viditelným úsilím vytvořil smaragdově zelený oděv z dračích šupin s třpytícím se pláštěm, který dokonce vlál, přestože nefoukal vítr. S výsledkem byl velmi spokojen a znovu se usmál.

"Navzdory té věci, které říkáš strážce, znovu přejdu. Dostanu, co je právem mé."

Dru si přál mít sebedůvěru světlovlasého čaroděje. Rendelova slova v něm probudila těžko popsitelný strach, strach, že cesta do zahalené říše nebude ani zdaleka tak jednoduchá.

Strach, že samotný Nimth jim nedovolí odejít.

XIX.

Noc plynula, i když bylo téměř nemožné tomu věřit, PROTože obloha zůstávala stále stejná. Bouře vytrvale SÍLILA, ALE přesto ještě nepovolila uzdu svému běsnění. Záře ze zelené masy nad nimi stále zalévala Nimth

jako parodie na západ slunce. Xiri Drua přinutila, aby si odpočinul, a snad se mu podařilo na hodinku usnout,

ale celkově to k ničemu nebylo. Jeho rozervaná mysl se zaobírala příliš mnoha věcmi. Vraadové se shromažďovali ve větším a větším počtu a Sharissa stále nikde. Dru, který už nedokázal déle odpočívat, se potuloval mezi svými lidmi a několika z těch, které znal, se vyptával, jestli ji neviděli. Někteří se nenamáhali vzpomínat. Určitým způsobem jim to nemohl vyčítat. Chtěli opustit Nimth a skoncovat s ním. Většina vraadů se po dětech ptala z jediného důvodu - aby potomek nemohl nečekaně napadnout jejich panství.

Teprve když si čaroděj uvědomil, že tady pořád ještě není ani Melenea, začal tušit, proč se k němu možná jeho dcera nemůže dostat.

"Musím odejít," zašeptal Xiri. "Musíme odejít. Jde o čarodějkou jménem Melenea." Dru si v té chvíli

nedokázal vzpomenout, jestli elfce o své dřívější milence řekl, ale to nebylo podstatné. Dokonce i kdyby jí něco řekl, musel to teď říct znova. "Je to vraadka toho nejhoršího druhu. Celý její život se točí kolem něčeho, čemu ráda říká hry, ale co ostatní často nazývají šílenstvím."

Tezerenee se vrátil. Oči mu hořely hněvem a nemalým strachem. Čím více vraadů přicházelo, tím byl neklidnější. Jenom Druova přítomnost a čestné slovo bránily zvětšujícímu se davu, aby se ho chopil.

"Někam jdeš? Nemyslím," varoval ho Rendel tichým hlasem, aby je zbytek vraadů neslyšel. Zůstával poblíž, kde jej chránila už Druova pouhá přítomnost. Nevítaný, stále naslouchající stín. "Ne dřív, než budu na druhé straně!"

Oba se k němu otočili. "Je chyba myslet si, že Tezerenee chápe, co znamená starost o syna nebo dceru, ale to ti nedává právo mi rozkazovat, Rendele!"

"Chtěl bys, abych jim řekl, že je chceš opustit? Nepochybuji, že kdybych to udělal, nemusel bych se moc bát o vlastní kůži! Šli by po tobě, cizince! Po tobě a tady po tvém miláčkovi!"

Xiri již mnohokrát dokázala statečnost, ale když spatřila chtivý pohled, který na ni Rendel vrhl, zbledla.

Probodla ho očima jako dýky a pokoušela se předstírat, že pro ni jeho náarážky nic neznamenají.

"Stejně by se vrhli i na tebe, jen se neplet'! Nenechám se zastrašovat, draku. Nechtěj si ze mě udělat nepřitele!"

Rendel se pokusil o novou taktiku. "Když tě strážci poslali zpátky sem, bylo to s nějakým záměrem."

To nešlo popřít. Dru se zhluboka nadechl. "Rendele, já dokonce ani nevím, co se ode mě čeká, kromě toho, že vás mám přivést k trhlíně, o které vím, té ve vzdálené oblasti mé země."

"To je ono?" Tezerenee se hlasitě zasmál, až se po něm několik lidí ohlédlo. "Já je tam zavedu! Běž a najdi svoji dceru! Zajistím, aby bezpečně přešli!"

Dru dokázal něco z Rendelových plánů odhalit podle drobných, ale viditelných změn ve tváři. Rendel se nějak pokouší zařídit, aby se ostatní vraadové stali právě jeho dlužníky. Žasl nad tím, co je Rendel za blázna. Většina vraadů ho bude chtít dostat dokonce i po přechodu, nejlépe v mnoha ječících kouscích. Byl součástí něčeho, co nenáviděli, a tohle byla příležitost opětovat úder.

"Pokud je někdo povede, měl by to být ten jménem Silesti," navrhla Xiri. Stále k vraadské rase cítila silný odpor, ale pokud zde byl kromě Drua někdo jiný, komu bylo možné věřit, byl to zasmušílý Silesti. Dru souhlasil. Silestiho přínos novému plánu byl s každým dalším příchodem větší. Zdálo se, že byl zrozen pro tento okamžik. Všichni k němu vzhlíželi jako k symbolu odporu, odporu proti dračímu klanu Tezerenee. Šířily se pověsti, že se jej Barakas pokusil zabít a neuspěl.

Silesti již prokázal vůdcovské schopnosti, což byl pro Drua a možná i pro samotného zádumčivého čaroděje trochu šok. Dru přemýšlel, zda je to pro něj způsob, jak vyplnit prázdnotu, způsobenou náhlým koncem celoživotního boje s Dekkarem. Když pomyslel na souboj, opět žasl, jak se Silestimu podařilo přežít. Druhý vraad žádné vysvětlení nenabídl a nikdo neměl odvahu se zeptat. Teď to stejně nebylo důležité. Důležité bylo, že on a Silesti si nyní důvěřovali a navzájem se respektovali. Kdyby se odvážil vzít v úvahu poslední rozhovor, který s černě oděným vraadem vedl a při kterém probírali otázky, jež jim kladli někteří z nově přichozích, mohl by Dru dokonce zajít tak daleko, že by řekl, že si jeden druhého oblíbili... alespoň trošičku.

"Bude to Silesti."

Rendelova klidná maska téměř spadla. Jeho hněv se šířil jako požár a tak tak, že nezačal vriskat. "Jak chceš! Promluvíme si znovu v Dračí říši."

Otočil se a zahlédl Silestiho a několik dalších, kteří rozhovor mezi Druem a Tezereneem dychtivě sledovali. Zjevně doufali, že mezi nimi dojde k roztržce, takže Rendela už před jejich hněvem nebude nic chránit.

Tezerenee se zastavil, posoudil jejich náladu a začal couvat, dokud znovu nestál vedle Drua. Aniž se Druovi podíval do očí, chladným tónem zašeptal: "Budu na tebe čekat, Zeree. Čekat, až se mi všichni pokloníte, mně, ne mému otci."

Světlovlasý čaroděj se protlačil kolem Drua a zamířil do opuštěných částí města.

"Třeba ho někdo v ruinách najde samotného a bez ochrany," podotkla Xiri, která odcházející postavu zhnuseně sledovala. "Co tím myslel?"

Několik vraadů odešlo současně s Rendelem. Silesti přispěchal k Druovi a Xiri.

"Co se stalo? Kam ten had šel? Vráti se?"

Teprve teď Dru pochopil, co tím Tezerenee myslel. Nenajdou ho, ani když prohledají město.

"Odešel. Nebude s námi."

"Uprchne do Dračí říše?" vychrlil ze sebe muž v černém. Protože pro zemi za závojem neměli jiné jméno, všichni vraadové mimoděk přijali to, které vymyslel Barakas.

Tvé první vítězství, stařešino! pomyslel si Dru kysele. "Možná. Rendel ví, kam jsem chtěl jít, a ví toho hodně o zahalené říši a jejím pronikání sem. Nicméně..." Vynořila se myšlenka, která se mu vůbec nelíbila. "Mohl jsem se ohledně polohy mýlit. Místo, kterým jsem propadl, nemusí být cesta ven. Rendel jde možná slepou uličkou!"

"Kdyby zůstal tady..." Silesti se při té představě usmál. "Jaká dokonalá smrt! Lepší než jakékoli mučení! Nimth ho zabije mnohem pomaleji, než bychom to udělali my!"

"Ale pokud se ukáže, že trhlina je otevřená, může uniknout na druhou stranu," zdůraznila Xiri.

Silesti měl při jednání s elfkou stále trochu problémy. Protože to byla Druova blízká společnice, dařilo se mu zatím jednat s ní alespoň s nějakým respektem. "Pak ho vystopujeme, až budeme mít čas, jakmile se konečně dostaneme do našeho nového domova!"

To byla Druova příležitost. S tím, co udělal Rendel, se mohou vypořádat, jakmile budou všichni v bezpečí, ale záležitost se Sharissou už déle čekat nemohla. "Myslím, že nejlepší by bylo se podívat, jestli skrz vede ještě jiná cesta. Teď už vím, co hledat. Pokud je cesta, o které vím, zavřená nebo se otevírá jenom v určitých intervalech, pak bych to měl zjistit dřív, než se tam odvážíme zavést ostatní. Je tady někdo, komu můžeš důvěřovat, že tě podpoří? Někdo, kdo může v lidech ještě chvíli udržet důvěru? To, co musím udělat, může trvat do rána."

Druhý vraad se zamračil. "To zní, jako když nás opouštíš."

"Nějakou dobu tady nebudu, to je vše. Mám ještě další práci. Chci, aby přechod fungoval."

"Podceňuješ mě." Silesti se zatvářil ustaraně. "Nebo mi možná nevěříš. Pro mnoho z nás je záhadou, jak ti záleží na dceři. Teď je nezvěstná a ty ji chceš najít; o tom ve skutečnosti přemýšlíš. Ptal ses, kde je Melenea, a vím, že ani ona tady není. Pokud jde o mě, došel bych ke stejnému závěru, že Melenea má Sharissu. Vždycky to byla pomstychtivá a vražedná mrcha a tohle páchne jednou z jejích šílených her! Jenom ona by si hrála, když se svět kolem ní rozpadá!"

Jaký protiklad k ostatním vraadům, pomyslel si kriticky Dru. Když je lord Barakas opustil, pokusili se vymyslet vlastní plán na záchranu? Sotva. Samozřejmě nic z tohoto Silestimu neřekl. Stejně by to bylo nespravedlivé. Dru byl vinen právě tak jako ostatní. Teprve během posledních dvou desetiletí se to pokoušel odčinit. "Co jsem řekl o přechodu, jsem myslel vážně, Silesti. Než se o to pokusíme, chci zkontrolovat svou práci. Víme, co se stane, když budou mít ostatní pocit, že byli opět zrazeni."

"A já se k tobě připojím jako jeden z těch, kdo budou čelit jejich společnému hněvu." Silestiho krátký úsměv by lépe slušel zvířeti, které vedou na porážku. "Ve skutečnosti nemám na vybranou, že? Najdi tu svou malou uličnici a ujisti se, že máme kam jít, to je všechno, co chci." Hlas druhého čaroděje zněl rezignovaně. "Pokud se do nějaké rozumné doby nevrátíš, ze všech sil se budu snažit, abych byl osobně v čele davu, co si pro tebe přijde."

Ačkoli Xiri hrozba překvapila, Dru ji vzal jako normální. Zatímco čas stále až příliš rychle plynul, Dru nastínil základní fakta toho, co si myslel o druhém přechodu, a pouze neurčitě se zmínil o strážci, který mu pomohl. Dru doufal, že on sám ví, co dělá. Strážce řekl, že je má vést do zahalené říše, ale nikdy vlastně nepotvrdil, že trhlina, kterou čaroděj propadl, je správná cesta, nebo jestli tady může být nějaká úplně jiná. Magická bytost pár věcí naznačila, ale...

Rozhněvaný Dru s námahou rozehnal starosti a pochybnosti. Jestli podlehne vlastnímu strachu, porazí se sám i bez pomoci Meleney nebo Rendela.

Když Dru skončil, Silesti přikývl na souhlas. "Chápu. Pozoruhodné!" dodal a jeho špatná nálada se vytrácela, jak na něj opět zapůsobilo kouzlo celé situace. "Když pomyslím, že tady na nás čekala úniková cesta a my jsme si mysleli, že je to jen odchylka, součást pomalého umírání Nimthu! Proč nás vůbec ti druzí vyhledali?"

"To musí počkat, dokud nepřejdeme."

"Neřekneš mi to. Jak si přeješ. Můžeš se na mě spolehnout, Zeree, i kdyby jenom proto, abych byl u

toho a viděl znechucený obličej dračího pána."

Druovi málem klesla čelist, dokud si neuvědomil, že Silesti mluví o Barakasovi, a ne o soše, jejíž podobu na sebe bral strážce.

"Na co čekáš?" zeptal se Silesti. "Ty bys měl ze všech nejlépe vědět, jak rychle nám dochází čas."

Druův rostoucí pocit viny jej přinutil nabídnout druhému vraadovi ještě jednu poslední možnost couvnout, ačkoli se modlil, aby ji Silesti nevyužil. "Bude jich několik tisíc, Silesti. Víš, že mluvíme o všech našich lidech. Nemůžeme tady nikoho nechat."

"Mám nějakou představu o jejich počtu. Budou tady. Každý, kdo je tak hloupý, aby chtěl zůstat, si svůj osud zaslouží, ale přesto se je pokusíme přesvědčit." Odmlka. "Vlastně je to zaměštná a odůvodní to, proč se musíme zdržet! Dokonalé!" S větším sebevědomím pokynul Druovi a elfce k odchodu. "Tím jsme vyřešili vše. Ted' běžte! Až nastane čas, chci vás mít tady... nebo neručím za to, co se pak stane!"

Oba muži chvíli hleděli jeden druhému do očí. Silestiho pravdivá slova byla pochmurnou připomínkou nevypočitatelnosti a malichernosti vraadů. Ani jeden z nich ostatně nemohl tvrdit, že je nad tyto věci povznesen.

Byl to čaroděj v černém, kdo jako první uhnul pohledem a odvrátil se od nich. "Najdi tu mrchu a vezmi si dceru zpátky! Jenom doufám, že ti to tvé dítě neoplatí s typickou laskavostí, až tě nakonec opustí!"

Dru ho sledoval, jak se vrací k rozrůstajícímu se davu, a pak Xiri odvedl z dohledu hemžících se vraadů. Když byli sami, s tázavým výrazem se k němu obrátila. Elfka chtěla vědět, co znamenala poslední slova druhého čaroděje.

"Je dobře, že vraadové žijí tak dlouho," řekl tiše. "Většina potomků zemře při pokusu zavraždit některého z rodičů."

Zděšený pohled, kterého se mu dostalo, v něm vyvolal nával hořkosti. "Ano, zakladatelé a strážci jsou velice zoufalí, když si myslí, že my jsme jejich poslední nadějí pro budoucnost! Myslel jsem si, že už to víš."

"Ty takový nejsi! Nemohl bys..." Ačkoli mu odporovala, v jejím tvrzení zazníval náznak otázky.

Jeho mlčení bylo dostatečnou odpovědí.

Nalezli budovu, která ještě měla střechu v přijatelném stavu, aby jim poskytla úkryt aspoň na chvíli, než vyvolají kouzlo, jež je pošle do Meleneiny říše. Dru se postavil proti Xiri, vzal ji za ruce, ale pohledem se jí vyhýbal. Začínal být unavený, strašně unavený, ale ještě nebyl čas spát. Xiri mu pevně stiskla ruce, ne se znechucením, ale s porozuměním. Dru se cítil jako mrtvola, které darovali druhý život. Těsně předtím, než se přenesli, se ji odvážil políbit na temeno hlavy.

Vstoupit do srdce běsnící bouře by v porovnání s tím, uprostřed čeho se Dru a Xiri objevili, vypadalo jako příjemná záležitost. Dvojici srazilo na zem zemětřesení, které otřásalo celým okolím. Dru si byl jistý, že cítí, jak se země zvlnila. Kolem jeho zaprášeného obličeje proběhla žába s malinkýma lidskýma nožičkami. Byl vděčný, že neviděl, co se mu přeplazilo přes zadek. Xiri se vedle něj ze všech sil snažila vykašlat z plic hlínu, kterou vdechla.

"Co to ve jménu Rheeny...?" podařilo se jí nakonec říci.

Dru se obrátil a zjistil, že se zbláznil. To bylo první a nejrozumnější vysvětlení toho, co spatřil. Čaroděj si skoro přál, aby matná záře na obloze vyhasla, i kdyby jen proto, aby se nemusel dívat, co se kolem něho děje.

Ocitli se jen kousek od zamýšleného cíle, ale ona kratičká vzdálenost je pravděpodobně zachránila před pohromou. Meleneina pevnost byla jen rozervaným zbytkem toho, co si pamatoval. Její zdi a kouřem zahalené věže se kroutily a kymácely jako hadi z mramoru a slonoviny. Celá stavba se svíjela, jako by předstírala, že je živá. Kolem ní se plazily věci, nesmyslná stvoření, která existovala jen ve vraadském podvědomí... až doposud. Byla to zdivočelá magie, šíleně nestabilní oblast. Měl vědět, že její panství bude ztraceno jako jedno z prvních. Melenea se, pokud šlo o kouzla, nikdy neomezovala, dokonce víc než Tezereneové. A co hůř, to, co zatím viděli, bylo jen první stadium. V oblasti, jako je tato, se nakonec může stát cokoli, a jakmile se nestabilita takto prosadí, není možné to nijak zvrátit. Dokonce i během chvíle, kdy ohromený Dru zíral na pevnost, se na jedné ze zdí objevila řada úst a všechna začala žvanit nesmyslná slova. Sama země se obracela a přetvářela jako měkká hrnčířská hlína. Kopce se v náhodných intervalech zvedaly a propadaly. Tu a tam kolem nich proběhla nějaká nová podivnost.

Vyrašily rostliny, stejně pokřivené jako všechny, které nyní Nimth plodil, vyrostly a pokoušely se na ně dosáhnout a pak uvadly a zemřely... vše v jediném okamžiku.

V samotné pevnosti nemohl být nikdo. Melenea by netoužila po místě, které se už dále neměnilo dle jejího přání. Naštěstí to také znamenalo, že tam nemohla být Sharissa. Pokud ji vražedná čarodějka držela v zajetí, těžko by tuto šanci tak promarnila. Tohle je jedna z jejích her a Sharissa je její výhra. Její návnada. Hra, ke které se nevědomky připojil, když se čarodějka stala jeho milenkou, nikdy skutečně neskončila, ne pro Meleneu. Dru se jí vzepřel tak jako nikdo jiný. Neskončí to, dokud se nepodřídí její vůli.

Nebo dokud tě nezabiju. To by její hry ukončilo jednou provždy. Když udělal neradostné rozhodnutí, Dru se zvedl a pomohl Xiri na nohy. "Musí být zpátky na mém území. Melenea tam na nás bude čekat, připravená vytáhnout poslední trumpfy."

"Musí být šílená!"

"Ne víc než kterýkoli jiný vraad! Za dlouhověkost se platí. Snad proto se mladí pokoušejí zabíjet své předky... buď nevědomky proto, aby starší zachránili před dalším šílenstvím, nebo proto, aby sami sebe šílenství úplně ušetřili. Dospívat je samo o sobě dost šílené!"

Jedna z věží, tyčících se až k nebesům, se zkroutila ke dvojici a prohlížela si ji jako obrovský had. Melenea se vždy pyšnila svými výkony. Nikde nebyly věže tak vysoké, dokonce ani ve společném městě. Když se chovaly jako živé bytosti, vypadaly ještě úžasněji.

"Je načase odejít," zašeptal Dru. "U Serkadiona! Modlím se, abych měl pravdu!"

"Co když tam Sharissa není?"

Zblednul a věděl, že z jeho současné podoby elfku mrazí. Právě teď mu to bylo jedno.

"Pak Melenea zjistí..."

Zaplavila je modrozelená srst.

Xiri odlétla stranou a bezvládně přistála na stále se hýbající zemi jako mokrá had. Obrovská bytost si jí nevšímala. Dru zíral do tlamy plné zubů.

"Paní řekla, že někdo přijde, čaroději! Řekla, že když přijdeš, můžu si s tebou hrát!" Nad potlučeným čarodějem se tyčil mohutný vlk. "Ty jsi Dru Zeree. Skvělé! Nikdy předtím si mě s tebou nenechala hrát, ale teď je pryč! Paní řekla, že můžu mít kohokoli, kdo přijde, úplně kohokoli!"

Dru na Cabala zapomněl, i když ho ohromovalo, že se mu kdy podařilo z paměti vymazat vzpomínku na takovou zrůdnost. Cabal byl Melenea, jaká měla být. Její druhé já. Nicméně... nicméně, když se mu teď bolestně připomněla jeho existence, vzpomněl si čaroděj ještě na jednu věc, týkající se vlka. Melenea zničila důvěrníka v záchvatu vzteku, když se pokusil Drua uchvátit ve spánku. Zničila ho a ani trochu se nestarala o loajalitu, kterou jí vždy prokazoval. Proto na Cabala zapomněl; už neexistoval.

To, co nad ním stálo, stěží byla jen iluze. Dru cítil jeho horký odporný dech.

Cabal, který, jak se zdálo, rozuměl víru emocí ve tváři své oběti, se zasmál. "Je to dlouho, ano.

Pamatuješ se. Pěkně tě napálila, když ti o mně neřekla. Paní mě často trestá, ale vždycky existují další Cabalové!"

"Jsem celá legie!" zasmál se stejný hlas.

Z úkrytu se vynořil druhý Cabal, připojil se k prvnímu, a než obrátil hladový pohled k vraadovi, se zájmem si prohlédl ležící elfku.

Drua nemělo překvapit, že jich je víc; to bylo pro Meleneu typické. Kolik jich měla? Dru si představil nekonečnou řadu obrovských modrozelených vlků, kteří představují prodloužení její pokroucené osobnosti.

Avšak přes všechnu sílu její důvěrníci také trpěli jejími slabostmi. To byla jeho jediná naděje. Když byla Xiri v bezvědomí, Dru nemohl odejít... dokonce i kdyby jeho kouzlo napoprvé zaúčinkovalo.

Za nimi se několik věží zkroutilo jejich směrem, jako falešní hadi přitahovaní pohybem. Dru vymyslel divoký, zoufalý plán.

"Kdo si se mnou tedy bude hrát jako první?" zeptal se, pokoušeje se vypadat spíš zaujatě než úzkostlivě. Jejich odpověď naznačí, jak moc se podobají své paní.

"Já jsem tě chytil! Já jsem první!" zavrčel ten, který vraada a elfku srazil.

Druhý zaprskal. "Já jsem je zahlédl! Nechal jsem ti první ránu, ale první si s ním pohraju já!"

"Hraj si s elfkou!"

"Ne!" Druhému Cabalovi se zúžily oči a prohlížel si nešťastného čaroděje jako oblíbenou pochoutku. "Já chci jeho! Je můj!"

"Až po mně!"

"Nemyslím, že až první z vás skončí, bude se mnou moc velká zábava," vložil se do toho Dru, když viděl, že druhý znovu zvažuje svou pozici.

"Chci ho první!" odpověděl nakonec.

Obě monstra se otočila a vycenila na sebe početné zuby. Jak Dru čekal, byli stejně chamtiví jako Melenea. Byl to běžný nedostatek důvěrníků. Až na několik výjimek jako Sirvak, kterého se Dru snažil vytvořit s tak oddělenou a samostatnou myslí, jak to jen šlo, byla většina téměř dokonalým obrazem pánů a paní. Cabal ještě více než ostatní.

"Bude můj!"

"Bude můj!"

První chňapl po dvojníkovi. To způsobilo stejnou reakci druhého. Oba se snažili přinutit protivníka couvnout, což byla vzhledem k tomu, že byli stejně tvrdohlaví, marná snaha. Melenea by to nikdy nevzdala a Dru doufal, že její mazlíčci udělají totéž.

"Můj!" zařvaly obě bestie současně. Skočily jako jeden muž, srazily se ve vzduchu a jejich čelisti kousaly a drápy trhaly. Dru se co nejrychleji odpíchl pryč, aby ho padající těla nerozdrtila.

Oba Cabalové dopadli na nohy, stále zaklínění v zápase. Hřbety jim zdobily stejné šrámy a z čelistí jim kapala krev, jak se jeden druhému pokoušeli rozervat hrdlo. Každý je sám sobě nejhorším nepřítelem, pomyslel si Dru a zděšeně a zároveň fascinovaně je sledoval. Stále si netroufal vzít Xiri a pokusit se uprchnout. Ve chvíli, kdy by se o to pokusil, by dvojice důvěrníků zapomněla na nepřátelství a vrhla se na něj. Tím si byl jist.

Bojující netvoří od sebe odstoupili s tvářemi pokropenými krví. Ačkoliv byli magickými tvory, aby byli vraadům k užítku, museli být z masa a kostí. Opatrní bojovníci kolem sebe kroužili, cenili tesáky a znovu se snažili jeden druhého zastrašit.

V tu chvíli se Xiri pohnula, což Drua potěšilo, protože byla naživu, a vyděsilo, protože ležela velmi blízko netvorů. Pokud upoutá jejich pozornost, mohli by přerušit boj na dost dlouho, aby se ujistili, že se nepokusí o útek.

Cabalové se opět srazili. Vzhledem k tomu, jak si byli podobní, mohli bojovat bez přestávky celé dny, aniž by některý získal výhodu. Kdyby tohle byl dávný nebo alespoň pár měsíců starý Nimth, nepředstavoval by pro něj Cabal žádnou překážku. Jenomže v místě, kde byla Druova magie nejistá, se mu mohl Melenein důvěrník, nyní dvakrát tak silný, snadno vyrovnat, nebo ho dokonce předčit.

Krátce zalétl pohledem ke kroutícím se věžím a jeho nepatrná naděje se rozplynula. Pevnost se stále chovala jako živá bytost. Dvě menší věže spolu dokonce zápasily a zrcadlily tak boj důvěrníků. Zdálo se, že se část budovy valí dolů a pryč, neroztavená, protože zdi a stavby si stále částečně zachovávaly funkční vzhled. Stejně jako tolik věcí v poslední době to byl jev, který by strašně rád prostudoval, ale ne zrovna teď, když byl v tísní.

Nyní nebylo možné říci, který vlk je který - ne že by na tom ve skutečnosti záleželo. Váleli se v kouli chlupů, krve a bláta a vrčeli tak hlasitě, až z toho Drua bolely uši. Nestvůry narazily do nízkého převisu a z kamenných úlomků, které se sesypaly na zem, vyrašily ruce a nohy. Nejméně stovka magií zplozených oblud se rozprchla, aby se vyhnula dalším padajícím kamenům.

Dokonce i kdyby důvěrníci pokračovali v boji, jak dlouho by trvalo, než divoká síla zasáhne Drua a jeho společníci? Neměl ponětí, do jaké míry jsou elfové vůči takovému chaosu odolní.

Několik živých věží obrátilo pozornost k manévrujícím důvěrníkům. Dru pozoroval, jak se hadovitá těla kymácejí sem a tam, a snažil se ležet tak nehybně, jak to jen šlo. Cabalové se od sebe opět odtrhli. Oba se ostražitě ohlédli po vraadovi, jako by ho chtěli varovat, aby se raději nepokoušel o útek. Dru se pokusil zatvářít vyděšeně, což bylo snadné, protože k tomu ve skutečnosti neměl daleko.

Vlčí dvojčata spokojeně couvla. Nezanechala boje. Místo toho se pokoušela najít výhodnější pozici k útoku. To byla jediná možnost, která jim zbývala. Výhodnější pozice by narušila mrtvý bod, ve kterém se ocitla díky stejným schopnostem.

"Dra." Zašeptání, v takovém rámusu stěží slyšitelné.

Zamrkal a snažil se nedat najevo šok. "Xiri?"

"Co budeme dělat? Nebudou bojovat věčně."

To bylo s ohledem na to, co věděl o Meleneině povaze, sporné, ale přesto bylo důležité, aby unikli, než bude pozdě. Nejen kvůli sobě, ale i kvůli Sharisse.

"Můžeme jim utéct?"

Dru zavrtěl hlavou a šeptem odpověděl: "Dokázali by nás chytit, i kdyby měli zlomené dvě nohy a roztrhanou půlku těla. Melenea to se svou magií umí. Co jim chybí na osobnosti a inteligenci, nahrazuje zdatnost. Mají tisíckrát lepší reflexy než zvířata, kterým se podobají."

"Co budeme dělat?" Poprvé, co si vzpomínal, selhal Xiri hlas. Chtěl k ní jít a obejmout ji, kvůli nim oběma.

Dru se ještě jednou podíval na takřka hypnoticky se pohupující věže. "Budeme doufat, že už to nebude trvat dlouho."

Než se mohla zeptat, co tím myslí, důvěrníci se na sebe vrhli. Jeden Cabal se uchýlil na rozpadající se vyvýšeninu. Druhý si jako výchozí pozici vybral níže položené, ale stabilnější místo. Oba zjevně doufali, že rozhodujícím momentem bude samotná země. Pokud by ten nahoře klopýtl, mohl by ztratit stabilitu, spadnout a otevřít se tak útoku protějšku. Kdyby udržel rovnováhu, měl by možnost skočit na dvojče, zmáčknout ho pod sebou a zabránit mu, aby dosáhlo na hrdlo.

Když se k sobě netvoři přiblížili, Dru v živé pevnosti zahlédl trhavý pohyb.

S rychlostí, které by se jen stěží vyrovnali i samotní vlci, nejvyšší věž prudce jako had udeřila na útočící bojovníky. Neměla žádnou tlamu, i když si možná myslela, že ano, ale její velikost a špičatý vrcholek stačily. Živá věž se na oba vlky zřítíla tak mohutnou silou, že pokračovala v pohybu dokonce i po nárazu do země. Téměř okamžitě se stáhla a zanechala za sebou hluboký kráter.

Vlci si ani nevšimli, že se blíží. Dru ihned vyrazil a doufal, že útok jedné věže ty ostatní na okamžik zdrží.

Když doběhl ke Xiri, stála už na nohou, a oba se co nejrychleji rozběhli pryč. Ani jeden z nich se neodvážil ohlédnout, dokonce i když za sebou slyšeli pohyb.

Silná tlaková vlna jimi mrštila vpřed. Další z věží dopadla jen pár yardů od nich; když Dru padal, zahlédl, jak se stahuje.

Druhý útok jim přinesl výhodu; oba je odhodil z dosahu vražedných věží. Dru i Xiri zůstali po dopadu ležet, dokud se bušení jejich srdcí nepřiblížilo k normálu. Za nimi se věže pevnosti začaly hroutit jako svíčky hosené do ohně. Dokonce i přesto podnikla nejvyšší věž ještě jeden symbolický pokus na ně dosáhnout. Dopadla daleko od nich. Vzápětí se definitivně zřítíla, protože její základy už nebyly dost pevné, aby ji udržely. Ještě pár vteřin se nemotorně obracela, hrůzoplň a v posledním smrtelném zápase.

"To... bylo..." Xiri se znovu nadechla a zkusila to ještě jednou. "To bylo... nemůžu najít vhodné slovo!"

"Úžasně, ohromující, hrozné, děsivé, šílené, neuvěřitelné, nemožné..." Dru se vyčerpaně usmál. "Použij všechna a ještě další. Je to jediný způsob, jak bys to vůbec kdy mohla přiměřeně popsat."

Přimhouřenýma očima se snažila něco vypátrat. "Myslíš, že jsou ti tvorové mrtví?"

"Cabal? Pochybuji, že by po nich zůstalo něco, co by nám mohlo ublížit. Chvilí jsem se bál, že k tomu nedojde."

Oči měla jako talíře. "Ty jsi věděl, že na ně pevnost zaútočí?"

"Číhala jako had, reagovala na pohyb. Doufal jsem, že na ně zaútočí dřív, než se rozhodnou uzavřít mír."

"Co kdyby se to stalo?"

Vstal a zachmuřeně hleděl na zející kráter, který zůstal jedinou připomínkou vlků. "O tom bych raději nepřemýšlel. Doufejme, že už žádní další nejsou."

"Měli bychom odejít," řekla elfka. Pokud se tomu bylo možné vyhnout, nechtěla už čelit dalším takovým odporným stvůrám. "Ale kam bychom se měli vydat?"

Dru stále přemýšlel o důvěrnících a o tom, zda Melenea skutečně chtěla, aby ho zabili. Myslel by si, že je příliš chtivá, než aby to nechala na někom jiném, dokonce i když by byl součástí její osobnosti. To byl dostatečný důkaz, že tady není.

"Může být jedině na mém území... jak jsem už říkal. Kde mě pokořit lépe a vzít mi vše, na čem mi záleží, než v mém vlastním domě?"

"Kdysi tě musela hluboce milovat," zašeptala Xiri váhavě.

Ohromilo ho to. Jak si mohla myslet něco takového? "Melenea nemiluje nikoho. Domníval jsem se, že je to zjevné."

"Tak proč se o tebe tak nápadně zajímá? Řekla bych, že za ta staletí musela mít mnohé."

"Plýtváme časem!" vyštěkl Dru a stiskl Xiri ruce trochu silněji, než měl v úmyslu. Nereagovala na to, protože věděla, že jeho hněv pomine... a že je namířený proti němu samotnému, ne proti ní.

Za nimi se Meleneina pevnost začala definitivně hroutit do sebe. Tající, a přece ne, připomínala spíše promáčený obraz než skutečný hrad. Taková moc teď zůstává bez vlády...

Pokud to bylo znamení, ani jeden z nich to nechtěl vědět. Zavřeli oči a o úder srdce později dorazili do cíle.

XX.

Znepokojivý obraz jedné země položené přes druhou nabízel možná nejvíce osvěžující pohled, jaký se Druovi během dlouhé doby naskytl. Zahalená říše byla obětí paradoxů; její přítomnost byla jednou z mála stabilních věcí, na které si čaroděj stále ještě dokázal vzpomenout. Vše ostatní tím či oním způsobem prodělávalo chaotickou změnu, ale oblast, kde náhodou podnikl svou pouť do Nicoty a za ni, zůstávala téměř stejná, jako byla tehdy.

"To je... překrásné." Xiri rukou prohrábla několik stébel přízračné trávy. "Jako vidět duši pralesa a louky."

"Ale ne dost." Říše za závojem byla příliš nejasná, příliš se podobala mnoha dalším, které prozkoumal předtím. Dokonce i z místa, kde stál, viděl, že oblast trhliny je jen mlhavým stínem kdysi mocného místa. Nedokázal říci, zda přízračná země zmizí do nicoty nebo zesílí tak, že bude skutečnější než kousek Nimthu, který vytlačuje. Ať tomu bude jakkoli, přinejmenším prozatím bylo jasné, že žádnou přístupnou cestu do světa zakladatelů nenajdou. Možná později, ale teď ne.

Dru si představil několik tisíc pomstychtivých tváří a zachvěl se při pomyšlení, jakou odměnu by mu vraadové přichystali, pokud by se jeho sliby ukázaly stejně mlhavé jako lesy v dálce.

"Nevidím ho."

Nemusel se ptát, koho tím myslí. Rendel by hned věděl, že toto místo není cestou k úniku. Dru nečekal, že ho tu najde, přesto oblast jen pro jistotu pečlivě prozkoumal. Tezerenee však nebyl jeho starost.

Rendel se rozhodl jít vlastní cestou.

Čaroděj přešlápl, dychtivý odtud zmizet. Splnil povinnost, kterou vůči druhému vraadovi měl; nyní bylo nutné - nejen pro něho, ale i pro ně - vrátit se domů. Nevadilo mu, že se jeho zájem nyní soustředí spíše na Sharissu než na osud jeho rasy.

Vyslal svou mysl a pátral po spojení.

Sirvaku?

Xiri to se zájmem i úzkostí pozorovala. Už dříve jí vysvětlil, jak je to se Sirvakem a jak důvěrník, stejně jako Cabal, chrání perleťovou stavbu před vetřelci.

Dru se zamračil. Sirvakovi zřídka kdy trvalo tak dlouho, než odpověděl. Jejich spojení bylo silné... nebo až dosud bývalo. Zesílil soustředění a objevil jen nepatrné vlákno, které drželo jeho mysl v souzvuku s důvěrníkem. Sirvakův konec byl zcela zahalen tajemstvím. Působil rozmazaně, jako by tam služebník fakticky nebyl. Dru byl čím dál znepokojenější. Znovu na důvěrníka zavolal, tentokrát vší silou vůle.

Uplynula dlouhá, nervy drásající chvíle a pak jeho hlavu zaplnil vzdálený, váhavý hlas. Pane?

Z pohledu plného úlevy, který na něj Xiri vrhla, poznal, že si je vědoma jeho úspěchu. Pravděpodobně se mu v obličejí promítal stejný výraz. Sirvaku! Co se ti stalo? Proč jsi neodpovídal? Je Sharissa v pořádku?

Pane! Máme potíže! Musíš sem přijít!

"A co Sharissa?" Dru si uvědomil, že vykřikl nahlas, tak na něj během těch několika vteřin od chvíle, kdy stvoření kontaktoval, dolehlo znepokojení. Proč je Sirvak tak rozrušený? Proč mu důvěrník neodpovídá na otázku ohledně Sharissy? Už jdu! Počkej na mě u vstupu do pracovny!

Pane, ne! Nebezpečí! Dovol Sirvakovi, ať tě zavede dovnitř! Vysvětlí to, až budeš v bezpečí!

Tak dobře! Udělej to! Zmatený a velmi rozzlobený Dru přerušil spojení. Natáhl se doprava a uchopil Xiri za ruku. "Můj důvěrník nás přenese do domu. Vypadá velice rozčileně."

"Má to něco společného s tvou dcerou?"

"Určitě. Sirvak o ní neřekl ani slovo, ale stále mluvil o potížích. Já."

Nimth zmizel. Dru prožil krátký okamžik naprostého chaosu, kdy se vznášel v temné prázdnotě. Z nějakého důvodu pustil Xirinu ruku a uvědomil si, že na ni Sirvaka neupozornil. Nechal ji důvěrník venku?

Nohama se dotkl chladného, tvrdého povrchu v jednom z poschodí hradu.

"Sirvaku? Xiri?" Zrak se mu odmítl zaostřit. "Sirvaku? Co bylo tohle za kouzlo? Co se stalo? Xiri?"

Po chvíli se jej dotkla jemná ruka. "Tiše, Dru. Jsem tady."

Zamrkal a pomalu začal rozeznávat mlhavé obrysy. Ty se zostřovaly, až z nich byly skutečné tvary... stěny, dveře, pochodně a vlevo jeho elfská společnice.

"Jak se cítíš?" zeptala se znepokojeně. Oči jí zářily, jako by si přenos opravdu užila.

"Lépe, než když jsem dorazil. Nebyla jsi dezorientovaná? Neměla jsi pocit, že ses na okamžik zastavila na místě?"

"Trochu. Možná to na mě nemá takové účinky, protože jsem elfka." Poslední slova Xiri pronesla s náznakem pobavení v hlase.

Dru nechápal, co je na tom směšného. Obrátil se a rozhlédl po černožlatě postavě okřídleného důvěrníka. Sirvak nebyl nikde v dohledu. Sirvaku? Pane?

Kde jsi? Dru na neposlušného tvora nasměroval sílicí hněv. Přijdu. Nesmírná nechut', se kterou důvěrník odpověděl, čaroděje zaskočila. Chtěl se začít Sirvaka vyptávat, ale Xiri se ve stejný okamžik rozhodla upoutat jeho pozornost.

"Co je to támhle, Dru?" Přisunula se blíž k němu a téměř se tiskla k jeho ruce. Kupodivu ho její blízkost spíše zneklidnila, než potěšila. Zavrtěl se a podíval se ke dveřím pracovny, kam ukazovala.

"To je náš cíl. Tam čeká klíč k cestě přes přízračné země do říše za nimi. Měl by..." Zmlkl a natáhl ruku k obyčejně vypadajícím dveřím. "Jsou otevřené!"

"Samozřejmě."

"Tak to nemyslím. Sirvaku!"

Důvěrník neodpověděl. S novým strachem, který mu svíral vnitřnosti, proběhl Dru nechráněným průchodem. Než naposledy opustil hrad, vylepšil magickou bariéru, která obklopovala tuto místnost, jednu z jeho nejdůležitějších, a nechal ji aktivní. Oprávnění vstoupit do ní měli jen on a Sharissa a ani jeden z nich by kouzlo neodstranil, bez ohledu na všechny ostatní obrany, kterými bylo Druovo sídlo prostoupeno. Má to něco společného s nebezpečím, o kterém blouznil Sirvak? Kde je jeho společník? Kde je Sharissa, jediná další osoba, která sem má přístup?

Když Dru spatřil zhroucenou postavu, zakrytou dlouhým pláštěm, myslel si, že se jeho nejhorší obavy konečně naplnily. Pak se čaroděj podíval pozorněji a poznal, že před ním leží mužské tělo. Rendel. Z podivného úhlu, který tělo svíralo, bylo jasné, že je zhola nemožné, aby byl Tezerenee naživu. Dru přistoupil blíž, opatrně, neboť stále nevěděl, co vraada zabilo. Také chtěl vědět, jak se Rendel dostal dovnitř.

Dotkl se těla. Bylo ještě teplé, což vzhledem k tomu, že Rendel město opustil jen o chvíli dříve než Dru a Xiri, nebylo příliš překvapivé. Mrtvý vraad měl v obličeji zmatený výraz, jako by dokonce ani v poslední chvíli nemohl uvěřit, že se něco s konečnou platností postaralo, aby se do zahalené říše nevrátil. Dru nadutého Tezereneeho vůbec nelitoval. Jakkoli byl Rendel inteligentní, domýšlivost v něm zaslepila zdravý rozum. Nedokázal vidět náhlý konec, které mu jeho chování přinese. Pokud šlo o Rendela, neexistovalo pro něj nic jiného než on sám.

Dru přemýšlel, po čem Tezerenee tolik toužil, že začal být tak neopatrný. Pokud se to nacházelo v říši za závojem, pak se o to jednoho dne přihlásí někdo jiný. Dru doufal, že až se to stane, nebude on nikde poblíž. Cokoliv, co Tezereneeho tak posedlo, mohlo pro všechny ostatní představovat jediné nebezpečí. Když od mrtvolky ustoupil, spatřil prasklý modrý krystal, ne větší než ořech, který ležel přitisknutý k ohbí Rendelovy paže. Dru zapomněl na tělo, které mu leželo u nohou.

"U Serkadiona!" Měl poslední nepatrnou naději, že se mylí, ale jakmile otočil hlavu, spatřil nejhorší.

Jeho experiment, spirálovité vzorce a obíhající krystaly, dílo, které mu mělo dát odpovědi, jež potřeboval, bylo zničené. Několik kamenů stále obíhalo, ale v bláznivých křivkách, které ztratily význam. Několik jich spadlo na podlahu. Spirálovité vzorce stále existovaly, ale byly tak narušené, že už nikdy nepůjdou spravit. Rendel nejenže zničil vrchol jeho výzkumu, ale i vzorce, které Dru potřeboval k nalezení nejbližšího otvoru.

Mistr čaroděj se zamračil. Když obhlédl situaci, pochopil, že Rendel ani tak nezničil artefakt, jako spíš artefakt zabil Tezereneeho. Ale jak? Tak, jak experiment vytvořil, měl být neškodný. Přesto vzor uvolnil dost magie na to, aby s vetřelcem skoncoval.

"Sirvaku!" zakřičel Dru, spíš ze zlosti než proto, že by si myslel, že to bude mít při přivolávání důvěrníka větší úspěch než při spojení myslí.

"Pane."

Na černožlaté stvoření, které vlétlo do místnosti, byl žalostný pohled. Vyhnulo se Xiri širokým obloukem, přičemž na ni pohlédlo očima plnými bolesti, a usadilo se vedle na stole. Dru si zvíře prohlížel, zaražený jeho pocuchaným vzhledem. Srst a peří mělo pokryté silnou vrstvou špíny a krve, a dokonce přišlo o větší část jedné přední nohy. Když si čaroděj představil příčinu tvorových zranění, jeho hněv ochladl. Sirvak natáhl poničená křídla, což bylo zjevně velmi bolestivé. "Pane."

Xiri se připojila k Druovi a postavila se vedle ně, vzala jej za paži a prohlížela si důvěrníka. Sirvak na ni zasyčel, ale když ho čaroděj zpražil pohledem, schoulil se do sebe. Na elfčině tváři se objevil nepatrný úsměv.

"Co se tady stalo, Sirvaku?" zeptal se nakonec Dru. "Kde je Sharissa? Jak se sem Rendel dostal a co ho zabilo? Řekni mi to."

Společník otevřel zobák plný zubů a rozčileně zaskřehotal. Nedokázal odtrhnout pohled od Xiri, bylo jasné, že ji tady nemůže vystát. Dru věděl, že nedůvěra k cizincům je součástí důvěrníkova výcviku, ale měl by být schopen rozlišovat mezi takovými jako Melenea a někým, kdo je zjevně pánovým společníkem.

"Pořád čekám."

"Odpověz pánovi, důvěrníku," pobídla ho stále s úsměvem elfka.

"Paní Sharissa, pane. To kvůli ní sem tenhle," ukázal na Rendela, "získal přístup."

"Co ho zabilo? Můj experiment?"

Sirvak přivřenýma očima sledoval každý Xirin pohyb. "Ano. Byl to experiment."

Toho se Dru obával. Nepochyboval, že past byla nastražena na něj, což znamenalo, že tady předtím Melenea už přinejmenším jednou byla. Pustila ji Sharissa dovnitř? Znovu si připomněl rozkazy, které důvěrníkovi dal, ty, jež okřídlenému tvorovi prakticky znemožňovaly říct Druově dceři cokoliv o době, kterou strávil s čarodějkou. I tohle byla jeho chyba. Sirvak jen udělal to nejlepší, co za daných okolností mohl.

"Kde je Sharissa?"

"Sirvak neví."

"Neví?" Zraněný tvor zavřel zahanbeně oči a Dru se uklidnil. "Promiň, Sirvaku. Kdy jsi ji viděl naposledy?"

Společník široce rozevřel zářivé oči. "Paní byla s Tezereneem! S tváří zakrytou kápí. Jako tenhle."

Dru letmo přejel Rendelovo tělo pohledem a zeptal se: "Gerrod? Chceš říct, že byla s Gerrodem?"

"Gerrod, ano."

"Tenhle Gerrod je jako jeho bratr?" zeptala se Xiri.

"Ano, jako Rendel, ale nemyslel jsem si, že je tak špatný." Prohlédl si Sirvakova zranění. Společník už bojoval s vyvernami, ale žádná mu nezpůsobila taková zranění. Pouze větší bestie, jako Cabal, by představovala opravdovou hrozbu. Něco nebylo v pořádku. "Nevíš, co se s nimi stalo?"

"Ne, pane." Sirvak byl rozzlobený sám na sebe. Neustále s odporem sledoval pánovu společnici. Dru tvora pohládl po hlavě, pokoušeje se ho uklidnit.

"Je strašně poškozený," řekla elfka a prohlížela si zraněnou končetinu a jizvy. "Možná by bylo lepší ho zničit a udělat nového."

Dru na to nic neřekl a místo toho upřeně hleděl Sirvakovi do očí. Když je černožlaté zvíře opět zavřelo a

roztrásl se, naklonil se k němu a tichým, vlídným hlasem se zeptal: "Sirvaku, uděláš pro mě něco?"

"Pane?" Zvíře na něj hledělo a hlas se mu chvěl únavou a bolestí.

"Chci, abys šel ven a pátral. Najdi Sharissu."

"Pane..."

"Udělej, co říkám."

Sirvak zaváhal. Podíval se na elfku a pak zpět na Drua. Něco v jeho chování se změnilo. Roztáhl křídla a přešlápl. "Poslechnu."

"Vždycky víš, co chci, Sirvaku. Spoléhám se na to, že to víš i teď."

Společník sklonil hlavu. "Sirvak tě nezkłame."

Dru i Xiri ustoupili, zatímco kdysi nádherný tvor zamával křídly a nemotornými pohyby se vznesl do vzduchu.

"Jsi si jistý, že si s tím úkolem poradíš? Vypadá skoro mrtvý."

"Věci nejsou vždycky takové, jaké se zdají," zněla odpověď. "Sirvak udělá, co musí, bez ohledu na zranění, která teď má."

"A co budeme mezitím dělat my?" Opět měla ruku kolem jeho. "Co uděláme s ním?"

Mluvila o Rendelovi. Mrtvé tělo Drua netrápilo. "Hrad se o jeho ostatky postará. Stejně jako Sirvak je mi zavázán nejvyšší oddaností."

Pokleslé koutky úst odhalily její nejistotu pokud šlo o odpověď, ale elfka už nic neřekla a nechala Drua, aby ji odvedl. Zamířili ke dveřím.

"Vzbudil jsem v tobě nějaké pochybnosti?" zeptal se, když vyšli do chodby.

"Cože?" vyhrkla zajímavě.

"Vzbudil jsem nějaké pochybnosti? Stále chceš zůstat s vraadem? S jedním z bezbožné rasy?"

"Nejsi tak zlý," pohladila ho Xiri po tváři.

Dru pozoroval síň před nimi. "Ne, jsou i daleko horší."

"Melenea."

"A Barakas, i když ten je poměrně neškodný. Zajímalo by mě, jestli má stále svou říši, nebo jestli už pátrači předhodili jeho kosti mrchožroutům. Viděla jsi někdy nějaké jejich město? Jaké je?"

Prošli chodbou do další. Dru věděl, že před nimi leží divadlo, kde Sharissa stvořila a řídila své vymyšlené tanečnice.

Žena po jeho boku pokrčila rameny. "Raději bych o tom moc nemluvila. Nelíbilo se mi."

"Pokud si pamatuji, co jsi už říkala, byla to ošklivá místa, kde železo a kámen rašily ze země jako vředy."

Usmála se. Už se na toto téma nechtěla dál bavit.

"Takže chápeš, proč o nich nerada mluvím. Odporná místa."

"Ano."

"Kam jdeme, Dru?"

Povzdech si a stiskl jí ruku. "Chci ti ukázat jinou svou stránku. Chci ti ukázat divadlo, které jsem postavil pro dceru... a nevěstu."

"Je to ještě daleko?" Poznámku o Druově nevěstě nekomentovala, ale viděl jí na tváři, že ji to určitým způsobem zasáhlo.

"Ne. Je to už tady!" Divadlo ve skutečnosti bylo dále, ale rozhodl se riskovat použití magie a nechal hrad, ať se přeskupí. Čím dřív to bude za nimi, tím lépe.

Dru si přál, aby se komnata před nimi zjevila v nejjednodušší podobě... měkká hliněná podlaha a holé zaoblené stěny. V určitém ohledu připomínala miniaturní verzi komnaty světů bez obrazů pokrývajících stěny a strop.

"Je tady toho víc?"

"Mnohem víc." Mávl volnou rukou a objevila se mramorová podlaha, střídavě pokrytá černými a bílými čtverci. "Nedokážu říct, proč potřebujeme samostatnou komnatu na něco, co by šlo udělat kdekoli, ale Sharissa a já to máme raději takto."

Pokynul doleva a doprava. Místnost se nepatrně zachvěla, ale jeho kouzlo stále účinkovalo. Ve zdánlivě náhodném uspořádání stálo na čtvercích několik postav, některé lidské, jiné patřící různým dalším druhům.

"Znájí vaši lidé šachy?" Stručněji hru nastínil.

Přikývla, ale nedívala se přitom na něj. Spíše ji fascinovaly samotné figury. "Známe je, ale ne takto." Xiri zamířila k jedné z nejbližších figur na obří šachovnici, postavě v brnění se žezlem v ruce a okázalým krutým úsměvem. "Tyhle figury... je tady něco..."

Dru mrkl a šachovnice měla běžnou velikost. Ležela na skleněném stolku, u kterého stály dvě měkké pohovky, pro každého hráče jedna.

"Proč jsi to udělal?" obořila se na něj Xiri. Okamžitě se vzpamatovala a omluvně se na něj usmála.

"Nelíbilo by se ti, co bys viděla. Zahrajeme si?"

"Hrát? Ted"? Když ještě musíme najít Sharissu?"

Připojil se k ní a jednou rukou jí prohrábl dlouhé vlasy. "Myslel jsem, že máš hry ráda."

Tvář jí zkameněla. "Ty to víš!"

Jeho sevření na jejích vlasech zesílilo. "Zapomínáš, Meleneo, že stejně tak, jak tvrdíš, že znáš mě, znám taky já tebe."

Zasmála se. Její podoba se bez varování změnila a Dru zjistil, že v ruce drží jen iluzi. Melenea ho s opovážlivou rychlostí uchopila a dlouze a tvrdě políbila. Nakonec se Druovi podařilo ji odstrčit a jeho tvář potemněla do barvy blízké barvě jejích vlasů.

"Ne, Meleneo, znovu už ne. Nebudu součástí tvého světa. To už je za mnou."

"Když to říkáš, drahoušku. Prozradila ti to ta otázka o pátracích? Napadlo mě to, když ses zeptal, ačkoliv už předtím, než ses o nich zmínil, jsem si myslela, že máš podezření."

"Jenom potvrdila, že nejsi Xiri. Sehrála jsi mizernou partii. Drobnosti, které jsi věděla a ona vědět nemohla. Že jsou Rendel a Gerrod bratři. A nejhorší tah byl, že jsi nedokázala ani ovládnout vlastní osobnost. Dal jsem ti dostatek příležitostí. Sirvak mi chtěl říct, že je pod tvou nadvládou. Uhodl jsem to, jakmile jsem zjistil, že jsi předtím měla přístup do hradu, ale Sirvak nebyl schopen tě označit za podvodníka." Dru se od Meleney odvrátil, téměř jako by ji vyzýval, ať se o něco pokusí, a zamířil k šachovnici. Dotkl se jedné z figurek, té, kterou se pokusila prohlédnout si zblízka. "Poslal jsem ho pryč, protože jsem věděl, že ať už jsi kdekoliv, nezastavíš mě. Sirvak si už vytrpěl příliš mnoho a já vím, že je to tvoje vina."

"Víš, drahoušku Dru, vždycky jsi byl rozvláčný." Rukama si přejela po šatech. "Je toho tolik, co bychom mohli dělat." Napřáhla k němu ruce. "Tolik her, které bychom mohli hrát." Poslala mu vzdušný polibek. Do Drua narazila síla podobná šílenému hřebci, srazila ho přes stůl a rozmetala šachové figurky.

Dru vstal a usmál se. Melenea o krok ustoupila.

"Ano, vím, že tohle mělo být víc než jen mizerný větřík. Mezi námi, Meleneo, je ten rozdíl, že já dokážu mluvit, zatímco vyvolávám ochranná kouzla. Ty jenom mluvíš." Zvedl jednu z figurek, které spadly na podlahu. "Zeptám se jen jednou. Máš Sharissu?"

"Samozřejmě!" Založila si ruce a triumfálně se na něj podívala. Kdyby to ohrozilo Sharissin život, nic by jí neudělal.

Dru zavrtěl hlavou. "To byla špatná odpověď". Říkal jsem, že tě znám stejně dobře jako ty mě. Kdybys měla moji dceru, byla bys mnohem výřečnější. Vylíčila bys mi pár pěkných detailů o tom, co pro ni chystáš."

Pane!

Ano, Sirvaku?

Sirvak je opět tvůj! Je to Melenea! Dej si pozor!

Já vím, přáteli.

Vzala paní Sharissu do svého domu! Pan Gerrod pomohl Sirvakovi ji osvobodit, i když s námi bojovala, ale Sirvak nedokázal uniknout! Ale paní ano!

Čarodějova příští slova zabarvilo jak potěšení, tak chladná nenávisť. Děkuji ti, Sirvaku. Děkuji, že jsi mi to všechno řekl.

Odpustil jsi Sirvakovi? Tvor se obával, že ho čaroděj potrestá za to, že se nechal čarodějkou přemoci. Samozřejmě. Ještě jedna věc. Kde je ta, co přišla se mnou? Ta el... ta žena.

Potuluje se kolem domu a hledá vchod. Pane, její magie je neobvyklá.

Nech ji projít, Sirvaku. Doved' ji ke mně. Chci, aby byla v bezpečí.

Jak poroučíš, pane. Okřídlený tvor přerušil spojení, neboť úkol mu byl jasný.

Věnoval Melenee milý úsměv a s uspokojením sledoval, jak reaguje stejně jako on toho dne, kdy se setkali na schodech ve vraadském městě. Jeho tichý rozhovor s důvěrníkem trval sotva jedno, nanejvýš snad dvě nadechnutí. "Nezbývá ti nic, čím bys mě mohla přivábit, nic, čím bys mi mohla vyhrožovat. Můžeš mi říct jediný důvod, proč bych měl dál snášet tvou přítomnost, Meleneo?"

Změna ji polekala, ale věděl, že zdaleka není poražená. Vždy měla v zásobě jeden trik, manévr navíc. Nezklamala ho. "Třeba tohle?"

V ruce držela dva zářící krystaly.

"Kdes je vzala?"

Čarodějka znovu získala výhodu a byla si toho vědoma. Dru nečekal, že uvidí krystaly, které hledal.

Předpokládal, že byly zničeny, když Rendel spustil past. "Drahoušek Shari mi je dala těsně předtím, než mě to důvěřivé dítě nechalo ve tvé svatyni samotnou. Tehdy jsem tady nechala své překvapení a také se ujistila, že do tvé tvrze mohu znovu vstoupit. ... samozřejmě mi v té věci pomohl ten mrňavý kříženec, kterého jsi vyrobil. Nicméně jsem měla vědět, že nakonec na něj nebude spolehnoutí."

"Sirvak je velice spolehlivý. Udělala jsi chybu, když sis neuvědomila, jak nezávislá jeho mysl je... ne jako tvé druhé já, Cabal."

Nechala krystaly nebezpečně balancovat na špičkách prstů. "Jak chceš. No, drahoušku? Splnila jsem tvé očekávání? Chceš tyhle dvě malé cetky? Mám je nechat spadnout?"

Trhla rukou a oba kameny zakolísaly. V poslední chvíli sevřela prsty a kameny opět získaly rovnováhu.

"Víš, Dru, ta past nebyla určena pro tebe. Byla jsem si jistá, že se dovnitř nějak dostane ten spratek bez tváře, Gerrod - vzhledem k tomu, jak je vytrvalý. Říkala jsem si, že by to byl rozkošný šprým. Víš, je ti velmi podobný. Byl jsi někdy důvěrný přítel nádherné lady Alcie? Jistě by to vysvětlilo rozdíly mezi Gerrodem a Reaganem."

Dru ji neuznal za hodnu odpovědi.

Nachýlila hlavu na stranu. "Žádné popření? Žádný souhlas? Ani jediná myšlenka?"

"Dej mi ty krystaly, Meleneo." Zachovával neutrální tón. Nebude si s ním hrát jako s emocionální loutkou.

"Jistě. Tady." Melenea obrátila dlaň k zemi.

Zradily ho reflexy. Doufáje, že nebude muset bojovat s Nimthem i s čarodějkou, Dru krystaly menším kouzlem zachytil. Zásah ale zmenšil jeho obranu. Byl to zajisté jen nepatrný otvor, ale čarodějka ho znala tak dobře jako málokdo. Když udeřila, bylo to jemnější, citovější. Zatímco útok proti tělu by pravděpodobně odrazil jen s malou námahou a většinu těch proti mysli s dokonce ještě menší, její kouzlo se dotklo nejméně chráněné části Drua Zereeho.

Jeho vzpomínek.

"Cordalene!" zašeptal. Jmenovala se Cordalene. Ačkoliv jeho vědomí jméno nevěsty zapomnělo, podvědomí nikoli. K jeho překvapení se tak moc zajímala o stejné věci. To, co začalo jako náhodné spojení, ničím se nelišící od ostatních, se změnilo na dlouhodobý poměr a pak na zpečetěný svazek. Stáli partneři byli mezi vraady vzácné zboží, i když se čas od času vyskytli. Byla vysoká, štíhlá, s tmavomodrými vlasy, které padaly až na zem, a přesto jejich krásu nikdy neposkvřnil prach. Oba byli jako ostatní vraadové, stále domýšliví, stále pomsty chtiví. Dru odrazil dvě výzvy od mužů, kteří měli o Cordalene zájem. Odmítla je, ale jak bylo typické, ani jeden z nich nevěřil, že to myslí vážně.

Cordalene stála před ním a čekala, až ji Dru obejmě. Pokusil se o to.

Rozpadla se v prach. Dru, zachycený v mukách kouzla, vyvolal zpět její obraz, velmi podobným způsobem, jakým Sharissa vyvolávala tanečnice.

Někde poblíž se Melenea smála jeho klopýtání, marné snaze znovu získat drahou vzpomínku. Zápasícím čarodějem projela zuřivost, zrak se mu na okamžik vyjasnil a ukázal obraz posmívající se čarodějky.

Pokusil se k ní proniknout.

Dru se ztratil v druhé vzpomínce. Sharissa jako nemluvně. Šok, když zjistili, že jejich vzájemná starost nyní přesahuje i k dítěti. Většina vraadů nechávala péči o potomky v rukách kouzelných služebníků, golemů a podobných. Možná proto se mezi starými a mladými rozvinula nenávisť.

Sharissa plakala a Dru vzal dítě do náručí. Rozplynulo se do vzduchu. Další stvoření z divadla, které, jak

si jeho mysl mlhavě vzpomínala, na Nimthu existovalo.

"To je tak dokonalé!" zapředla Melenea zpoza jeho vidin. "Nádherné místo, kde ukončit hru! Myslela jsem, že si budu moct užívat jen utrpení ve tvé tváři, ale teď mohu sledovat, jak všechno znovu ztrácíš!" Druovy ruce téměř našly její hrdlo. Rychle ucouvla, a než to mohl zkusit znovu, musel čelit dni souboje. "Serkadione! Ne, prosím ne!" Nemohl to zastavit. Cordalene se setkala s jakýmsi bezejmenným ženským protějškem, vraadkou, která už byla také mrtvá, protože padla v jiném souboji jen tři dny po tomto. Samotný boj byl rychlou změtí; Dru tam nebyl a neviděl ho. Navzdory úsilí se nakonec ocitl tváří v tvář nevyhnutelnému konci. Z Cordalene zůstal jen zkroucený chuchvalec, v němž nešlo rozeznat nic lidského. Dru si vzpomněl, jak žil se Sharissou měsíce v ústraní, než se vydal hledat vraha své ženy. Jeho touha po pomstě nebyla ukojena.

Pak se obrátil k Melenee.

"Meleneo," zamumlal.

Vyvolala vzpomínky a přinutila jej, ať je znovu přetrpí. Mlha, obrazy - ty v jeho mysli i ty nové, které vytvořil magií - byly smeteny, dokud nezůstala jediná postava. Ta, která si neuvědomovala svou smrtelnost.

"Meleneo..." Probodl ji očima.

Čarodějka si konečně uvědomila, že její oběť už není polapena v preludech, ale bylo příliš pozdě. Už nebylo úniku. První souvislou myšlenkou Dru místnost v mžiku zapečetil.

"Meleneo," začal potřetí. "Trápila jsi mě v čase, kdy jsem byl na tom zle.

Před Cordalene jsi mě neznala. Nikdy ses opravdu nezamýšlela nad tím, jak moc jsem ve skutečnosti vraad, bez ohledu na to, že to teď snad popírám."

Její úsměv vyhasl. Dru cítil, jak její mysl tahá za síly Nimthu a pokouší se vytvořit stezku ke svobodě.

"Nikdy jsi mě neměla přinutit znovu to tak realisticky prožít. Připomněla jsi mi, jaké vždy budeš pro Sharissu představovat nebezpečí." Se skutečným smutkem zavrtěl hlavou a přál si, aby neosvobodila vraada v jeho nitru. "To nemohu dovolit."

Melenea, neschopná uniknout, udeřila dalším kouzlem. Nebylo tak elegantní, ale velice smrtící.

Dru ho bez problému odrazil a jeho vůli posílil chladný hněv, který vyvolala sama Melenea. Nicméně chápal, že zdržení si na něm nakonec vybere daň. Musí s tímhle skoncovat dřív, než k tomu dojde.

Útočila znovu a znovu kouzly všemožných podob a síly, která by každého protivníka, jenž ji neznal tak dobře, už dávno zničila. Když se dostatečně vyčerpala, sevřel ji a neponechal jí možnost se hýbat, ba dokonce dýchat. Nezemře; bránilo tomu kouzlo. Jen chtěl, aby přesně věděla, jak bezmocná bude.

"Ráda si hraješ, Meleneo? Já ano, ale mám raději složitější, důvtipnější hry. Například šachy. Mám pro tebe to pravé místo, místo, kde se můžeš připojit k některým mým předchozím protivníkům, k některým z těch, kteří ohrožovali, co je mé, a zjistili, že když jde o obranu domova, nejsem tak mírumilovný."

Znovu uchopil šachovou figurku a hodil ji po čarodějce, která stála ztuhlá na místě. V poslední chvíli ji osvobodil. Jen zcela šťastnou náhodou čarodějka předmět zachytila. Nechápat se na figurku podívala a pak se opět vzdorně zahleděla na Drua. Vždycky se uměla vyvléct z každé situace. Vždycky tu bylo nějaké slabé místo, které dokázala využít.

"Tentokrát ne," zašeptal jí Dru. Ukázal na figurku, kterou držela. "Myslela sis, že tamtu druhou poznáváš. Co tahle?"

S arogantním úsměvem na rtech Melenea drobnou figurku zvedla a prohlédla si do detailů vypracovanou podobu. Oči se jí rozšířily, zalapala po dechu a její úsměv se změnil na užaslý škleb. Figurka jí vypadla z prstů a odrazila se od podlahy.

"Poznáváš ho? Některým z nich dovolím mít stejnou podobu, třebaže jiní dostanou tvar více odpovídající jejich charakteru. Budou žít dlouho poté, co já zemřu, a navždy z nich budou figurky ve hře, ve které dřív bývali hráči, podobně jako ty."

"Dru... ty..." Už nebyla přitažlivá. Melenea se proměnila ve vystrašenou bytost.

Ucítil přibližujícího se Sirvaka. S důvěrníkem byla Xiri. Sirvak se s ním pokusil navázat spojení, ale Dru odmítl. Ne, dokud neskončí.

"Myslel bych si, že z toho budeš nadšená, Meleneo, drahoušku. Neříkala jsi vždycky, že život je hra?"

Takhle jej Xiri nesměla vidět. Dru rychle pokynul a na skleněném stolku se znovu v mžiku zformovala

šachovnice s figurkami seřazenými v úvodní pozici. Poprvé bylo vidět, že ve hře chybí jedna figura. Dru se usmál. Nevěděl, že už schází tak málo, aby měl kompletní sadu.

Už jenom okamžik. To mu stačilo. Ještě okamžik naprosté kontroly vlastní moci. Otočil se k Melenee, milence a nemesi, a ukázal na prázdné políčko.

"Tvá volba," řekl pomalu a protahoval její agónii stejně jako před chvílí ona jeho. "Čím bys chtěla být?"

Když se k němu Sirvak a Xiri připojili, právě skončil s obdivováním šachovnice a uklízel ji. Šachová souprava byla jednou z mála věcí, které se rozhodl vzít s sebou do druhého světa. Lépe než cokoli jiného poslouží jako připomínka toho, co za sebou zanechal.

"Dru!" Třesoucí se elfka ho pevně objala. Několik vteřin stál ztuhle, pak jí sevřel se stejnou touhou.

"Mají elfové stálé partnery?" zašeptal poté, co ji políbil na temeno hlavy.

"Ano." Přitáhla si jeho hlavu dolů, aby mohl políbit i něco jiného než její vlasy. Když konečně jeden druhého pustili, rozhlédla se. "Sirvak mluvil o nebezpečí, o té Melenee! Co se jí stalo? Tys...?"

"Ukázal jsem jí novou hru. Dost dlouhou dobu udrží její pozornost." Úmyslně přehlédl tázavý výraz a podíval se na Sirvaka, jenž ho pozoroval s porozuměním, kterému se nemohl vyrovnat nikdo jiný, dokonce ani Xiri a Sharissa.

"Pane," osmělil se nakonec důvěrník. "Paní je blízko. Pán Gerrod je s ní."

Pán Gerrod?

Stěnami perlet'ové stavby otřáslu hluboké, kymácivé zadunění.

"Konečně propuká bouře." Strašlivá zpráva pro vraadskou rasu. Pokud by se odtud chtěli dostat, museli by se odvážit do bouře. Dru, který stále jednou rukou držel Xiri, otevřel dlaň a zkoumal krystaly, které zvedl z podlahy. Věděl, že teď nejsou k ničemu. Melenea z nich zjevně odčerpala celý obsah. Už nebylo možné se jí zeptat, a proto ať jeho bývalá milénka věděla cokoli, nyní to bylo mimo jejich dosah. Rendel jim s rozsáhlými znalostmi obou říší mohl pomoci, ale jeho ukvapenost pro něj znamenala konec, ledaže...

Oddělil se od Xiri. "Sirvaku! Ukaž mi, kde jsou Sharissa a Gerrod."

Před ním se zableskl obraz těch dvou na okraji jeho panství. Pro Drua, stále vybuzeného dozvuky zuřivosti, by bylo hračkou přenést je k sobě. Věděl však, jak už s Meleneou situaci pravděpodobně zhoršili, a proto se obrátil na Xiri.

"Veď mě." Bylo těžké potlačit nutkání vyžadovat od Nimthu víc. "Chci je přivést sem."

Druovy emoce a Xirina opatrnost rychle přinesly ovoce. Gerrod s otevřenými ústy zíral na čaroděje a jeho společníky. Oči měl zastíněné kápí, ale bylo velmi pravděpodobné, že je má rozevřené skoro stejně dokořán jako ústa. Pokud šlo o Sharissu, chvíli jí trvalo, než vstřebala okolí, pak zaostřila na otce, rozběhla se k němu a objala ho.

"Otče! Myslela jsem si, že jsi mrtvý! Melenea! Věděl jsi, že..."

Rukou jí zakryl ústa. "Tiše, Sharisso. Budeme na sebe mít čas později. Je mi líto, ale teď si potřebuji promluvit s tvým přítelem."

"Se mnou?" Gerrodova ústa, jediná část obličeje, která byla vidět dost na to, aby z ní bylo něco poznat, se zkroutila v provinilé grimase, přestože jej Dru z ničeho neobvinil a ani to nikdy neměl v úmyslu. V duchu si poznamenal, že se má Tezereneeho zeptat, za co cítí vinu; nejdřív ale vyřeší současnou krizi.

"S tebou, Gerrode." Přешel k nehybné postavě a přátelsky mladšímu vraadovi položil ruku kolem ramen.

"Musíme si promluvit o některých věcech... jako třeba o tvém bratrovi, zahalené říši a proč jsi stále tady. A co je nejdůležitější, musíme si promluvit o tom, jak se odtud dostat."

"Odtud? Chceš říct..."

"Ano, myslím, že máš informaci, nebo víš, kde ji získat, informaci, kterou já... kterou my všichni potřebujeme." Dru se odmlčel a obrátil k ostatním. "Sharisso. Xiri. Odpuštěte mi mou příkrst. Myslím, že to obě chápete. Promluvte si spolu. Chci, abyste se navzájem co nejlépe poznaly."

Obě ženy si jedna druhou s nezastíranou zvědavostí prohlížely.

"Sirvaku!"

"Pane?"

"Tvá zranění. Jsou..."

"Postarám se o ně, Dru," nabídla se Xiri. Podívala se na Sharissu. "S tvou pomocí, pokud to nevádí."

"Samozřejmě."

Dru pochvalně přikývl. Už pracovala na tom, aby měla s jeho dcerou dobré vztahy. "Dobře. Až se uzdravíš, Sirvaku, mám pro tebe úkol." Sáhł do tajné kapsy a něco vytáhl. "Tady!"

Společník se posadil na zadní nohy a zbývající přední prackou předmět chytil. Hleděl na malou figurku. "Co je to?" Sharissa se naklonila blíž. Tvář se jí zkroutila výrazem naprostého odporu. "Vypadá jako Cabal! Vlastně až příliš!"

Xiri si figurku také pozorně prohlédla. Očima zalétla k Druovi, který pochopil, že elfka vidí víc než jen detaily na povrchu. "Umělecké dílo. Vypadá skoro jako živá."

"Je to součást mé šachové soupravy. Chybějící kousek. Chci, aby dal Sirvak figurky dohromady. Mám v úmyslu vzít si je s sebou."

"Ale nikdy s nimi nehraješ!" namítla Sharissa.

"Jsou v nich vzpomínky, které si chci uchovat," vysvětlil a už se obracel zpět ke Gerrodovi. "A teď, Tezerenee. Musíme si promluvit o tvém bratrovi."

Sharissa a elfka sledovaly odcházejícího Drua a ani jedna z nich si nevšimla výrazu v Sirvakově nelidské tváři. Důvěrník upustil drobnou šachovou figurku na podlahu a spokojeně sledoval, jak se odráží, než zůstala ležet mezi ostatními.

XXI.

Nad Dračí říší lorda Barakase z klanu Tezerenee vyšlo slunce a stařešina mohl žhnoucí kouli sledovat jen s hořkou nenávistí.

Klan stěží přežil. Téměř polovina zemřela nebo umírala a další třetina byla zraněná. Dokonce ani s pomocí dvou měsíců noc nedokázala odhalit skutečnou cenu, kterou klan Tezerenee zaplatil. Taktika Tezereneeů, uvažoval, zatímco se sluneční paprsky odrážely od brnění na mrtvých tělech jeho lidí. Znali tezerenskou taktiku.

Rendel. Mohl to být jedině Rendel. Z těch, kteří chyběli, by se jedině on tak ochotně podělil o znalosti. Gerroda samozřejmě nechali na Nimthu; a stejně nemohl být zrádcem on. V úvahu přicházeli také Ephraim a jeho banda, kteří byli příčinou pohromy při přechodu, ale tohle příliš páchlo Rendelem. Kromě toho Gerrodův popis Ephraimova šílenství dokázal Barakase přesvědčit, že si svět za závojem vyžádal první tezerenskou krev dávnou před touto bitvou. Takže mezi živými zůstával pouze Rendel, což se ovšem v případě, že se stařešinovi někdy dostane do ruky, změní. Poprava by byla pomalá a velice promyšlená.

"Otče!" Lochivan, stále oblečený do bitvy (ačkoliv ptačí stvoření s příchodem světla zjevně opustila bojiště), poklekl stařešinovi u nohou. "Kolik, Lochivane?"

"Čtyřicet dva. Další tři zemřou."

Není to tak strašné, usoudil Barakas trpce. Stále jich bylo víc než šedesát. Na dobytelskou armádu ne zrovna mnoho, zvláště když všechny živé nemohl poslat do boje. Ale jde to. Přežili noc plnou smrti z nebes a vyšli z ní s vědomím, že přes značnou přesilu utrpěli aviani horší ztráty. Zahynulo jich víc než dvakrát tolik než Barakasových mužů. Byla to velká smůla, že jich bylo o tolik víc než vraždů.

Barakasovi lidé nedokázali překonat vyčerpání.

Kdyby jen naše magie účinkovala. ... Aviani s velkým úspěchem použili talismany, převážně proto, že dračí klan postrádal spolehlivá protikouzla. Pouze když Tezereneeové vyvolali nejsilnější emoce, mohli věřit tomu, že jejich kouzla budou fungovat tak, jak by měla. Minulá noc nebyla výjimkou. Tento svět umožňoval magii Nimthu fungovat, ale jen s velkou námahou.

Přežili jsme. Zvítězíme. Poprvé tato slova zněla prázdně dokonce i stařešinovi. Přežili by další noční útok? Jak by mohli přežít, kdyby jejich dny a noci představovaly jeden nepřetržitý boj? Nepochyboval o tom, že klan má sotva den na to, aby si odpočinul a vzpamatoval se. Kdyby byl on, Barakas, vládcem ptačích lidí, rozdělil by síly a vytvořil si dvě armády - jednu na noc a druhou na den. Sužuj nepřítele tak, aby nikdy neměl čas dát se do pořádku. Odkrajuj z jeho řad nejslabší tak dlouho, až nebude co odkrajovat.

Lord Tezerenee věděl, že by měli toto místo opustit a uchýlit se do bezpečí, dokud se jim nevrátí síly, ale

nebylo kam jít. Tuhle zemi ovládali aviani, až na zbytky další obrovské civilizace. Elfové přežili, protože ptáky respektovali a nedělali potíže. Barakas si v žádném případě nedokázal představit, jak se klan sklání před takovými stvůrami, jaké zde vládly. Věděl, že si aviani myslí totéž. Kdyby dovolili vraadské rase, aby se zde usadila, znamenalo by to konec jejich vlády.

Tak tedy končí vraadové, usoudil s očima upřenými k horám, kde se přeskupoval jejich nepřítel. Poslední boj, který přesto zanechá na těch opeřených zrudách stopy. Na dračí korouhve nezapomenou. Budou je strašit po mnoho nadcházejících generací.

Tato myšlenka mu přinesla morbidní uspokojení, jako by nyní jejich smrt stála za to. Přesto si nemohl pomoci a musel myslet na to, že kdyby jejich magie byla spolehlivější nebo kdyby jich bylo víc... Zavřel oči, neboť něco podráždilo jeho smysly. Bylo to pouze rozčerení, ale v tkánivu Dračí říše se objevila porucha, jako by už nebyla celá. V té krátké chvíli vnímal důvěrně známý pocit, možná chuť. Rozeznal v ní Nimth.

"Lochivane." Jeho syn, který dosud klečel, vstal, když zaslechl své jméno. Reagan byl možná právoplatný dědic, ale Lochivanovi Barakas svěřoval většinu úkolů, na kterých mu záleželo. "Lochivane. Cítíš něco na východě? Něco z Nimthu?"

"Pane, cítil jsem nějakou přítomnost a mohlo to být, jak říkáš, ale odpřisáhnout bych to nemohl."

"Dobře řečeno. Dokázal bys ji najít?"

"Myslím, že by to bylo možné. Co je to, otče?"

Barakas si pohladil vous. Zamyšleně si prohlížel věci, které existovaly pouze v jeho mysli. "Z krutého Nimthu to může být buď naše spása, nebo smrt."

Lochivan si vzpomněl na ty, které zanechali za sebou, a neřekl nic.

"Zjistí to, ale buď opatrný. Možná že ptačí hrozba je už druhořadá. A nyní běž!" Když jeho syn odešel splnit rozkazy, lord Tezerene se v duchu zasmál. Stařešinovi neunikla ironie toho, co na ně tam venku může čekat. Bylo možné, že dosáhl toho, o čem vždy snil, sjednocení vraadské rasy, vytvoření jediné obrovské síly se společným cílem.

"Jak nešťastné," zamumlal nakonec.

Nimth zuřil, vykřikoval svou nelibost ve hřmění a vztek podtrhoval blesky. Tornáda se rodila a umírala. Země se posouvala a měnila tvar. Pomalu se šířila mlha, taková, která nevěstila nic dobrého. Několik odvážných čarodějů se vydalo ven, aby ji prozkoumalo, neboť v té chvíli stále ještě převládala vraadská víra ve vlastní nesmrtnost. Tato víra, jako tolik jiného na Nimthu, se začala rozpadat, když bylo jasné, že se výzkumníci nevrátí.

Druovo panství poskytlo tisícům částečnou ochranu, ale bouře řádila všude kolem a šířila otrávenou magii všemi směry. Hrad již neposlouchal příkazy bez váhání. Už přišli o jednu čarodějkou, když byla rozdrcena dvěma stěnami, které ji s překvapující rychlostí sevřely. Poté se už nikdo jiný nedomáhal nároku na vytvoření soukromé komnaty. Navzdory tomu, čemu by dali přednost, se z vraadů stali společenští lidé. To byl nyní jediný způsob, jak se cítit v bezpečí, zatímco čekali na příležitost přejít do nového domova. Z vrcholku nejvyšší věže sledovali postup vládce panství a s ním postavy takřka ukryté v těžkém plášti. Zahalená říše již pronikla těsně za hranice Zeree. Pro oba muže to byl určitým způsobem šok. Jejich výpočty říkaly, že se cesta znovu otevře, a tak se i stalo. Co nepředvídali, bylo, že se roztáhne a obklopí oblast dvakrát tak velkou, než byl perleťový hrad. Dru by rád věděl, zda v mají ohromujícím vývoji prsty zakladatelé.

"Dračí krev!" zamumlal napůl neviditelný Gerrod, když pozoroval, jak mizí poslední skupina. "To je sklíčoví!"

Dru souhlasil. S přízračnými zeměmi měl zkušenosti. Když změnu pozoroval zvenčí, mnohem víc si uvědomoval Sharissin šok. Skupina vraadů, jedoucích přízračným polem, mizela velice podobně jako on, živé bytosti obklopené zjeveními z jiného světa. Skuteční lidé mísící se s průsvitným neskutečnem.

Tak to začalo. Čím hlouběji jeli, tím byl rozdíl méně zřetelný. V půli cesty k lesu začaly obrysy jezdců blednout, jako by pozorovatelům slábl zrak. Neslábl však jejich zrak, ale vyhledali ti, které pozorovali. Ve chvíli, kdy za sebou měli polovinu zbývajících vzdáleností, bylo skrz záda jezdců vidět zničenou krajinu Nimthu téměř tak dobře jako skrz les a pole.

Když uprchlíci vjeli do lesa, byli už součástí jiného světa.

"Jsou na druhé straně," řekl Gerrod. Říkal to pokaždé, snad proto, že se stále obával, že se přechod zhroutl dřív, než opustí Nimth. Tezerenee v kápi Drua šokoval svými znalostmi o zahalené říši a jejím pronikání na Nimth, nemluvě o hrůzách, které zmítaly vraadovým rodištěm. Gerrod nejenže prozkoumal mnoho bratrových poznámek, ale během dlouhé pouti k panství Zeree se Sharissou probíral Druovu práci. Díky tomu a díky vlastním výzkumům byl v mnoha ohledech stejně schopný jako Dru. Tezerenee byl z bývalého otcova spojence stále nervózní. Vysvětlil své obavy, objasnil, proč Sharissa neobdržela Druovu výzvu, ale navzdory ujištění, kterého se mu na oplátku dostalo, stále čekal, že se do něj starší Zeree pustí.

Když se Gerrod se Sharissou vraceli, rozhodli se používat kouzla co nejméně, i vzhledem k nebezpečí chybných účinků magie, se kterým měli z Meleneina domu zkušenosti. Jedním z nutných případů bylo jídlo. Dvojice šla většinu cesty pěšky a teleportaci a let omezovala jen na nejstabilnější oblasti.

Vyčerpání z těžké cesty se nakonec odvážili na chvíli zastavit k odpočinku. Sharissa trpěla více, protože vedla pohodlnější život než on. Gerrod jí dovolil spát, zatímco on jen odpočíval. Právě v té době se k vraadům natáhlo Druovo kouzlo a řeklo jim o Rendelovi.

"To mě vystrašilo, mistře Zeree," řekl mladý Tezerenee s tváří ponořenou hlouběji do záhybů kápě. "Tvé dceři jsem pomáhal, ale jelikož jsi vraad, považoval bys to za dostatečný důvod k tomu, abys mě ušetřil, když stejně jako ostatní pronásleduješ děti dračího pána?"

Gerrod věděl, že nakonec se bude muset Druovi postavit, i kdyby jen proto, že druhý čaroděj byl jediný, kdo znal cestu ven. Sám by nikdy nedokázal zopakovat metodu, kterou Tezereneeové použili. Také si nebyl právě jistý, že to chce. Vždy z toho měl nepříjemný pocit, jako by konečné spojení vraadské mysli s hostitelskými těly vytvořenými z draků dalo vzniknout nějaké příšerné zrůdě.

"Kolik už je jich na druhé straně?" zeptal se Gerrod a vrátil Drua zpět do přítomnosti. "Jak dlouho ještě?"

"Prošla asi třetina, možná o něco víc." Stěhující se vraadové přecházeli zhruba ve stočlenných skupinách, což byl nevyčíslený, ale symbolický odkaz na zakladatele, pro který se rozhodl. Skupiny, které s sebou měly jen to, co lidé a zvířata dokázali unést, vstupovaly do hraniční oblasti, jakmile ti před nimi zmizeli v lese. Tak zůstával postup dostatečně plynulý, aby to těm, kteří stále ještě čekali, zabránilo v šíleném úprku. "Dobře že nás nikdy nebylo víc než pár tisíc. Tohle by jinak nikdy nefungovalo."

"Bude to tam stejné?"

"Pochybuji." Zdálo se, že Gerrod by chtěl obsáhlejší odpověď, ale Dru mu ji nedal. Bylo zde příliš mnoho otazníků.

"Co se stalo s Meleneou?"

Pokusil se to odbýt, ale mladší vraad ho nenechal. Tohle bylo potřetí, kdy se vyptával na čarodějčin osud, snad proto, že nemohl uvěřit, že je pryč. Dru ho chápal; dokonce i teď měl chvílemi pocit, jako by ho sledovaly její oči. "Bojíš se, že by ses k ní mohl připojit?"

Jeho společník polkl. Dru to myslel jako žert, ale Gerrod se stále obával o svůj osud. "Ne! Ne," odpověděl rychle. "To jenom že... že..." Podíval se přímo na Drua, který se ze všech sil snažil zahlédnout oči někde pod kápí. "To jenom že mám stále pocit, jako by pro nás někde nechala poslední dárek. Tak jako nechala ten, co zabil Rendela."

Gerrod bratrovy smrti litoval jen málo. Bylo však zneklidňující vidět, že Tezerenee má stejné pocity jako Dru. Co to na Melenee bylo, že je dokázala pronásledovat i poté, co ji Dru spravedlivě potrestal?

Jejich pozornost přitáhl nepokoj pod nimi. Blížil se jezdec, který se vrátil z druhé říše a hnal se k pevnosti, jako by jej pronásledovala horda nepřátel.

"Tiel Bokalee," řekl Gerrod. "Je to jeden ze Silestih nových mužů." Ted', když byl Rendel mimo jeho dosah, chtěl Silesti udělat z mladého Tezereneeho varovný příklad. Jen zdráhavě připustil, že vraad v kápi je zcela jiný než zbytek jeho klanu a že ho stařešina opustil stejně jako všechny ostatní.

Když oba muži dorazili na nádvoří, nově příchozí, běžný příklad vraadské dokonalosti, právě sesedal z koně. Škubal rukou, jako by ho něco kouslo. Nejnovější z menších výpadů, který bouře podnikla; všichni na nádvoří byli zasaženi různě silnými bolestmi, které bez varování přicházely a odcházely. Možná to nebyl až tak malý útok. Jeden z vraadů ležel v komatu; spalující bolest v hlavě mu zničila mozek.

Nikdo nepředpokládal, že se zotaví, ale Dru trval na tom, že ho i tak vezmou s sebou.

"Dru Zeree." Tiel Bokalee se mu uklonil na pozdrav. Gerrodovi se dostalo temného pohledu, ale ničeho

jiného. "Máme návštěvu. Jednoho z dračího klanu."

Gerrod se odvrátil, i kdyby to neudělal, stejně by nebylo možné přechíst si jeho emoce.

Než Dru odpověděl, zvážil nejrůznější možnosti. Tohle nebyla vhodná doba, aby začali válku s Tezerenee. "A co udělal Silestí?"

"Trvá na tom, že je to tvoje záležitost. Tvé rozhodnutí bude jeho." Poslovi se volba nelíbila.

"To znamená, že musíš přejít." Gerrodovi se zachvěl hlas. "Jsou to moji zatracení příbuzní. Půjdu s tebou a ujistím se, že nemají za lubem ještě něco jiného."

Nevyřčeným důvodem bylo, že se mu stejně jako Rendelovi nelíbila představa, že by se měl odloučit od jediné osoby, která hájila jeho život. Pro ostatní vraady byl Tezerenee stále jen Tezerenee.

"Nezůstane tu nikdo, kdo by hlídal tenhle konec."

"To může udělat Sharissa. Důvěrník na ni bude dohlížet a bude tady i tvá elfská přítelkyně, aby jí pomohla." Gerrod ukázal na další skupinu vraadů, která již odjížděla. "Teď, když pochopili, jak spolupracovat, to funguje samo. Nebude mít moc práce. Hlavní část bouře jde stále mimo nás," dodal a trhl sebou v náhlém návalu ostré bolesti. "Naštěstí. Než se dostane na tvé panství, měli bychom být zpět. Měli bychom to tady dokončit, než začne být příliš divoká."

Dru cítil v rukou palčivou bolest. "Tak s tím skončujme. Jenom mi dej chvíli, ať se mohu spojit s dcerou."

"Seženu dva koně."

Nepřítomně přikývl, neboť jeho mysl se už natahovala do dálky. Sharisso?

Otče?

Gerrod a já musíme odjet na druhou stranu. Přijeli Tezereneeové. Chci, abys tady na to dohlížela, zatímco budu pryč. Xiri a Sirvak ti pomohou. Jsem si jistý.

Zjevně měla strach, ale držela ho na uzdě. Rozumím. Nebude to nic strašného?

Myslím si, že žádná ze stran si nemůže dovolit bitvu. Pokud Tezereneeové někoho poslali, znamená to, že chtějí jednat. Barakas by bojoval, kdyby měl nějakou výhodu.

Pak tedy hodně štěstí.

Nechám na tobě, abys to řekla Xiri a Sirvakovi. Dávej pozor na bouři. To, co jsme dosud zažili, je jenom předehra. To nejhorší teprve přijde. Kdyby to vypadalo, že se přežene oblastí dřív, než všichni projdou... Na okamžik se odmlčel a uvažoval, co by udělala, kdyby to záleželo na ní. Dokonce i on by byl pod tlakem, kdyby měl přijít s řešením. Nakonec jednoduše pokračoval, posli všechny skrz, ale ať nevypukne bezhlavý útek. Spěch jich zabije víc než bouře.

Budeš zpět, než k tomu dojde, že ano?

Měl bych být. Přerušil spojení a doufal, že ji neovlivnily jeho vlastní emoce. Tváří v tvář bouři a skutečnosti, že neměli žádný kontakt se strážci, od kterých očekával, že tu už touhle dobou dávno budou, nebylo možné si zcela zachovat rozvahu. Vyčkávali, aby zjistili, zda mají vraadové dost rozumu, aby si s úkolem poradili sami? Pokud šlo o strážce a jejich záhadné pány, bylo toho mnoho, co dávalo velice malý smysl.

"Dolů, zatraceně!"

Hřebec Tiela Bokaleeho, černé zvíře, které Druovi jak podobou, tak povahou připomínalo nezvěstného Temného koně - najde bytost z Nicoty někdy cestu zpět? - se vzpínal a bil kopyty do země. Bokaleemu se s kletbami - protože se musel vystavit fyzickému nebezpečí, a nejednoduše použít magii - podařilo dostat zvíře pod kontrolu. Jakékoli zbytečné použití magie posilovalo narůstající výpady bouře, o což neměl nikdo zájem.

Po Druově noze přeběhlo malé tělíčko. Chtěl se podívat dolů, ale koleno mu projela trýznivá bolest a skončil napůl rozplácený na nádvoří. Krysy nebo kouzelní skřítky byli rázem podruzní ve srovnání s tím, jak přežít bolest.

Nakonec z toho byl milosrdně krátký záchvat, jehož jediným následkem byl neovladatelný strach, že když se postaví, bude to znamenat recidivu. Gerrod se právě vracel se dvěma osedlanými koňmi, ale pustil je a vrhl se k Druovi.

"Jsi v pořádku? Co se stalo? Slyšel jsem rzát koně..."

"Polekal se. Bylo to něco malého, ale pravděpodobně zplazeného bouří jako má bolest." Dru si vzpomněl na chaos v Meleneině pevnosti a uvědomil si, že musí mít méně času, než původně spočítal.

"Zapomeň na to. Pojd'me."

S Bokaleem v Čele opustili pevnost a zanedlouho vstoupili do temných přízračných zemí.

Nebudu se toho bát, opakoval si Dru stále dokola. Nemohl zapomenout na setkání s Nicotou a na řítící se chaos. Neměli ponětí, zda cesta skrz zůstane otevřená natrvalo. Řekli mu, že pronikání podněcovala mysl země, která kdysi byla jednotlivci zakládající rasy, ale strážce ve skutečnosti nikdy neřekl, že ji stále ovládají. Dokonce přiznal, že beztvárné vtělení svých pánů nechápu. Pokud to byl rozmar pánů dále zkoušet možné nástupce, pak by se Dru vůbec nedivil, kdyby kdykoli uzamkli Nimth a sledovali, zda lidé polapení uvnitř jsou dost inteligentní, aby našli jiné řešení. Měl nepříjemné podezření, že zakladatelé se od vraadů zase až tak neliší.

Slunce jasně zářilo, a když se náhle objevilo, téměř jej oslepilo. Dru zamrkal a rozhlédl se. Už prošli. Byl tak v zajetí obav, že mu cesta utekla. Čaroděj usoudil, že se s touto ztrátou dokáže vyrovnat.

Vraadové byli všude. To bylo první, čeho si Dru všiml. Byla to první věc, které by si všiml kdokoli. Lesy i otevřené plochy byly plné mužů a žen, kteří seděli, postávali nebo se procházeli. Jediné, co měli společné, byla aura jakési nevíry, nevíry, že obloha je modrá a vítr je jen jemný vánek. Nikdo si nepokusil postavit obrovskou pevnost. - ledaže to už zkusili a neuspěli - a vypadalo to, jako by se dokonce nikdo neoddělil a nevydal se hledat vlastní osud. Pokud vůbec něco, tak se vraadové drželi ve společnosti ostatních dokonce ještě víc než na Druově panství. Tam k tomu byli donuceni; zde je k tomu vedla narůstající nejistota. Čarodějovi lidé byli tak zvyklí vládnout všemu, co viděli, že měli problém vyrovnat se s novou a velice vzdorovitou zemí.

Stranou od ostatních stál viditelně nervózní osamělý Tezerenee. Na hlavě měl jednu z těch přileb, které zakrývaly obličej, ale Gerrod jej očividně poznal, protože zvedl ruku a vykřikl jeho jméno. "Lochivane!" "Gerrode?" Muž ve zbroji se mírně uvolnil, pravděpodobně protože se domníval, že když s cizinci může jet jeden z jeho vlastních lidí, pak jeho život není v nebezpečí.

Silesti stál poblíž, dost blízko na to, aby Tezerenee věděl, že je tam kvůli němu, a dost daleko na to, aby měl dračí válečník rozum a nepokoušel si nic začít. Zachmuřený vraad Drua pozdravil, ale nic jiného neřekl a svým mlčením tak zdůraznil, že bude poslouchat, ale nebude se hovoru účastnit. Čas náležel Druovi.

Mistr čaroděj a Gerrod sesedli a setkali se s Lochivanem.

"Jak se má drahý otec?" zeptal se čaroděj bez tváře bratra. Zněl v tom hluboký a kousavý sarkasmus. Lochivanovy oči se za úzkými štěrbinami v přilbě unaveně zavřely. "Je šílený vzteky, nebo možná jenom šílený. Zradil nás, Gerrode, Rendel nás zradil rase ptačích tvorů!"

"Jak případné! Vypadá to, že v dračím klanu jsou zradci normální!"

Dru společníka strohým pohybem ruky umlčel. "Řekl jsi ,ptačí tvorové'? Podobní lidem?"

"Velice. Používali tezerenskou taktiku a otec věří, že to musel být Rendel..."

"No, nemusíte si dělat starosti s tím, jak ho za jeho zločiny potrestat," skočil mu Gerrod do řeči. "Rendel je mrtvý."

Lochivan se chtěl vyptávat na podrobnosti, ale Dru na to neměl trpělivost. "Na tohle nemáme čas! Proč tě Barakas poslal?"

Druhý Tezerenee opět znervózněl, ale tentokrát z jiného důvodu. "On mě ne... ne přímo. On... poslal mě zjistit, co se tady děje a zda čelíme vyhlazovacímu útoku od našeho vlastního druhu stejně jako od ptáků. Já... když jsem viděl, co se děje, odvážil jsem se ukázat." Vrhla po Silestim kradmý pohled. "On se se mnou setkal a řekl, že pošlou zprávu skutečnému dobrodinci vraadů, tedy tobě, jak předpokládám, který rozhodne o mém osudu."

Dru se obrátil a podíval se Silestimu do očí. Druhý muž se ušklíbl, neboť už viděl jeho rozhodnutí.

Gerroda Dru úplně ignoroval a pozorně si prohlížel Lochivana a pokoušel se najít muže, ne Tezereneeho.

"Proč jsi sem přišel?"

Lochivan se krátce usmál. Doted' měl určité pochybnosti. Nyní už ne. Věděl, že cizinec mu bude naslouchat. Klan stále ještě mohl přežít. "Pomozte nám. Pomozte nám zahnat aviany a získat území. Musíte to udělat. Tohle je i váš domov. Potřebujete naše schopnosti; my potřebujeme vaši sílu."

"Je to tvá nabídka, nebo nabídka tvého otce?"

"Samozřejmě má."

Gerrod si odfrkl, ale jinak je nepřerušoval.

"Tvá nabídka," přemítal Dru, kterého zaujala Tezereneeho neodbytnost. "Tvá nabídka a jakákoli, kterou by mohl přednést tvůj otec, se odmítá. Nebudeme pro vás tenhle svět zachraňovat."

Silesti se nyní usmíval. Oba Tezereneecové vypadali zmateně. Dru ukázal na zahálející dav. "Myslíš si, že bych je dokonce i já dokázal přimět, aby bojovali za klan Tezerenee? Myslíš si, že vůbec chtějí bojovat? Vypadá to, že chtějí?"

"Když se nespojíme, zahyneme všichni!"

"Tohle je nový... ne... tohle je skutečný svět. Má své vlastní zákony. Vyvolávali jste kouzla? Fungovala magie správně? V tvých očích vidím, že ne."

"Náš počet..."

"Nebude dostatečný. Většinu této pevniny ovládají pátrači." Když Dru použil toto jméno, odpovědi mu byla zdvižená obočí, ale nikdo jej nepřerušil. "Bojovali jste pouze s jednou skupinou. Dokonce ani společně ještě nemáme tu moc je nějak zastrašit. Jestliže to však má tak být, náš den přijde."

"Musíme do té doby přežít!" namítl Lochivan a ohlédl se k bratrovi pro podporu.

Gerrod pokrčil rameny, ale zkusil to. "Myslím, že by byl přístupný návrhům, mistře Zeree. Cokoli, aby zachránil klan."

"Kdybych věděl, co dělat, navrhl bych to. Stále mám starost o ty, kterým jsem pomohl přejít. Pokud naše přežití může zahrnout i Tezerenee, nemám námitky." Příliš mnoho, pokud, pomyslel si Dru. Pokud by jim strážci tentokrát pomohli, bylo by to vše, co může žádat.

Kvůli tobě to bude dovoleno, odpověděl náhle důvěrně známý hlas v jeho hlavě. Kvůli tobě a tvému úsilí, ne kvůli takovým, jako jsou tihle.

Dru se rozhlédl. Ostatní vraadové stáli nehybně a všichni ho sledovali. Také hlas slyšeli, ale věděli, že promlouval pouze k jednomu z nich.

Proč teď? Proč jste se vrátili až poté, co jsem toho musel tolik udělat?

Dotkl se jej pocit starosti a bezradnosti. Strážce si již nebyl jist svým místem ve světě. Ti, kteří se vrátili, s námi mluví stále méně. Jejich cíl je velmi podobný tomu, jaký mají ti, jimž jsme měli sloužit, ale chovají se způsobem, kterému nerozumíme a občas se nám nelíbí. Jsou našimi pány a něčím jiným. Nevíme, zda je máme poslouchat, nebo ne. Přinejmenším jeden z nás se odpoutal a ostatní navrhuji, abychom se z této roviny stáhli a počkali, co mají beztvární v úmyslu.

Poslali... poslali tě sem beztvární?

Toto je má aktivita. Je to porušení starých zákonů, které na nás byly vloženy, a až ti pomohu, odejdu spolu s ostatními. Měl jsem pocit, že ti něco dlužíme. Představuješ potenciál, který musí mít na tvou rasu vliv. To zůstává stále stejné od prvních dnů, kdy se zakladatelé snažili vychovat následovníky. Konečně proto plním své povinnosti.

Co uděláš? Pro Drua nebylo snadné uvěřit, že stařešinu cokoli odvrátí od dobovačských snů.

V tvé mysli jsem viděl toho lorda Barakase z Tezerenee. Tvému rozhodnutí by mohl odporovat, ale nebude odporovat rozhodnutí svého boha.

Tím teď jsi? Odnikud se objevil druhý hlas. Tak vykonáváš povinnosti, které vůči nim máš? Božství mnohem víc vypadá jako naše silná stránka.

Vraadové kolem Drua stáli jako zkamenělí a naslouchali počínající hádce mezi bytostmi, které nebyli schopni vidět ani cítit, ale pouze slyšet v hlavě. Pokud šlo o mistra čaroděje, jeho představivost mu umožňovala vytvářet obrazy tam, kde žádné nebyly. Viděl draka čelícího vlkovi, který se bohužel velice podobal Cabalovi.

Toto je mé dílo, sdělil falešný drak protějšku.

Jenom jsem ti přišel pomoci, řekl vlk úskočně. Přesně toto jsem si přál... být pán, ne služebník.

Stále svým způsobem sloužím! Toto se děje, aby byl dokončen původní úkol, který jsme dostali, když jsme ještě měli pány, jež jsme znali!

To je také mé přání. Jejich přání, když to dovolíš.

Ačkoli je Dru necítil, věděl, že k prvním dvěma se připojili i ostatní strážci.

Všichni jste s tím tedy srozuměni? zeptal se drak váhavým hlasem. Co bylo kdysi navrženo, bude vykonáno?

"Dru, co se děje?" zakřičel Silesti. Vraadové všude kolem stáli a zírali na oblohu, jako by jim to umožnilo vidět bytosti, které rozhodovaly o jejich osudu. Dosud si mysleli, že přišli do nové vlasti, a nyní přemýšleli, zda prostě jen neoddálili zánik.

"Bud' zticha, hlupáku!" odsekl Gerrod, ale i on se na svého společníka tázavě podíval.

Zatímco vraadové mluvili, ostatní shromáždění strážci vyslovili souhlas s předloženým plánem, ať už byl jakýkoli. Dru nerozuměl ničemu, co se dělo, až na to, že došlo k naprosté vzpouře proti bytostem, které kdysi byly nezpochybňovanými vládci.

Není to vzpoura, človíčku, i když někteří by tomu rádi věřili, řekl strážce, který si Drua oblíbil.

Temnější se neklidně pohnul, ale na svůj protějšek nereagoval.

Falešný drak pokračoval. Tví lidé musí vykonat poslední cestu na místo, kde mohou zesílit na těle i na duchu. Jakmile tam budete, necháme vás být. Není správné, že zasahujeme.

Kromě případů, kdy je to nutné, zašeptal vlk v Druově mysli. Jen když je to nutné. Hlas i osobnost se příliš podobaly Melenee. Rád by věděl, zda se bytost dotýkala jeho vzpomínek a vytvářela si osobnost. Vypadalo to, že pouze ti strážci, kteří s ním doopravdy hovořili, na sebe brali nějakou podobu. Zbytek byl jako mravenci, a navzdory dřívějším tvrzením o individualitě všichni reagovali a cítili stejně.

Strážci učinili rozhodnutí. Bude se muset okamžitě vrátit na Nimth a oznámit to těm, kteří tam stále jsou, ale jestli...

Vědí to, přerušil jej strážce. Všichni vraadové kromě Tezereneeů to nyní vědí. Tak bylo rozhodnuto.

"K čemu nás vůbec potřebujete?" odsekl, neschopný zakrýt bezmocnost a hořkost v hlase. Proč se kvůli tomuhle tak strašně snažil?

Protože kdybys to neudělal, rozhodli bychom se nezasahovat a vraadská rasa by zanikla poté, co podruhé a naposledy selhala.

Zákon zakladatelů, uchechtl se vlk.

"Budete mě potřebovat pro Tezereneeho," prohlásil Dru nahlas, aby jej mohli slyšet všichni. "Barakas mi bude věřit víc než komukoliv jinému tady, dokonce i víc než své krvi. Bude vědět, že Tezereneeové se mohou beze strachu z odvety znovu připojit k vraadské rase." Doufejme, dodal v duchu.

Strážci poslední myšlenku možná zaslechli, protože falešný drak promluvil trochu uvolněněji. Bez tebe by to nemohlo být vykonáno... ani bez tohoto.

Gerrod se zavrtěl a ta malá část jeho obličeje, která byla vidět, zbledla strachy. "Beze mne?"

Bez tebe, zazněla velice rozhodná odpověď.

S těmito slovy svět zablikal a poslal Drua, který to téměř očekával, a Gerroda, který to nečekal, na místo masakru... kde se objevili před překvapenými, přesto však hrůzu nahánějícíma očima lorda Barakase Tezereneeho.

XXII.

"Dru Zeree. Gerrode. Stěží jsem čekal, že některého z vás ještě uvidím."

"Ano, škoda, že, otče?" odsekl stařešinův syn. "Takhle se mnou raději nemluv." Dru rozhovor ignoroval a prohlížel si následky masakru, které se zbývajícím členům klanu dosud nepodařilo uklidit. Oblast byla posetá těly vraadů i pátračů. Nebylo nijak překvapivé, že si klan Tezerenee na útočnících vybral daň. Nicméně další větší útok by nepřežili, teď když jich bylo o tolik méně.

"Lochivan přišel za tebou, že ano, Zeree?" zeptal se lord Tezerenee a oči mu zahořely, když si všiml Druova zájmu o jeho ztráty. "Ztratil nervy."

"Našel zdravý rozum, ó otče dobyvateli!"

"Zmlkni, Gerrode." Dru by rád věděl, proč se strážce rozhodl vyslat na setkání i vraada v kápi. Pokud šlo o samotného strážce, nebylo po něm ani vidu, ani slechu. Dru cítil jeho přítomnost, ale Barakasovi se strážce ještě neukázal. Proč?

Mladší Tezerenee ztichl. Jeho otec na ně upřeně hleděl, jako by přemítal, proč přišli. Čaroděj v rouchu, kterému se prozatím podařilo hádku umlčet, se rozhodl pospíchat. "Přešli jsme, Barakasi."

"Očividně." Blížilo se k nim několik mužů ve zbroji, kteří si nyní uvědomili přítomnost nově příchozích. Nejeden ukazoval na Gerroda. Dru začínal chápat, proč s ním zahalený vraad je. Gerrod byl jedním z

nich, ale opustili ho na Nimthu. Nyní stál mezi nimi tváří v tvář otci. Byl jako maják, něco, co viděli z dálky a o čem věděli, že by to tam nemělo být.

"Ne jako vy," pokračoval Dru. "Našli jsme skutečnou cestu, která nám dovolila fyzicky přejít. Přicházejí další. Brzy zde bude celá vraadská rasa." Stařešinova tvář byla jako vybělená kost. "Blahopřeji ti a jsem netrpělivý. Proč mi neřekneš, proč tady doopravdy jsi? Podmínky kapitulace? To chceš? Myslíš si, že svěříme životy těm, kterým by se nic nelíbilo tak jako zaživa nás natáhnout na žebřík a tam nás mučit?" Jakkoliv byla ta představa hrůzná, Dru nemohl popřít, že někteří by rádi udělali přesně to, co stařešina řekl. Jenže také věděl, že vraadové jsou schopní i jiných věcí.

"Nechme minulost rozplynout spolu s Nimthem, Tezerenee! Je načase, aby vraadská rasa splynula v lid, a ne v ohromnou masu zhýčkaných a krutých jedinců."

Dračí válečníci, muži i ženy, je nyní zcela obklopovali. Barakas se na ně zlostně podíval, ale neporučil jim vrátit se k jejich hrůzu nahánějícím úkolům. "Nic nepotřebujeme. Klan přežije!"

"Je tohle přežití?" vyzval jej jiný hlas. Když do středu kruhu vešla lady Alcia, všechny hlavy se k ní otočily. Stále to byla válečnice, krásná, elegantní a smrtící, ale v její tváři byly vidět známky vyčerpání.

"Kolik dětí, které prý miluješ, musí zemřít? Mezi mrtvými jsou i Anrek a Hyria!" Její chladná tvář se jim začala hroutit před očima.

Dru si jména nedokázal zařadit, a jak se zdálo, ani stařešina ne. Mávl nad nimi rukou a vrátil se zpět k osudu, který by Tezerenee pravděpodobně čekal z rukou příbuzných. "Mohli bychom žít déle, kdybychom se vrátili do stáda, cizince, ale co je to za život, když nabízíš jen bolest?"

"Nemohu slíbit, že přijmou tvůj klan bez konfliktů. Kdybych to udělal, nevyčítal bych ti, kdyby ses odvrátil a odešel. Udělal bych totéž."

"Věci se změnily, otče," namítl Gerrod. "Většina lidí se změnila, i když pochybuji, že bude možné zapomenout."

"Byla to Rendelova vina! Kdybych mohl..." Barakas sevřel ústa, když ho výraz ve tváři lady Alcie varoval před možnou soukromou katastrofou, pokud vše bude dál svádět na syna.

Dru zalétl pohledem ke Gerrodovi, který se k němu obrátil, pokrčil rameny a z jeho zastíněné tváře nebylo možno vyčíst emoce. Ani jeden z nich neměl dojem, že je to vhodný čas mluvit o Rendelově smrti.

"Celá tahle debata je nesmysl!" Barakas se narovnal do plné výšky. Jeho zjev byl téměř ohromující.

Všichni kromě Drua ustoupili nebo ztuhli. Dru čelil obrovskému vraadovi už předtím a udělal by to zase.

"Nesmysl! Když se nespojíme, zemřeme všichni! Tuhle zemi musíme zkrotit, musíme ji sebrat stvůrám, kterými se to tady jen hemží! Nemáme kam jít!"

Ještě mu o mně neříkej! varoval Drua náhle strážcův hlas, který mluvil pouze k němu. Jenom mu pověz, že je zde jiné místo, kam se lze dostat. Ještě nenastal správný čas. Ať si vyslechno všechno, než...

Než co? Dru si rukou prohrábl stříbrný pruh vlasů, který si pořídil snad před tisíci lety, a řekl Barakasovi:

"Za mořem na východě leží země. Víme, jak se tam dostat a jak zajistit, aby nás pátrači - aviani - neznepokojovali. Budeme mít zemi, kterou lze zkrotit, a čas obnovit síly. A také se znovu naučit našim čarodějným schopnostem. V tomto světě se musíme ubírat jinými stezkami než těmi, které z Nimthu udělaly hnijící skořápku, již teď je."

Mezi Tezerenee a hrstkou cizinců, kteří přišli s nimi a přežili útok, se šířil povzbudivý šepot a nadějeplné pohledy. Zdálo se, že Barakas zvažuje slova.

Jeho odpověď bude stejná, řekl Druovi strážce. Vybral si vlastní cestu a nedokáže najít způsob, jak se z ní odvrátit, aniž by utrpěla jeho pýcha a vláda. Ve strážcově hlase byla stopa překvapení. Raději by je tady nechal všechny marně bojovat až do konce a zemřít. Tyto věci jsem vídal až příliš často. Je to jeden z důvodů, proč v průběhu nekonečných věků zemřelo tak mnoho nadějí.

Co můžeme udělat?

Jen ještě chvíli zdržovat, to je vše. Pak bude nucen přijmout tvé podmínky.

Co to znamená? zeptal se čaroděj. Odpovědí mu bylo pouze ticho. Přeběhl mu mráz po zádech. Strážce plánoval ukázkou síly, něco víc než výbušné vynoření ze země. To by mělo samo o sobě stačit. Na Drua to určitě dojem udělalo. Přesto si připomněl, že jakmile věděl, že vlk nezaútočí, velká část jeho strachu a úžasu se vytratila. Strážce měl tedy v úmyslu dát jim nějakou lekci... ale jakou?

"Prozradil jsi o vaší situaci příliš mnoho, Zeree," řekl stařešina, který náhle odkudsi načerpal sílu. Nálada

jeho lidí se zhoršila a jeho zlepšila. Byli tak zvyklí, že je ovládá, že se nikdo neozval, dokonce i když v sázce byla jejich budoucnost, jejich vlastní životy. "Vraadové vždy žili z magie. Všichni vraadové kromě Tezereneeů!" Barakas se tvářil vítězoslavně. "Nedokázali byste přežít dokonce ani tam, kde by vás neohrožovali nepřátelé. Nikdo z vás neví, jak bez pomoci magie dlouho přežít! Nemoci, hlad, nehody, počasí... to všechno jsou okolnosti, kterým nerozumíte! Pokud vůbec něco, tak vy potřebujete nás! Potřebujete naše znalosti, naši schopnost přežít! Možná by bylo lepší požádat o to, abyste se vy mohli připojit k nám, ne my k vám!"

"Neuvěřitelné," zamumlal Gerrod. "Lochivan přišel s úplně stejnou zpupnou nabídkou! I tváří v tvář tolika mrtvým dokážeš pořád vznášet takové nehorázné požadavky!"

Připrav se! varoval jej strážce. Víc o tom, co má v plánu, neřekl.

Vzduch se naplnil až příliš známým tlukotem velkých křídel.

"Vrátili se!" vykřikl jeden z Tezereneeů. V hlase mu nezněla dychtivost nebo odhodlání, ale spíše hrůza.

Přes všechny boje na Nimthu nikdy necelili tak obrovsky početnému skutečnému nepříteli.

"Barakasi..." začal Dru.

"Teď je čas bojovat, ne žvanit, Zeree! Zjistíš, že není možné přenést se pryč; těmi prokletými talismany to nějak dokážou blokovat!"

Tezereneeové se už ze všech sil snažili připravit k boji. Vznesli se dva draci. V rukou se objevily zbraně všeho druhu. Lučištníci se rozmístívali. Několik troufalých duší se ze všech sil snažilo zmobilizovat vůli natolik, aby dokázalo vyvolat dostatečná kouzla.

Lady Alcía zůstala pozadu, zatímco její manžel se rozběhl k lidem, aby jim vydal rozkazy. "Mistře Zeree, pokud máš cokoli, co nám pomůže, jak zřejmě naznačuješ, nadešel správný čas! Pokud ne, nepochybně zahyneš s námi!"

Gerrod se prudce otočil k Druovi. "Do čeho nás ten zatracený kus oživé magie dostal? Nestačilo by nás prostě pustit z velké výšky dolů a sledovat, jestli dokážeme použít kouzlo dřív, než se rozpláceme o zem?"

"Jenom počkejte." Bylo snadné jim říci, aby čekali, ale právě teď bylo i pro Drua takřka nemožné věřit, že je strážce neopustil.

Vy jste ale pesimistická cháska, ozval se vítaný hlas. Nastal čas, abych se objevil.

"Co to bylo?" zeptala se lady Tezerenee šokované, obracejíc se v marné snaze vidět něco, co vidět není.

"Co to cítím?"

Z oblohy se snesli pátrači v tak velkém počtu, že to vyděsilo i nejstatečnější vraady. I sám Barakas, zjevně ohromený, zaváhal. Pro klan Tezerenee si nepochybně přišla smrt. Dokonce ani na vrcholku sil by nemohli doufat, že obstojí v boji s tolika nepřáteli. K nepříteli se pravděpodobně přidali další z hnízdišť na míle kolem. Jak se zdálo, měli pátrači jinou taktiku než lidé. Aviani zamýšleli vetřelce jednou provždy zničit, ne je postupně oslabovat.

Země vybuchla. Pouze Dru věděl, co se blíží. Všem ostatním to připadalo, jako by si svět vybral právě tento okamžik, aby ze svého povrchu smetl protivné malé tvory, kteří se na něm snaží dělat takový zmatek. Dokonce i Gerrod, který měl tušit, co se děje, se podíval pod nohy, jako by se pod ním vzápětí měla otevřít země.

Rozzhavená země a skály z nitra Barakasovy Dračí říše - Dru zjistil, že dokonce i on podlehl používání tohoto názvu, protože jiný neexistoval - se zvedly v tak zuřivém gejzíru, až se při prvotním výbuchu zdálo, že skropí všechny aviany i vraady v dohledu.

Uprostřed obrovského chaosu, v němž se pobíhající lidé snažili ukrýt a pátrači se horečnatě pokoušeli udržet dostatečně vysoko nad nebezpečím, Dru přemítal, co si o tom myslí sama země. Mysl země určitě musela vědět, co se děje a jak jeden z jejích dřívějších služebníků porušuje pravidla, stanovená v době, kdy ji ještě tvořily jednotlivé mysli zakladatelské rasy.

Možná to věděla. Možná nebylo jednání strážců tak odbojné, jak si mysleli. Podle toho, co viděl, byli prastaří mistři manipulátoři.

Ostatním pomalu začínalo být zřejmé, že na žhavém gejzíru je něco zvláštního a znepokojujícího. Nikoho z nich nespálil; právě si začínali uvědomovat, že smrtící bouře nepřichází. Místo toho jejich pozornost postupně upoutal nezřetelný tvar, který Dru už rozpoznal. Obě strany byly tím pohledem jako očarované

a obě věděly, že za to není odpovědný protivník.

Po téměř dokončených obrysech mohutného netvora, jehož podobu si strážce oblíbil, tančila duha. Drak vypadal tak pestře, jako by z duhy vyrašil.

Už se nebude válčit.

Bylo to řečeno jen s nepatrným důrazem, jako by mluvčí byl tak mocný, že pro něj tato bitva představovala jen drobnou mrzutost. Dru si dopřál krátký skrytý úsměv. Strážce měl smysl pro drama, smysl pro dokonalé načasování, kdy přednést poselství. Chápal, proč strážce vyčkával; věděl, že pátrači brzy zaútočí, možná dokonce načasoval setkání Drua s ostatními tak, aby dorazil těsně předtím. Nehrál drama jen pro vraady. Strážce se ujišťoval, že aviani nebudou mít zájem znovu překročit moře a podniknout druhou výpravu za tajemstvím zakladatelů.

Vypadalo to, jako by k pátračům tato poslední myšlenka již dorazila; pokusili se ustoupit, zjevně doufající, že se ukryjí v hnízdištích, dokud nebezpečí nepomine.

Ohnivá dračí hlava obrátila spalující pohled k vysokému ptačímu muži, který útok vedl. Znáš moc, kterou představuji. Poslechnete mne, nebo ani ptačímu lidu nebude dopřán klid.

Pátrači se jako jeden ve vzduchu zastavili, vznášeli se na místě, jak to jen šlo, a pokoušeli se vypadat neškodně jako holubičky. Dobře věděli, jaké jsou možnosti bytosti, která se před nimi tyčila, neboť strážce a artefakty z jeskyní zaváněli stejnou magií, a proto měli dost rozumu a přímý rozkaz poslechli. Téměř by bylo nejlepší, kdyby země byly očištěny od vás všech! Byl by obnoven mír. Zůstala by rovnováha.

Vraady a pátrače spojil strach. Ozývaly se výkřiky a skřehotání, které z místa, kde Dru stál, nedávaly žádný smysl.

Falešný drak shlížel na bezvýznamné lidi. Za spásu můžete nabídnout jen málo, ale byla sjednána dohoda, která má vaše životy zachovat, dohoda s tím, který přišel mezi vás.

Oči několika tuctů vraadů se s novým úžasem otočily k Druovi. Dokonce i Barakas bývalého spojence pozoroval s nejistým výrazem... a proč ne? Neudělal snad draka znakem klanu a nezdůrazňoval jeho moc tak, že během staletí začal svým slovům věřit?

Zde ještě nenastal váš čas. Možná v budoucnu, až se přizpůsobíte zemi... nebo až vás země přinutí se přizpůsobit. Budete tam odvedeni se zbytkem svého druhu.

Několik Tezereneů energicky přikyvovalo, neboť strážcova slova brali jako boží zákon. Gerrod si vedle Drua odfrkl.

"Dobře jim tak, že tu věc považují za skutečného vládce," zašeptal se škodolibým potěšením.

A pokud jde o vás, dračí hlava se opět soustředila na pátrače. O vašem osudu rozhodne budoucnost. Vraťte se do svých hnízdišť a snažte se, abyste přežili. Tyto bytosti vám nepatří, stejně jako způsoby prastarých. Smiřte se s touto zemí. Toto bude jediné varování, jehož se vám dostane.

Aviani, kteří pochopili, že byli propuštěni, s třepetáním křídel v panice uprchli. Dru pochyboval, že si z toho vezmou ponaučení. Pravděpodobně se budou vyhýbat východnímu kontinentu, ale aby se jejich způsoby změnily i po jiné stránce, bylo nejspíš víc, než mohlo žádat dokonce i božstvo, byť falešné. Ať vás ten, jenž je poznačen stříbrem, odvede k vašemu lidu a domovu, pravil ještě majestátnějším hlasem falešný drak, a pamatujte, že jsou zde ti, kdo na tuto zemi dohlížejí. Bylo by pro vás lepší, kdybyste to respektovali.

Navzdory strachu nebyl Barakas připravený právě teď vše opustit. Odvážil se přiblížit k sálající postavě a podíval se jí do toho, co mohly být oči. "Prolili jsme zde krev! Krev Tezereneů! Nemůže zůstat nepomstěna! Tahle země má být naše! Sám jsi to řekl! Proč čekat na pozdější dobu?"

Všechno má svůj čas. Váš čas ještě nenastal. Krev, o které mluvíš, by ti to měla říci. Ve zbytečné smrti není žádná čest. Pak drak pronesl slova určená pouze Druovi. Bojím se, že až já a můj druh odejdeme z vašich životů, budeš si na tohoto muset dávat pozor. Navzdory své snaze si nemyslím, že nechá roky plynout v míru.

To jsem ti mohl říct i já, odpověděl Dru.

Lord Tezerenee ztichl a přemýšlel nad slovy falešného draka. Bylo zřejmé, že velkolepá bytost má na něj vliv, bez ohledu na to, co říká. Nakonec přikývl. "Ano. Skláním se před tvou moudrostí." Mohutný muž se zatvářil pokorně a poklekl. "Chvála buď Drakovi z Hlubin, který nás povede k našemu osudu!"

Dru, ohromený úžasem, sledoval, jak kolemstojící Tezereneeové pomalu následují stařešinova příkladu. Jediné dvě postavy, které zůstaly stát, byl sám čaroděj a Gerrod, který nad chováním příbuzných zavrtěl hlavou.

Dru Zeree, musíš tyto dvě skupiny spojit. Dokážeš to?

Můžu to jen zkusit.

Dračí hlava ocenila jeho odpověď hlubokým přikývnutím. Pak tedy odejděme.

A to udělali.

V jednu chvíli byli shromáždění na místě, které se málem stalo místem posledního odporu Tezereneeů. V příštím okamžiku stál Dru uprostřed zalesněné oblasti v blízkosti přízračné krajiny vedoucí na Nimth a z něj. Na této straně pronikl rozeklaný kraj Nimthu do polí a lesů jako přízračný vřed; mistr čaroděj doufal, že mu už brzy věnuje poslední pohled.

Bylo zde několik dalších vraadů. Silesti s hrstkou těch, které mu určil jako podřízené, stál a čekal. Lochivan, který byl s nimi, vypadal velice ztrápeně. Bylo zřejmé, že čekají na Druův a Gerrodův návrat. Gerrod se zhmotnil kousek za Druem a za Tezereneem v kápi se objevil jeho shromážděný klan. Přestože dračí klan v okamžiku náhlého přenosu klečel, nyní stál, samozřejmě s výjimkou příliš těžce zraněných. Ve chvíli, kdy Barakas pochopil, co se děje, předstoupil a postavil se vedle bývalého spojence.

Silesti si jich všiml a při pohledu na stařešinu se naježil. Ostatní vraadové se shlukli kolem něj. Lochivan stál tak nehybně, jak to jen šlo, protože nechtěl, aby došlo k něčemu nemilému, dokud byl tak blízko nepřátel.

Vše teď záleželo na Druovi. Umlčel stařešinu i Silestiho, když se oba pokusili promluvit. "Už toho bylo dost! Pomsta nám nikdy nepřinesla nic dobrého! Silesti, vážíme si jeden druhého, ale oba jsme nesli odpovědnost za stejně strašné věci, jaké udělali Tezereneeové! V jejich situaci by ses možná choval stejně! Je to tak?"

Když Silesti neodpovídal, Dru věděl, že se nemýlí. Přesto bylo ještě brzy si blahopřát. Ještě si mohou navzájem skočit po krku. "Toto je nový svět! Není to Nimth. Tento svět vám nedovolí zničit jej, aniž by se vás pokusil zničit jako první." Dru vytáhl poslední trumf, který oba soupeřící vraady zasáhne do srdce jejich víry. "Podívejte se na moc strážců. Přenášejí nás stejně snadno, jako bychom my přenesli hrst hlíny. Oni si žádají mír. Který z vás je ochotný je zklamat... a ospravedlnit se, až přijdou zjišťovat proč?" Silesti hlasitě polkl. Opakovaně sledoval, jak je jeden vraad po druhém přenášen na místo, které strážce zvolil. Nedalo se popřít, že něco, co bez námahy odnášelo skupiny příslušníků rasy čarodějů, mělo moc. I Barakas, který stál proti němu, měnil názor. Jak strážce řekl, stařešinu bude v budoucnu nutné sledovat. Nyní však přeletěl pohledem ze Silestiho na Drua a pak zpět na své vyčerpané lidi. Viděl, jak snadno si dračí bytost poradila s aviany a jak jednoduché pro ni bylo uchopit a přemístit přeživší Tezerenee. Sen o dobývání však dokonce ani teď nebyl zcela zapomenut.

"Nenabídnu přátelství," odvětil nakonec stařešina. "Ale nabídnu spolupráci. Silesti, nikdy jsem neměl v úmyslu zbytek vraadské rasy opustit. Avšak byla to chyba mé vlastní krve, musím tedy přijmout největší díl odpovědnosti."

Slova měla tak blízko k omluvě, jak jen kdy někdo z úst pána dračího klanu uslyší. Silesti to věděl. "I já nabízím spolupráci... pod podmínkou, že poslední slovo bude mít Dru Zeree."

Ačkoliv Dru očekával, že nakonec dojde k něčemu takovému, zoufale si přál odmítnout. Pro vraadskou rasu už vykonal víc než příslušný díl. Teď už si přál jen odpočívat. Přesto věděl, že nejistý triumvirát, který se zde očividně vytvořil, má větší šanci na stabilitu než nikým nekontrolované prosté spojenectví dvou rivalů. Na Druovi bude udržet mír, jako už mnohokrát.

Barakas zalétl pohledem k Druovi dostatečně rychle, aby si všiml čarodějovy reakce na to, že byl zvolen do nechtěné pozice, a přikývl. "Souhlasím, pokud souhlasí i mistr Dru."

Neměl na výběr. "Souhlasím."

Nikdo ani nenavrhl, aby si potřásli rukama. Dru pomalu vydechl úlevou, že alespoň tohle mají za sebou. Jeho pozornost si žádaly jiné záležitosti, záležitosti, ze kterých se mu během návratu Tezereneeů svíraly vnitřnosti. "Silesti! Má dcera a má... má nevěsta. Přešly v pořádku?"

Silesti přešlápl a vypadal spíš jako dítě přistižené při nějakém uličnictví než jako mistr čaroděj. "Po

skupině, která dorazila hned po vás, se neobjevil nikdo. Poslal jsem Bokaleeho zpátky, aby se podíval, co se děje." Vraad vypadal rozpačitě. "Ještě se nevrátil."

"Nevrátil se? A tys mi nic neřekl?" Dru se rozhlédl po nejbližším vhodném zvířeti. Nejbližší byl okřídlený drak, patřící jednomu ze Silestihových nových stoupců. Beze slova se ke zvířeti rozběhl.

"Mistře Dru!" zavolal Gerrod. "Počkej!"

"Zeree!" zahřměl stařešina.

V tu chvíli pro něj nebyli důležití. Jeho úspěch, když přivedl vraadskou rasu do nového světa a ošetřil, když už neuzdravil, rány mezi Tezerenee a ostatními, by neznamenal skoro nic, kdyby se Sharisse a Xiri nepodařilo přejít dřív, než strážci Nimth uzavrou.

"Dej to sem!" nařídil. Ohromený jezdec mu podal otěže. Dru vyskočil drakovi na hřbet a pobídl netvora vzhůru. Drak se chvíli bránil, nejistý, proč na něm jede tenhle cizinec, ale Druova zuřivá mysl ho přemohla. Roztáhl mohutná křídla a rychle vzlétl k obloze.

Celá cesta byla jako rozmazaná skvrna, dokonce ještě víc než ta předchozí. Dru hleděl na překrývající se krajiny, aniž by je skutečně viděl. Viděl jen obrazy Sharissy, Xiri, a dokonce i věrného Sirvaka. Když si drak poprvé uvědomil, že jeho nový jezdec má v úmyslu vrátit se do přízračné země, začal se znovu vzpínat, ale nyní letěl tak rychle, jak jen mohl, poháněný stejně tak strachem z čaroděje jako z okolní znepokojující krajiny.

Nimth přivítal Drua bouří, ve srovnání s níž vypadala jeho zuřivost jako maličkost.

Podcenil jak rychlost, tak nebezpečí. Všude vířila tornáda. Blesky posely zem krátery. Dru rozeznal něco, co mohly být spálené ostatky jednoho nebo více vraadů, ale byl příliš vysoko a počasí bylo příliš hrozné, než aby ztrácel čas tím, že se podívá blíž. Jenom se modlil, aby mezi mrtvými nebyli ti, které hledá.

Mlha, která představovala to nejhorší z magické bouře, ke hradu ještě nedosáhla, ale rychle se blížila.

Dru věděl, že pokud to, co zatím viděl, byla jenom předzvěst, nikdo maelstrom nepřežije.

Na jezdci i drakovi se začaly rozstříkovat kapky a čaroděje jako prvního napadlo, že navzdory vší pravděpodobnosti skutečně prší. Tato myšlenka se rozplynula, když drak v agonii zařval a Dru zjistil, že mu tekutina vypaluje v šatech díry.

Když zamířil se zraněným zvířetem na nádvoří, rozeznal několik vraadů, kteří se ze všech sil snažili zorganizovat poslední přechod. Muselo jich být několik set. Než se dostanou na druhou stranu, nemálo jich zahyne. Potěšilo jej však, když viděl, že se zbylí vraadové chovají tak spořádaně, jak to jen jde. Zjevně již zažili následky deště kyseliny, protože většina z nich připomínala chodící sloupky látky a brnění. Přemýšlel, jak se mohl v odhadu tak mýlit. Co mohlo bouři tak zesílit? Když přistál, několik vraadů ustoupilo. Předal vriskající bestii jednomu z těch, kteří navzdory nebezpečí počkali. "Jak dlouho bude trvat, než vyrazíte?"

"Několik minut! Víc ne!" odpověděla zahalená postava. "Moje dcera?"

"Tvé mládě nikdo neviděl!"

Dru opustil draka i vstřícného vraada, který ho držel, a odklopýtal do bezpečí hradu.

"Sharisso! Xiri! Sirvaku!"

Nepřišla žádná odpověď. Pokusil se k nim dosáhnout myslí. Zda odpoví Xiri, bylo sporné, protože se o spojení s ní nikdy nepokusil, ale doufal že jeden z ostatních... Pane?

Sirvaku! Kde jste?

Ve tvé pracovně. Paní se snaží zadržet tu nejhorší bouři. Něco narušilo rovnováhu, říká paní Sharissa!

Pověz jim, že už jdu! přikázal a už mířil k pracovně. Vědí to.

Dru přerušil spojení, aby si situaci lépe promyslel. Jeho dcera a Xiri bojovaly ztracenou bitvu, ale pokud by se jim podařilo získat ostatním o trochu víc času, stačilo by to. Několik minut pro lidi venku, aby odešli, a několik dalších pro ně tři - čtyři, počítaje v to Sirvaka - aby je následovali.

Vyběhl po krátkém schodišti dřív, než si uvědomil, že by tam žádné schody být neměly. Udýchaný čaroděj se rozhlédl kolem. Mířil pryč od místa, kam chtěl jít. Schopnost hradu měnit tvar podle požadavků svého pána překročila meze, které jí stanovil. Nyní se hrad měnil takřka náhodně. Mohlo se stát, že se do pracovny nikdy nedostane. Sirvaku?

Žádná odpověď. Něco bránilo spojení. Něco blokovalo jeho mysl. V cestě mu stálo něco obrovského.

Dru letmo zahlédl zuby, modrozelenou srst a oči, které mu až příliš připomínaly ztracenou čarodějkou, a pak ho zleva zasáhla mohutná tlapa a mrštila jím o zed', která se tu zdánlivě objevila jen proto, aby zastavila jeho let. Vraad sklouzl na podlahu, kosti se mu pod silou nárazu chvěly a hlava hrozila rozskočit se vedví. Oči ho odmítaly poslouchat, a stěží dokonce dokázal rozeznat přibližující se postavu útočníka. "Kde je moje paní, drahoušku?" zeptal se Cabal ve vrčící parodii na svou paní. "Musí vidět, co Cabal udělal, aby ji potěšil!"

Mohutný vlk při chůzi kulhal - na jedné tlapě měl těžké zranění od kousnutí, které, jak se zdálo, odpovídalo právě velikosti Sirvakova zobáku.

"Cabal by si s tebou mohl hrát dlouho i krátce, maličký! Řekni, co jsi udělal s paní, a bude to krátké!"

Dru se pokusil zdržovat v naději, že se mu mysl dostatečně vyjasní, aby se mohl bránit. "Jak ses... sem dostal? Kde jsi byl? Neviděli jsme tě!"

Jak čaroděj tušil, Cabal byl stejně ješitný jako Melenea. "Paní nesla Cabala ve váčku! Když sem vstoupila, pustila Cabala ven a nařídila, že musí způsobit spoušť!" Druovo zorné pole zaplnila nekonečná řada ostrých zubů. "Cabal použil vlastní magii, aby povzbudil bouři! Poslouchá Cabala, jako Cabal poslouchá paní Meleneu!" To bestii připomnělo, co chce od postavy, která jí ležela u nohou. "Kde je paní?"

Ted'! pomyslel si Dru. Musím udeřit ted', když se jeho mysl obrátila k ní! Pokusil se soustředit, ale Cabal se okamžitě natáhl a udeřil ho zraněnou tlapou. Důvěrník zaskučel, ale kdyby se pokusil použít druhou přední tlapu, pravděpodobně by upadl. Na rozdíl od Drua se Melenea nenamáhala s uzdravováním svého výtvaru. Proč se obtěžovat? Vždycky si mohla vyvolat dalšího.

"Chyba, zrádce paní. Neodpovídáš, musíš si hrát s Cabalem." Vlk široce rozevřel tlamu a chtěl se zakousnout vzpírajícímu se vraadovi do nohou a potřhat ho.

Pane! Běž!

Na oči nic netušící bestie zaútočila okřídlená postava. Zotavený Sirvak drásal Cabala dlouhými pařáty. Větší důvěrník zavyl strachem a bolestí, když mu po čenichu začala téct krev.

"Bolest! Oči!"

Cabal reagoval nazdařbůh, ale Sirvak, rozhodnutý dát Druovi co nejvíc naděje, vyčkával o okamžik déle, než měl. Vlk vymrštil zdravou tlapu rychlostí šípu a menšího tvora zachytil. Cabal položil tlapu na zem a Sirvak zůstal pod ní.

Dru se doplazil ke schodům, ale když viděl, co se děje, pokusil se jednat. Jenže dokonce i ted' mu bolest, z níž mu třesla hlava, znemožňovala soustředit se natolik, aby mohl udělat něco víc než jen marně křičet.

"Sirvaku!"

Černozlatý důvěrník měl čas právě tak jednou zaskřehotat a pak ho Cabal rozmáčkl.

"Sirvaku, ne!" ozval se Sharissin zděšený hlas. Stála za obrovským vlkem, tvář napjatou hrůzou ze smrti jediné bytosti, kterou v dětství mohla nazývat přítelem.

Melenein odkaz se pokusil otočit a sevřít ji, ale uklouzl. Cabal se příliš dlouho snažil stát jen na zraněné noze. Modrozelená obluda nedokázala udržet rovnováhu, protože zároveň balancovala na Sirvakově znetvořeném těle, a proto stála velmi nejistě. Nestvůra sklouzla do půlky schodiště a málem strhla Drua s sebou.

"Kde jsi?" vykřikl Cabal, pokoušeje se postavit. "Pojď a hraj si s Cabalem!"

Byl slepý. To se Sirvakovi podařilo. I když je Cabal stále mohl vycítit, vůbec nic neviděl.

Sharisse bylo jedno, zda nestvůra vidí, nebo ne. Dru se podíval nahoru a uviděl, jak se jeho dcera i Xiri blíží ke schodišti. Sharissina tvář byla chladná a smrtící. Poprvé vypadala jako skutečný vraad.

K hrůze otce i elfky zavolala na zabijáka, který se na schodech potácivě zvedal na nohy. "Stojím nad tebou, Cabale. Jsem tady nahoře! Hraj si se mnou!"

"Sharisso! Uteč!" zařval šíleně Dru. Doufal, že alespoň upoutá vlkovu pozornost. Hlavu už měl téměř jasnou. Kdyby jen Cabal ještě chvíli klopýtal kolem...

"Mluv se mnou, Shari, drahoušku! vyštěkl Cabal, opět napodobující svou paní.

"Budu víc než jen mluvit!" Zuřivost podněcovala její slova i vůli.

"Pojď..." Jen tak daleko se Cabal dostal, než celé jeho tělo zachvátily plameny. Netvor zařval a v hlase

mu zněla bolest i žalující tón. Kromě děsivé nestvůry nehořelo nic. Dokonce ani Dru, který ležel téměř na dosah magického zabijáka, necítil žádný žár.

Cabal se ve snaze o záchranu pokusil o jedno ubohé kouzlo. Pokus selhal a s ním padl i vlk. Planoucí bestie se za žalostného vytí zhroutila. Oheň nevyhasl, dokud z Meleneina posledního kousku nezůstalo vůbec nic. Dru poznal zdroj dřívějších obav, pocitu, že Melenea stále vyčkává. Měl podezření, že drobné stvoření, které mu přeběhlo přes nohu, mohlo být dokonce důvěrník. Takhle maličký se mohl pohybovat z místa na místo a působit zmatek, jak si jeho paní přála.

S tím byl teď konec.

Vyčerpaná a znechucená Sharissa se zapotácěla, ale Xiri ji zachytila. Oba vraadové se na sebe podívali. Dru přikývl a usmál se, i když věděl, že ani jeden z nich není šťastný.

XXIII.

Hrom zvenčí ohlásil záměr bouře pokračovat, ať už s Cabalovou pomocí, nebo bez ní. Pronikavý hluk je všechny vrátil do reality a do nebezpečí současné situace.

"Musíme odejít, jak nejdřív to bude možné," zavelel Dru, zatímco pomalu a nejistě vstával z podlahy.

"Vezměte si, co potřebujete, a pojd'te se mnou!"

Sharissa nebyla schopná promluvit, ale podívala se na Xiri. Elfka byla nezvykle vážná. "Sirvak... se o všechno postaral. Dole na nás čekají poslední z tvých koní. Věděli jsme, že nemůžeme zůstat o mnoho déle. Když jsme se tě pokusili kontaktovat, abychom ti řekli, abys zůstal na místě, že se připojíme my k tobě, nemohli jsme tě najít." Ukázala na pár zbytků popela, které označovaly Cabalovu ohnivou smrt. "Předpokládám, že to on blokoval spojení. Sirvak se nabídl, že poletí napřed a najde tě. Už se obával nejhoršího."

Dru, který nechtěl, aby to znělo bezcitně, odvětil: "Pak není důvod tu zůstat. Vy dvě běžte ke koním."

"Co uděláš, otče?" zeptala se Sharissa, konečně schopná stát bez pomoci. Doširoka rozevřené oči jí dodávaly prázdný vzhled.

"Najdu něco vhodného, co poslouží jako rubáš," řekl tiše a zkoušel, zda je schopen stát bez opory.

Upřeně se zahleděl na ostatky nejvěrnějšího služebníka. "I když Sirvak zemřel na Nimthu, tohle místo jeho tělo nedostane. To nedovolím."

Sharissa se vděčně usmála a pak nechala Xiri, ať ji odvede po schodech dolů a pryč od tragické scény.

Dru počkal, až bude sám. Poklekl u zbitého těla a zvedl ho. Když ho odnášel a v duchu pátral po něčem, co by důvěrníkovu rozdrčenému tělu dodalo řádnou důstojnost a čest, zašeptal ke zplhlému tělu jediné bytosti, která kdy skutečně znala bolest v jeho mysli a srdci, protože od svého stvoření byla čarodějovou součástí: "Je načase jít domů, Sirvaku. Je čas si odpočinout... konečně."

Příchod pátého dne nového života zastihl vraady stále živé a zdravé. Tezereneeové, i když většinou nevitání, se ukázali jako nanejvýš užiteční. Jejich vybroušené nadání pro nemagické záležitosti z nich udělalo učitele ostatních. Na oplátku se jim dostalo určitého nevraživého respektu, o kterém Dru doufal, že se časem rozvine ve větší přízeň. Nicméně neměl v úmyslu do té doby hladovět.

Žili ve zbytcích zničeného města prastarých. Už se dohodli, že místo aby si postavili nový domov, opraví ten, který jim staří zanechali. Jen málo z nich mluvilo o tom, že odejdou pryč a založí si vlastní panství, i když Tezereneeové měli sklony žít na opačné straně města. Místa bylo víc než dost. Město se táhlo do hloubky i do výšky. Mnoho budov spojovaly podzemní místnosti a tunely, jejichž průzkum by zabral měsíce a možná i roky. Podzemní prostory vypadaly neškodně, přesto byl Dru v otázce jejich průzkumu opatrný. Nakonec nad tím mávl rukou jako nad typicky vraadským povahovým rysem. Po tolika staletích, kdy měl pro sebe tak rozlehlý kus země, bylo těžké zcela přijmout nové uspořádání. Nebyl jediný, kdo se tak cítil, ale ani Dru, ani ostatní by současnou situaci za minulost nevyměnili.

Silesti dále organizoval převážnou část vraadů. Triumvirát stále pracoval. Dru neustále přemýšlel, jak dlouho to vydrží. Sharissa prohlásila, že je prostě jen pesimista.

Mezi přistěhovalci byla oblíbená. Sharissa se nyní sebejistě procházela mezi ostatními a její porozumění v době, kdy se většina lidí pokoušela vyrovnat se změnami, velice pomáhalo. S magií to bylo stále ošemetné. Nejlépe šla Druovi, který se učil od nové manželky.

Spolu se svou elfskou ženou teď Dru stál poblíž místa, kde objevili poslední útočiště zakladatelů. Dru sem přicházel každý den s nadějí, že najde trhlínu vedoucí do jejich světa. Byl zvědavý, jakou budoucnost beztvárné bytosti pro vraady plánovaly nebo zda by prostě uprchlíky nechaly na pokoji. Jeho snaha byla bohužel až doposud úplně márná. Po trhlíně nebylo ani stopy. Pozorně si oblast prošel. Průchod byl zapečetěný.

Dnes to však bylo jiné. Když se toho rána probudil, důvěrně známý hlas v jeho mysli tiše řekl: Přijď na místo, kde jsme se poprvé setkali, človíčku. Přijdu tě tam uvítat.

Sharissa mapovala město, což přinášelo užitek všem, a toho dne už vyrazila za prací. Na nové místo si zvykla lépe než kterýkoli jiný vraad, a kdykoli se mluvilo o výpravě do nějaké oblasti, byla nesporným vůdcem. Dma těšilo, že poté, co ji celé ty roky nestydatě držel zavřenou - jak se domníval, pro její vlastní dobro - si jeho dcera našla své místo.

Gerrod byl jediný člověk kromě Druovy nevěsty, s kým si Dru povídal. Vraad zahalený v kápi však žil daleko od ostatních. Ti, které Tezereneeové opustili, mu zcela nevěřili, a mezi vlastními nebyl o nic vítanější, ne dokud je vedl Barakas. Na vkus svého otce se Gerrod stal příliš nezávislým. Stařešina nechtěl, aby jeho příklad zamořil klan. Dm mladému vraadovi nabídl pozici zástupce, ale Gerrod si zvolil samotu. Také pracoval na tom, aby byl znovu schopný pořádně používat své schopnosti, ale pravděpodobně jiným způsobem než elfové. Dm opět věděl, že i toto je jeden z mnoha problémů, které ještě nevyřešili.

Nyní s ním uprostřed zničeného náměstí stála jen Xiri, ale už to nebyla Xiri. Jmenovala se Ariela.

Důvodem, proč mu nikdy neprozradila rodné jméno, bylo to, že tradice jejího klanu říkala, že jméno má být uchováváno v tajnosti a odhaleno až muži, kterého si vezme za manžela. V okamžiku pravdy, poté co se jeden dmhému zaslíbili, řekla bývalá Xiri Druovi, že jí vyklouzla poznámka o tomhle tajemství, protože ji to k němu přitahovalo od prvního okamžiku, navzdory tomu, že byl nenáviděný vraad.

Dm vycítil strážcovu přítomnost dřív, než k němu bytost promluvila.

Zvyk brát se nám byl znám díky způsobům zakladatelů. Gratulujeme vám. Také vyjadřujeme soustrast, tak jak jen tuto emoci chápeme, se smrtí tvého věrného služebníka.

"Děkuji." V prázdnotě tohoto místa se Dmovi mluvilo pohodlněji nahlas, dokonce i k bytosti která neměla tělo. Přál si, aby se strážce nezmínil o Sirvakovi; ani po pěti dnech se bolest nezmírnila. Dm ji mohl odsunout, ale stále byla zde.

Musíme tě pochválit i za úsilí, které věnuješ svým lidem, človíčku.

Tohle k něčemu směřovalo. Dm to cítil. Stiskl Xiri - Arielu - jako by jej od ní mohli každou chvíli odtrhnout.

Nyní tuto rovinu opouštíme, Dru Zeree, ale budeme ji stále sledovat. Otázka, jak se vypořádat s těmi, kdo jsou, a již nejsou našimi pány zůstává nevyřešena, a možná dokonce nikdy nebude, což je něco, čemu bys mohl rozumět. Takto jsme se však rozhodli: Nikdo mezi ně nebude zasahovat nebo se jim pokoušet jakkoli ublížit. Je velmi pravděpodobné, že podniknou vlastní kroky, ale pokud to nyní není v jejich moci, budeme jednat místo nich. Všichni tví lidé o tom budou vědět, až se zítra probudí.

"Tak proč jsi mě zavolał, když to chceš oznámit všem?"

K tomu se hned dostanu. Strážce zaváhal a pak pokračoval rychleji. Nimth je uzavřen. Nemohl být zničen, aniž by to narušilo tento svět. Ve vašem zájmu byste jej neměli hledat. Chaos, který na Nimthu nyní vládne, přinese jen potíže.

To nebude problém poslechnout. Dm by rád věděl, proč by kdokoli chtěl otevřít novou stezku do Šíleného světa.

Nyní se dostáváme k odpovědi na tvou otázku. Zavolat tě sem nebyl můj nápad. Pouze jednáme jejich jménem a možná jsem je pochopil špatně.

"Je?" zeptala se Ariela tónem naznačujícím, že ví, o kom strážce mluví.

Před nimi se zhmotnila Brána, vysoká a děsivá. Po jejích veřejích jako obvykle pobíhaly temné ještěrovité postavičky, ale stále při tom upíraly pohled na dvě postavy, stojící poblíž.

Z Brány se vynořily dvě z beztvárných bytostí. Stále nebylo možné je rozeznat a Dru usoudil, že to nestojí za námahu. Dvě postavy bez tváře. Stály proti nim a čekaly.

Ticho přemšil strážce. Chtějí tě učit. Chtějí, abys o tuto zemi pečoval. A domnívám se, že nejvíc ze všeho

si přejí, abys pomohl udržet naživu budoucnost.

Dru cítil, že je to pravda. Zda to byl pokus před ním stojících bytostí sdělit svou touhu, nebo prostě něco, co vyčetl z jejich postoje, nedokázal říci. Čaroděj pouze věděl, že jim přesně rozumí. On a další jemu podobní budou svým způsobem strážci, právě jako falešný drak a jeho dmh.

Ne, mnohem víc, dodala bytost. Stále budeš součástí budoucnosti; jsi příliš důležitý, než aby ti to bylo upřeno. Ostatní ještě nejsou připravení, aby byli ponecháni vlastním záměrům. Určitým způsobem ti budu závidět. Máš předurčený osud. Ty a tví lidé se budete měnit a růst tam, kde my už nemůžeme.

Čaroděj se obrátil k manželce. Dru věděl, jak by se rozhodl, kdyby jí nikdy nepotkal. Byli však partneři. "Tak ještě tahle poslední cesta?"

Usmála se na něj, stejně jako on připravená výzvu přijmout. "Poslední cesta, ty mizerný vraade."

Beztvárné postavy jim ustoupily z cesty. V poslední chvíli pohlédl Dru na oblohu, jako by tam mohl zahlédnout strážce. "A co Temný kůň? Mám kvůli němu pořád špatný pocit. Neměli jste právo poslat ho zpátky, dokonce i když odtamtud přišel."

Jestliže se obyvatel Nicoty, jak jsi to místo nazval, vrátí, už ho znovu nevypovíme... a myslím si, že ten, kterého nazýváš Temný kůň, se zaručeně vrátí. Je dokonce možné, že z místa, kam odcházíš, budeš dokonce schopen mu v jeho úsilí pomoci.

"Pak tedy ještě jednu věc. Myslíš, že naše rasa uspěje? Opravdu myslíš, že máme nějakou naději?"

Ted' ano. Strážcův hlas vyhasínal. Jeho úkol skončil. A co je důležitější, oni také.

Dru se na odcházející bytost vděčně usmál. Když už její přítomnost necítil, obrátil se k manželce, která mu stiskem ruky dala najevo, že je připravená.

Prošli portálem a vstoupili do komnaty světů.

V komnatě byly další beztvárné postavy v kápích. K Druovu překvapení se nově přichozím poklonily. Jeden z nich, nejspíš ten, který měl nejbližší k vůdci, zamířil k Druovi a natáhl částečně utvořenou ruku v nezaměnitelném gestu.

Dru ji stiskl a z nějakého důvodu se konečně skutečně cítil doma.

Richard A. Knaak

Zahalená říše

Anglický originál The Shrouded Realm

Překlad Hana Vlčinská

Obálka Jan Patrik Krásný

Grafická úprava obálky Jan Patrik Krásný

Jazykový redaktor Jiří Popiolek

Odpovědný redaktor Libor Marchlík

Vydalo nakladatelství FANTOM Print

jako svou 85. publikaci

Vydání 1.

Ostrava 2007

Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 219Kč

www.fantomprint.cz